

Dr. med. ANTUN LISEC

ZA ŽIVOT

Na naslovnoj strani je slika djece Ivanke Beretta Molla (Mariolina, Petar-Ljudevit, Ivanka, Laura), koja je umrla 1962. pri porodu četvrtog djeteta i to na glasu svetosti.

Ove će ju godine na Majčin dan papa Ivan Pavao II. proglasiti blaženom. Njezin život je utkan u izgradnju civilizacije ljubavi.

Knjiga o njezinom životu izašla je u Knjižnici UPT, Đakovo.

Dr. med. Antun Lisec

ZA ŽIVOT

Knjižnica

U PRAVI TRENUTAK
216

Uređuje
IVAN ZIRDUM

Kompjuterska obrada
Knjižnica UPT, Đakovo

Izdavač
Karitativni fond
NE ŽIVI ČOVJEK SAMO O KRUHU
ĐAKOVO

Odgovara
Dr. med. ANTUN LISEC

Tisak
»Plamen«, Slavonski Brod

Dr. med. ANTUN LISEC

ZA ŽIVOT

ĐAKOVO 1994

Život nije jednoličnost, već velika raznolikost: svaki je čovjek drukčiji i svatko od nas živi drukčiji način života.

* * *

*Život bi bio kudikamo lakši kad bi nam otkrivao svoja pravila **prije**, a ne **poslije** naših čina i koraka.*

* * *

Medicina bez psihologije je najopasnija šablona.

* * *

Kad bi liječnik imao i stotinu savjesti, uvijek bi ih još imao premalo.

* * *

Zdravlje traži milo za drago. Služi mi, pa ću ti služiti!

* * *

Zdravlje, doduše, traži od nas prilog za svoje uzdržavanje, ali to je tako sitno prema onomu što nam omogućava, daje i pruža.

* * *

Roditeljstvo je smisao života,. ono je cijeli život, jer najprije živimo od njega, a onda i sami postajemo roditelji. Što smo vrednija djeca, to ćemo biti i zaslužniji roditelji.

* * *

Brak je od dvoje spleteno stablo žrtve, na kojemu rastu slasni plodovi, dragocjeni za blizinu i daljinu.

(J. Jurjević, ZIMZELENE STARINE)

UVOD

Čista savjest i sretan život čovjeka ovise o njegovom odnosu prema Bogu, prema drugome čovjeku i prema sebi samome. U svemu tome važno mjesto zauzima naš stav prema životu, moralnim, bračnim i obiteljskim vrijednostima.

Ovom knjigom na posebni način želim dati svoj doprinos u obnovi Domovine upravo na području koje sam spomenuo, te sudjelovati u proslavi godine obitelji 1994.

Unatoč toga što nam se građani Hrvatske posljednjih nekoliko desetljeća intenzivno i dugotrajno obrazuju, unatoč tome što smo bombardirani mnoštvom informacija, ipak se vidi da je prosječna populacija vrlo oskudno, a često i vrlo pogrešno educirana iz područja o ljudskom životu i zdraavlju, o ljubavi, roditeljstvu, braku i obitelji.

Sijalo se je i još se uvijek siju laži, sadi se korov, a on osobito silno raste kada još prima umjetno gnojivo od strane pojedinih ministarstava, nekih protuživotnih i protumoralnih državnih zakona i štetnih ponašanja u javnim glasilima i medicini. Negativne sadržaje ima i veliki dio školskih udžbenika, čak i oni iz hrvatskog jezika i biologije, a pogorovo oni u medicinskim, farmaceutskim i sličnim školama i fakultetima.

U neke škole su nam do sada ulazili svakojaki doktori i sestre sa štetnim predavanjima, provodeći protuodgoj i antivjeronauk.

Dolazak katoličkog vjeroučitelja u školu predstavlja veliku šansu, kako u smislu sprečavanja štetnih pre-

davanja i štetnih nastavnih sadržaja, tako i u pružanju istinitih informacija i dobrog odgoja.

Iako katolička Crkva već jasno naučava potrebu poštivanja ljudskog života i zdravljla, za pojedine specifične teme potrebna je medicinska naobrazba. Zbog toga se nadam da će ova knjiga biti koristan priručnik i samim svećenicima i ostalim vjeroučiteljima. Za njih posebno ističem tekstove koji se mogu vrlo jednostavno upotrijebiti za održavanje predavanja u školama, prilagođujući ih i odabirući već prema uzrastu. To su: »Zaljubljenost, hodanje, izbor bračnog druga«, »Roditeljstvo« i »Kako sačuvati život i zdravlje«. Pokušao sam govoriti što jednostavnijim riječima.

Postoji veći broj poštenih liječnika i sestara koji bi u školama htjeli održati predavanja iz područja zdravstvenog prosvjećivanja i odgoja, ali tako da to bude u skladu s katoličkom vjerom i moralom. Međutim neki od njih još nemaju s ovakvim radom iskustva i teško im je početi. Oni jednostavno mogu pročitati spomenuta poglavlja u završnim razredima osnovne škole i nadalje.

Formacija čovjeka u velikoj mjeri ovisi o pravilnoj i na vrijeme pruženoj informaciji. Ima ljudi koji se nažalost i nakon potrebnih informacija i upozorenja ponašaju pogrešno, preuzimajući na sebe štetne posljedice. No, dok im se ne pruži ispravna informacija, velika odgovornost leži i na onima koji su im tu pravilnu informaciju mogli pružiti a nisu. Postoje dakle ogromne, neiskorištene mogućnosti djelovanja u širenju prave istine. Treba se nadati da će si mladi čovjek u masi informacija s kojima je svakodnevno bombardiran, a među kojima su mnoge krive, ipak uzeti vremena da čuje, pročita i prihvati one prave.

Kada mladi završe školovanje, teško ih je negdje sakupiti da bi im se o ovome govorilo, no dok su još u školskim klupama, svi su još na okupu i prilično su skloni

prihvatiti dobar savjet. U osnovnoj školi imamo pred sobom gotovo stopostotnu populaciju, a u srednjoj oko 80%. Dakle, tada pred sobom imamo sve buduće profesije ljudi. To nam govori da već u osnovnoj školi imamo priliku pomoći u odgoju budućeg dobrog nastavnika, zdravstvenog radnika, političara, ekonomistu, novinara, obrtnika, svećenika, redovnicu a svakako i budućeg dobrog roditelja odnosno odgajatelja.

Na sličan način sistematski se može vrlo povoljno djelovati kroz tečajeve priprave za brak. U njima se treba zauzimati za borbu protiv štetnih utjecaja koji su na zaručnike već bili izvršeni, te im pomoći u izgradnji otpornosti na štetne utjecaje kojima će mnogi od njih vjerojatno i dalje biti izloženi.

Na tečaju priprave za brak može se pročitati sljedeća poglavlja ove knjige: »Roditeljstvo«, »Prirodno planiranje obitelji — Billings metoda«, »Neplodnost«, »Iz 'hrvatskog zdravstva'«, te »Zaljubljenost, hodanje, izbor bračnog druga«.

S obzirom da sam pojedina poglavlja pisao tako da mogu biti upotrebljena kao zasebna predavanja, nisam mogao izbjeći ponavljanja nekih podataka u knjizi pod različitim naslovima, jer su toliko važni da ih se mora obrađivati i u školskom odgoju, i u pripravi za brak kao i u komuniciranju sa zdravstvenim radnicima i ostalim ljudima.

S obzirom na širinu problematike koju obuhvaća, uvjeren sam da će knjiga biti zanimljiva i zdravstvenim radnicima, političarima, učiteljima i profesorima, ljudima u javnim glasilima, učenicima, studentima, ali i svim drugim ljudima, bez obzira na njihovu struku.

Iako u medicinskim, pa i drugim službama Hrvatske ima još toliko loših i tvrdokornih radnika, čak na visokim pozicijama, koji svjesno čine strašna zla, od kojih se trebamo braniti sprečavanjem njihovog rada (davanjem

otkaza) ipak postoji jedan broj ljudi koji su se, kada im se iskreno priđe i objasni u čemu je problem, u stanju ostaviti lošeg života i od sada dalje u život krenuti kao novi ljudi.

Vjerujem dakle da će ova knjiga doprinijeti kako humanizaciji same medicine, tako i prosvjete, javnih glasila i drugih struktura društva.

Hrvatska je zemlja koja je kroz svoju dugu povijest tako mnogo trpjela, a trpi i dan danas. Naivni su oni koji misle da je za sretnu i stabilnu zemlju dovoljno imati samo materijalno blagostanje, sigurne granice, čisti zrak, vodu i zemlju. Svaku zemlju, pa tako i Hrvatsku, čine ne samo teritorij i granice, nego i ljudi, obitelji i njihove moralne vrijednosti. Zbog toga će ova knjiga pomoći ne samo sretnijem životu pojedinca ili obitelji nego i cijeloj državi.

Izražavam ovom prilikom zahvalnost glavnom sponzoru moga rada i djelovanja — organizaciji Human Life International iz Gaithersburga (SAD), posebno direktoru — katoličkom svećeniku, benediktincu vlč. Paulu Marxu, o.s.b. Ph. D., bez čije pomoći sigurno ne bih uspio napisati ni ovu knjigu.

Veljača 1994.

autor

MORALNA OBNOVA HRVATSKE

Proživjeli smo teške dane ratnih stradavanja. Izgubili smo tolike mile i drage, razrušene su nam crkve i domovi, čitavi gradovi i sela, prognane i izbjegle stotine tisuća ljudi.

Pa, iako nam se svakodnevno nameće pitanje kada je već konac svim tim patnjama, uvjeren sam da nitko od nas ne misli da će nas neprijatelji moći potpuno uništiti. Uz svu silinu neprijateljskog oružja, uvidjeli smo isto tako i svu njegovu nemoć i bijedu. Osjećali smo i još osjećamo veću Božju snagu i zaštitu nego što je silina najsnažnijeg neprijateljskog oružja.

Ali neprijatelju je sasvim jasno da Hrvatsku čine ne samo teritorij i granice, nego i ljudi, njihov život i zdravlje, katolička vjera, jezik i kultura, bračne, obiteljske i moralne vrijednosti. On nam je sve to napadao, ali, ruku na srce, protiv života, zdravlja i moralnih vrijednosti u valstitom narodu ljudi su radili još daleko više nego svi oni agresori.

Postoje ljudi koji si nažalost zamišljaju da mogu biti gospodari nad tuđim životima ili nad tuđim teritorijima, pa napadaju te ljude i zemlju.

Žrtve takvog stava postaju obično najmanji i najslabiji narodi, ali također i najslabiji, najnježniji, najnezaštićeniji pojedinci, a to su starci, teški bolesnici i mala djeca koja se još nisu rodila. Nekada čovjek čini zločin i protiv svog vlastitog života i zdravlja. Kada bi se malo analiziralo zbog čega se ljudi nalaze u bolnicama, vrlo

brzo bi se vidjelo da barem 20% njih ne bi uopće tamo bili samo da su više poštivali život i zdravlje.

Ljudski život je Božji dar a Njegove darove moramo i te kako poštovati i štititi, kako kod sebe tako i kod drugih. Mi, ljudi, nemamo pravo gospodariti nad tuđim životima. Jedini gospodar nad početkom i koncem ljudskog života je dragi Bog.

Uvjeren sam da smo u stanju izgraditi više kuća nego što su ih neprijatelji u stanju srušiti, da smo u stanju stvoriti veća kulturna dobra nego što su ih u stanju barbari uništiti, ali se također nadam da će stanovnici naše Domovine izvršiti onaj tako važan i potreban dobar moralni preporod sebe, svoje obitelji, pa i čitave zemlje.

Da bi se došlo do potrebnog izlječenja bolesnika, svaki liječnik zna da prethodno treba postaviti dijagnozu. I mi moramo otvoreno priznati svoje pogreške. Koliko god je to teško, nadu mi pruža činjenica da je veliki dio našeg svijeta ipak bolji nego što to netko možda misli. Ako je neki čovjek što i pogriješio, kada mu se iskreno priđe i objasni o čemu je stvar, on je u stanju odreći se svojih pogrešaka i krenuti od danas dalje u život kao novi čovjek.

U stanju su se od pogrešaka odreći: muž i žena, otac i majka, djevojka i mladić, svekrva, punica i snaha, doktor, sestra, farmaceut, pa i specijalista ginekolog. Najveći aborter ima priliku, ako želi, postati svetac. U stanju su se odreći od pogrešaka ljudi u svim staležima, pa tako i u prosvjeti, javnim glasilima, vlasti, kulturi, trgovini itd., a narkoman, alkoholičar i pušač mogu prestati s tim otrovima ako tako odluče. Osoba koja je živjeła nepošteno, ne držeći do predbračne čistoće ili do bračne vjernosti može se također ostaviti lošeg života svojom odlukom. Lopov može prestati krasti, a lijenčina se početi baviti pametnim i poštenim poslom.

Moralna obnova treba zahvatiti sve nas i tek tako možemo doživjeti naš novi hrvatski procvat. Iz zgarišta ipak može niknuti cvijet.

LJUBAV PREMA DOMOVINI I PREMA DJECI

U tisku se povremeno jave članci koji se svojim sadržajem zalažu za smrt onih djevojčica i dječaka koji su još tako nježni i maleni da se nisu rodili.

Mnogima je čudno da još uvijek ima ljudi koji su skloni sijati smrt prema djeci riječju, tekstom ili drugim djelima. Hrvatska danas ide svojim putem Golgote, razapinju ju i muče.

Pa, iako sve više ima ljudi koji shvaćaju dužnost poštivanja i zaštite svih života pa tako i života nerođene djece, pada mi na pamet da se i u trenucima patnje i stradavanja ljudi ipak različito ponašaju. U isto vrijeme s Isusom Kristom bili su razapeti još dvojica ljudi, trpeći slične muke. Jedan od njih se kajao za svoje grijehe, a drugi je i na križu griješio i nije prihvaćao Božju ljubav i milosrđe, odbijao je i nadalje obraćenje.

Ali, ne samo na mjestima patnje, nego i u područjima u kojima se gorčina rata još uvijek nije doživjela u punini, ima ljudi koji i dalje pokušavaju upropaštavati i sebe i druge oko sebe. Među njih spadaju i one osobe koje i dalje djeluju destruktivno i zalažu se za smrt malih djevojčica i dječaka koji se još nisu rodili. Iako ih ima mnogo manje nego što se to na prvi pogled čini, ipak su takve osobe glasne jer koriste svoje veze s onim osobama u javnim glasilima koje su na svoje položaje došle možda još po preporukama komunističkih komiteta i koje se neprijateljima Hrvatrske pridružuju »iznutra«.

Postavljam čitateljima pitanje, što misle, koja bi zemlja danas uopće još postojala da su kroz njenu povijest vladale feminističke ideje smrti nerođenoj djeci, smrti obiteljskim i bračnim vrijednostima?

Jednako tako kao što sam uvjeren da Hrvatske više ne bi bilo, tako se bojim za budućnost Hrvatske ako pogubne smrtonosne ideje koje prihvaćaju feministkinje i njima slični, budu prihvaćene od strane vlasti, prosvjete, kulture, zdravstva, javnih glasila itd.

Shvatimo već jednom: između rođenog i nerođenog čovjeka nema razlike. Razlika je samo u mjestu boravka, a mjesto čovjeka ne čini čovjekom! Čovjek je čovjek po onome što nosi u sebi, on je živi, pravi čovjek već od trenutka začeća! A, svatko onaj tko se odriče i jednog jedinog dječaka ili djevojčice koji se još nisu rodili ili ih pak osuđuje na smrt, taj čini veće zlo nego da se odriče hrvatskog teritorija! Ja pak smatram da tko je u stanju odreći se nerođenog djeteta, taj je u stanju odreći se i hrvatskog teritorija!

Podsjetimo se da ni u najvećim demokracijama nije dozvoljeno pljačkanje banaka. Ali, jedno jedino dijete, rođeno ili nerođeno, kao i uostalom svaki čovjek, vredniji su od novca u svim bankama svijeta! Svatko pošten će priznati da se tako i životi sve nerođene djece, sve od začeća pa nadalje, moraju zaštititi i državnim zakonima još snažnije od novca u bankama.

Uvjeren sam da je u Hrvatskoj ipak još preostalo zdravih snaga koje su u stanju dovesti do toga da se i državnim zakonom zaštite životi sve nerođene djece, od začeća nadalje, bez izuzetka, te da se i na taj način doprinese moralnoj obnovi Hrvatske. U nekim stvarima ne može se dozvoliti kompromis. Sve su rjeđi oni mlaki. Ljudi su se opredijelili i sada se vidi tko je za život a tko je za smrt.

A ja naglašavam: onaj tko je za smrt nerođene djece, taj je i za smrt Hrvatske! Takvome ne vjerujte, takvog ne slijedite!

Obraćam se svim protivnicima života i poštenja neka umuknu i neka ipak zavole tu dragu malu djecu i neka im dozvole da se rode! Ljubav prema djeci, rođenoj i nerođenoj, čovjeka oplemenjuje i pruža mu nadu u ljepše danas i u ljepše sutra.

JEDNO JUTRO U GINEKOLOŠKOJ ČEKAONICI

Pođoh jednog hladnog jesenjeg jutara u obližnji, ne tako dalek gradić Lijepe naše Domovine, s još jednim liječnikom, te s odlukom da provedemo jutro u ginekološkoj čekaonici bolnice.

Došli smo dosta rano, pred početak radnog vremena. Ozebli smo dok smo stigli, ali u čekaonici je toplo. Grijanje ovdje radi. Uskoro dolazi sestra i pali svjetlo. Nikoga još nema. Dolazi druga sestra i pjevuši gurajući oteža kolica, a na njima nešto, vjerojatno neki zamotani instrumenti s natpisom »sterilno«. Sestra otvara vrata ordinacije i gura kolica unutra. Iz ordinacije se začuje hihot sestara i odmah dopre miris dima i kave. Očito su u dobrom raspoloženju pred početak radnog vremena.

Kada smo već pomislili da toga dana nitko niti neće doći na pobačaj, ulazi jedna mlađa žena, pita da li je slobodno i sjeda ne čekajući odgovora da nije, pored nas. Nervozna je, pali cigaretu. Odmah nastavlja : »Sigurno ste i vi nekoga doveli na abortus. Znate, ja imam 27 godina ali mislim da je rano da rodim dijete. Ja još studiram. Mladić je htio da se ženimo, on želi obitelj i djecu, ali to je još rano, ima za to vremena. Nisam mu se usudila niti reći da sam trudna. On nikako ne bi dozvolio abortus...«

Mene su ove riječi šokirale. Nisam znao odakle bih počeo. Pogledah kolegu i vidim da i on već razgovara s

jednom gospođom. Dolazi još više žena. Već je pravi žamor.

Molio sam tu djevojku da ne ubije svoje dijete, pričao joj o životu toga djeteta prije rođenja, o štetnosti pobačaja, o problemima koje će imati. Nisam mogao povjerovati da će to dijete koje je sada u njoj živo, a koje niti ne sluti što mu se sprema, uskoro biti ubijeno.

Rekao sam joj da smo joj spremni i financijski pomoći ako je potrebno, molio ju, molio, ali nisam vidio uspjeha. Čim je izišla sestra i prozvala: »Tko je uplatio neka dođe«, djevojka ustade i uđe u prostoriju iz koje dopre zvuk instrumenata.

Ovi ljudi jutros ne slušaju zvona obližnje crkve, nego zvona instrumenata za abortus — pomislih.

Pored mene se našlo već više žena koje su čekale na pobačaj. Već su čule kako sam razgovarao s tom djevojkom i jedna me od njih upita: »Zar je istina da je moje dijete već živo? Trudna sam 6 tjedana, a kolegica mi kaže da oživi tek s tri mjeseca«.

»Da, gospođo, živo je! Živo je već od začeća, jer nastaje spajanjem žive muške i žive ženske stanice. Djetetu srce počinje kucati dok još ni ne znate da ste trudni, između 18. i 21. dana nakon začeća, i ono tjera vlastitu krv kroz žile. Vaše dijete sada već miče glavicom i tijelom poput već rođene bebe!«, odgovorih.

»Ma, zar je to moguće? Pa meni su rekli da je to samo jedna grudica... O ne, ja neću učiniti abortus. Ja volim dijete koje me i sada čeka kod kuće. O, ne, ja to ne mogu učiniti!«

Vidjelo se da su majčinski osjećaji proradili, ali još mi je uspjela reći da nitko s njom nije razgovarao o štetnosti pobačaja i kako dijete živi prije rođenja, te da liječnik za nju nije imao vremena. Rekla je da ide mužu koji ju vani čeka i ubrzo se vratila zajedno s njim.

Što će mi sada on reći, pomislih. A, on mi tiho izusti: »Gospodine, hvala vam, žena je odlučila roditi i ovo dijete. Znate, i ja volim djecu, i ja sam protiv pobačaja. Ovih dana je žena postala sva nekakva drugačija i nije me htjela slušati da rodi«.

Razgovarao sam poduže s još pet žena toga jutra. Kada su saznale da su trudne i išle se interesirati za pobačaj nisu ih od pobačaja odgovarali niti im govorili o ljepoti djeteta prije rođenja. Čak su jednu od njih koja je trudna s četvrtim djetetom, sestre izrugivale govoreći joj što će joj četvrto. Nagovarale su ju na abortus i obećale da će joj ga učiniti još po staroj cijeni.

Dok sam razgovarao ja, ni kolega nije bio pasivan. Sve u svemu, toga jutra, nakon naših razgovora, pet žena je odlučilo sačuvati živote svoje nerođene djece. Iako su bile naručene na abortus to jutro, vratile su se kući. Na licu svake od njih nakon te odluke pojavio se osmijeh. Pošle su iz bolnice odlučno i drugačije. Jedna je žena došla po spiralu, ali smo ju uspjeli od nje odgovoriti. Kaže da joj nitko prije nas nije rekao kako uz nju dolazi do začeća pa da onda spirala dijete ubija. Dali smo joj brošuru »Jeste li čuli« gdje se govori o abortivnom i ostalom štetnom djelovanju pilula i spirala.

Najteže je bilo nagovoriti da ipak rodi dijete jednu djevojku s kojom je kolega govorio preko jedan sat. Ali, tu se je pomoć pojavila iznenada.

U čekaonici je naime bila jedna žena od otprilike 35 godina. Slušala je taj razgovor, pristupila odjednom djevojci-majci i rekla joj glasno: »E, djevojko, što bih ja dala da sam na tvome mjestu! Rodi to dijete i ne budi luda kao što sam to bila ja. Učinila sam prije 7 godina pobačaj, hodam od doktora do doktora, svaki mi kaže nešto drugo, a ja više nikako ne mogu začeti. Teško da ću moći povratiti svoje zdravlje!«

Te riječi svjedočanstva bile su presudne. Vidio sam kako se lice te djevojke mijenja i onda je rekla: »Dobro, rodit ću ipak i ja!«

Otišla je, hvala Bogu, iz ove »klaonice«!

Bio sam to jutro tako ogorčen. Plakao bih već od trenutka kada je prva žena ušla na abortus, ali nisam imao vremena, jer bih nakon jednog razgovora počeo odmah s drugim.

A, kada je iz ordinacije utihnuo posljednji jauk, kada se sve smirilo, kada smo u čekaonici ostali samo kolega i ja, osjetih gorko u grlu. Suze poletješe. Zaplakah teško iz dna duše: »O, dragi Bože, spasi nas! O, rano ljuta, o zemljo razrušena, o dječice Betlehemska poklana, o djeco bez majki, o očevi bez srca! O, doktori, o sestre, ma što vi to nama radite ! O zemljo, Hrvatska, ja se tebe stidim!

Ma, zar se ne boje Boga, zar su zaboravili na Hipokrata, zar su zaboravili na etiku i na sve sveto!

O, Hrvatsko, pa ti umireš! O, Hrvati, na koljena! Ma, što na koljena, ničice padajte Hrvati pred Boga, koliko vas je još ostalo, to su grijesi pregolemi! Ma, gdje ste vi to sada dok dječicu pored vas ubijaju! O, narode, dokle ćeš šutjeti! O, narode, probudi se, dođi, vidi, spašavaj! O, Majko Nebeska pomozi!

I nisam se pomirio s ovim što sam doživio. Pođoh sam k šefu ginekologije.

Gospodin doktor je sjedio u dubokoj fotelji i čitao novine. Na zidu se šareni veliki hrvatski grb. Pogleda u mene, ustade, i onda me se sjeti iz đačkih dana:

»Kolega, pa zar si to ti! Ali, što je to s tobom, kako to izgledaš, što ti se to dogodilo? Gledao sam u zemlju, a onda ga pogledah u oči: »Znaš li za tragediju što se jutros dogodila u ovome gradu?«

»Što?«, upita iznenađeno.

»Poginulo je sedmero djece!« rekoh.

»Što, sedmero? A, kako, zar su se opet igrali s bombama?«

»Ne, nego pobili ste ih vi na ginekologiji!«, jauknuh glasno, gledajući ga u oči.

»Ah, to , ma pusti to!«, odmahnu rukom. »Znaš, i ja sam protiv pobačaja i svi mi koji ovdje radimo. Meni je isto teško kada ujutro određujem tko će raditi pobačaje. Nama je svima žao što je nizak natalitet u Hrvatskoj, što ima mnogo abortusa, ali znaš kakva su vremena. Kriza je u zdravstvu, a i u društvu, i nitko nas ne pita da li ćemo mi zaraditi za plaću. Naša bolnica na pobačajima jako zaradi. Mi, bismo bez pobačaja jako teško. Znaš, nekako smo već na to navikli. Jednostavno ne znamo što bismo sa sobom radili onaj dan kada nema pobačaja. Meni bi moji kolege sigurno prigovarale kada ne bismo htjeli raditi abortuse i kada bismo žene od pobačaja odgovarali. No, kako si ti, nismo se vidjeli tolike godine. Gdje sada živiš? Gdje li je sada sve po svijetu naša generacija? Može li jedna kava?

Sjeo sam tužno, odmahnuo glavom. Smučila mi se kava, smučilo mi se naše zdravstvo, smučile su mi se doktorske karijere, smučio mi se stav ljudi prema ovoj tragediji koja se događa pred našim očima. Šutio sam, gledao ga i konačno povikah:

»Znaš li ti, čovjee, da si krštena osoba! Sjećaš li se svoje majke koja krunicu nije ispuštala iz ruku, misliš li na rođaka koji ti je u gardi pao, sjećaš li se oca koji je hodao pokrpan dok je tebe školovao, sjećaš li se Hrvatske kojoj si na priredbi u osnovnoj školi pjesmu recitirao, zar te granate nisu prizemljile, zar se Boga ne bojiš!«

I, nisam više mogao izdržati, okrenuh se i otiđoh.

Upitah se toga dana ima li još u ovome gradu poštenoga svijeta pa da pođe jutrom na ginekologiju, da pođe na stratište gdje Hrvatska umire, i da moli pomilovanje za malene osuđenike na smrt koji ubojstvo čekaju u hladnim, mračnim tamnicama s rešetkama od majčinog srca.

PISMO MAJKE SINU GINEKOLOGU

Sine moj!
Božji zakon u srcu sam nosila,
život poštovala,
tebe kao dar Neba
velikodušno primila.
Majčinskom ljubavlju nad tobom sam bdila,
za tebe se molila,
mukom odgojila,
uspjehu se radovala.

Vjeruj, sinko, da si kao čovjek,
jedinstven, dragocjen, neponovljiv
i da te Krist
u sićušnoj braći čeka.

Nemoj, sine, da onaj uništavajući duh
zamrači tvoj ljudski i kršćanski um!
Zagledaj se u svoj ginekološki stol
i promisli dobro:
da li će to biti
kolijevka ili odar
a ti
liječnik ili grobar?

Ne dozvoli da desnicu tvoju ikad
omasti dječja, abortusna krv!
Progonit će te,
prat ćeš ju dugo,
samog sebe bit će te stid!

I dok kukamo nad nestalim pticama,
zagađenim rijekama,
uginulim ribama,
premalo je u srcima tuge
nad pomorenim nevinim ljudskim bićima!

A, u obiteljima mnogim
dječje radosti treba!
Domovina draga
glasom pradjedova slavnih
za opstankom žudi!

Stoga molim te, sine,
smjelo podigni svoj glas!
U pozivu dosljedan kršćanin
i borac za život budi!
Nek svako začeto dijete se rodi,
nek ugleda svjetlo dana
i ljepotu svijeta!

Marica Gamulin, Jelsa

Svim ribarima slatkovodne i morske ribe

OBAVIJEST

Umoljavaju se svi ribari slatkovodne i morske ribe u Hrvatskoj da prestanu loviti ribu u blizini obala naših gradova u kojima postoji bolnica i rijeka, odnosno more.

Naime, iako je primijećeno da u blizini kanalizacijskih ispusta ima i većih, pa i trofejnih primjeraka ribe, molim Vas da ovu obavijest primite na znanje i da se po njoj ravnate, jer se te ribe hrane dječjim tjelesima koja se bacaju u kanalizaciju nakon izvedenih abortusa.

Obrazloženje:

U Zagrebu se abortusima dnevno ubija preko 100 djece, koja onda kanalizacijom dospijevaju u Savu, ukoliko ih prije toga ne pojedu neke druge životinje.

Godišnje tako u Savu pored Zagreba dospije tisuće dječjih leševa, i vrlo je vjerojatno da se je i riba koju biste tu ulovili, hranila tijelima ubijene djece.

privatni ugostitelj

P.s. Jučer sam u želucu jedne ribe našao nešto kao dječja ruka!

LIJEČNIK U ODGOJU MLADIH

Prvo predavanje

Kako sačuvati život i zdravlje

Zdravi ljudi obično misle da im ta tema nije potrebna. Međutim kada zdravlje izgube, onda se i te kako muče dok ga ponovno povrate, a nekada se to ni ne uspijeva.

Postoje bolesti i problemi koji nam se u životu pojavljuju, a za koje nismo krivi. Međutim, mnoge bolesti i problemi dolaze upravo zbog toga što čovjek nije vodio računa o svome životu i ponašanju.

Svjedoci smo da ljudi umiru. No, vjerujem da ćete se složiti sa mnom da je šteta da čovjek umre prije nego što mu je vrijeme i da se razboli od nečega od čega nije trebao.

Nemoguće je u jednom kraćem tekstu spomenuti sve opasne situacije za život i zdravlje, no spomenut ćemo barem neke od njih. Međutim, ovdje neće biti riječi samo o očuvanju vlastitog života i zdravlja, nego i od drugih ljudi. Svi mi živimo u zajednici. Sami, bez tuđe pomoći, ne bismo doživjeli niti ove sadašnje godine. Mi ne možemo očekivati da samo drugi na nas misle i pomažu nas, nego smo i mi dužni u životu pomagati drugim ljudima.

Što se tiče vlastitog života i zdravlja, o tome se ipak svi manje ili više brinemo. Da se uopće ne brinemo, već

bismo umrli. Sjetimo se samo koliko puta smo u životu jeli i pili, a da nismo, umrli bismo od gladi. Kolike opasnosti su vrebale na cesti, mi smo kroz sve njih prošli i danas smo tu. Velik je uspjeh što smo doživjeli današnji dan. Međutim, treba voditi računa još i o nečemu više.

Spoznaje koje ćete ovdje steći koristit će vam ne samo u zaštiti života i zdravlja, nego i ljepote. Prava ljepota čovjeka dolazi iznutra: kada smo živi, zdravi i sretni, onda smo i zgodni. One šminke i kozmetike izvana, predstavljaju samo jednu običnu fasadu.

Čistoća

Život pokazuje da mnogi ljudi nažalost ne drže do čistoće, te se zaražavaju različitim bolestima ili zbog nečistoće na druge prenose bolesti.

Ruke treba prati sapunom uvijek nakon zahoda, uvijek prije jela, uvijek kada se s njima dodiruje hrana, prije nego se počme s pripremom hrane, prije obroka itd.

Ponekad se vide vrlo ružni negativni primjeri kako prodavači izdaju kruh s rukama s kojima su maloprije dražli neku prljavu krpu, ili pak postavljaju kruh koji nije zapakiran na stol na kojem se broje novci i na kojem se nalazi svakojaka prljavština. Vrlo često se krajnje nehigijenski ponašaju slastičari, kuhari i konobari.

Osobito veliku pozornost treba posvetiti pranju posuđa. Sramota je kako mnogi konobari u raznim restoranima i bifeima ne vode računa npr. o pranju čaša. Tek ih malo isperu pod vodom, bez deterdženta, ili ih pak sve stave u malo vode pa se u toj vodi nađu klice sa svih čaša i prenesu na sve druge čaše, a nakon toga ih se vadi i poslužuje drugim gostima. Ili, oprane čaše ili šalice kave okrenu naopako postavljajui ih na nečistu podlogu. Tako razne klice dođu na rub preko kojega se pije i sl.

Čak mi je jedan konobar rekao da vidi kako njegovi kolege znaju »glancati« čaše i pribor za jelo sa nečistim ubrusima s kojima su si raniji gosti brisali usta...

Još uvijek se događaju i slučajevi da pri zajedničkom obroku netko iz zajedničke posude uzima hranu sa svojim priborom za jelo koji je prethodno stavljao u svoja usta, pa svoje klice tako prenosi u posudu gdje je hrana, odakle se i drugi poslužuju.

U školi se često vidi kako učenici stavljaju prste u usta i grickaju nokte. Zaboravljaju da se tako mogu zaraziti raznim glistama, zaraznom žuticom i drugim bolestima. Opasno je piti iz iste boce i iz iste čaše odakle je netko drugi pio, a na to nažalost na nekim izletima i u sličnim prilikama mnogi zaboravljaju.

Pranje zubi

Pouzdano se zna da redovito pranje zubiju predstavlja u velikoj mjeri zaštitu od kvarenja (kariesa).

Kada se još uzme u obzir da u mnogim stomatološkim ordinacijama još uvijek postoji velika opasnost zaražavanja različitim bolestima, kao što je npr. zarazna žutica (B i C hepatitis, AIDS ...), očito je da sa svoje strane trebamo voditi još više računa o tome da nam se zubi ni ne pokvare.

Zubi se kvare naročito od slatkiša, pogotovo kada se oni jedu izmedu obroka i kada se nakon njihovog uzimanja ne operu zubi.

Ovdje još želim skrenuti pozornost na to da treba voditi računa da četkica za zube bude uvijek ista i zaštićena u svojoj kutijici. Četkicu za zube ne smije se drugima posuđivati! Kod pranja zubi ona zapravo uvijek stvara malene ranice na desnima iz kojih se obično pojavljuje malo krvi. Očito je da bi se preko četkice za

zube čovjek vrlo lako mogao zaraziti AIDS-om, zaraznom žuticom i različitim drugim bolestima.

Prije pranja zubiju trebamo si dobro sapunom oprati ruke i ne dodirivati onaj dio četkice koji ulazi u usta.

Potpuno se protivim tome da djeca u vrtićima peru zube. Takva djeca još ne znaju o mogućnostima zaraze, ona međusobno razmjenjuju i posuđuju četkice, četkica im padne na zemlju, diraju ju nečistim rukama, ostavljaju ju na nekom zajedničkom mjestu na kojem se nalaze sve bakterije i virusi iz svih dječjih usta koliko ih u vrtiću ima itd. Sasvim je dovoljno da polaznici dječjeg vrtića operu zube jednom dnevno i to u svojoj obitelji. Uskoro će nam se pojaviti u vrtićima djeca koja su zaražena AIDS-om preko svoje majke, a da to još ne znaju ni ta djeca, ni njihovi roditelji, a ni odgajatelji. Vrlo je vjerojatno da takve zaražene djece ima već i sada po vrtićima u Hrvatskoj.

Fizička aktivnost

Za normalni život čovjeka vrlo je važna fizička aktivnost. Ipak, ona treba biti prilagođena uzrastu osobe.

U mlađim godinama sreću se primjeri pretjerivanja u fizičkoj aktivnosti, čak do te mjere da to može biti štetno za zdravlje (npr. neki profesionalni športaši, rekorderi i sl.).

Ima slučajeva da stariji ljudi kojima srce, krvožilni sistem ili neke druge bolesti to ne dozvoljavaju, ipak srljaju u prevelike fizičke aktivnosti (npr. trčanje maratona), i tako zapravo sami sebe ugrožavaju.

Prije i u tijeku bavljenja većim fizičkim aktivnostima kao što je npr. šport, potrebne su liječničke kontrole, jer nekome zdravlje ipak ne dozvoljava veće fizičke napore.

Ipak, češći su obratni slučajevi a to je da se ljudi u srednjim ili starijim godinama, pa nekada i ranije, zanemare i misle kako im je dovoljno tek jesti, piti, sjediti, spavati i voziti se.

Za djecu i mlađe ljude mnogo je zdravije da sami igraju nogomet, košarku i sl. nego da sjede uz televizor i promatraju druge kako to oni čine.

Spavanje

Da li vam se možda ponekad ujutro bude teško probuditi? Čini mi se da je to teško većini mladih ljudi. Radi se o tome da se nisu dovoljno naspavali, obično iz razloga što su išli prekasno spavati.

Za zdravlje, život, ljepotu i normalni razvoj vrlo je važno dovoljno dugo spavati.

Evo jednog recepta za one koji se ujutro teško probude. Neka si naviju sat da zvoni. Ali, ne namjeravam vas podsjećati na to da vam zvoni ujutro — tako si svatko zna naviti sat. Vi ga međutim navijte tako da on zvoni navečer oko osam, pola devet. A kada čujete da sat zvoni, lijepo idite spavati. Ujutro ćete se vrlo lako probuditi i bez sata, cijeli dan ćete biti dobro raspoloženi...

Ovdje je potrebno još napomenuti da se čovjek obično bolje naspava ako je išao navečer ranije spavati, nego ako je kasno lijeganje u krevet pokušao nadoknaditi dugim spavanjem sljedećeg jutra.

Ishrana

Hrvatska nije dovoljno bogata zemlja da bi si svi njeni građani mogli priuštiti baš onu ishranu koja je najzdravija. Ipak, korisno je u vezi s tim dati neke smjernice.

Nije dobro jesti ni premalo a ni previše. Mladi ljudi u razvoju, kao i oni koji se mnogo kreću i teško rade, trebaju više hrane i energije od onih koji su manje aktivni ili koji su prestali rasti.

Pretjerano začinjenu hranu, hranu s previše šećera ili soli također treba izbjegavati. Stručnjaci za rak tvrde da bi se rak probavnih organa smanjio za oko 30% kada bi se narod držao suvremenih uputa o ishrani.

Karcenogenih tvari (onih koje potiču na nastanak raka) ima u svakoj hrani, no u nekoj ih ipak ima više. Ima ih znatno više u mesu nego u biljnoj hrani. Ali, meso nam je u ishrani ipak potrebno, pa se preporuča da se, što god se češće može, mesnu ishranu podmiri morskom ribom, jer u njoj ima najmanje štetnih sastojaka. Treba nastojati uzimati što više voća i povrća.

Tvari koje potiču nastanak raka prisutne su naročito u pečenoj i dimljenoj hrani. Zato je zdravija kuhana nego pečena hrana. Ako se već jede pečena ili dimljena hrana, preporuča se zajedno s njom uzeti i one hrane koja u sebi sadrži C vitamin. Taj naime vitamin kemijski u izvjesnoj mjeri neutralizira neke karcenogene supstance.

C vitamin prisutan je u svježem povrću i voću koje nije termički obrađivano (jer se pri višim temperaturama razgrađuje), i u raznim voćnim napicima. C vitamin se može vrlo jeftino kupiti u tabletama.

Vitamin E također ima djelovanje koje u određenoj mjeri štiti čovjeka od nastanka raka, a u istu svrhu preporuča se povrće brokola. Brokola nažalost u Hrvatskoj nije dovoljno proširena, mada dobro uspijeva i u mediteranskim i u kontinentalnim predjelima. Ona izgleda slično kao karfiol, samo što je zelene boje. Sadimo ju i jedimo što više! Ona sadrži jednu od najjačih tvari protiv nastanka raka.

Djeca i omladina obično žele jesti samo neke slatkiše,

ali im je i te kako potrebna mješovita ishrana, pogotovo kuhanje.

Treba nastojati izbjegavati mast. Zdravije je ulje. Maslac, vrhnje i žumanjce jajeta, pogotovo u većim količinama, naročito kod odraslih i kod onih koji su skloni masnoćama u krvi, mogu naštetiti.

Hranu nam danas u velikoj mjeri zagađuju pesticidima. Poljoprivredom se bave mnogi neuki ljudi koji dodaju pesticide u prevelikim količinama, misleći samo na svoju zaradu a ne i na zdravlje onih koji će to jesti. Neki ljudi su čak i svjesni koliko su zatrovali svoje poljoprivredne proizvode te ih oni ne jedu, nego ih drugima prodaju, a za svoju upotrebu imaju posebne površine zemlje. Gdje je tu poštenje?

Ljudi koji boluju od nekih bolesti trebaju posebne vrste dijeta o čemu ovom prilikom ne bismo govorili.

Mlad čovjek u razvoju rjeđe ošteti svoje zdravlje pretjeranom ishranom nego odrasli, mada ima i takvih slučajeva. Osobita je opasnost kada ljudi odu u mirovinu. Tada netko od njih pomisli: »Sada sam postigao u životu materijalna dobra za koja sam radio, djeca su mi porasla, sada ću si priuštiti hranu koju želim i koliko god želim«. Počme se sve manje kretati, sve manje raditi, a sve više jesti. Tada obično oboli od povećanja masnoća u krvi, žučnih kamenaca, visokog krvnog tlaka, arterioskleroze, a na to se nadovežu moždani i srčani udari i razne druge neprilike, pogotovo ako još i puši.

Lijenost

Za život i zdravlje je važno ne biti lijen, nego se treba baviti pametnim, poštenim poslom. Lijenčine su sklone obolijevanju od nekih bolesti. Radne navike se stječu već od djetinjstva, pogotovo u školi.

Pušenje

Iako je danas pušenje u našim krajevima prilično prošireno, nažalost ipak nisu dovoljno proširene informacije o njegovoj štetnosti.

Većinom si pušači zamišljaju kako oni imaju neki naročiti organizam, te da su na pušenje otporni. Ali, mora se naglasiti da ne postoji čovjek koji je otporan na pušenje. Ono šteti svakome. Jednako kao što ne možete zamisliti da se loži peć a da dimnjak ostane čist, tako i pušenje ostavlja štetne posljedice na cijelom organizmu.

Nemojte se zavaravati da je netko doživio veliku starost kao pušač. To je vrlo rijetko. No, ako neki pušač i doživi veće godine, on bi u tim godinama bio mnogo zdraviji da nije bio pušač. Slabije obrazovani ljudi, na drugim pušačima, neke od tih bolesti ni ne zapažaju. No, kada bi liječnik višegodišnjeg pušača samo malo pogledao, odmah bi na njemu našao više dijagnoza kao posljedicu toga otrova.

Neki od vas možda puše. Ali, ostavite se toga odmah sada. Onaj tko vam nudi cigaretu, misli da vam je time prijatelj, ali zapravo vam je u tome trenutku neprijatelj.

Svaki pušač umire prije nego što mu je vrijeme, zbog posljedica pušenja, osim onih koji još i ranije umru zbog nekog drugog uzroka.

Spomenimo neke od posljedica pušenja.

Djevojke koje puše, u velikoj mjeri smanjuju svoju šansu za najsretniji brak, možda čak i za 50%. Npr. možda bi ta djevojka, koja sada puši, najsretniji brak mogla ostvariti s nekim tko je baš nepušač. Ako je on nepušač, da li će ju htjeti oženiti kada ona puši? Veliko pitanje, jer, osobe koje puše, one kašlju, pljuju, i smrde po toj cigareti.

Isto možemo reći i za mladiće.

Neke pak osobe ne iskašljavaju i ne pljuju nečistoće od duhanskog dima, nego ih gutaju, pa im to onda sjeda na želudac, i onda lakše dobiju rak želuca.

Pušenje djeluje i na nastanak arterioskleroze. Suze se žile koje provode krv u mozak, srce, bubrege, druge organe ili u noge. Ako se suze one žile koje vode krv u mozak, takav čovjek dobije moždani udar ili prije vremena postane, zaboravan, odsutan, senilan.

Pušač sam sebi reducira intelektualne sposobnosti. Mozak koji zbog pušenja i arterioskleroze ne prima dovoljno krvi, nije u stanju ni dati sve od sebe što bi mogao dati da je zdrav. Takvi ljudi gube na svojoj inventivnosti i kreativnosti, njihove intelektualne sposobnosti postaju sve manje i manje, oni budu sve ograničeniji, ali im tvrdoglavost postaje sve veća i veća. Sigurno je svako od nas nekada doživio razočarenje kod nekog čovjeka kojemu se ne može nešto dokazati i koji ne ispunjava svoje obveze. Često je uzrok upravo u pušenju, jer si je takav čovjek duhanom oštetio mozak preko posljedica na krvnim žilama.

Ako se suze one krvne žile koje vode u srce, čovjek dobije tzv. Anginu pectoris ili čak infarkt srca. Ako se suze žile koje vode krv u noge, pojavi se gangrena, te se mora odrezati noga, a nekome čak i obadvije.

Nekidan sam vidio čovjeka kako stoji na jednoj nozi sa štakom pored bolnice. Odrezali su mu već jednu nogu radi posljedica pušenja, no i sada mu je još uvijek cigareta u ustima. Čeka valjda da mu odrežu i tu drugu koja mu je ostala.

Kada biste došli na neku kliniku za vaskularnu kirurgiju i promatrali one mlade ljude sa arterioskelrozom koju su dobili zbog pušenja i sada izgledaju kao veliki starci, a ponašaju se kao mala djece, mokre u krevet, govore bez veze, imaju gangrenu noge i sl. onda biste još lakše shvatili što to pušenje zapravo donosi.

Pušači češće obolijevaju i od raznih vrsta rakova. Javi im se npr. rak usnice (počinje s bijelim naslagama i krasticama), rak jezika ili sinusa. Vi ste sigurno nekada vidjeli na ulici ili kod bolnice čovjeka sa cjevčicom na vratu, kroz koju diše. To su ljudi koji su bili pušači, te su dobili rak grla. Mnogi od njih više ni ne mogu normalno govoriti kao mi, nego govore iz trbuha. Nepušači gotovo nikada ne dobiju rak grla.

Rak pluća je također čest kod pušača. Nedavno smo imali pacijenta, čovjeka od 40 godina koji je slomio nogu. No, kada smo gledali rentgensku sliku, vidjeli smo da to nije običan prijelom, nego da je na tom mjestu u kosti rak, pa je zato pukla kost. Slikali smo zatim pluća i na njima našli onaj početni karcinom koji se proširio po kostima. U posjetu tom čovjeku dolazili su žena i djeca, njima smo rekli što je s njim, a on je još jedno vrijeme bio u neznanju o svome pravom stanju.

U Zagrebu, na Jordanovcu, skoro svaki dan operiraju jednog ili dva čovjeka oboljela od raka pluća.

Pogledajmo i neke brojke. Tko puši pola kutije dnevno, ima 50% veću mogućnost umiranja od infarkta srca i 500% veću mogućnost da umre od raka pluća.

Ako pak puši dvije kutije, onda ima tri puta veći rizik da umre od infarkta srca i dvadeset puta veći rizik da umre od raka pluća.

Pušenje vrlo šteti i malim djevojčicama i dječacima koji se još nisu rodili. Ako im mama tijekom trudnoće puši, djeca čak mogu umrijeti prije rođenja i te žene imaju češće tzv. »spontane pobačaje«, odnosno djeca se rode slabije težine.

Loše društvo je vrlo česti uzrok zašto netko počinje pušiti, a kod mladića je tu često prisutna još i želja da što prije odrastu. U školi su mnogo toga već učili, znaju možda matematiku još i bolje od svojih roditelja, a roditelji se prema njima možda odnose kao kad su bili

ona mala djeca. Onda neki mladić misli, kada počme pušiti, da će mu promuknuti glas, da će se lice naborati i požutjeti, te će izgledati stariji, pa da će ga drugi više cijeniti. Međutim, ja im želim poručiti neka budu sretni što imaju baš toliko i toliko godina. Već će godine doći i već će okolina shvatiti da su narasli.

Većina pušača želi prestati s pušenjem, ali im je to teško. Zbog toga treba paziti da se pušač ni ne postane. Ako je tko od vas počeo pušiti, prestanite odmah sada. Kasnije bi vam bilo mnogo teže. Osim toga, kada se razviju definitivne, trajne posljedice pušenja, onda i sam prestanak s duhanom obično te posljedice više neće moći otkloniti.

Alkoholizam

Sljedeća opasnost za život, zdravlje i ljepotu zove se alkoholizam. Ja sam nekada ranije mislio da toga u školskom uzrastu još ni nema, ali sam se prevario. Nekidan sam prolazio pored glavnog željezničkog kolodvora u Zagrebu, te ugledah dvije djevojčice kako se drže jedna za drugu i odlaze upravo pred tramvaj. Bio sam blizu njih i uhvatio jednu od njih za rame te im rekao : »Pa zar ne vidite da idete pod tramvaj!« No, odmah mi je bilo jasno. Vidio sam da su obje pijane. Jedna od njih jedva mi je uspjela reći kroz zube: »Moja kolegica se napila, pa ju vodim kući.«

Ne znam samo koja je od koje bila pijanija i koja je koju vodila.

Sreo sam se sa problemom alkoholizma kod mladih i dok sam radio na hitnoj pomoći. Kada se u školi nešto slavi, obično matura, znali su mi dovesti mrtvo-pijane djevojke i mladiće, praktički u komi, ispovraćane, mokre. Tada nastojimo pronaći nekoga od njihovih roditelja

telefonski. Tragično je promatrati šokove koje proživljavaju roditelji koji su došli po svoje dijete koje se sada valja po ambulanti i oko sebe povraća.

Međutim, osobita opasnost za alkoholizam nastaje nakon završetka školovanja. Tada neki mladići počinju glumiti boeme, prestanu se kupati, šišati i brijati, hodaju od gostionice do gostionice, ispijaju »trike« i »dvike«, troše svoje i tuđe novce, život i mladost, te nestaju u onome dimu i alkoholu.

Netko od vas živi na selu, gdje uspijeva voće. Međutim, ja vam preporučam da radije sadite jagode nego šljive. Jagode vam prije dođu, kada ih berete nećete pasti kao sa šljive, a od jagoda se ne peče ona nesretna rakija kao od šljiva. Kada bude sezona pečenja rakije, u selima je katastrofa. Pijanci leže po cesti i po kanalima, istjeruju ženu i djecu iz kuća, narod se tuče, svađa, razbijaju se prozori.

Alkoholizam ne rješava nikakove probleme, već samo donosi nove. On je vrlo ozbiljna bolest. Danas imamo veći uspjeh u liječenju raka nego alkoholizma. Ako se pak čovjeka i liječi, liječenje je obično dugogodišnje, čak i doživotno.

Od alkoholizma boluje ne samo onaj tko se opija, nego i cijela njegova okolina — bračni drug, djeca, susjedi, radna sredina, svi s kojima je alkoholičar u kontaktu. On muči sve oko sebe.

Sada želim nešto reći posebno djevojkama. Ti, djevojko, možda ćeš imati danas-sutra nepriliku da se zaljubiš u nekog alkoholičara. U početku vjerojatno nećeš ni primijetiti da je on pijanac, no kasnije će ti već nešto biti sumnjivo. A tada će ti on reći kako mu se to slučajno dogodilo, kako je imao nekih naročitih problema itd. Međutim, ja te već sada moram na nešto upozoriti. Ako bi ti pošla u brak za alkoholičara, ja ti vjerujem, ti bi bila njegova golubica, no ti bi vjerojatno

letjela i kroz vrata i kroz prozore iz te kuće napolje, i dobivala bi batina. Najvjerojatnije bi imala doživotno muža pijanca. Alkoholizam je mnogo ozbiljnija bolest nego da bi se mogla izliječiti samo zaljubljenošću.

Alkoholičaru naročito stradavaju najnježnija tkiva, a to su mozak i živci. On obično ne umire kao normalan čovjek, nego često poludi, pa kao lud čovjek umre, na svoju veliku sramotu, i na sramotu svoje obitelji. On ne *poludi* tako kao što se to nekome dogodi, da sam po sebi, prirodno poludi i da za to nije kriv. Alkoholičar poludi jer se trovao alkoholom. On se počinje nečega bojati, čuje glasove i vidi što ne postoji, počinje bježati. Onda netko pozove hitnu pomoć, pa ga hvataju po bašči ili po ulici, a kada ga uhvate, bace na njega luđačku košulju, svežu ga i odvezu u bolnicu, a on se samo trese, govori bez veze i često u toj psihozi umire. Ta psihoza se naziva Delirium tremens.

Pijancima se osim toga smanjuje i mozak, on atrofira. Između mozga i lubanje se pojavljuje sve veći prostor ispunjen tekućinom. A, tekućina, kao što vam je jasno, ne može misliti. I, tako su ti pijanci sve slaboumniji. Postaju nervozni, stalno nešto prigovaraju, druge okrivljuju i napadaju. U kasnijoj fazi, počinju im se tresti ruke dok ne popiju. Stradavaju im i živci koji idu u noge. Alkoholičar nesigurno hoda. Ako se udari po nozi ili se u pijanstvu zapali, on često ni ne primijeti da gori sve dok mu ne izgori pola noge, i tada ga dovoze u bolnicu s teškim opekotinama. Pijanci znaju leći bilo gdje na ulici ili dvorištu i zaspati, te se tamo smrznu, pogotovo ako je još kiša i ako su mokri. Oni se smrznu i kod temperature daleko iznad 0 stupnjeva, i zato ih se nikada ne smije ostaviti da leže vani ni na hladnom.

Jetra alkoholičaru postaje žuta, kvrgava, cirotična. Krv kroz takvu jetru teže prolazi, pa se proširuju žile oko jednjaka, koje znaju pucati i takav čovjek onda povraća

krv. Pijancima se u kasnijoj fazi pojavi i voda u trbuhu – ascites, a otječu im i noge.

Ima muškaraca koji krivo misle da će biti veći muškarci ako piju alkohol. Međutim, nauka je dokazala upravo suprotno. Alkohol muškarca pretvara u žensko. Poremete mu se hormoni, prestaje mu rasti brada, glas se stanji, sav se nekako skupi, čak nekome od njih, zbog poremećaja hormona počinju rasti i prsa, te postaju nesposobni za normalni život.

A, ti djevojko nemoj misliti da ćeš, ako postaneš alkoholičarka, biti više žensko. Opet obrnuto: alkohol ženu pretvara u muško. Takva žena izgubi svoju ženstvenost, nije ni supruga, ni majka, ni domaćica kako je normalno, sva se deformira.

Alkoholičari u pijanom stanju često drugoga ili sebe ubiju. Oni izazivaju najveći broj prometnih nesreća. U preko polovine prometnih nesreća, krivnja je u alkoholu. Kada nam dovezu takovog povrijeđenog alkoholičara, moramo ga šivati i krpati, a iz njega užasno smrdi, jedva izdržimo. Ne pomaže nam ni maska na licu.

Važno je izbjegavati društvo u kojemu se ljudi opijaju, jer alkoholičar i drugoga nagovara pa i prisiljava na alkohol.

Međutim, treba paziti, ne samo na to da mi ne postanemo alkoholičari, već treba voditi računa da ni drugoga na to ne navodimo. U skoro svakom našem mjestu ima neki lutalica, alkoholičar, s kojim se narod izruguje i kojega opijaju. No, kada on od pića umre ili ga nešto takvog pijanog na cesti zatepe, onda su za to krivi upravo oni koji su ga napijali. Takvoj osobi dajte nešto za pojesti ili obući, a ne dajite alkohol.

Kada vas alkoholičar posjeti u kući, on vam se pokušava ponašati simpatično, nešto vam zanimljivo priča, priča, samo da biste mu natočili neko alkoholno piće. Ali, vi ipak nemojte. Dajte mu neka popije sok,

vodu, čaj, mlijeko ili limunadu, ali alkohol ne. Njemu će biti krivo ako mu ne date alkohol, ali ipak nemojte. Alkoholičaru nemojte davati da pije alkohol.

Droga

Nažalost čuli ste da postoji narkomanija. Možda nekada u životu i sretnete kakovog drogeraša. Međutim, moram vas upozoriti da oni žele upropastiti i druge ljude te im nude drogu i lažu da se, ne znam kako lijepo osjećaju, kada drogu uzmu. Ali, vi trebate znati da se ti ljudi, koji uzimaju drogu, ne mogu ništa bolje osjećati nego mi koji se ne drogiramo. Radi se samo o tome da narkomani imaju krizu dok do droge ne dođu, jer su o njoj ovisni: tresu se, znoje, bude im slabo.

No, da bi do droge došli, oni občino lažu, kradu, bave se svakojakim nepoštenim poslom.

Ali, drogu predstavljaju ne samo neke injekcije, marihuana ili ljepila. Ustanovilo se je da su i mnoge naše tetke, strine i bake također tajne narkomanke!

Sve bi vam bilo jasno samo da pogledate što to sve one imaju po svojim ladicama i ormarima, kakve sve tablete »za živce«. Često je tome kriv i sam doktor. Njemu npr. dolazi stalno neka baka, uvijek govori jedno te isto, a on, da je se riješi, napiše neke tablete za živce. Baka to počinje piti, postane ovisna i dolazi po drugi recept. No, doktor joj kaže: »Bako, to vam se više ne smije prepisati, vi ćete postati tajna narkomanka!«. Ali, baka ode k drugom doktoru, pokušava to kupiti »na slobodno«, i eto problema. Mogu vam reći da se u centrima za liječenje ovisnosti zajedno liječe i oni čupavi, zamazani intravenski narkomani, kao i gospođe, dame ovisne na neka, nazovi »obična«, sredstva za živce, kao npr. Ansilan, Lexilium, Lexaurin, Lekotam itd.

Ako vam se čini da imate nekih problema, ili možda ne samo da vam se čini, nego ih stvarno i imate, nemojte odmah misliti da radi toga brzo treba ići psihijatru i piti neke lijekove za živce. Djevojkama obično pomaže ako se malo isplaču, njima to uopće nije teško.

Treba svakako paziti u koja društva se zalazi. Ako se u tome društvu ružno govori, puši, pije ili uzima droga, oni time žele upropastiti i druge ljude, i takvog se društva treba kloniti! Sigurno ste čuli za onu narodnu poslovicu: »Ne pitam te tko si nego s kim se družiš«!

Od droge se čovjeka vrlo teško izliječi. Narkomani su ljudi nesposobni za normalno školovanje, za normalni brak i za normalno zaposlenje. Oni obično lutaju od bolnice do zatvora, umiru od droge ili od SIDE.

Zato dobro pazite da ni ne postanete narkomani. Nemojte ni probati drogu. Savjetujem mladima da bježe od onih koji se drogiraju!

Prometni traumatizam

Ljudski život, zdravlje i ljepota, ugroženi su danas u tako velikoj mjeri, kao nikada ranije, još i prometnim traumatizmom.

Stradavanje u prometu je toliko često da su vjerojatno svakome od nas na neki način na cesti već nastradali znanci ili možda čak i članovi obitelji.

Izgleda da je o ovome važnije govoriti muškarcima nego ženama jer smatram da su žene u prosjeku ipak bolji vozači... Ali, ne mislim da su one za vožnju sposobnije od nas muškaraca. One izazivaju u prometu manje nesreća upravo iz razloga što obično sporije i pažljivije voze.

Iako čovjek u mladim godinama ima vrlo brze reflekse, treba znati da oni nisu dovoljni za sigurnu vožnju.

Za sigurnu vožnju je važno da vozimo lagano, umjereno, trijezni, ne pospani, da imamo tehnički ispravno vozilo, da se držimo ograničenja i da se prilagođavamo uvjetima na cesti.

Međutim, na cesti se uvijek događaju nepredvidiva iznenađenja. Pred nas može izići dijete, pijanac, djed ili baka, ili neke životinje. U tim trenucima, ako se vozi prebrzo, možda se nekoga ubije, a može poginuti i sam vozač. Treba voziti tako da se uvijek mogu ispraviti kako vlastite, tako i tuđe greške u prometu.

Ima mladića koji ludo voze, obilaze s lijeve i s desne strane, nabiju gas »do daske« i zamišljaju si kako su zbog toga popularni. Upitajte se međutim, dokle stignu takvi ljudi koji ludo voze. Oni se često zaustave na nekoj banderi, dođu do bolnice, groblja ili invalidskih kolica.

Kada biste samo jedan dan proveli na hitnoj pomoći neke veće bolnice, i to ljeti, kada najviše ginu u prometu, i gledali one hrpe mesa koje vam dovoze sa ceste, ne znate u početku što je ruka a što noga, kada biste gledali po hodnicima naših bolnica, po čekaonicama i pred šok sobama izbezumljena lica roditelja koji su se došli interesirati za svoje dijete koje je noćas stradalo u nesreći, a sada je u komi, ne zna se što će od njega biti, vjerujem da biste bili bolji, pažljiviji vozači. Taj koji je poginuo više vam se ne može vratiti i reći vam da pametno vozite. No, to vam govorim ja, koji sam takve ranjenike primao, operirao, liječio i uz njih dežurao.

Ako netko ipak želi brzinske vožnje ili utrke, neka onda napravi utrku na biciklima, ali uzbrdo...

Psihički traumatizam

Psihički traumatizam može biti nekada još jači i teži od fizičkog. U njemu ljudi jedni drugima nanose bol i otežavaju život psihičkim maltretiranjem, ružnim rije-

čima, vrijeđanjem, ponižavanjem, ogovaranjem, klevetom, lažima, galamom, svađom i sl.

Vodite računa o svojim riječima kako se izražavate. Nutrina čovjekove duše često se prepoznaje upravo po riječima koje izgovara.

Svladajte se, nemojte ružno govoriti, budite spremni oprostiti, nemojte druge vrijeđati. Probleme treba rješavati kulturno, na lijep način.

I vi ste sigurno sami nekada na sebi osjetili kako vas boli vrijeđanje i ponižavanje drugih.

Ovaj svijet bi bio mnogo ljepši, a život radosniji, kada psihičkog traumatizma ne bi bilo. Naročito su njemu sklone osobe koje se zovu psihopati. Njih đaci prepoznaju kada se nalaze u nekom društvu na odmoru između dva školska sata, a oni vode razgovor u grupi i u tome razgovoru samo znaju druge vrijeđati, s drugima se izrugivati i druge ponižavati, zajedljivo im se smijući. Klonite se takvih osoba i čuvajte ih se! Tko zna kakvo su sve zlo oni u životu u stanju počiniti. Saznat ćete što je bilo od njih već za nekoliko godina. Mnogo psihopata ima i među odraslima. Pogotovo je teško kada psihopate dobiju neku vlast u ruke, a oni za tim i te kako teže. Tada su u stanju još više mučiti one s kojima su u kontaktu.

Psihički traumatizam teže podnose, a često su ga u stanju i drugima zadavati oni ljudi koji su neispavani, gladni, umorni, iscrpljeni, preopterećeni, ljudi nečiste savjesti, osobe odrasle u nesređenoj obiteljskoj atmosferi, oholice, a pogotovo oni koji si oštećuju mozak alkoholizmom, pušenjem, drogom i sl.

Posljedice svađa i psihičkih trauma često su veće nego što je bio povod zbog kojega su se uopće počeli svađati ili jedan drugoga vrijeđati.

Uz naš najbolji život, ipak se može dogoditi da nam netko pokušava nanijeti psihički traumatizam. Zbog toga dajem nekoliko korisnih savjeta kako da postigne-

mo na njega što bolju otpornost. Pronalaženje utjehe u Bogu, dobra prijateljstva, bavljenje dobrim, korisnim aktivnostima koje nas mogu zaokupiti, čista savjest, sakramentalni život, uredan i dobar način vlastitog duhovnog i tjelesnog života, poslijepodnevni san, izbjegavanje ulaska u svađu, mogu čovjeka zaštititi od psihičke traume, odnosno pomoći mu da ga ona znatnije ne ošteti. Naravno, treba paziti — koliko do nas stoji, da ni ne izazovemo nečiju agresiju. No, osobe koje su sklone nanošenju psihičkog traumatizma uporno tragaju čak i za sitnicama, njih preuveličavaju, i onda si iz toga grade razloge za svoju agresiju čak i na one koji nemaju nikakve krivice.

U slučaju da nam netko pokušava nanijeti psihičku traumu, trebamo zaštititi svoje dostojanstvo. Ali, ipak s psihičkom samoobranom treba biti obazriv, tj. razborit. Naime, psihički agresor je često u stanju uzbuđenja, sužene svijesti i on će teško u takvom stanju prihvatiti neke naše riječi — kontraargumente koje bi mu se htjelo ponuditi da se njegovu agresiju prikaže neosnovanom. Ako bismo započeli samoobranu riječima, psihički agresor možda to jedva dočeka, i na njih nadoveže još veću lavinu svog traumatizma prema nama. Često je šutnja vrlo djelotvoran način samoobrane, a ponekad i odlazak na neko drugo mjesto na kraći odmor. Veliki dio ljudi koji nanose psihičku traumu tvrdi da to čine iz svoje samoobrane. Zapravo se radi o tome da oni obično imaju nizak prag frustracije, možda imaju neistinite podatke koji ih iritiraju, ili im pak nešto nije u redu s psihom — zbog raznih razloga u sebi samima imaju neki nered, nemir, nezadovoljstvo, ili su u sebi takvi da žele stalno, makar i podsvjesno s nekim biti u svađi i u napetim odnosima. Oni na nebitne stvari vrlo lako reagiraju izazivanjem psihičkog traumatizma prema drugim osobama, ponašaju se tako kao da tragaju za nečim što bi im

moglo poslužiti kao povod za nanošenje psihičkog traumatizma, a sadržaj traumatizma koji od njih dolazi prema drugim ljudima zapravo predstavlja sliku njihovog unutrašnjeg nezdravog psihičkog stanja.

Osobe koje su određeno vrijeme živjele u situaciji gdje je psihički traumatizam među članovima obitelji bio često izražen u većoj mjeri, možda skoro i svakoga dana, čak ako i odu iz te obitelji (npr. djeca kad odrastu), sklone su u svom kasnijem životu zadržati napetost međuljudskih odnosa, svađu i nanošenje psihičkog traumatizma kao svoj stil života.

Slušao sam kako dvije sestre koje idu u prve razrede osnovne škole, međusobno razgovaraju kroz galamu, uz međusobna vrijeđanja i svađu, tako da ih i susjedi mogu čuti. Kasnije sam shvatio razlog: jednako tako se njihova majka odnosi prema njima. Ono što od njih traži da učine, traži s velikom vikom i vrijeđanjima. Pitam se kako će se te djevojčice danas sutra odnositi prema članovima svoje vlastite obitelji ako je budu imale? Pitam se još i kakve su roditelje i kakav odgoj u svom djetinjstvu i mladosti imale one osobe koje danas najviše nanose psihički traumatizam?

Moram naglasiti da se psihičkim traumatizmom ipak ne mogu nazvati baš svi zategnuti odnosi i neslaganja. Pogotovo se njime ne mogu proglasiti svi pokušaji mijenjanja negativnog ponašanja neke osobe u pozitivno ponašanje, npr. pri odgoju djece. Ipak, treba voditi računa o načinu i granicama do kojih se u psihičkom vladanju smije ići, a o tome trebaju voditi računa kako roditelji, tako djeca i drugi ljudi.

Starci i teški bolesnici

I, na koncu ovoga poglavlja, nekoliko riječi još i o dužnosti poštivanja staraca i teških bolesnika. Možda i u

vlastitoj obitelji imamo nekoga djeda ili baku, a imamo ih sasvim sigurno barem u susjedstvu.

Nažalost, kao liječnik, sreo sam se mnogo put sa slučajevima da se djeca ni rodbina ne brinu o svojim starim ukućanima. Kada je na selu bolesna krava ili svinja, brzo se zove veterinara da dođe i spasi životinju. No, kada su bolesni djed ili baka, liječnika se ne zove, jedva čekaju da ta osoba umre. Ili, dovezu starca u bolnicu kada je već jako kasno. Ako se tada upita sina, kćer ili snahu gdje su bili prije, zašto su čekali, upala pluća traje već danima, stanje srca je vrlo kritično, rak je već jako uznapredovao, ili došlo je do ekstremne dehidracije organizma, čujete strašne riječi: »Ma, doktore, ne sekirajte se mnogo, pa mi znamo da je njemu vrijeme da umre!« Dakle, sin ili kćerka svoga oca ili majku osuđuju na smrt. Mi ne znamo kada je kome vrijeme da umre, to zna tek dragi Bog! Na nama je međutim dužnost da i tim starcima na vrijeme osiguravamo redovite liječničke kontrole i terapiju, da im osiguramo pristojne uvjete života, da se ne smrzavaju, da imaju što je potrebno za hranu, odjeću, i da je netko stalno uz njih tko će voditi računa kako uzimaju lijekove, da osjećaju da je drugima do njih stalo i sl.

Drugo predavanje

Zaljubljenost, hodanje, izbor bračnog druga

Normalni način ulaska mladića i djevojke u brak pretpostavlja njihovo prethodno »hodanje«, a to opet sadrži i njihovu međusobnu zaljubljenost.

Ipak, treba spomenuti da zaljubljenost i ljubav nisu dva istovjetna pojma. Zaljubljenost je osjećaj, to su

emocije koje u većoj ili manjoj mjeri, kroz kraće, duže ili doživotno vrijeme prate tih dvoje ljudi. No, ljubav znači još i mnogo više. Ona postoji i onda kada osjećaji zaljubljenosti jenjavaju ili čak kada te intenzivne emocije prestaju. Ljubav podrazumijeva poštovanje voljene osobe, brigu i odgovornost za nju, svjesnu odluku za svoje misli i ponašanja koja su izraz ljubavi, ali samo na onaj način i u onome obliku koji je pristojan, prihvatljiv, koji je u skladu s Božjim planom i Božjim zakonima.

To drugim riječima znači da ne postoji »sloboda ljubavi«.

Ljubav prije braka podrazumijeva distancu i poštivanje predbračne čistoće. Bračna pak ljubav pretpostavlja nešto drugo, što nalazimo u Sv. Pismu već u knjizi Postanka, zapisano riječima: »Stoga će čovjek ostaviti oca i majku da prione uza svoju ženu i bit će njih dvoje jedno tijelo« (Post 2,24).

Sam pak brak pretpostavlja prethodno vjenčanje, a to znači sakrament. Da bi do toga sakramenta došlo, moraju slobodni muškarac i slobodna žena iskazati pred za to ovlaštenim predstavnikom katoličke Crkve, svjesno i slobodno, pred svjedocima i prema crkvenim propisima, svoju odluku da dotičnu osobu uzimaju za svoga bračnoga druga, sve do svoje ili njegove (njezine) smrti.

Dakle, zaljubljenost, pa ni međusobno obećanje da će doživotno jedno drugome biti vjerni, još uvijek nisu brak, i još uvijek im to ne daje pravo da žive kao muž i žena, sve dok se ne obavi vjenčanje kao što je spomenuto.

Vidimo da ima mnogo nesretnih brakova i nesretnih osoba. Vrlo često su oni postali takvi upravo radi padova i pogrešaka na području o kojemu će sada biti riječ.

Iako zaljubljeni često ne žele primati od drugih savjete, ipak je potrebno o nečemu otvoreno govoriti. Uvjeren sam da će to biti pomoć i onima koji žele ući u

brak, kao i onima koji se odlučuju za svećeničko ili redovničko zvanje, za život u celibatu, zbog Kraljevstva Božjeg.

Svima, koji još niste ušli u brak a za brak ste slobodni i sposobni i na njega se odlučujete, od svega srca želim da postignete najbolji i najsretniji brak, da dobijete najboljega muža odnosno najbolju ženu.

No, da bi se to postiglo, potrebno je već od najranije mladosti voditi o nekim stvarima računa. Priroda neke greške jednostavno ne oprašta. Kada se lijepa vaza polupa, možda ju i polijepimo, ali ona nije više nikada onakva kao što je bila.

Nemojte ni započinjati hodanje ako shvaćate da od te veze, iz bilo kojega razloga ne može biti braka. Ili, ako ste već hodali, pa ste to shvatili naknadno, prekidajte odmah, prije ulaska u brak, jer je to dalje izgubljeno vrijeme i za vas i za tu drugu osobu.

Spomenimo još i tzv. ženidbene smetnje koje citiram prema knjižici »Ženidba — sakrament«, Izdanje Biskupskog ordinarijata Đakovo u suradnji s Vijećem za obitelj pri BKJ, Đakovo 1987.

a) Ženidbene zabrane: 1. Zavjet čistoće, djevičanstva, 2. građansko srodstvo (posvojenje), 3. mješovita vjeroispovjest

b) Ženidbene zapreke: 1. dob (muškarac prije šesnaeste a ženske prije četrnaeste godine ne mogu valjano sklopiti ženidbu) 2. nemoć (impotencija), 3. ženidbeni vez, 4. različita vjera, 5. sveti red ili svečani zavjeti, 6. otmica, 7. zločin, 8. krvno srodstvo (za valjanost do trećeg koljena) i tazbina, 9. duhovno srodstvo...

Napominjem da od hodanja i od braka treba odustati i onda kada neka osoba ima stav da bi u slučaju bilo koje trudnoće učinila abortus, tj. ubila to dijete. Onaj tko je u stanju oduzeti život tvome, svome ili tuđem djetetu, drži već sada grijeh u svome srcu i sa takvom osobom ne hodaj

i ne ulazi u brak. Ipak, nastoj djelovati da se ta osoba pozitivno promijeni i odrekne ubojstvene odluke. No, treba biti vrlo oprezan da to nije možda samo prividno rečeno, da te zadobije.

Kao što ćete uskoro čuti, živote djeci oduzimaju i spirale, pilule i silna sredstva, pa dakle, koja osoba planira da bi se upotrebljavalo abortivna sredstva isto nije za tebe. Ona osoba koja se slaže da se djeci oduzima živote ne pruža garancije ni da će poštivati svog bračnog druga.

Od hodanja i od braka treba odustati i onda kada plodna osoba već unaprijed odlučuje da ne bi htjela imati u braku djece. Druga je stvar kada je netko po prirodi neplodan ali ipak sposoban za brak. Međutim, ako je osoba toga svjesna, onda to treba i reći svome budućem potencijalnom bračnom drugu, još prije vjenčanja.

Preporučam odustajanje od hodanja i od braka i onda ako ste svjesni da bi vaš ulazak u brak bio preveliki genetski rizik za nastanak teških bolesti kod djeteta.

Treba reći da nije dobro graditi neke komplekse zato što imamo možda neki fizički nedostatak. Čak i teži tjelesni invalidi znaju ostvariti vrlo sretan brak, a kamoli oni koji nisu idealni zbog nekih sitnica. Ljudi su često skloni preuveličavanju svojih nesavršenosti u fizičkom pogledu, dok svoje nedostatke i greške na voljnom i psihičkom području teže hoće korigirati, iako to mogu.

Ipak ako je netko bolestan, te ako mu se u obitelji javljaju nasljedne bolesti, dužan je to reći osobi s kojom hoda još prije vjenčanja.

Poseban problem su alkoholičari i narkomani. Oni takvi najčešće ostaju i nakon vjenčanja. To su mnogo ozbiljnije bolesti a da bi se mogle izliječiti samo zaljubljenošću i vjenčanjem.

Ako je u pitanju osoba neke druge vjere, a ne naše, tj. katoličke, radi se o vrlo značajnom problemu, kojega

shvate svi u braku. Uz međusobne nesporazume koji iz toga proizlaze, problemi nastaju i u odnosu prema djeci, kao i u njihovom odgoju.

Nekada problem za ulazak u brak može predstavljati i prevelika razlika u godinama.

Za detaljnije razjašnjenje gore navedenih stvari, preporučam savjetovanje s katoličkim svećenikom.

Vrlo je važno upoznati obitelj iz koje je tvoja simpatija. Slika obitelji govori o ambijentu u kojem je ta osoba izrasla, a ambijent u velikoj mjeri djeluje na ljude, mada ipak ne baš u apsolutnoj mjeri.

Ljudi su se u stanju zaljubiti vrlo rano, i zbog toga patiti i venuti. Ali od tih zaljubljenosti u osnovnoj školi i u početku srednje škole, ipak vrlo, vrlo rijetko bude braka. U to vrijeme, iako zaljubljenost zna biti »do ušiju«, čovjek ipak još ne poznaje sasvim ni sebe, ni svoju narav, a kamoli da bi znao kakvu osobu želi za brak. Možda pomisli kako bi to bio idealan slučaj, no već za koji dan ili najduže tjedan udari se po glavi i kaže: »Otkuda mi ta ideja, pa mi uopće nismo jedno za drugo«.

Vjerujem da je ovo bila utjeha svim mladima — nesretno zaljubljenima.

No, vrlo brzo, već za nekoliko godina, mnogi od tih, za sada premladih, će se i ženiti i udavati.

Nekoliko riječi i o ljubavnim pismima.

U trenucima zaljubljenosti tko zna što je sve čovjek u stanju napisati. No, treba se ipak svladati, ne mora se baš sve napisati. Kada bi što napisala ili napisao i to onda nekome pošalješ, ti više ne znaš tko će to i kada čitati, možda i za 10 godina, pa će ti biti neugodno. Pisma trebaju biti takva da ti ne bude neugodno ako to poslije u životu bilo tko pročita. Nakon prekida veze, preporučam da uništite sva ljubavna pisma koja ste primali od druge osobe. Nije u redu davati ljubavno pismo, koje se od nekoga primi, drugima da ga čitaju i da se izruguju.

Iako je za zaljubljenost a i za brak u izvjesnoj mjeri važno sviđanje po izgledu, ipak treba znati da to nije dovoljno i da ne treba pretjerivati u traženju fizičke ljepote. One, fizički najzgodnije osobe, često znaju zbog toga biti vrlo ohole, a to onda izaziva razne probleme. S druge strane, svaki čovjek svoju fizičku ljepotu jednom izgubi. No, radi gubitka ljepote ipak se ne smiju ljudi rastajati. Treba tražiti one kvalitete u čovjeku koje ne prolaze.

Što za brak znači najveća fizička ljepota, ako ta osoba neće biti vjerna, ako će biti lijena, nepoštena i neodgovorna.

Važnija od fizičke ljepote je duhovna ljepota — život u skladu s katoličkom vjerom, osjećaj odgovornosti, dobra narav, poštivanje supružnika, vjernost, ljubav prema djeci i obitelji, urednost, skromnost. Treba se pitati da li je ta osoba vrijedna da bude majka, odnosno otac tvoje djece.

Treba još imati u vidu i to da se žena fizički još proljepša kroz majčinstvo, i to zbog hormonskih zbivanja tijekom trudnoće, pa i to nekome može biti utjeha.

Zbog fizičke ljepote netko zaboravi razmišljati da li se s tom osobom može slagati na intelektualnom planu, pa kasnije bude neprilika. Npr. ako netko u školi prolazi s odličnim, vjerojatno bi se teško slagao u braku s osobom koja prolazi sa dovoljnim ili ponavlja razred.

Kada se hodanje prekida, treba nastojati da to ispadne na dovoljno jasan, odlučan i kulturan način. Ako je ta druga osoba još uvijek u tebe zaljubljena, tvoj ponižavajući pristup joj otežava odljubljivanje. Neke osobe znaju patiti, ne toliko zbog toga što neće ući u brak sa dotičnom osobom, već zbog njene oholosti i ponižavanja.

Nemojte drugu osobu ni držati u neizvjesnosti, pružati joj lažne nade. Što se češće srećete s tom osobom,

ona se obično teže »odljubi«, pa treba izbjegavati susrete.

I prekratko i predugo hodanje imaju neke svoje negativnosti.

A sada, nekoliko riječi o moralnim, psihološkim i biološkim razlozima za predbračnu čistoću i bračnu vjernost. Čak kada biste vidjeli da vam dotična osoba odgovara za brak, pa bile čak simpatije obostrane, ipak ostanite na distanci.

Hodanje u predbračnoj čistoći znači pristojnost, bez misli, riječi i ponašanja, pa i poljubaca koji bi mogli seksualno uzbuđivati tebe ili drugu osobu.

Važno je da međusobno otvoreno razgovarate o tome da se svjesno odlučujete za hodanje u predbračnoj čistoći, i da to nije zbog toga što ste bolesni ili nesposobni za brak, ni zato što ti ta druga osoba nije draga, nego upravo zbog toga što poštujete Božji zakon, što ste zdravi, svjesni, odgovorni, što poštujete sebe i tu drugu osobu. Potrebno je da jedno drugome pomognete sačuvati moralne, biološke i psihološke predispozicije za onaj brak koji će se na koncu realizirati, a s kime će taj brak biti, to se do vjenčanja nikada ne zna.

Da bi ste lakše tako živjeli, upoznajte se sa sljedeće tri grupe razloga za predbračnu čistoću i bračnu vjernost

1. Moralni razlozi

Naš organizam je stvorio dragi Bog. On zna kako je naše tijelo sagrađeno i kako treba funkcionirati da bismo bili sretni, pa već iz povjerenja prema Njemu trebamo prihvatiti zapovijedi koje nam je On dao, znači i one koje govore: »Ne sagriješi bludno!«, i: »Ne poželi tuđeg ženidbenog druga!«

Mi se trudimo da nam crkva bude što ljepša, kao hram Božji. No, također se trebamo truditi da nam i tijelo bude što dostojniji hram Boga, hram Duha Svetoga.

Čista savjest i Božja milost najveće su bogatstvo koje čovjek može imati, i za to se isplati potruditi. To nam znači i nadu u vječni život, ali nam pruža i mogućnost da na zemlji živimo baš onaj najbolji život kojega je uopće moguće postići.

Kada pak jedna osoba griješi ponašanjem prema drugoj osobi, često i ta druga osoba isto tako griješi, pa dakle svaka osoba ima odgovornost i za svoje grijehe i za grijehe one druge osobe.

Za posljedice smrtnog grijeha znamo. A, kakva je to ljubav prema drugoj osobi kada se s određenim ponašanjem izaziva grijeh kod sebe i kod te druge osobe? Nemojmo ni sebi a ni drugoj osobi donositi grijeh i nemir savjesti.

Osim toga, čista savjest i sačuvana Milost posvećujuća razbistruju nam pamet da lakše uočimo da li nam neka osoba za brak odgovara ili ne.

2. Psihološki razlozi

U zaljubljenosti postoji više faza, no, obično prvo bude tzv. faza idealizacije. Kod druge osobe vidiš samo pozitivne osobine, čak i one koje ne postoje, a ono što je negativno ne uočavaš, ili misliš da nije bitno. To je obično period »zaljubljenosti do ušiju«. No, nakon toga dolazi se do faze realizacije, kada se ipak bolje uključuju »klikeri« i kada je čovjeku još lakše uočiti kakva je to osoba. Osobe koje su hodale u predbračnoj čistoći znatno lakše shvate da li jedno drugome odgovaraju za brak ili ne.

Onima pak, koji su svakako živjeli, teže bude kod druge osobe uočiti kakva je ona. A, kada nešto negativno i uoče, obično tome umanjuju značaj. Ili, npr. djevojka uoči da će se teško od te veze stvoriti sretan brak, ali ipak prihvaća ženidbu iz straha da ju netko drugi za brak više neće htjeti, jer je već svakako živjela. Možda se dakle ožene, a poslije toga se film ipak odmota do konca i sve ispliva na površinu, pa onda trpi. Do kolikih rastava brakova ne bi došlo, da su se ljudi, dok je bilo vrijeme hodanja i upoznavaja, stvarno upoznavali kako treba a da nisu ulazili u seksualne odnose.

Područja na kojima se tih dvoje ljudi upoznavaju imaju svoje granice. To se upoznavanje nikako ne može odnositi na područje seksualnosti, jer na to nemaju pravo prije zakonitog crkvenog vjenčanja. Upoznavanje se odosi na područje temperamenta, karaktera, stavova i pogleda na život, i na upoznavanje kako ta osoba reagira u ponekim životnim situacijama.

No, ako se oni slažu na ovim područjima života, slagat će se i na seksualnom planu u braku, kao zakoniti muž i žena.

Intenzivno zaljubljeni često govore kako će se oni sigurno vjenčati. No, dok god se oni ne vjenčaju prave sigurnosti nema. Čak kada bi i bila apsolutna sigurnost da će se vjenčati, opet se prije zakonitog crkvenog vjenčanja nema pravo na onaj život na kojega se ima pravo u braku.

Upitajte osobe koje su u braku, da li su se u životu prvi put zaljubile baš u tu osobu sa kojom su ušle u brak. Malo tko će vam dati potvrdan odgovor, malo tko je imao tu sreću.

Upitajmo se koliko je ostalo povjerenja u druge osobe, životnog optimizma i sposobnosti zaljubljivanja u svog bračnog druga kod one osobe koja se je svakojako

nemoralno ponašala u hodanjima, a nakon prekida veza ostajala napuštena, razočarana, prevarena?

Oni koji su prije braka ulazili u seksualne odnose, teže tu osobu zaborave i teže se u drugoga zaljube. I tako se poslije ovakvog života teško mogu odljubiti, a teško i ponovno zaljubiti. Možda takav mladić pomisli da su sve djevojke iste, odnosno djevojka pomisli da su svi dečki isti. Danas-sutra možda ulaze u neki brak tko zna s kakvim sve traumama iz prethodnog života, i tu već od početka nešto ne štima.

Koliki samo ljudi imaju problema u braku jer dok žive kao muž i žena, ona misli na nekoga drugoga s kime je prije tako živjela, a on na nekakvu drugu. Siguran sam da si ti takav brak ne želiš!

Ili, nakon svakojakog života, možda ta djevojka i upozna nekog mladića s kime bi se moglo ostvariti divan brak. No, da li će ju taj mladić htjeti kada sazna njenu prošlost? Možda će ju i uzeti, ali će joj cijeli život prigovarati kakvu ju je dobio. Vrijedi i obrnuto.

S druge pak strane promatrajmo osobu koja je držala do predbračne čistoće. Njoj je bilo jednostavnije prekinuti hodanje kada je shvatila da od te veze brak ne dolazi u obzir. Kada sretne nekoga s kime bi ulazila u brak, očito je da će moći imati u nju znatno više povjerenja, da će se lakše u nju zaljubiti i da će lakše jedno drugo prihvatiti.

Nemoj misliti da ćeš moći osvojiti drugu osobu za sebe — griješeći. S jedne strane to se ne može zato što se ne smije griješiti uopće, pa niti u slučaju kada bi se grijehom htjelo nešto dobro postići, a s druge strane zbog toga što neslaganje zbog kojega druga osoba odbija hodanje ipak nije uklonjeno, nego samo trenutno zanemareno, a ono će ipak izići na vidjelo. Ako vidite da biste jedno s drugim teško živjeli, ipak je bolje da to shvatite i priznate prije braka, nego nakon vjenčanja.

Osim toga, treba i toj drugoj osobi dozvoliti da u predbračnoj čistoći i kroz hodanje na distanci upozna i tvoju narav i osobine. Ovo upoznavanje je za vas oboje dobitak, čak i u slučaju da se zbog uočenih razlika raziđete ili pak da uočenim razlikama pridate realan značaj, odnosno da se jedno od vas korigira (i to ona osoba koja nije u pravu).

Sada ću reći nešto što se odnosi pretežno na djevojke, a nakon toga nešto specijalno za dečke.

U nekim mjestima naše Domovine Hrvatske, pojedine djevojke trpe od tzv. kompleksa. Da li ste možda već čuli za taj izraz? Znate li što to znači? No, još bolje ako ne znate. Ipak, objasnit ću vam taj pojam.

Na primjer, djevojka si zamišlja da njene okice, usta, uši, zubi ili što drugo nije baš onako kako bi ona htjela, kako je to kod neke druge kolegice ili glumice, i sva je zbog toga jadna, tužna i nesretna. Kompleks. No, kada bi to bio problem sam za sebe, ne bi bilo problema. Radi kompleksa još nitko nije umro. Opasnost je međutim u tome kada takvoj iskompleksiranoj djevojci danas-sutra možda priđe nekakav »sivonja«. On njoj nešto priča, priča, a ona možda pomisli: »Pa to je jedinstvena prilika, pa kako uopće netko mene hoće, a ja sva jadna nikakva. Ako se ja sada ne budem ponašala onako kako on hoće, mene nitko drugi neće htjeti ženiti, ja ću ostati stara cura...« itd.

Ako bi ti se, djevojko, pojavile takve misli, zapamti dobro da to nije istina i misli uvijek na to što ću ti sada reći. Svaka poštena i nevina djevojka neka zapamti: ma ti si baš najljepša, ti si najzgodnija, ti si divna, ti si super, ti si jedinstvena, neponovljiva, unikat, naj, naj, naj, upravo takva kakva fizički jesi! Da si fizički samo malo drugačija, da li bi te za brak uopće htio taj s kime bi ostvarila baš najsretniji brak?

Koliko je fizička ljepota relativna stvar, vide na primjer oni koji rade na plastičnim kirurgijama. Dođe nekada djevojka, sva tužna zbog izgleda svoga nosa i nacrta jedan drugi nosi kakvog bi htjela dobiti operacijom. Možda se neki mladi, manje iskusni kirurg i zaleti pa ode operirati taj nos, kad eto vam opet nakon nekog vremena te iste djevojke nazad i sada traži da joj se napravi opet onakav nos kakav je bio ranije, jer da ju sada njen dragi više neće ni pogledati. On ju je volio baš sa onakvim nosom.

Vi djevojke obično niste svjesne svoje ljepote. Ali, to što nisi sasvim svjesna svoje ljepote, to je s jedne strane i dobro, barem se nećeš mnogo uzoholiti. No, ipak znaj da si divna i vrlo zgodna, i ti do svoga poštenja drži. A, taj tvoj »dragi« koji te nije u stanju čekati do braka i koji će te ostaviti zbog toga što ti do svoga poštenja držiš, znaj da te nije ni vrijedan. Nemaš zbog čega žaliti što prekidate vezu. Zar misliš da bi ti on u braku bio vjeran ? Čisto sumnjam.

Nemojte se bojati da ćete ostati stare djevojke zato što budete dražle do svoje predbračne čistoće. Neke se djevojke svjesno ne udaju jer su svoj život na poseban način posvetile Bogu. No, neke bi se htjele udati a ne mogu zato što su još uvijek zaljubljene u nekoga s kime su ranije svakojako živjele. Možda bi ih netko i htio u brak, ali se one više u drugu osobu ne uspjevaju zaljubiti. Potrošile su svoj kapacitet zaljubljivanja. Isti je slučaj i s momcima.

Možda ima djevojaka i mladića koji misle da su im ove moje riječi došle prekasno, jer su već pali i zaglibili. Ipak, neka se ne osjećaju beznadno i pesimistički. Neka kroz sakramenat ispovijedi kod katoličkog svećenika postignu pomirenje s Bogom, i tako zadobiju svoju ponovnu čistoću, ljepotu i poštenje.

A, sada nešto specijalno, baš za dečke.

Vi ćete možda danas-sutra čuti da se neki muškarac hvali s kolikima je on živio, kolike je djevojke upropastio itd. A, vi mu jednostavno recite, da se on nema čime hvaliti i da je on, što se toga tiče, samo jedna velika tuga i jad!

Na primjer, takav čovjek danas-sutra dođe u neku općinu ili županiju, i njega upitaju za ime, prezime i adresu te koliko ima djece. On, možda kaže četvero ili petero, ali on zapravo uopće ne zna koliko ima djece! Možda je sreo negdje na ulici dječaka ili djevojčicu, svoga sina ili kćer, a da uopće ne zna da je to njegovo dijete, niti to dijete zna tko mu je tata. A možda je to njegovo dijete završilo u kakvoj kanti za smeće ili ga sada u kanalizaciji jedu štakori, ako je žena s kojom je on dijete začeo, načinila pobačaj njegovog sina ili kćeri.

Kakve je on usput bolesti pokupio s kojima će možda osuditi na smrt svoju ženu ni ne sluti! A pogledajmo i neke od tih bolesti.

3. Biološki razlozi

Vi ste sigurno čuli za onu strašnu, smrtonosnu i neizlječivu bolest koja se zove SIDA, odnosno AIDS. SIDA danas, na svoj način, munjevitom brzinom osvaja svijet!

Švicarska je još 1992. godine imala 2–3% zaražene omladine sa SIDOM, a Austrijska televizija je te iste godine objavila podatak da je od 150 stanovnika u dobi od 20–45 godina jedan zaražen SIDOM. Padova, grad na sjeveru Italije ima 3% zaraženih trudnica (njih se testira, pa se zna). U New Jereseyu u Americi, od 75 stanovnika jedan je već zaraen sa SIDOM. U Lusaki, glavnom gradu Zambije zaraženo je 70% trudnica i 30% ležećih pacijenata, u Kamerunu i Zimbabweu 40–60% dobrovoljnih davalaca krvi, vojnici su u Zimbabweu

zaraženi 40%, a od svih pacijenata koji su 1991. godine ležali u bolnicama Južne Afrike, bilo je zaraženo 60% žena i 40% muškaraca!

Što mislite, zbog čega su se ovi ljudi toliko zarazili SIDOM? I u toj Lusaki je u početku bila zaražena samo jedna osoba, pa onda dvije itd., a sada ih ima toliko! Glavni razlog širenja SIDE je nepošteni, nemoralni život, nepoštivanje predbračne čistoće i bračne vjernosti. Što nam to međutim govori?

To praktički znači da će i u ostalim zemljama gdje ljudi budu nepošteno živjeli doći do isto takvog proširenja ove strašne bolesti.

SIDA je već uvelike prisutna i u našoj zemlji. Možda je već netko i među vama zaražen. To ne znate jer se vjerojatno niste ni testirali. No sasvim je sigurno da ste sreli već mnogo ljudi koji su sa SIDOM zaraženi a da to ni sami ne znaju.

SIDA je u Hrvatsku došla preko derivata krvi, preko nevjernih gastarbajtera, preko turista, ali i preko plavih kaciga.

Nikome tko je zaražen, na čelu ne piše da je zaražen. Ljudi budu zaraženi i po nekoliko godina a da nemaju simptome i da ne znaju da su zaraženi a ipak jesu, a mogu i druge zaraziti. Osobe koje se najnepoštenije ponašaju, obično nisu toliko ni hrabre da bi se testirale. Oni pak koji shvate da su zaraženi, često kreću u još veću akciju, želeći na smrt osuditi i što više drugih.

Testiranje nije potpuna sigurnost. Nakon zaražavanja, dok test otkrije zaraženost, može proći i više tjedana i mjeseci, čak 6 mjeseci, a nekome uobičajeni testovi ne otkrivaju zaraženost ni nakon tog perioda.

Transfuzije krvi još uvijek predstavljaju opasnost. Naime, ima ljudi koji se nakon nekog ponašanja uplaše da su se možda zarazili, ali ne žele ići na testiranje u posebne ambulante namijenjene za tu svrhu, jer znaju

da, ako odu dati krv, da će ih automatski testirati. Njih tamo testiraju, test ne otkrije zarazu jer je prošlo kratko vrijeme od zaražavanja, oni steknu lažnu sigurnost da su zdravi a zapravo nisu, a svojom krvlju nekoga ubiju.

Osim toga, u Hrvatskoj još uvijek ne testiraju u svim ustanovama na oba virusa SIDE. Testiraju još uvijek negdje samo na HIV I, a postoji i HIV II virus, koji je doduše rjeđi, ali ipak postoji.

Kod zaraženih osoba virus je prisutan u cijelome organizmu, a ne samo u genitalnom predjelu. Kod njih je virus pronađen u kostima, mozgu, krvi, suzama, slini i znoju, zapravo u svim izlučevinama organizma. Postoje podaci da je koncentracija virusa SIDE u slini veća nego u krvi! Sigurno ste već čuli, no ipak ponavljam da se SIDA može dobiti čak i samo poljupcem!

Ne mislim ovdje na poljubac kojim se ljube dva državnika na aerodromu kada jedan drugoga čekaju. Tako najvjerojatnije neće dobiti SIDU. Međutim, »filmski« poljubac, ili poljubac na usta prenosi SIDU! O tome više nema nikakve sumnje. Ljudi koji su se samo tako ljubili, dobili su SIDU! Ta, tko bi se htio tako ljubiti s nekim tko je zaražen SIDOM!

U nekim zemljama su vršili reklame plastične kontracepcije i lagali da se onda SIDA neće prenositi. Ali, oni koji su to govorili, odgovorni su za smrt svih onih tisuća i milijuna ljudi koji se zaražuju i preko te plastike. Uz tu plastiku, prezervativ, žena često ostane trudna, mada je plodna svega nekoliko dana u mjesecu. SIDU se međutim može dobiti svakoga dana, pogotovo kada se zna da ju se prenosi i poljupcem.

Tvornice koje proizvode prezervative priznaju da oni imaju mikropore 5, pa i više mikrona. Međutim, virus AIDS-a je velik svega 0,1 do 0,3 mikrona!

Nadalje, ustanovilo se je da od onog trenutka kada netko proizvede tu plastiku pa dok netko taj cirkus kupi,

prođe otprilike nekoliko mjeseci transporta i to obično kroz velike promjene u temperaturi. Amerikanci su s transportom slali termometre, te su našli ljeti u kontejnerima, na nekom aerodromu ili skladištu temperaturu preko 70 °C a zimi minus tko zna koliko! Kroz ove izmjene temperature pojavljuje se još veća propusnost za tog sitnog, sitnog virusa SIDE. Nitko još nije izbrojio koliko komada virusa je dovoljno da se čovjek zarazi, no zna se da postoje različite virulencije virusa SIDE, da se neki prenose lakše a neki nešto teže. No, ima ih i tako opasnih koji se mogu prenijeti već i samo aerosolom, kao npr. kod stomatološke bušilice.

Virus SIDE pri sobnoj temperaturi, na suhome živi 6 dana, a u vodi dva tjedna. Dakle, vrlo lako ga mogu prenijeti i frizeri koji porežu mušteriju britvom ili sličnim instrumentom, pa tim istim priborom kojega ne steriliziraju idu i na druge ljude.

SIDU se lako prenese i u zdravstvenim ustanovama kada se ne vodi računa o sterilizaciji i asepsi. Osobito su u Hrvatskoj ali i u mnogim drugim, pa i tzv. visoko razvijenim zemljama, opasni stomatolozi, jer mnogi od njih stavljaju iz usta jednoga pacijenta u usta drugoga nesterilne instrumente. Opasni su i kirurzi koji briju rane nesterilnim britvama, koji pod instrumentima na operacionom stolu nemaju sterilno gumirano platno, pa se obično sterilno platno tijekom operacije smoči te virusi sa stola prijeđu na instrumente i sl. Netko se dakle mogao zaraziti SIDOM uz svoj najpošteniji život.

To je samo dodatni razlog da se prije ulaska u brak ljudi testiraju. U mnogim zemljama se preporuča testiranje prije braka u dva navrata: jednom, pa onda ponovno za nekoliko mjeseci. Ovo drugo testiranje je sigurnije jer je prošlo više vremena, pa su se do njega lakše razvila antitijela koja test na SIDU zapravo otkriva

ako se radi o zarazi. Vrijeme za takva redovita predbračna testiranja na SIDU došlo je i u Hrvatsku.

Mi živimo u vremenu SIDE, pa se djevojke i mladići pitaju kako uopće ući u brak a da se od SIDE ne umre. Radi se o sasvim realnom i opravdanom strahu.

Ali, ja ću vam sada dati nekoliko savjeta kako da si smanjite rizik umiranja od ove strašne bolesti.

Prvo, živi poštenim životom, prihvaćajući činjenicu da je mjesto manifestiranja ljudske spolnosti tek valjano sklopljeni brak.

Drugo, nemoj misliti da tvoj budući bračni drug treba biti baš iz nekog dalekog nepoznatog mjesta. Možda će to biti netko koga već od prije poznaješ. Veća ti je sigurnost poći u brak za osobu za koju znaš da je živjela poštenim životom (a za većinu od nas ipak se zna kakav je tko), nego poći za nekoga o čijoj prošlosti znaš vrlo malo.

Nije dobro prerano ulaziti u brak. No, i predugo čekanje na ulazak u brak, također povećava rizik obolijevanja od SIDE. Ti ćeš, nadam se, pošteno živjeti, ali ne znaš gdje je sada i kako živi tvoj budući bračni drug. Što god više vremena prođe dok se ne upoznate i oženite, veći je rizik da se ta osoba negdje zarazi.

Naravno, preporučam i testiranje na SIDU i to barem dvokratno, s dovoljnim razmakom, prije ulaska u brak.

A sada, pogledaj kolika je mogućnost i opasnost da upravo ti umreš od SIDE ukoliko si u napasti da se ponašaš tako kako do prijenosa SIDE može doći.

Ti ne znaš da li je možda ta osoba već ranije s nekim tako živjela kako do prijenosa SIDE može doći. Možda nije živjela ni s kim, a možda je živjela s jednom, dvije ili više osoba. Koje su to osobe ne znaš, a ne znaš ni s kim su one ranije tako živjele, a ove s kim su se možda ranije tako ponašale itd, itd. Ako je samo jedna od tih osoba u

lancu, kojemu ne znaš ni kraja ni konca, bila zaražena SIDOM, ona je vrlo lako mogla prenijeti tu bolest na sljedeću, ova na sljedeću, itd. itd. i ti za čas dobiješ SIDU! A, tvoj rizik obolijevanja od SIDE je isti takav kao da si sa svim tim osobama pojedinačno imala ili imao vezu!

Ali, SIDA nije jedini problem! Postoji još i tzv. Humani Papiloma virus, skraćeno HPV koji je povezan s nastankom raka cerviksa maternice. Mladić koji se je s tim virusom zarazio, obično ni ne zna da je zaražen. Danas-sutra, on govori svojoj ženi kako ju mnogo voli, a zapravo ju ubija jer ju zaražava tim virusom. Poznati su mi slučajevi da je djevojka dobila rak maternice sa 16 i 19 godina, jer je zaražena sa HPV. Ovaj virus je vrlo proširen u Hrvatskoj, a u Americi je njime zaraženo već 50% onih osoba koje ulaze u predbračne odnose.

Tu je i klica koja se zove Clamidia Trachomatis. Žena ni ne sluti da je zaražena, no kada želi roditi dijete, ne uspijeva, doživljava zbog Klamidije tzv. »spontani pobačaj«.

Nažalost, ima ginekologa koji ne vode računa o pacijenticama ni o djeci, pa žene na ovu klicu rijetko testiraju ukoliko to one same ne traže.

Tu je i bolest Hepres Genitalis, koja se unatoč liječenju, ponovno i ponovno kod istih ljudi pojavljuje, izazivajući gnojne mjehuriće, ranice i krastice u genitalnom predjelu.

Još uvijek su i te kako prisutni sifilis, gonorea, stidne uši itd.

Uz do sada spomenute, seksualno se prenose još i bolesti Ulcus mole, Lymphogranuloma venereum, Granuloma inguinale, Urethritis non-gonorhoica, Urethritis mycoplasmatica, Trichomoniasis, Vaginosis bacterialis, Condilomata acuminata, Molluscum contagiosum, Can-

didiasis, Scabies, infekcija izazvana Citomegalovirusom itd.

Postoji čak i zarazna žutica, tzv. B hepatitis koji se može prenijeti spolno, pa i poljupcem na usta. Prema rezultatima službe transfuzije krvi, u nekim krajevima Hrvatske čak 2–3% naroda nosi u sebi ovaj virus. Osoba koja se njime zarazi može dobiti upalu jetre, hepatitis i to preboljeti hodajući a da ni ne zapazi, ili pak može dobiti jasno uočivo bolesno stanje praćeno žuticom. U oba slučaja čovjek može ostati doživotno zarazan za druge, a od posljedice te bolesti neki čak i umru.

Dobro misli na to što ćeš ti u svoj brak donijeti: da li tko zna kakve sve klice i viruse ili pak zdrav organizam!

To su vrlo ozbiljni problemi, a priroda, kao što vidimo, neke stvari ne oprašta!

Da bi se do predbračne čistoće i bračne vjernosti lakše držalo, treba prihvatiti sakramentalni život, česte ispovjedi i na čistu dušu Sv. pričesti, molitvu — osobnu, obiteljsku kao i zajedničku molitvu sa zaručnicom (zaručnikom). Treba se baviti poštenim poslom koji čovjeka zaokuplja, a korisni su također post i pokora.

Važno je izbjegavati napasne situacije, voditi računa kakve se časopise čita, koje predstave i filmove se gleda ili posjećuje.

Unatoč tome što oko vas ima raznih negativnih primjera, ne dajte se zavesti. Nemojte se inficirati ni pornografijom! Pornografija je jedan od suvremenih načina ateizacije, borbe protiv vjere, protiv predbračne čistoće i protiv bračne vjernosti, obezvrijeđuje bračnu ljubav, brak i obitelj, predstavlja lažnu, iskrivljenu sliku o ljudskoj spolnosti, ona predstavlja protuživotnu, protuzdravstvenu, protumoralnu djelatnost!

U lancu pornografije, od proizvodnje do prodaje, sudjeluju upravo oni ljudi koji našu zemlju žele upropastiti. Što god je više pornografije, više je grijeha, SIDE,

Humanog Papiloma virusa i drugih spolno prenosivih bolesti, više je rastava braka i lošiji odnos prema roditeljstvu.

Oni koji plaćaju pornografiju ili plaćaju ulaznice za takve predstave, zapravo novčano pomažu daljnje širenje pornografije te sponzoriraju i sva ona druga zla koja iz pornografije dolaze. Time znači zloupotrebljavaju i svoj vlastiti novac!

Važno je voditi računa i s kim se čovjek druži, na kojim mjestima, koliko dugo i do kada se negdje ostaje.

Društvo koje čovjek izabire vrši na njega ili pozitivan ili negativan utjecaj.

Disko klubovi, žurovi, zabave, plesovi, plaže, bazeni, maškare, sadrže veliku opasnost i na to se mora upozoravati. Vodite računa i o tome kako se odijevate.

Nemojte se razgoličavati ni ponašati tako da predstavljate za druge grešnu prigodu.

Protivim se skidanju u kupaće kostime pred drugim ljudima. Zdrav muškarac treba uložiti svjesni napor da ga slabo odjeveno tijelo mlade žene ne zavede da sagriješi pogledom. Koliki postotak muškaraca na plažama i bazenima je spreman uložiti takav svjesni napor da tako ne sagriješi?

Zašto neki kasne s brakom?

Jedan broj djevojaka i mladića ne ulazi u brak ili odgađa brak iz razloga da bi na poseban način mogao intenzivnije raditi za Kraljevstvo Božje iako nije u redovničkoj zajednici ni zaređen. Jedan dio njih se kasnije ipak odlučuje ili za brak ili se zaredi.

No, kada je riječ o hodanju mladića i djevojke, mora se spomenuti problem da ima vrlo mnogo starijih dje-

vojaka i mladića koji ne uspijevaju pronaći bračnoga druga iako to žele.

Razlozi nisu u tome što su oni držali do svoga poštenja, do predbračne čistoće ili što se nisu kretali po maloprije spomenutim lošim mjestima. Problem je u nečemu drugome.

Spomenimo neke od tih razloga sociološke naravi.

U Hrvatskoj se, možemo reći, pretjerano išlo u škole. Natprosječno inteligentne djevojke i mladići u vrijeme komunizma nisu imali toliko prilike dokazati svoje stvaralačke i umne sposobnosti nekim privatnim obrtom ili poduzetništvom, kao što će to, nadamo se biti sada, nakon rušenja komunističkog režima. Oni su se često htjeli dokazati upravo kroz završavanje visokih, dugotrajnih škola. Nakon tih visokih škola, ako su ih završili, često opet nisu mogli dobiti zadovoljavajuće zaposlenje.

Kroz vrijeme fakulteta, neki nisu htjeli ulaziti u brak, mada fakultet sam po sebi ne bi trebao biti zapreka za brak.

Netko je kroz školovanje svakako loše živio, istrošio svoj kapacitet zaljubljivanja i pitanje da li uopće više želi ući u brak. Međutim, što god se duže na brak čeka, sve više se izbira koga će se za brak htjeti uzeti, a izbor, zbog prolaska vremena, postaje sve manji i sve uži.

Promatrajući samo s biološke točke gledišta, za ženu bi bilo prirodno i u prosjeku poželjno da svoje prvo dijete rodi još i prije dobi u kojoj se prosječno završava fakultet.

Daljnji problem neulaženja u brak vidim u tome što su mnogi sposobni i vrijedni mladići ostali na selu i na poljoprivredi, dok je selo ostalo bez djevojaka. Naime, mnoge djevojke nisu htjele ostati na selu gdje se trebalo fizički dosta raditi, a država do sela nije dovoljno držala te je ono bilo često zapostavljeno i zabačeno, pogotovo ako je bilo glasno antikomunistički nastrojeno. Te su se djevojke nadale boljem životu u gradu, odlazile su na

nastavak školovanja ili su tamo tražile zaposlenje. Nakon završetka škole mnoge bi međutim ostajale neudane.

Veći broj djevojaka se sa sela iz istih povoda udavao u grad, mada je danas život na selu obično ljepši i bogatiji nego u gradu.

Na selu su tako ostali brojni neoženjeni muškarci, koji često venu i nestaju po gostionicama, uništavajući život i mladost u dimu i alkoholu. U gradovima se pak nalazi mnogo neudanih školovanih djevojaka. Te djevojke međutim obično ne žele ulaziti u brak s neoženjenim seoskim mladićima, mada bi im i to često bilo bolje nego što ostaju u gradovima neudane.

Seoska se, manje školovana djevojka ipak lakše uda za više školovanog mladića u gradu, nego što se visoko obrazovana gradska djevojka hoće udati za manje obrazovanog seoskog momka.

Tu je dalje problem kako da se ljudi u većem gradu uopće sretnu i upoznaju.

Rastave brakova, koje su u gradovima češće nego na selima, sa svoje pak strane obeshrabruju na brak one koji u braku još nisu.

Čovjek je u stanju i te kako tražiti i izbirati bračnog druga, no on često zaboravlja na sebe i na svoje ponašanje.

Ako ružno govori i ružno se vlada, netko ga zbog toga za brak neće htjeti. Ako puši ili pije, netko ga zbog toga neće htjeti. Ako ne poštuje predbračnu čistoću, ako se ne drži života u skladu s Božjim zapovijedima, netko ga zbog toga neće htjeti. Dakle, svojim životom, ljudi si često sami smanjuju šanse za sretan brak.

Neki su se odali raskalašenom životu i odbijaju brak iz razloga što ne žele biti vjerni, odgovorni, ni na sebe preuzimati obaveze. Međutim, svi oni danas-sutra shvate svoje greške!

Problem natprosječno lijepih i natprosječno inteligentnih

Često se primjećuje da vrlo pametne i zgodne osobe teže, kasnije ili nikako ne ulaze u brak. Spomenut ću jedan od mogućih razloga.

Na svijetu je najveći broj osoba s prosječnom visinom, prosječnim brojem cipela, s prosječnom inteligencijom ili s prosječnom ljepotom.

Jedan manji broj je onih s najnižom visinom, najnižim brojem cipela, s vrlo slabom inteligencijom ili s najmanje fizičke ljepote.

Također je jedan manji broj onih najvišeg rasta, najvećeg broja cipela, vrlo visokog kvocijenta inteligencije ili izvanredno velike fizičke ljepote. Matematičari će ovo lakše razumjeti ako im spomenem Gausovu krivulju.

Ako je riječ o najinteligentnijima, oni obično ne žele ući u brak s nekim tko je znatno niže inteligencije, a izbor onih koji su kao oni prilično je uzak.

Oni pak koji su prosječne inteligencije, obično su zadovoljni s onima koji su isto prosječne inteligencije, ali je njima izbor daleko veći, jer je najviše ljudi upravo takvih.

Oni koji imaju niski kvocijent inteligencije, obično baš mnogo i ne izbiraju, pa i u svom užem krugu, istih takvih, lakše uđu u brak nego što u uskom krugu izaberu svoga bračnoga druga oni s natprosječnim kvocijentom inteligencije.

Slično je i s fizičkom ljepotom, no tu je stvar jednostavnija jer je fizička ljepota ipak prilično relativna stvar. Mnoge najzgodnije osobe ipak nisu preohole ili čak nekada nisu niti svjesne svoje ljepote, pa previše ne izbiraju. Osim toga, fizičku ljepotu ipak manje-više, tijekom života svi pomalo gube, osim žena koje rađaju više djece.

Pomoć za dobar izbor

Držeći do Božjih zapovijedi, do svoga dobroga samoodgoja, do predbračne čistoće, čuvajući svoje zdravlje, radeći pošteni posao, znači ne ljenčareći, a također i koristeći sredstva uz koja se sve to lakše postiže (sakramentalni život, molitva, pokora, dobra djela), sačuvat ćemo sa svoje strane one predispozicije, ono duševno i tjelesno bogatstvo koje nam je dragi Bog dao, pa ćemo imati znatno veće šanse da dobijemo najboljeg bračnog druga. Time ćemo za svog bračnog druga sačuvati ono što je potrebno i što će on u braku od nas očekivati.

A, za pronalaženje bračnog druga, nemojmo se previše pouzdavati niti u svoje vlastite sposobnosti. Nije jednostavno pronaći osobu s kojom bi se moglo ući u brak. Ako ju se i sretne, nije ju baš uvijek lako odmah i prepoznati.

Dajmo od sebe ono što je potrebno da bi do dobrog i sretnoga braka došlo, ali molimo se s tim ciljem i dragome Bogu.

Kada se i postigne sretan brak, još uvijek nije sve riješeno. Brak treba održavati. Oni ljudi koji grade brak samo ljudskim silama, dolaze u teško premostive neprilike. Brak može ostati sretan samo pod jednim uvjetom, a taj je da i muž i žena žive po Božjem zakonu, te da crpe svoju međusobnu ljubav iz Božje ljubavi. Ako se i jedno i drugo ne okreću Bogu, ako se u životnim kušnjama ne pitaju što je tu Božja volja nego tjeraju svoju silu i svoju »politiku«, onda takav brak postane težak.

Uz međusobnu ljubav supružnika i sudjelovanje s Bogom u stvaranju novih ljudi, jedan od najbitnijih ciljeva braka je zapravo to da muž ženi i žena mužu, kao i njih dvoje svojoj djeci pomažu da postignu život vječni. I muž i žena zapravo ravnopravno stoje pred Bogom, te ne smiju zaboraviti da im je dužnost stalno osluškivati

volju Božju. O ovome treba često razmišljati, moliti se Bogu i zajednički u tom smislu usmjeravati svoj život.

Možda ima djevojaka i mladića koji misle da su im ove moje riječi došle prekasno, jer su već pali i zaglibili. Ipak, neka se ne osjećaju beznadno i pesimistički. Neka kroz sakramenat ispovijedi kod katoličkog svećenika postignu pomirenje s Bogom, i tako zadobiju svoju novu čistoću i svoje ponovno poštenje.

Treba se moliti Bogu da shvatimo nije li možda Njegova volja da ostanemo u celibatu, da li smo možda pozvani na svećeničko ili redovničko zvanje?

LIJEČNIK U PRIPRAVI ZA BRAK

Prvi sat tečaja priprave za brak

Roditeljstvo

Odgajanje za pravilan stav prema djeci i prema roditeljstvu, tom uzvišenom Božjem daru, potrebno je započeti još i prije braka, kako bi se stvorila otpornost na negativne utjecaje kojima su ljudi bili, ili će još biti izloženi, a gradilo ono što je pozitivno.

Jedna od mogućnosti ispravnog sistematskog djelovanja su tečajevi priprave za brak koji se provode u sve većem broju katoličkih župa naše Domovine.

Nakon ulaska u brak teže se uspijeva ostvariti dovoljni kontakt i potpuniju sistematsku edukaciju vjernika iz ovoga područja, dok oni istovremeno i dalje ostaju pod negativnim utjecajima. Dakle, nakon ulaska u brak nije lako ispraviti one propuste do kojih je možda došlo pri vjeronaučnim i drugim susretima svećenika s mladeži.

S obzirom da ostale strukture društva u prosjeku nedovoljno ispunjavaju svoju zadaću u ispravnom odgoju prema djeci i prema roditeljstvu, važnost potpunijeg obrađivanja ovih tema na vjeronaucima, tečajevima priprave za brak i u drugim crkvenim aktivnostima postaje još značajnija.

Uz međusobnu ljubav supružnika, jedna od izvanredno bitnih svrha braka je i sudjelovanje s Bogom u stvaranju novih ljudi. Pri tome stvaranju treba reći da su

muž i žena pred Bogom ipak u podređenom položaju i trebaju se ponašati u skladu s Božjim stvaralačkim naumom i s Božjim zakonom.

Unatoč nastojanjima da se dobije najboljeg bračnog druga i da se održava sretan brak, ipak, treba biti svjestan da se sasvim idealan brak, brak bez problema neće moći postići. Međutim, i u slučajevima većih problema koji se javljaju među mužem i ženom, njihova djeca ipak dokazuju da je i taj brak imao smisla i dobrih rezultata.

Koliku blagodat djeca predstavljaju, to znaju kako oni koji su ih rodili, tako i oni koji su neplodni a žele djecu.

Dajem vam nešto za domaću zadaću što će vam pomoći u razvoju ljubavi prema djeci.

Ukoliko niste zaraženi nekom bolešću, posjetite neku obitelj u kojoj se nedavno rodilo dijete. Zamolite tada roditelje neka vam daju novorođenče da ga malo držite.

Nemojte ga ići ljubiti, ta su djeca vrlo osjetljiva, međutim, dok ga držite na rukama, gledajte mu glavicu, okice, lice i čelo, kako je slatko. I, dok ga tako gledate, postavite si dva pitanja:

Prvo se pitajte što je vrednije: to dijete, ili svi auti, svi televizori, sve kuće i fasade, sav namještaj, svi novci ili sva materijalna bogatstva na svijetu? Dok držite tu bebu na svojim rukama i dok ju gledate, vama će biti jasno da je to dijete vrednije od svega materijalnog bogatstva na svijetu.

To dijete ima ne samo usta koja jedu, nego i ruke koje će brzo početi raditi. Ono ima i srce koje će voljeti oca i majku.

Ne bojte se, nećete ostati siromašni ako budete imali više djece. Znate li tko to bude siromašan? Takvi budu lijenčine, propalice, alkoholičari. No, oni bi bili siromašni da nemaju ni jedno dijete!

Da li ste ikada čuli da je neki siromašni seljak došao sa svojom stelnom kravom veterinaru i rekao mu ovako: »Gospodine doktore, ja sam vrlo siromašan čovjek, a moja krava je nažalost ostala stelna. Što ću ja sada? Neću imati čime hraniti ni tu kravu ni danas-sutra tele. Dajte, napravite abortus mojoj stelnoj kravi.«

Pitao sam više veterinara da li im se je to nekada dogodilo, i svi su mi rekli da nije. A, znate li zašto se to nije dogodilo?

Tele koje krava oteli može se prodati, a može se i pojesti. Djecu se naravno ne može jesti ni prodavati. Međutim, svako dijete je vrednije od sve teladi na svijetu!

Postoji još nešto što ja nazivam tajna života.

Npr. ako ručno sadite kukuruz, morate zakopati zemlju, staviti u nju sjeme i još nekoliko puta dok kukuruz naraste proći malo oko njega motikom. Međutim, taj kukuruz raste i onda kada vi spavate. Zamislite samo koliko milijuna stanica taj kukuruz na koncu ima, koliki je to posao dok se stvorilo ono lišće i zrnje. Pa, mi smo tome kukuruzu dali daleko manje nego što on daje nama!

Slično je i s djecom. Naravno da se djetetu treba pružiti i dobar odgoj, a i nešto u materijalnom pogledu. Međutim, od toga djeteta se dobije mnogo više nego što mu se dade!

Drugo pitanje koje si postavite dok držite na rukama to malo djetešce je sljedeće. Da li je to dijete prije svoga rođenja imalo neke druge oči, glavu, srce ili ruke? Ne, imalo je to isto. I, zato evo nekoliko riječi i o tome kako dijete izgleda dok je još tako nježno i malo da se nije rodilo. Svi smo mi i sami prije rođenja nekada tako izgledali. Čak danas već ima ljudi koji u svome albumu imaju i svoju sliku još iz vremena prije svog rođenja, koju su npr. snimili roditelji ili liječnik preko ultrazvuka (npr. moja nećakinja Rahela koja je u javnosti već poznata

preko plakata na kojem drži tekst: »I ja sam bila mala, nerođena beba«).

Mala djeca

Tijelo žene tijekom trudnoće skriva od pogleda nerođenu djecu, pa je kod jednog dijela ljudi o njima prisutno veliko neznanje. Ipak, danas imamo toliko fotografija, filmova i znanstvenih otkrića o nerođenoj djeci, da su nam ona postala vrlo poznata i vrlo popularna.

Možda se netko pita zašto uopće dijete jedno vrijeme bude nerođeno. No, ja odmah uzvraćam drugim pitanjem: pa gdje biste u stanu i kako držali i hranili tako malu djevojčicu ili dječaka kakvi oni budu od začeća pa nadalje kroz prve mjesece? Kako biste joj održavali temperaturu, kako biste ju previjali itd. Bog je jednostavno tako stvorio čovjeka da je on, osobito dok je jako malen, vrlo ovisan o pomoći mame i tate.

Ljudski život počinje u trenutku začeća, spajanjem žive muške i žive ženske spolne stanice, spermija i jajašca. Nitko od nas nije bio ni spermij ni jajašce, ali je kod svakoga od nas tijelo u početku bilo izgrađeno samo od jedne, prve stanice koja se zove zigota. Dijete je već od začeća živo, a nije istina da ono oživi tek nekada kasnije. Da nije živo, nekrotiziralo bi, ne bi se moglo dalje ni razvijati!

Već je u toj prvoj stanici određeno da li se radi o djevojčici ili dječaku, kakve će boje biti oči ili kosa, crte temperamenta itd. Čak i oni koji kažu da u dragoga Boga ne vjeruju, priznaju da je tek začeto dijete najvrednije stvorenje svemira u najmanjoj količini materije. Svi kompjutori svijeta zajedno, nemaju u sebi niti mogu

imati takvu kompliciranost i bogatstvo kakvu ima živa stanica — zigota, koja predstavlja tijelo djeteta.

Srce počinje kucati i tjerati vlastitu krv kroz žile već između 18. i 21. dana nakon začeća, a to je tek tri-četiri dana nakon izostanka majčine menstruacije, dok većina žena još ni ne zna da su trudne.

S tri tjedna poslije začeća, mozak djeteta je već tako razvijen da se u njemu uočava pojava moždane kore. Prvi pokreti tijela djeteta prisutni su već i u prvoj stanici, jer se i u njoj vidi gibanje. No, s pet i pol tjedana ono miče glavicom, a sa šest tjedana i čitavim tijelom, radi fiskulturu rukicama i nogicama, poput već rođene bebe.

Kada su bebu od šest tjedana nježno dodirnuli po ustima, ona je izmicala glavicu. S osam tjedana dijete štuca, budi se i spava, čuje. Otisci prstiju formirani su kao u odrasloga s 10 tjedana. A, znate li kada siše palac?

Vama je mama sigurno već rodila mlađega bracu ili seku, a ako nije, možda vam još i rodi. I, kada je to dijete došlo iz bolnice, vi ste se začudili kako je pametno, već samo siše palac. No, to je dijete počelo sisati palac, a i svi mi također, još dok se nismo ni rodili, kada smo bili stari svega jedanaest tjedana nakon začeća, dakle, manje od tri mjeseca. Tada smo bili veliki kao što je sada velik palac naše ruke, a izgledali smo isto tako kao što izgledamo sada, samo smanjeni na tu dimenziju. I, onaj svoj mali palčić, već smo stavljali u usta i sisali ga! To se lijepo vidi na ultrazvuku i na fotografijama, a postoje i plastični modeli takve djece od jedanaest tjedana.

Sve vam ovo govorim da biste lakše shvatili da je dijete — dijete, bilo ono veliko ili malo, rođeno ili nerođeno! Čovjek je pravi čovjek već od trenutka začeća i obdaren je neumrlom dušom!

Ne treba biti jako pametan da bi se to shvatilo. Čovjek je čovjek, ne po mjestu gdje se nalazi, već po onome što ima u sebi. Bili mi u sobi ili na hodniku, svi

smo mi iste osobe. Tako je i čovjek – čovjek, bez obzira na to da li on bio pod majčinim srcem ili nekoliko centimetara dalje – rođen.

Ubojice djece

Možda ste već čuli da postoje ljudi koji se nažalost zauzimaju za smrt ili na drugi način učestvuju u ubijanju tih malih, nevinih djevojčica i dječaka, koji su još tako nježni da se nisu rodili. Da biste lakše shvatili o čemu je tu riječ, nabrojit ću vam nekoliko grupa takvih ljudi:

1. Ljudi koji nemoralno žive i znaju da iz takvog života može doći do začeća djece. Ako priznaju da je čovjek – čovjek i prije rođenja, onda automatski priznaju da ga ne smiju ni ubiti, a to usput znači da tako nepošteno ne smiju ni živjeti. Onda lažu sebi i drugima da to nije dijete, misleći da će im biti lakše ubijati.
2. Osobe koje su ranije već sudjelovale u usmrćivanju nerođene djece jer su platili, nagovorili, dozvolili, odvezli, savjetovali ili na drugi način u tome učestvovali. Ali, među njima postoje dvije vrlo različite grupe ljudi. Jedno su oni koji nakon toga shvate da su pogriješili, zbog toga se kaju, nikada više u tome ne bi sudjelovali i svakome govore neka u tome ne sudjeluje.

   Medutim, ima i takvih koji ne žele priznati da su pogriješili, nego hoće i druge upropastiti nagovarajući ih na ubijanje nerođene djece. Najglasnije osobe koje se u javnosti zalažu za smrt djece jesu najčešće upravo te koje su već ubijale svoju ili tuđu djecu.
3. Osobe koje se zauzimaju za smrt nerođene djece iz mržnje prema tuđoj naciji. Oni savršeno točno znaju da ubiju li jednog rođenog ili jednog nerođenog, da je

jedan manje iz nacije koju mrze. Strašno! No, nažalost, još uvijek ima u zdravstvu Hrvatske zaposlenih takvih ljudi, ginekologa, medicinskih sestara, farmaceuta, ali ima i političara, novinara i sl. koji na taj način provode svoj genocid i treba biti vrlo oprezan. Jedan se je aborter, mrzitelj Hrvata, u našem slavonskom gradu u vrijeme komunizma, dok se osjećao vrlo sigurnim, hvalio da je toga dana ubio petero Hrvata od kojih je troje bilo muških. U toj bolnici naime ubijaju i veću djecu na kojoj se lako raspoznaje spol. Detaljnije o ovoj problematici može se pročitati u poglavlju ove knjige »Iz 'hrvatskog zdravstva'«.
U Osijeku je u siječnju 1994. bila tribina o pobačaju. Organizator je bio student koji nije Hrvat. Iz Zagreba su pozvane dvije žene koje su se zalagale za pobačaj, a ni one nisu Hrvatice. Uvjeren sam da je mržnja prema Hrvatima jedna od komponenti njihovog zauzimanja za smrt. Osijek je u ratu pretrpio tolika granatiranja, no ipak se održao. Međutim, njemu su stizale i stižu još opasnije »granate« i s osječke protuhrvatski nastrojene ginekologije, kao i od ovakvih misionara smrti koji se pojave na nekoj tribini.
4. Osobe koje se zalažu za smrt nerođene djece jer na njihovom ubijanju zarađuju novce. Oni računaju: što više pobačaja, to više novaca. Za novac prodaju živote te male, nevine djece, poput Jude koji je prodao Isusa za šaku srebrnjaka.
5. Jedan aborter mi je govorio zašto on ubija djecu. Kaže mi da se on sasvim slaže da je čovjek — čovjek, sve od začeća pa nadalje, i da nema razlike između rođenog i nerođenog djeteta. Međutim, on kaže da čovjek nema duše, da nema razlike između čovjeka i životinje, i da je ono što je dozvoljeno učiniti psu, dozvoljeno učiniti i čovjeku. Kaže da je dozvoljeno ubiti psa, pa da je zato dozvoljeno ubiti i čovjeka. A, ja sam ga tada

upitao što bi on rekao kada bi se netko prema njemu odnosio kao prema psu. Onda je zašutio.

Iz ovog tragičnog primjera vidimo u kakvim nam se rukama nalazi naša ginekologija i kakvim je sve ljudima povjereno da dočekuju na svijet malu djecu. Koliko on uopće poštuje jednu trudnicu dok u njoj gleda po svom razmišljanju stvorenje koje je kao životinja, a ne gleda u njoj dijete Božje!

Medutim, takvi pokvarenjaci se šetaju u bijelim kutama, a ljudi u mjestu u kojemu oni žive nadaleko ih pozdravljaju, prave im svakojake usluge i vrlo ih cijene. Obijeljeni grobovi.

Među ginekolozima nema dovoljno poštenih ljudi. Na tu su specijalizaciju često odlazili oni ljudi koji su se htjeli na brzinu nepošteno obogatiti i koji su još unaprijed htjeli ubijati. Radilo se o negativnoj selekciji kadrova. Zbog toga, ako danas-sutra budete trebali ići ginekologu, budite vrlo oprezni kojemu ćete ići.

6. Osobe koje su teški egoisti i radije će ubiti dijete nego se za njega brinuti. Međutim, ako se i ne žele za njega brinuti, postoje ipak dobri ljudi koji za to dijete imaju dovoljno ljubavi, koji će ga prihvatiti i pružiti mu ono što mu treba. Takva je ustanova npr. Caritas.
7. Osobe koje su plaćenici stranih organizacija koje se bore za smrt djece. Teško nam je shvatiti da takve organizacije uopće mogu postojati, no one zaista postoje. Jedna takva je npr. International Planned Parenthood Federation, ili skraćeno IPPF osnovana 1952. godine na bazi ideologije žene pokvarenog života, Margaret Sanger.

   O toj smrtonosnoj organizaciji možete detaljnije pročitati u posebnom poglavlju ove knjige. Oni imaju svoje suradnike nažalost i u Hrvatskoj.
8. Postoji jedan broj ljudi koji se na radnom mjestu ponašaju kao roboti. Komunistički režim je to upravo

i htio učiniti od čovjeka, tako da on samo izvršava nečija naređenja, pa čak i onda kada su ona protiv njegove pravilno formirane savjesti. Takvi ljudi-roboti su često vodili dvostruki život: bili su jedna osoba na radnom mjestu, a druga osoba kod kuće.Takva razdvojenost čovjeka slična je na bolest shizofreniju, pa možemo reći da je komunistički režim išao za stvaranjem shizofrenog društva. Tko je međutim pitao takve ljude-robote kako se oni osjećaju i što proživljavaju.

Pozivam ih neka se oslobode zla i neka prestanu sudjelovati u ubijanju i u drugom nemoralu, čak i pod cijenu da zbog toga imaju i ozbiljnih teškoća i neprilika. Kada se oslobode zla, ista savjest će im biti veća nagrada od one šake Judinih novaca, koje dobiju kao plaću za zlodjela koja čine.

Relativno lako je biti dobar kada se nalazimo okruženi samo s dobrim ljudima ili kada na Badnjak kitimo bor. No, mi smo odgovorni za sve svoje postupke, za cijelo vrijeme, i ne smijemo činiti zlo nikada, pa ni na radnom mjestu!

Ne ubij!

Budite takvi da se već sada odlučujete da ćete voljeti svu svoju i tuđu djecu, sve od začeća pa nadalje, budite generacije koje neće ubijati! Već sada, ako niste prije o tome razmišljali, donesite u svome srcu čvrstu odluku: nikada, nikada, nikada neću sudjelovati ni dozvoliti ubijanje čovjeka, sve od začeća pa nadalje, bez obzira na kojem se položaju nalazio!

Mnoge žene nakon pobačaja ostaju doživotno neplodne, a od pobačaja mogu i umrijeti. Aborter nekada uz dijete izvadi i nešto maminih crijeva ili joj probuši

maternicu. Uz bolove i krvarenja koja prate pobačaj, lako se razvijaju i infekcije, češće se javljaju izvanmaternične trudnoće, a ono što je neminovno, to su velike psihičke posljedice.

Nakon pobačaja žena više nije ono što je prije bila ni za muža ni za djecu. U njoj se razvija tzv. postabortus sindrom, praćen nesanicama, psihičkim samorazaranjem, frustracijama, depresijama, teškoćama u koncentraciji, sklonošću stalnom plakanju, nekada čak halucinacijama ili emotivnom hladnoćom, poremećajima na seksualnom planu, dramatičnim promjenama osobe, kao i teškoćama u komuniciranju s drugim ljudima, što uključuje i članove svoje obitelji.

Nakon pobačaja žena se više ne može smijati kao prije, njeno lice postaje drugačije. One postaju ili pretjerano razdražljive ili pak emotivno hladne. Otac djeteta često zbog posljedica pobačaja psihički više trpi nego njegova majka, a u slični postabortus sindrom dolaze i svi ostali sudionici u ubijanju djeteta.

U trudnoći se žena treba čuvati teškog posla i bolesti, treba se dovoljno odmarati i što kvalitetnije hraniti. Treba paziti da ne ozebe, da ne diže terete, izbjegavati sportske aktivnosti, teška i duga putovanja, noćni rad i rad u lošim uvjetima, preduga stajanja, prevelike temperature kao i hladnoću, izbjegavati susrete s osobama koje imaju zarazne bolesti, izbjegavati prostorije u kojima ima više ljudi da se ne dobije npr. gripa, ne dirati mačke i ostale životinje jer one mogu na trudnicu prenijeti neke bolesti. Treba izbjegavati štetne lijekove i zračenja, i sl.

U trudnoći je potrebno vršiti kontrole krvnog tlaka i tjelesne težine te urina da se spriječi pojava komplikacija. Treba izabrati dobrog liječnika, koji će na vrijeme uočiti opasnost od spontanog pobačaja, te se truditi oko očuvanja trudnoće, spasa života i zdravlja i djeteta i majke, čak i u slučajevima komplikacija, koji

nikada neće raditi protiv života i morala. Takvog ginekologa je vrlo teško naći.

Kada god dolazi u obzir da je žena trudna, a to znači ako je od menstruacije dalje u tom ciklusu imala odnose, ne smije se činiti ništa što može usmrtiti dijete ili mu naštetiti!

Međutim, ako čujete da je neka žena bila trudna a da to nije znala, te je bila na nekom zračenju ili je primala neke opasne lijekove, a poslije je shvatila da je bila trudna, te se boji što će biti s djetetom, onda joj priđite i recite neka bude bez brige dijete će se roditi zdravo. Naime, ako je u ta prva dva-tri tjedna nakon začeća, što znači još i prije izostanka menstruacije dijete bilo nečim oštećeno, ono obično umire a da žena ni ne primijeti da je uopće bila trudna. Kroz to vrijeme dijete reagira reakcijom »sve ili ništa«. Ako je oštećeno, obično samo umire. Međutim, ako je ženi izostala menstruacija, to govori da je dijete preživjelo i da je zdravo.

Štetni faktori mogu pridonijeti rađanju djeteta s anomalijom ako su djelovali nakon izostanka menstruacije. Ali, nakon gubitka menstruacije, žena već lakše uočava da je vjerojatno trudna. Mnogi takvi štetni lijekovi se više ne proizvode. No, kada bi se sasvim sigurno i znalo još prije rođenja da je dijete bolesno, ne smije ga se ubiti. Kakav bi to bio liječnik koji bi ubijao svoje pacijente! To ne bi bio liječnik nego kriminalac! Mi, ljudi imamo pravo služiti ljudskom životu i zdravlju, ali ga nemamo pravo ubijati.

Nemoralne su i neprihvatljive metode tzv. prenatalne dijagnostike koje se upotrebljavaju s ciljem da se pronađe i ubije bolesno nerođeno dijete, kao npr. amniocenteza, a nekada s tim ciljem upotrebljavaju čak i ultrazvuk.

Činjenica je da najbolesnija djeca sama umiru prije rođenja, ili pak u prvim satima ili danima nakon rođenja,

uz svu brigu, pažnju i liječenje da im se spase životi. No, to je nešto sasvim drugo kada čovjek umire sam zbog neizlječive bolesti uz sve dostupne pokušaje spašavanja života.

Poneka bolesna djeca ipak mogu preživjeti nakon rođenja, kao npr. dijete »mongoloid«. Takva djeca obično budu vrlo umiljata i draga. I ja sam imao jednu tako bolesnu seku i svima nam je bila draga. Prva je znala reći »mama«.

Lakše je njegovati bolesno dijete nego ga nositi na duši. Ta tko od nas neće biti bolestan prije svoje smrti i ovisan o pomoći drugih ljudi?

Čovjek svoju vlastitu sreću upravo može pronaći kroz to što usrećuje druge oko sebe, pa i onda kada služi bolesnika.

Ima i takvih ginekologa koji lažu da je dijete u ženi mrtvo pa ga odstranjuju iz njenoga organizma, a ono je zapravo živo. Neki se pak ginekolozi ne trude oko održavanja trudnoće i oko sprečavanja spontanog pobačaja, nego govore ženi da će ju »očistiti« pa će drugi put imati više sreće. No, tu se ne radi o nikakvom čišenju, nego o ubijanju i prljanju i to se ne smije učiniti, već se treba energično zauzimati za održavanje trudnoće.

Ako je žena u trudnoći bolesna, ni onda se ne smije ubiti dijete. Treba dobro i kvalitetno liječiti i majku i dijete i spašavati sve živote. Nema se pravo spašavati život jednih ljudi ubijanjem drugih.

Silovanje je veliki zločin. No, ako je došlo do začeća djeteta, ni onda ga se ne smije ubiti. Ne vjerujem da ima ljudi koji bi rekli da se smije ubiti dijete koje je začeto silovanjem nakon rođenja. No, već sam objasnio da nema razlike između rođenog i nerođenog djeteta. Što se ne smije učiniti rođenome, ne smije se učiniti ni djetetu sve od začeća pa nadalje!

Ako je žena začela silovanjem, to znači da je ona već postala majka. Naime, mama i tata se postaje začećem, a ne tek rođenjem.

Pa, kada je ona već majka, neka se strpi, neka ništa ne radi protiv djeteta, neka se trudi oko održavanja trudnoće, a kada se dijete rodi, ukoliko se ne želi za njega brinuti, već će ga netko usvojiti i pružiti mu svoju ljubav. U svakoj zemlji ima više onih bračnih parova koji traže dijete za usvojenje, nego što se djece nudi.

Svakako da treba izbjegavati situacije u kojima može doći do silovanja a to između ostalog znači: na vrijeme se vraćati kući, ne ići u loša društva i ne kretati se na opasnim mjestima.

Tehnologija smrti

»Kirurškim« oblicima pobačaja živote je gubila otprilike polovina nerođene djece. Drugu polovinu ubojstava ove djece vršili su različitim proizvodima kemijske industrije. Mnogi ljudi uopće ni ne znaju da s tim sredstvima zapravo ubijaju vlastite sinove i kćeri.

Naime, do oslobađanja jajne stanice u tijelu žene, te do začeća, dolazi oko dva tjedna prije izostanka majčine menstruacije. Kada menstruacija izostane, dijete je znači staro već dva tjedna. Različita sredstva ubijaju dijete upravo u ta prva dva tjedna, prije izostanka menstruacije, pa roditelji obično ni ne zapaze trudnoću i ne slute da su ubili tko zna koliko djece. Ista je međutim stvar ubiti veće ili manje dijete.

Vrag je pomogao ljudima da otkriju jednu zmiju koju neke žene nose pod svojim srcem. Ta se zmija hrani malom djecom, zdravu ženu pretvara u bolesnicu, a zove se spirala.

Radi se o stranom tijelu koje su si neke žene dale

postaviti u maternicu, a oko te spirale stalno su nenormalni uvjeti i upala. Do začeća djeteta dolazi uz spiralu prosječno nekoliko puta godišnje, nekada čak i u uzastopnim mjesecima, kako to npr. dokazuju rani beta HCG testovi kojim otkrivaju trudnoću već 7. ili 8. dana poslije začeća, dakle još i prije izostanka majčine menstruacije.

Dijete se obično začme u jajovodu, a odatle putuje kroz nekoliko dana prema maternici, želeći se u nju usaditi. Međutim, u takvoj maternici nisu normalni uvjeti, tamo je spirala, i dijete se u nju najčešće ne uspije usaditi, nego umire. Ovo ubojstvo djeteta se događa dok se žena smije, šeta ili razgovara, dok obično još ni ne zna da je trudna a zapravo je. Tek će na drugome svijetu znati koliko je djece začela i pobila s tom spiralom. Jednako kao i ona, što nosi spiralu, odgovoran je i taj koji je s njom uopće htio spolno živjeti.

Ponekad se dijete u svojoj borbi za život usadi u maternicu iako je u njoj spirala. Tek tada ženi izostane menstruacija i ona primijeti da je trudna. No, i tada se spirala trudi da ubije dijete i da izazove krivo nazvani »spontani« pobačaj.

Uz spirale žene imaju bolove, pretjerano krvare, postaju slabokrvne, i nekada zbog toga čak padaju u nesvijest. Upale iz maternice proširuju im se često na jajovode pa zbog spirale često dožive izvanmaternične trudnoće ili neplodnost, a nekada se upale prošire i na čitavi trbuh, od čega se lako i umire. Takve žene stižu u bolnicu na nosilima, grče se od bolova u trbuhu, a kada se na operaciji otvori njihov trbuh, u njemu se nađe upala i gnoj koji se cijedi iz jajovoda, dok je u maternici spirala.

Tvornice koje su proizvodile spirale u Americi sada bankrotiraju, jer ženama moraju plaćati velike odštete zbog upropaštenog zdravlja. One koje su preostale, proizvode spirale za izvoz u nerazvijene zemlje.

Možda ste čuli da postoje i tablete protiv djece — anty-baby pilule. I to je nešto vrlo štetno. Iako ih pokušavaju lažno zvati »kontracepcijske«, ipak na cijelom svijetu ne postoji ni jedna vrsta tableta koje uvijek sprečavaju začeće. Uz svaku vrstu tableta ipak nekada, pa i često dođe i do ovulacije i do začeća, a onda pilula ubija dijete jer mu sprečava usađivanje u maternicu. Pilula ošteti endometrij — sluznicu maternice, te u njoj ne bude dovoljno žlijezda ni hrane (glikogena) za dijete i ono praktički umire od gladi kada stigne u maternicu, dok je staro nekoliko dana, slično kao što se događa i kod spirale. Osim toga, pilule poremećuju normalnu pokretljivost jajovoda, pa dijete prekasno stiže u maternicu kada mu se već bude teže u nju usaditi.

Žene koje gutaju pilule, stare prije vremena, češće i ranije dobivaju arteriosklerozu, moždane i srčane udare, rak kože, dojke i maternice, tumore jetre, oštećuje im se vidni živac, pojavljuju im se psihičke smetnje i poremećuje se zgrušavanje krvi. Dobivaju tako upale vena, što je obično vidljivo na potkoljenici, a iz te upaljene vene lako dolazi do odvajanja krvnog ugruška i do embolije. Čak je ustanovljeno da prostitutke koje gutaju pilule češće obolijevaju od SIDE nego one prostitutke koje ne gutaju pilule. To se tumači time što su hormoni pilule slični tzv. hormonima kortikosteroidima koji smanjuju otpornost organizma.

Prije nekoliko godina je objavljeno da dolazi u obzir da čak i spermicidna sredstva, dakle ona koja ubijaju muške stanice, a koja sadrže »nonoxinol 9« (većina ih sadrži taj nonoxinol), mogu nekada ubojstveno djelovati na dijete kada uz njih ipak dođe do začeća. Naime, ona oštećuju kromozomsku strukturu spermatozoida, pa ako ipak neki od tih silnih milijuna spermatozoida oplodi jajnu stanicu, dijete je od začeća bolesno i samo može umrijeti brzo poslije začeća. Ipak, nije primijećeno da se

rađaju djeca bolesna zbog toga što su im roditelji, u namjeri da spriječe njihovo začeće, upotrebljavali spermicidna sredstva s nonoxinolom 9.

Postoji još i čitav niz drugih ubojstvenih kemikalija u arsenalu oružja na kojima se industrija koja to proizvodi želi obogatiti, uz koja dolazi do začeća pa koja onda ubijaju djecu i upropaštavaju zdravlje onih koji ih upotrebljavaju.

Nikada nemojte primjenjivati sredstva protiv djece, ni abortivna ni kontracepcijska ni sterilizaciju!

Sve je to štetno, a to još predstavlja snažno oružje u protuvjerskoj, protuživotnoj, protuzdravstvenoj, protumoralnoj i protunarodnoj djelatnosti.

Nažalost, bilo je, i još uvijek ima pokvarenih udžbenika koji su poticali na upotrebu takvih sredstava. Međutim, škole, a ni bilo tko drugi, nemaju na to pravo. Protuvjerska djelatnost je u školi zabranjena. Za vrijeme komunizma često su u školi lagali da Bog ne postoji, no vidjeli su da ipak nisu uspjeli uništiti vjeru. Tada su izabrali drugu taktiku. Počeli su poticati na upotrebu kontracepcijskih i abortivnih sredstava, znajući da je to grijeh i da će narod koji to bude upotrebljavao otpadati od vjere. Sve je to išlo na ruku i drugom nemoralu, pa danas kao posljedice imamo i te kolike padove u vjerskom životu, upropaštavanje života i zdravlja, nepoštivanje braka, predbračne čistoće i bračne vjernosti, rastave brakova, širenje raznih spolno prenosivih bolesti uključujući i SIDU, demografski krah na kojeg su se nadovezali pokušaji otimanja teritorija itd.

Kada danas-sutra budete živjeli u braku te vam se možda dogodi da imate opravdani razlog da kroz neko vrijeme odgodite novo začeće, moći ćete se poslužiti jednostavnim, pa čak i za neredovite menstruacijske cikluse pouzdanim, *prirodnim* metodama planiranja obitelji, koje ženu poučavaju kako da na sebi prepozna onu

svoju većinu neplodnih dana u mjesecu, kao i plodne dane. Zdrav, odrastao muškarac, plodan je svakoga dana.

Takve su prirodne metode danas Billingsova i simptotermička metoda. Nemojte se dati zavesti čak ako sretnete i nekoga liječnika ili medicinsku sestru koji nisu dovoljno upućeni u te spomenute suvremene prirodne metode pa ih ni drugima ne objašnjavaju. U njihovom je naime obrazovanju bila, a i danas je još uvijek prisutna velika blokada u informiranju. Čak ni sada, 1994. godine, u Hrvatskoj ne postoji ni jedan udžbenik za medicinske, farmaceutske ili slične škole i fakultete u kojem je potpuno prikazana Billingsova ili simptotermička metoda. Tek ih možda spominju s nekoliko riječi.

Čak u medicinskim školama crne Afrike o tome uče više nego što dozvoljavaju saznati našim budućim zdravstvenim radnicima. Radi se o tendencioznom prikrivanju istine s namjerom da narod više griješi, da mu se upropaštava život, zdravlje i nacionalna opstojnost, a da industrija dođe do više novaca.

Ipak, informacije o prirodnom planiranju obitelji su dostupne preko literature koja se može nabaviti preko katoličke Crkve.

Zavoli ih i daj im da žive

Uz odluku o poštivanju predbračne čistoće i bračne vjernosti u svojim srcima si trebate izgrađivati velikodušni stav prema djeci.

I, zato, bez obzira na način kako je došlo do začeća, bez obzira da li je dijete bilo planirano ili neplanirano, bez obzira na uvjete u okolini, bez obzira da li je ono zdravo ili bolesno, bez obzira na ekonomsku ili drugu situaciju, bez obzira na to što će ti tko zbog toga reći ili što učiniti, zavoli ga i daj mu da živi!

Rađanje proljepšava majku

Ja sam u ovoj knjizi već rekao djevojkama da su vrlo zgodne, i to je istina. Međutim, svaka žena će se uvjeriti, već nakon rođenja prvog djeteta, kada se malo od poroda oporavi, da je postala još ljepša nego kad je bila djevojka.

A, ako rodi drugo dijete, bude još ljepša. Ona koja rodi treće dijete, bude još ljepša, a nakon četvrtog poroda još ljepša. I tako sve ljepša i sve mlađa.

Iako žena u trudnoći izgleda malo drugačije i nespretno, u tom vremenu se u ženi događaju promjene koje ju pomlađuju i proljepšavaju. Pogledajte žene koje su rodile više djece i koje sada imaju šezdesetak ili više godina. Lice im je još uvijek kao kod djevojke.

Dobro nam došao novi živote!

Potrebno nam se zamisliti i nad demografskom problematikom u našoj zemlji — Hrvatskoj. Kod nas je već godinama više sprovoda nego rođenja. Prosječan broj od dvoje djece po bračnome paru nije dovoljan da bi opstali svijet, nacija, a ni bilo čije prezime.

Nekoje od tih dvoje djece možda ni ne doživi plodne godine, ili je po prirodi neplodno, ili uopće ni ne ulazi u brak. No, kada se uzme još u obzir da mnogi idu u brak vrlo kasno, da se mnogi iseljavaju, da su mnogi stradali u ratu, da smo egzistencijski ugroženi kao nacija još i SIDOM, onda je jasno da ni prosječan broj od troje djece po bračnome paru nije dovoljna garancija opstanka nacije.

Hrvati su malen narod. U Hrvatskoj živi tek toliki broj stanovnika koliki predstavlja polovinu žitelja Moskve. Što će od nas biti za samo 10—20 godina, ako nam se ne razvije veća ljubav prema djeci?

Unatoč ekonomskoj krizi, ipak nam je bolji standard nego što je bio prije pedeset, petsto ili pet tisuća godina.No, nikada Hrvati nisu rađali tako malo djece kao što rađaju danas.

Pogledajmo podatke o kretanju prirodnog prirasta u Hrvatskoj posljednjih četrdesetak godina. Prirodni priraštaj predstavlja broj novih stanovnika u godini dana na tisuću žitelja, tj. razliku između nataliteta i mortaliteta:

1950. : +12,5	1975. : + 4,7	1988. : + 1,2
1955. : +11,6	1980. : + 4,0	1989. : + 0,7
1960. : + 8,4	1985. : + 2,3	1990. : + 0,7
1965. : + 7,3	1986. : + 1,8	1991. : **+ 0,6**
1970. : + 3,9	1987. : + 1,3	1992. : **+ 1,4**

Usporedimo ovo tragično stanje Hrvatske sa stanjem 1992. godine u nekim drugim zemljama u kojima je najveći broj stanovnika muslimanske vjere:

Jordan	+35,0	Alžir	+28,5
Irak	+34,9	Kuvait	+28,0
Saudijska Arabrija	+33,7	Iran	+27,9
Pakistan	+32,1	Egipat	+23,1
Afganistan	+31,8	Turska	+21,1
Libija	+31,5		

U Hrvatskoj po posljednjim podacima žena je prosječno rađala samo 1,45 djece. Međutim, pogledajmo koliko žena rodi djece u nekim zemljama s većinskom muslimanskom vjerom:

U Jemenu	7,99 djece	U Iranu	6,46 djece
U Saudijskoj Arabiji	7,28 djece	U Jordanu	6,35 djece
U Omanu	7,17 djece	U Ališru	5,49 djece
U Libiji	7,07 djece	U Iraku	5,40 djece
U Pakistanu	7,00 djece	U Egiptu	5,06 djece

Podaci preuzeti iz kalendara za 1994. g. od Hrvatskog populacijskog pokreta

Glavni razlozi lošeg nataliteta u Hrvatskoj koji je rezultirao takvim katastrofalnim prirodnim priraštajem, koji je sada čak ispod nule, ne leže u ekonomskim uvjetima tj. u standardu.

Glavni razlog je gubitak vjere u Boga i okretanje prema trci za materijalnim dobrima, te sistematski izgrađivan negativan stav prema djeci, roditeljstvu i prema braku kroz mentalitet sredine, školstvo, medicinu, javna glasila, državne zakone itd.

Kroz ovu knjigu moći će se kroz više poglavlja uočiti koliko je mnogo snage, rada pa i novca netko ulagao da namjerno dovede do ovakvog lošeg stanja.

Materijalna oružja koja su do ove tragedije dovela jesu: abortusi, kontracepcije i sterilizacije. Dobrim dijelom je do malenog nataliteta došlo zbog sve kasnijeg, pa i sve rjeđeg ulaska mladića i djevojaka u brak, čemu je opet pridonijelo dugotrajno školovanje i odlazak sa sela u grad. Uzroci leže i u iseljavanju mnogih mladih ljudi iz Hrvatske u druge zemlje, a sigurno još uvijek osjećamo negativne posljedice svih dosadašnjih ratova. Kolike su ljude u plodnom periodu života (pretežno muškarce) pobili npr. u prvom i drugom svjetskom ratu, pa i nakon njega – Križni put i ovaj sadašnji rat!

Koliko god sada osjećamo ekonomsku krizu, ipak moramo priznati da je prije 50 godina bila kriza još veća, prije 500 godina još veća itd. što god dalje idemo u povijest. Ipak se nikada nije rađalo tako malo djece kao sada.

Djecu se treba voljeti i ne smije ih se ubijati ni u siromaštvu! Sjetimo se samo da je i Majka Božja bila siromašna, a Isusa je rodila u štali, bez struje, vodovoda i bez dječjih kolica. Vrlo siromašni su bili i ne tako daleki preci većine nas, pa su ipak rađali djecu. Zahvaljujući tome i mi smo se mogli začeti. Svatko od nas se mogao začeti upravo zato što su se rodili svi naši preci!

Kada bi se zbog siromaštva smjelo ubijati djecu, onda bi bilo učinkovitije ubiti ono dijete koje je već rođeno i staro npr. 10 godina. Ono pojede i potroši više nego ono dijete koje se još nije rodilo. Naravno, zna se da se ne smije ubijati ni onu rođenu djecu.

Radi se o tome da bogati ljudi u svojim srcima u prosjeku imaju čak manje ljubavi za djecu i manje su se spremni za njih žrtvovati nego oni siromašniji. Oni bogatiji često počinju više služiti bogatstvu i materiji nego dragom Bogu. Jadnici, misle da će ih više usrećiti onaj mrtvi namještaj u kući, zgrade, putovanja, štedne knjižice i godišnji odmori nego živa djeca. No, kada shvate da su pogriješili u jurnjavi za materijalnim bogatstvima, često im bude već kasno, jer je žena prirodno postala neplodna i već prošla kroz klimakterij.

Život obično pokazuje da što god se djetetu pruži više materijalnog bogatstva, da ono to bogatstvo manje cijeni, a osim toga gubi i radne navike.

Najbolji učenici, studenti i stvaraoci su vrlo često upravo djeca iz brojnijih obitelji a radnim navikama su se naučili još u obitelji i u njoj vidjeli da život ne znači samo uzimati nego i davati.

Djeca siromašnijih roditelja svoje roditelje u starosti obično više i cijene, jer se sjećaju da su im oni u djetinjstvu otkidali za život od sebe, a ne od svoga viška.

Ljudi često zaboravljaju na to koliko bogatstvo predstavlja svako dijete. Ono ima i neumrlu dušu koja će živjeti vječno, i koja ima šansu da uz dobar odgoj, svoj dobar život i uz Božje milosrđe postigne vječni život na nebu! A, da bi do toga došlo, zar je važno da li ćemo tih nekoliko godina života na zemlji biti bogati ili siromašni! Svakome je ovo suzna dolina, i bogatima i siromašnima.

Netko spominje stambeni problem. Međutim, ja tvrdim da je glavni stambeni problem prisutan upravo u

ljudskome srcu. Kada si ljudi u svome srcu izgrade prostor za novo dijete, odnosno za novu djecu, onda se daleko lakše postigne i onaj materijalni stambeni prostor.

Svaki grad i svako selo ima ogromne neiskorištene stambene prostore. Imam pred očima npr. Slavonski Brod. Kada je nastupio rat, u ovom gradu su se smjestile tisuće i tisuće izbjeglica i prognanika, pretežno iz Bosne, i svi su dobili krov nad glavom! Izbjeglice i prognanike Brođani nisu držali u sportskim dvoranama kao što se je to događalo u nekim bogatim predjelima Hrvatske koja su bila pošteđena ratne agresije, nego su im široko otvorili vrata svojih domova!

Trebamo biti svjesni da negativan odnos prema djeci nije nešto što se ne može promijeniti. Ako neki čovjek sada u svome srcu nema ljubavi za novo dijete, on tu ljubav može zadobiti i to vrlo jednostavno. Naučit ću vas kako: evo, samo neka u srcu odluči da će od sada u životu voljeti djecu i biti spreman za njih se žrtvovati. I već se, u trenu sve izmijenilo u pozitivnom smjeru. Ljubav je na neki način odluka.

Pogledajmo još i neke činjenice koje su pridonijele negativnom stavu prema djeci i prema roditeljstvu.

Kroz godine i godine nama se u Hrvatskoj upropaštavalo generacije mladeži lošim knjigama, npr. iz biologije. Već su nam u osmom razredu lagali da je svijet prenapučen, da postoji opasnost od eksplozje stanovništva i od pretjeranog umnažanja ljudske vrste. Pa, kome su to govorili? Kod nas je bilo i jest više sprovoda nego rođenja! Zašto nam u tim udžbenicima nisu pitali učenike: koju radost, sreću i bogatstvo dijete donosi svome ocu, majci, braći, sestrama i društvu, nego su odgajali suprotno?

Žena rodi dijete i dođe s njime kući, a u patronažnu

posjetu joj stiže medicinska sestra koja možda, poput drugih krivovjeraca što ulaze u kuće, sije svoje riječi laži, pa čak i smrti govoreći protiv rađanja slijedećeg djeteta i nagovarajući ju na abortivna ili kontracepcijska sredstva. Slično se ponašaju i mnogi pokvareni ginekolozi i drugi doktori kada imaju pred sobom trudnicu, rodilju ili općenito ženu u plodnom periodu života.

Iste takve protuvjerske, protumoralne, protuživotne, protuzdravstvene i antinatalitetne sadržaje daje se u javnim glasilima, politici, »kulturi« a protiv djece je usmjereno i državno zakonodavstvo koje osuđuje malu djecu prije rođenja na smrt, podržava obesplođivanje, i koje ne pruža potrebne privilegije onima koji rađaju djecu.

Godinama su nam pokušavali sistematski upropaštavati već i najmlađe generacije, npr. preko knjige biologije osmog razreda. Tamo se buduće roditelje odbijalo od ljubavi prema djeci i prema njihovom velikodušnom prihvaćanju. Lagali su nam da je svijet prenapučen, da postoji opasnost od eksplozije stanovništva i od pretjeranog umnažanja ljudske vrste. Pa kome su to govorili! Kod nas je već godinama više sprovoda nego rođenja! Nisu nam dovoljno govorili o ljepoti djece koja se još nisu rodila ni o radosti, sreći i bogatstvu što djeca donose. Štetni nastavni sadražji nastavljali su se i u srednjoj školi i fakultetu.

U Zagrebu su nam u tijeku sistematskih pregleda štetna predavanja davali učenicima nekih škola, te brucošima zagrebačkog sveučilišta, dakle svim budućim političarima, nastavnicima, zdravstvenim radnicima itd.

Događa se da protiv rađanja počme govoriti svekrva, susjeda, netko na radnom mjestu, pa čak i bračni drug.

Zamislite samo kolike je negativne posljedice za natalitet donio ciklus emisija radio Zagreba koji je išao

godinu dana petkom, govoreći protiv djece i za izbjegavanje rađanja!

O negativnom utjecaju međunarodnih institucija na istom planu, možete pročitati u posebnom poglavlju ove knjige.

Sebičnost se osvećuje

Očevi i majke koji su iz egoizma rodili malo djece, na taj način su egoizmu učili i onu djecu koju su rodili. To se često vidi kada roditelji ostare, pa ih se ta djeca žele što prije riješiti, hoće da što prije umru i to upravo zato što su se sebičnosti naučili od svoga oca i majke, dok su još bili maleni.

Međutim, kada tata i mama svojoj djeci rode još kojega bracu ili seku, to svakome od njih znači čak i u materijalnom pogledu mnogo više nego da je svako od njih dobilo stotinu tisuća maraka na štednu knjižicu! Koliko mnogo svakome od nas u životu znače brat ili sestra!

Po našim selima imamo masu osamljenih staraca koji su svojevremeno ulagali u štale i zemlju a ne u djecu. To jedno ili dvoje djece sada su tko zna gdje, zemlju sada obrađuju drugi, kuća i štala s kojima su se nekad ponosili je prazna, a u dvorištu raste korov.

Kada se rodi više djece, veća je vjerojatnost da će među njima biti i onih vrlo, vrlo dobrih, koji će se o svojim starima brinuti i kada ostare, a neće ih bacati u staračke domove.

One majke i očevi što su rađali više djece te ih dobro odgajali, kada djeca odrastu, obično žive kao carevi, okruženi pažnjom i ljubavlju djece i unučadi, ponosni na svoje žrtve i odricanja koja su pružili za dobro djece.

Povezanost bračne ljubavi i začeća djece

Bog je stvorio bračnu ljubav takvom da ona u sebi ima dvije svrhe: uzajamnu ljubav supružnika i stvaranje novoga života. Te dvije svrhe je povezao upravo dragi Bog, i čovjek to nema pravo rastavljati!

Tu povezanost su rastavljali oni koji su htjeli bračnu ljubav ali su kontracepcijom ili sterilizacijom sprečavali začeće. Razdvajali su tu povezanost također i oni koji su išli za začećem ali bez specifičnog oblika bračne ljubavi i to inseminacijama i oplodnjama u epruveti. Na to se nema pravo čak ni onda kada prirodno ne može doći do začeća. Dijete ima pravo biti začeto upravo iz tog specifičnog oblika bračne ljubavi oca i majke, muža i žene.

Oni koji su razdvajali spomenutu povezanost bračne ljubavi i začeća novog života, pokušavali su se zapravo ponijeti kao da su oni iznad dragoga Boga, pa da mogu određivati Bogu kada da on stvara a kada da ne stvara dušu novoga čovjeka.

Prirodno planiranje obitelji je nešto sasvim drugo. Ono pomaže da se postigne začeće baš tada kada se želi, a kada je opravdan razlog izbjegavanja začeća, onda se bračne odnose u plodne dane uopće ni nema, pa se dakle ni ne rastavlja veza između bračne ljubavi i začeća.

Budimo »pro-liferi«

Diljem svijeta sve su veći pokreti ljudi, osobito mladeži, usmjereni na aktivnosti za zaštitu ugroženih ljudskih života i moralnih vrijednosti, osobito za zaštitu života nerođene djece.

U engleskom govornom području takva se osoba naziva »pro-lifer« (čit. pro-lajfer). Neki od vas su već

sigurno i vidjeli značke oblika i veličine stopala djeteta od 10 tjedana poslije začeća koje često nose ti ljudi. To je međunarodni simbol onih koji vole djecu.

I mi se u svome životu svakoga dana pitajmo što bismo još mogli učiniti da se širi ljubav prema djeci i da se štite njihovi ugroženi životi. Molimo se dragome Bogu da nam dade svjetla da shvatimo ono što bismo još u tom smislu mogli učiniti. Zapravo, dragi Bog nama stalno govori, samo je pitanje da li ga slušamo. Ako u ušima trešti neka glasna, divlja glazba, ili čovjek svakako loše živi, on si tako zatvara uši pa teže čuje što mu dragi Bog hoće reći.

Jednako tako kao što siromaštva na svijetu ima ne samo zato što su siromašni oni koji su siromašni, već i zato što siromašnima ne pomažu oni koji bi ih mogli pomoći, tako i ubojstava nerođenih ima ne samo zato što to čine oni koji su za smrt te male nevine djece, nego i zato što oni koji tvrde da su dobri i da su za život, često šute i nedovoljno rade da bi zaštitili njihove živote.

Što mislite, kada bi se u vašemu gradu svakoga dana na trgu ubilo jednog dječaka ili djevojčicu koji idu u prvi razred, da li biste vi šutjeli i to dozvoljavali?

Siguran sam da biste izišli na ulice, demonstrirali i svojim tijelima štitili živote te male djece. Međutim, u tolikim gradovima Hrvatske svakodnevno se ubija silnu djecu, a narod šuti i ne čuje plač te nevine djece.

Posjećujte ubojice nerođene djece i tada odlučno tražite neka s time prestanu! Jedan takav ubojica, a-borter, kojega sam posjetio i rekao mu neka ne ubija, odgovorio mi je da je odrastao bez vjerskog odgoja, da je osjećao da to nije u redu što ubija djecu, ali da mu još nikada u životu nije nitko došao i rekao neka prestane ubijati. A, gdje su bili oni »pošteni« građani toga grada dok je on godinama ubijao?

Recite ovo što ste čuli ili pročitali i drugima s kojima ste u kontaktu, a i svojim roditeljima, pogotovo ako se još uvijek nalaze u plodnom periodu života. Naime, događi se da nekoja žena dođe liječniku, sve u strahu, govoreći: »Trudna sam, a moja djeca su već tako velika, kćerka studira«. Ili: »Moj sin je već u vojsci, kćerka mi je udana. Što će mi oni reći kada saznaju da sam trudna?«

Zato recite svojoj mami neka samo rodi dijete ako je sada možda trudna, ili ako bude trudna nekada kasnije.

Svatko od nas ima i neke svoje specifične talente za zaštitu ugroženih života i moralnih vrijednosti, što trebamo otkrivati i razvijati. Osobito velike mogućnosti dobrog djelovanja nalaze se u onim profesijama koje rade s narodom, a to su npr. zaposleni u medicini, prosvjeti, vjerski službenici, ljudi u javnim glasilima, kulturi, vlasti, politici i u uslužnim djelatnostima. Oni dolaze u kontakt s velikim brojem ljudi i na njih imaju utjecaj. Nažalost, mnogi iz takvih i drugih profesija upravo djeluju suprotno, sudjelujući u ubijanju ili podržavajući ubijanje, pretvarajući se u protuvjerske, protuživotne, protuzdravstvene i protumoralne djelatnike.

U kontaktu s drugim ljudima nisu samo pojedine profesije, nego je to i svatko od nas. Kada čujete da je neka žena trudna, svima to razglasite, to nije ogovaranje niti kleveta. To je isto kao kada biste rekli da dijete slavi taj i taj rođendan. A kada svi saznaju da je ona trudna, onda se ona ne usudi učiniti abortus.

Kada saznate da netko planira ubiti dijete, recite to i svećeniku i drugima koji vam mogu pomoći da ju posjetima od ubijanja odgovorite.

Odgovarajte svakoga od spirala, pilula i od drugih abortivnih, kontracepcijskih i sterilizacijskih stvari i metoda. Kada neku ženu odgovorite od spirale, spriječili ste nekoliko ubojstava godišnje, a slično vrijedi i za pilulu i za ostala ubojstvena sredstva.

Nikada ne sudjelujte u izvođenju abortusa, u proizvodnji, distribuciji, naručivanju, izdavanju, primjeni i reklamiranju abortivnih ili obesplođujućih sredstava i postupaka.

Iskoristite svoje kontakte s ljudima, osobito u spomenutim profesijama koje rade s narodom, kako bi se bez odlaganja donijeli državni zakoni koji štite život svakog čovjeka, sve od začeća pa do prirodne smrti, koji štiti obiteljske, bračne i moralne vrijednosti.

Mnogi ljudi toliko vole djecu da odlaze u ginekološke ustanove i tamo razgovaraju sa ženama odgovarajući ih od spirala, pilula i drugih abortivnih i nemoralnih postupaka i metoda. Mnogi toliko vole djecu da posjećuju apoteke moleći zaposlene da i oni prestanu sudjelovati u lancu smrti, da ne proizvode, ne naručuju i ne izdaju takva sredstva.

Napišite pisma svima odgovornima za ubijanje, od najviših pa do najnižih organa vlasti, zastupnicima, kao i zaposlenima u apotekama, ambulantama i bolnicama, neka prestanu s ubijanjem i drugim nemoralom, neka prestanu podržavati ubijanje, neka zaštite ljudski život sve od začeća pa do prirodne smrti i moralne vrijednosti.

U našoj kulturi i umjetnosti premalo je glazbenih, likovnih i književnih sadržaja koji idu u prilog roditeljstvu i prema zaštiti života i one djece koja se još nisu rodila. Međutim, mi imamo priliku to popraviti.

Dobro je sa sobom uvijek nositi brošurice protiv pilula, spirala i ostalog ubijanja nerođene djece, jer često dolazimo u priliku da to nekome možemo dati. Takve brošure možete besplatno naručiti čak i u većim količinama na adresi autora ove knjige (Dr. Antun Lisec, 55335 Vetovo, p.p. 2).

Vodite o svemu ovome računa i onda kada, danas sutra, dođete na određene pozicije sa kojih možete još bolje djelovati. Ni tada nemojte nikada učestvovati u zlu

ni omogućavati zlo, već iskorištavajte svoj položaj za zaštitu svih ugroženih ljudskih života i moralnih vrijednosti.

Ako ja propustim učiniti nešto na zaštiti života nerođene djece, najvjerojatnije da to nikoji drugi čovjek na svijetu neće moći nadoknaditi. Svatko je od nas nezamjenjiv!

Drugi sat tečaja priprave za brak

Prirodno planiranje obitelji – Billings metoda

Povijest prirodnog planiranja obitelji je vrlo stara. Iako se ovaj termin upotrebljava tek nekoliko desetljeća, ljudi su još davno znali da ako 5 mjeseci ne žive kao muž i žena, da neće doći do začeća. Ako tako ne žive godinu dana, da godinu dana neće doći do začeća itd.

Razvoj nauke je pomogao da u slučaju opravdanih razloga za izbjegavanjem začeća, mužu i ženi nije potrebno čekati više mjeseci, nego samo manji broj dana u jednome ciklusu.

U suvremene prirodne metode danas uglavnom spadaju samo dvije: Billingsova i simpto-termička. One odgovaraju i za neredovite cikluse.

Billingsova se bazira na samoopažanju cervikalne sluzi, dok se simpto-termička zasniva na kombinaciji praćenja sluzi i mjerenja tzv. bazalne temperature.

Neke od prednosti *prirodnih* metoda su:

– prirodne metode se lako nauči i shvati
– ne oštećuju život ni zdravlje roditelja ni djece
– pomažu razvoju bolje veze, komuniciranja i razumijevanja supružnika

– ne remete spontanost ni estetiku bračne ljubavi
– mogu se uklopiti u etičke norme
– ne koštaju ništa
– teret planiranja obitelji ravnomjerno raspoređuju i na muža i na ženu
– muževi postaju više vezani za obitelj i više cijene svoje supruge
– rastave braka postaju izvanredno rijetke
– dovoljno su pouzdane čak i u ženinim neredovitim ciklusima
– pomažu u razvoju pozitivnog odnosa prema djeci, te u čuvanju i stvaranju zdravstvenih, psiholoških i moralnih predispozicija za prihvaćanje djece
– pomažu u izgradnji otpornosti da se ne prihvate umjetna sredstva, a ona nam i te kako upropaštavaju narod.

Poznavanje prirodnih metoda samo po sebi ne znači njihovo iskorištavanje da ne bi došlo do začeća. Naime, one samo poučavaju bračni par o ženinim plodnim i neplodnim danima. Napominjem da je za izbjegavanje začeća potrebno imati opravdane razloge.

Dajem prikaz Billingsove metode ali time ne želim umanjiti značaj također izvanredno pouzdane simptotermičke metode. No, za ovu drugu, ipak je potrebno nešto više prostora, a tko želi naučiti i nju, to će postići znatno lakše ukoliko prethodno zna Billings metodu.

Moram još naglasiti da ljudska spolnost nije životinjska spolnost, niti je to samo biologija. Mjesto manifestiranja ljudske spolnosti je tek valjano sklopljeni, brak. Vjenčanjem u katoličkoj Crkvi započinje se takav brak.

Dajem informacije o prirodnom planiranju obitelji s najvećim povjerenjem i molbom da se ne upotrebljavaju ni za predbračne ni za izvanbračne spolne odnose.

Billingsova (ovulacijska) metoda

Kod ove, kao uostalom i kod drugih prirodnih metoda, uglavnom je riječ o ženi i o pronalaženju njenih plodnih i neplodnih dana. U vezi s mužem za sada ćemo reći samo to da se njega smatra plodnim svakoga dana, te da se od njega traži razumijevanje i suradnja sa suprugom u primjeni ove metode.

Anatomski i fiziološki podaci

Žena u svom donjem dijelu trbuha ima sa svake strane po jedan jajnik. To je organ veličine badema, koji u sebi ima tisuće nezrelih jajnih stanica s kojima se djevojčica već rodi. Kada dođe pubertet, pod utjecajem hormonskih zbivanja počinju menstruacijski ciklusi, pri kojima sazrijevaju i oslobađaju se jajne stanice. Svaki mjesec počne sazrijevati više jajnih stanica, ali na koncu potpuno sazrije samo jedna (vrlo rijetko dvije, a još mnogo rjeđe tri ili više njih). Ako međutim zbog nekih okolnosti i dođe do sazrijevanja više jajnih stanica u jednom mjesečnom ciklusu, važno je naglasiti da se sve one oslobode u roku od 24 sata.

Jajna stanica je tako sitna da bi ju se jedva moglo vidjeti prostim okom. Ona bude okružena tekućinom i jednim mjehurićem. U jednom trenutku, nakon čitavog niza popratnih događaja u ženinom organizmu,taj mjehurić pukne i jajašce iz njega izlazi. Taj događaj se naziva **ovulacija.**

Jedan mjesec se to događa u jednom, a drugi mjesec u drugom jajniku.

Važno je naglasiti da se ovulacija ne može isprovocirati nekim vanjskim utjecajima kao što bi to npr. bio bračni odnos. Naime, tek se kod kunića ovulacija izaziva

spolnim odnosom, dok kod ljudi to nije moguće. Vanjski faktori kao što su npr. bolesti žene, glad, strah, umor, žalost, ili neke druge tzv. »stresne« situacije, mogu samo odgoditi ovulaciju, ali ju ne mogu ubrzati. Ako ovulacija međutim kasni, onda kasne i znakovi koje ju najavljuju a koje će žena na sebi moći zapaziti. Ako kasni ovulacija, kasnit će i menstruacija, a to žena nekada krivo protumači da je zanijela.

Jedan broj žena za vrijeme ovulacije primijeti blaži otok limfnih žlijezda u onoj preponi s koje strane je taj mjesec došlo do ovulacije. Ukoliko ona ima samo jedan jajnik (npr. zbog prethodne operacije), onda joj to nekada može pomoći da lakše dođe do začeća onaj mjesec kada je ovulacija na strani zdravog jajnika.

Vrijeme od ovulacije pa do slijedeće menstruacije je uvijek stalno i traje 10—16 dana, ali period od početka menstruacije pa do ovulacije kod jedne te iste žene može varirati.

U uobičajenim slučajevima, jajašce poslije menstruacije ne ostaje u trbušnoj šupljini, nego odmah ulazi u jajovod.

Jajovodi su cjevčice koje spajaju trbušnu šupljinu s maternicom. Kada se jajna stanica oslobodi, tj. kada dođe do ovulacije, ona bude sposobna za oplodnju svega 12 do 24 sata. Susret jajašca s muškim spolnim stanicama — spermatozoidima, događa se najčešće u vanjskom dijelu jajovoda. Čim jedan od spermatozoida oplodi jajašce, stvoren je novi, živi čovjek. Već tada je određeno radi li se o sinu ili kćerkici, kakve će boje biti oči i kosa, da li je sličnije na mamu ili na tatu, da li će biti sklonije za matematiku ili glazbu i sl.

Djetešce tada kroz nekoliko dana putuje prema maternici i, ako je sve u redu, dođe do maternice i ugnijezdi se (implantira) u njenu sluznicu do osmog ili desetog dana poslije začeća. Sve do rođenja, ono će dalje

primati hranu preko mjesta gdje se je usadilo, iz majčine krvi.

Maternica je šuplji organ, veličine kruške kada žena nije trudna. Šupljina maternice se otvara na tri kraja: dva su otvora prema jajovodima, a treći je prema rodnici kroz kanal cerviksa (grlića) maternice.

Maternica je iznutra obložena jednom naročitom sluznicom koja tijekom mjesečnog ciklusa doživaljava promjene.

Mjesečni (menstruacijski) ciklus je broj dana koji prođe od početka jedne, pa do početka sljedeće menstruacije, a to je najčešće oko 28 dana. No, ako je taj broj i veći ili manji, čak neredovit, to ne znači da je žena zbog toga obavezno bolesna. Najčešće je ona sasvim zdrava, ali zbog nekog vanjskog uzroka kasni ovulacija, pa zato kasnije dođe i menstruacija. Posebno je velika greška kada im netko daje antibaby pilule, jer one samo štete i ništa ne mogu liječiti. Krvarenje koje se javlja nakon prestanka njihovog uzimanja nije prava menstruacija a nakon prestanka s pilulama neredovitost ciklusa je kao i prije. Ukoliko se međutim radilo o stvarnoj bolesti koja uzrokuje neredovitost ciklusa, kao što npr. može biti tumor hipofize, antibaby pilule samo otežavaju i usporavaju postavljanje prave dijagnoze.

Ako žena ima kraće cikluse, znači da joj se ovulacija događa ranije, a ako je ciklus duži, to govori da je ovulacija nastupila kasnije.

Ako je u tijeku jednog menstruacijskog ciklusa došlo do začeća, ženi će izostati menstruacija. Međutim, ako taj mjesec začeća nije bilo, onda će unutrašnji sloj sluznice maternice s krvlju izići van tijekom nekoliko dana, i to se naziva menstruacija. Odmah nakon toga, sluznica maternice se ponovno obnavlja i priprema, tako da se dijete što bolje može u nju ugnijezditi ako možda ovaj mjesec dođe do začeća.

Spomenuli smo i dio maternice cervix (grlić), koji izlazi prema rodnici. U njemu se nalazi kanal kroz kojega spermatozoidi ulaze unutra, a dijete pri porodu prema van.

U cervikalnom kanalu postoje naročite vrste žlijezda koje neke dane u mjesecu, pod utjecajem hormona estrogena, izlučuju jednu posebnu vrstu sluzi, tzv. plodnu sluz. Billingsova metoda se upravo bazira na tome da žena na sebi zapaža tu plodnu sluz.

Što su to liječnici iz Australije, profesori, muž i žena John i Evelyn Billings otkrili po kojima se ova metoda naziva Billingsova? Uglavnom samo dvije stvari.

Prvo, otkrili su povezanost sluzi s ovulacijom. I prije se je znalo i za sluz i za ovulaciju, no tek pojavom ultrazvuka i posebnih hormonalnih testova, moglo se je ustanoviti točan dan ovulacije. Te iste žene kojima se na ovaj način utvrđivao dan ovulacije vodile su svakodnevno bilješke o tome što na sebi zapažaju: menstruaciju, suhoću ili sluz. Uzimajući u obzir vrijeme preživljavanja jajašca i spermatozoida, i povezujući to s ovulacijom, odnosno sa sluzi koja joj prethodi, došlo se do pravila Billings metode.

Drugo, doktori Billings su otkrili da su žene izvanredno pametne i inteligentne. Mnogi su za tako veliku inteligenciju žena znali i prije Billingsa, no ipak je i to trebalo naučno dokazati... Radi se o tome da su ginekolozi uglavnom bili muškarci. Mnogi od tih muških ginekologa su smatrali, a neki to pogrešno smatraju i dan danas, da je samo on, gospodin doktor, u stanju, nakon pregleda reći da li je kod žene taj dan prisutna ili ne spomenuta plodna sluz. A, svaka plodna, prosječno inteligentna žena, pa i ona ispod prosjeka, u stanju je na sebi, ako o tome vodi preko dana računa, primijetiti neke dane u mjesecu menstruaciju, neke suhoću, a neke dane

sluz. Dakle, i dan danas neki muški ginekolozi potcjenjuju žensku inteligenciju.

Potrebno je nešto detaljnije opisati o kojoj je to sluzi riječ.

Jednako tako kao što neke dane žena osjeti da se je pojavila menstruacija, iako ništa nije vidjela, tako svaka plodna žena svejedno primijeti i osjeti neke dane u mjesecu, kada nema menstruaciju, pojavu vlažnosti, odnosno skliskosti, dok stoji ili se kreće, nevezano ni za kakve upale ni uzbuđenja. Osjećaj skliskosti i vlažnosti uzrokovan je u ovom slučaju pojavom spomenute sluzi iz grlića maternice, koja je u početku gušća, ljepljiva, no koja iz dana u dan postaje sve skliskija i onda postane poput sirovog bjelanjka jajeta koje se rasteže s ljuske na ljusku. Nakon toga, sluz postane opet gusta, ljepljiva, i onda se izgubi. Neke žene uz ovu sluz primijete i nešto malo krvarenja. No, ukoliko se to malo krvi javlja samo u vrijeme sluzi, ne radi se o bolesti.

Plodna sluz ima više svojih funkcija i neke od njih ćemo spomenuti:

- istjecanjem sluzi otvara se ulaz u maternicu, koji je inače zatvoren.
- u toj sluzi muške spolne stanice (spermatozoidi), mogu živjeti i nekoliko dana, te dočekati ovulaciju i naknadno oploditi jajašce. Ako pak plodne sluzi nema, muške stanice umiru u ženinom organizmu već za nekoliko sati.
- plodna sluz vrši »filtriranje« spermatozoida, pa kroz nju, prema jajašcu, ne mogu proći mnogi nezdravi spermatozoidi.

Neke žene imaju teškoća sa zapažanjem ove sluzi. Prvo spominjem one koje gutaju antibaby pilule. Te pilule uništavaju cijeli ženin organizam, pa tako oštećuju i sluz. Takva žena tek neke dane može primijeti nešto malo guste sluzi.

Poslije operativnog zahvata koji se zove *konizacija* maternice, nekim ženama se pojavljuje manje sluzi pa ju teže zapažaju.

Neke pak žene imaju svakodnevno jedan te isti iscjedak uz žarenje, pečenje, smrad. To nije plodna sluz, nego je tu najvjerojatnije riječ o upali, čiji je uzročnik najčešće *Trichomonas vaginalis*. Liječenje te upale treba početi odmah poslije menstruacije. Istovremeno se liječe i muž i žena i kroz to vrijeme nemaju odnose. Neke žene se teže od ovoga izliječe jer muž baci lijekove i pije alkohol, pa opet zarazi svoju ženu.

Ipak, i uz svakodnevni upalni iscjedak žena uglavnom može neke dane uočiti na sebi i pojavu plodne sluzi koju sam već opisao.

Da bi žena na sebi prepoznala kako je to kada ima a kako kada nema plodnu sluz, preporuča se da se kroz neko vrijeme nemaju odnosi.

Sluz žena na sebi uočava dok stoji ili se kreće preko dana, jer ona tada izlazi pod utjecajem sile teže.

Kako prepoznati plodne i neplodne dane

Ako se uzmu u obzir prethodne napomene, onda se može svaku večer početi voditi bilješke na nekom kalendariću, što je bilo prethodnoga dana: menstruacija, suhoća, sluz (kakva?) ili nešto drugo. Za te bilješke se mogu upotrijebiti i neki znakovi koje si odaberete, ako vam je tako jednostavnije.

Sada ću opisati kako bi to bilo u slučaju ciklusa od otprilike 28 dana, a onda za kraći, duži i neredovit ciklus.

U ciklusu od oko 28 dana, žena najprije uočava nekoliko dana menstruacijsko krvarenje. Nakon toga dolazi neplodno razdoblje s tzv. *osnovnim obilježjem neplodnosti,* u kojem, ovisno o ženi, može biti dvije vrste

znakova. Kod nekih žena bude prisutna suhoća, i one tu suhoću mogu naučiti prepoznavati i pratiti već prvi mjesec. Kod drugih pri tom osnovnom obilježju neplodnosti u vremenu poslije menstruacije, bude gusta, grudičasta, ljepljiva, oskudna sluz koja dan za danom ostaje nepromijenjena. Da bi takvu neplodnu sluz mogla razlikovati od plodne sluzi koja dolazi kasnije, ženi će vjerojatno biti potrebno nekoliko mjeseci.

Nakon opisanog perioda neplodnosti, nastupaju plodni dani jer se dogodi promjena i izgubi opisano osnovno obilježje neplodnosti te se počinje pojavljivati tzv. *plodna sluz.* Ona se raspoznaje po tome što se mijenja, iz dana u dan postajući sve skliskija, rastezljivija, obilnija, da bi postala poput sirovog bjelanjka jajeta koje se rasteže s ljuske na ljusku. Neke žene to opisuju kao osjećaj vlažnosti koji se pojavljuje sam od sebe. Plodna sluz može biti prozirna, mutna ili obojena krvlju i prema tome se može činiti kao ružičasta, smeđa, crvena ili žuta. Njena skliskost i vlažnost su uzrokovani strukturom i kemijskim sastavom.

Posebno je važno uočiti i zapisati prvi dan pojave plodne sluzi, te posljednji dan kada je ta sluz bila skliska. Posljednji dan skliske sluzi zove se *dan vrhunca sluzi ili dan vrhunca plodnosti.* Njega se ustanovi tako što sljedeći dan više ne bude skliske sluzi, možda nešto gušće, ljepljive, što nije bitno, pa se zna da je jučer bio posljednji dan skliske sluzi, i njega se označi posebnim znakom. *Plodni period je u danima opisane plodne sluzi, te nakon posljednjeg dana skliske sluzi još i dalje tri dana.*

Četvrti dan kako je skliska sluz prestala, više nije plodan. Do nove menstruacije ostaje još desetak suhih neplodnih dana.

Ovulacija se najčešće događa na dan vrhunca sluzi, odnosno dan prije ili dan poslije. Međutim, za poznavanje Billings metode nije bitno da žena zna dan

ovulacije. Njoj i njenom mužu je važno da znaju prepoznati plodne i neplodne dane.

Žena je mogla uvijek imati redovite cikluse, no sljedeći mjesec ciklus može biti kraći ili duži, odnosno ovulacija može nastupiti prije ili kasnije. Zbog te mogućnosti nije dobro da žena na osnovi zapažanja u prethodnim mjesecima tvrdi kako će se i ovoga mjeseca sluz pojaviti toga i toga dana.

Ako će ciklus biti kratak, npr. svega 21 dan, onda će žena doživljavati pojavu plodne sluzi ranije, a do toga može doći već pri koncu menstruacije, ili neposredno nakon nje. Dakle, plodni dani su počeli ako se plodna sluz pojavi već pri koncu menstruacije, odnosno prvi, drugi, ili bilo koji dan nakon nje. Neplodni dani počinju opet tek četvrti dan nakon što je prestala skliska sluz.

Međutim *ako će ciklus biti duži,* npr. preko 30 dana, to znači da će žena nakon menstruacije više dana imati osnovna neplodna obilježja (suhoća ili suha, gusta, ljepljiva oskudna sluz koja se ne mijenja) i kroz to vrijeme je neplodna. Plodna sluz će tu dolaziti nešto kasnije. Dok se plodna sluz ne pojavi, žena je neplodna, a pojavom plodne sluzi počeli su plodni dani koji traju, kao i u prethodnim slučajevima dok se ne ispuni treći dan nakon prestanka skliske sluzi. Četvrti dan nakon što je skliska sluz prestala opet je neplodan i neplodnost traje do nove menstruacije, ili što je rijetko, do pojave nove sluzi.

Dakle, u ovoj metodi žena svakoga dana na sebi otkriva da li je plodna ili ne na bazi stanja tekućeg ciklusa, a ne na osnovu toga kako je to bilo prethodnih mjeseci. U ovome se sastoji daleko veća sigurnost Billingsove u odnosu na Ogino-Knaus metodu.

Svaka će međutim žena, pa čak i ona s neredovitim ciklusima uočiti jednu pravilnost koja će joj povećati povjerenje u ovu metodu. Naime, njoj će uglavnom svaki

mjesec proći isti broj dana od posljednjeg dana skliske sluzi do nove menstruacije.

U prijelaznim godinama, a ponekad i ranije, može se dogoditi da žena primijeti koji dan sluz i da to naravno shvaća kao plodno vrijeme, kao i slijedeća tri dana nakon prestanka skliske sluzi, da bi onda opet, za koji dan ili tjedan primijetila novu sluz ili krvarenje koje nije menstruacija, a koje u sebi može prikriti sluz.

Ako su se sluz ili neko krvarenje koje nije menstruacija ponovno pojavili, to znači da za vrijeme prethodne plodne sluzi žena zapravo nije ni bila plodna i da se ovulacija tada nije dogodila. Ali žena je vrlo vjerojatno plodna sada dok primijećuje te nove izlučevine, a kada one prestanu još i sljedeća tri dana.

Postavlja se pitanje kako razlikovati menstruacijsko krvarenje od onoga krvarenja koje nije menstruacija, nego se javlja u dane plodnosti. Menstruacija je ono krvarenje koje se pojavljuje oko dva tjedna nakon ovulacije, tj. oko dva tjedna nakon što je prestala skliska sluz.

Pravila metode:

a) postizavanje začeća: Do začeća djeteta dolazi ako se ima bračne odnose u dane plodne sluzi, kao i tri dana nakon što je skliska sluz prestala, a naročito ako je bračni odnos bio na dan vrhunca sluzi, ili dan nakon toga.

b) odgađanje začeća: Ako postoji opravdan razlog odgađanja začeća, onda bračni parovi naravno, kao ni inače nemaju odnose za vrijeme menstruacijskih krvarenja, a čim se menstruacija smanjuje potrebno je misliti na to da li se možda počela pojavljivati plodna sluz. Plodna sluz dolazi vrlo rano ako će taj ciklus biti kratak.

Čim se pojavi plodna sluz, to je znak da su počeli plodni dani, i bilo koja veza u opisane dane plodne sluzi, kao i tri dana nakon što je skliska sluz prestala, vrlo lako će dovesti do začeća prekrasne djece. Dakle, u slučaju kada postoje opravdani razlozi izbjegavanja začeća kroz to vrijeme se nema nikakove odnose, kroz te dane je potpuno suzdržavanje.

Da bi se lakše uočilo kada će se sluz pojaviti, Billingsi daju pravilo da bračni odnosi od menstruacije pa do pojave sluzi ne budu češći nego svaku drugu večer. Kaže se »večer« zato što tek navečer žena zna da preko dana nije imala sluz i da nije plodna, a ujutro to ona ne zna. Možda se sluz preko noći i pojavila, ali pošto je ležala, nije ju mogla primijetiti.

Sljedeći dan nakon bračnog odnosa, žena će na sebi primjećivati neke izlučevine za koje neće znati da li se radi o sluzi ili ne, pa taj dan znači neće imati odnose. Ali, dan nakon toga će točno znati na čemu je — da li stvarno primijećuje pojavu plodne sluzi ili je još uvijek neplodna.

Od četvrtog dana nakon prestanka skliske sluzi, pa do nove menstruacije (ili što je rijetko do pojave nove sluzi), žena je kao što smo već rekli neplodna, i u tom vremenu Billingsi ne govore u kojem dobu dana će se imati bračni odnosi (ne postoje ograničenja one vrste kao što je to dok se pojava sluzi iščekuje).

Nakon poroda, ukoliko žena ne boluje od težih bolesti, pogotovo ako ne boluje od zarazne bolesti, preporuča se dojenje djeteta. Ono je djetetu vrlo korisno. Žena treba biti strpljiva i uporna i mlijeko će doći.

Dok se dijete hrani samo sisanjem majčinog mlijeka, žena je vrlo neplodna. No, kada se prekine dojenje noću ili kada se djetetu počinje dodavati još i neka druga hrana, žena postaje znatno plodnija. Pogotovo se plodnost vrati nakon potpunog prestanka s dojenjem.

Ipak, postoji i jedan manji broj žena koje unatoč potpunom dojenju djeteta dožive svoju prvu menstruaciju već 6 tjedana nakon poroda.

Bilješke o sluzi žena počinje voditi kada nakon poroda gubljenje krvi i lohija polagano prestaju.

Nakon poroda, za vrijeme neplodnosti i dojenja, ovisno o ženi, javljaju se tri obilježja neplodnosti:
— čitavo vrijeme suhoća, bez ikakve sluzi
— ista vrsta sluzi dan za danom
— dani neplodne sluzi (guste, ljepljive, koja se ne mijenja) prekidani suhim danima.

Nakon promatranja od dva tjedna, svaki put kada se sluz pojavi, može se vidjeti da se radi o istoj vrsti sluzi koja se iz dana u dan ne mijenja. Neka žena može mjesecima primijećivati mliječni vlažni iscjedak, a druga može dan za danom opažati grudičastu, suhu ili ljepljivu sluz koja se ne mijenja.

Ako žena doji samo djelomično, ili je od poroda prošlo 3 ili više mjeseci, ili se je vratila menstruacija, da bi žena mogla dobiti jasnu sliku o svome stanju plodnosti, i da bi mogla vršiti točne zabilješke u vezi sa sluzi, u slučaju opravdanog razloga za izbjegavanjem začeća, potrebno je suzdržavanje od odnosa kroz 2—3 tjedna. Ako se nakon tog perioda uočava da je prisutno osnovno obilježje neplodnosti, onda neka bračni odnosi ne budu češće nego svaku drugu večer.

Na ponovni povratak plodnosti poslije poroda upozorava bilo kakva promjena sluzi ili krvarenje. Prvi znaci plodnosti mogu biti povremeni dani sluzi koji prekidaju prethodno osnovno obilježje neplodnosti karakterizirano suhoćom. Naravno, pojava tipične plodne sluzi koja se iz dana u dan mijenja, postajući sve skliskija i rastezljivija, bez obzira na vrijeme koje je prošlo od poroda, sasvim je pouzdan znak povratka plodnih dana,

a plodni dani se zadržavaju još i tri dana nakon što je sluz prestala.

Otprilike dva tjedna nakon ovulacije, pojavit će se menstruacija.

Upoznali ste se eto s jednostavnom i popularnom Billings metodom. Možda se na koncu pitate koja je njena sigurnost. Billingsi tvrde, na osnovi ogromng broja parova koji se njome koriste, da je u slučaju pravilnog poučavanja i pridržavanja njenih pravila, sigurnost jedna nepredviđena trudnoća na 100 godina ženine plodnosti. To praktički znači da, kada bi, bračni par 100 godina bio plodan, 100 godina samo izbjegavao začeće upotrebom ove metode, da bi jednom došlo do nepredviđenog začeća. No, s obzirom da je žena plodna samo tridesetak godina, da kroz neki period upravo želi postići začeće, da je tijekom trudnoće i neko vrijeme nakon poroda po prirodi opet neplodna, vrlo je mala mogućnost da bi kod jednog para koji upotrebljava tu metodu neočekivano došlo do začeća. Tu i tamo ako se to i dogodi, uvjeravam vas da se radi o prekrasnim djevojčicama i dječacima koji svojim roditeljima donose neopisivu sreću i bogatstvo.

Billings metoda je sigurnija od coitusa interruptusa, sigurnija od spirale, pilule, prezervativa, dijafragme i od mnogih drugih proizvoda mračne kemijske industrije za koje ste čuli, ili još bolje ako niste, a kojim nam sredstvima pokušavaju uništiti vjeru, život, zdravlje, brak, obitelj i nacionalnu opstojnost.

Nemojte se obeshrabriti ako mnoge činjenice koje ste upravo pročitali ne zna neki doktor ili medicinska sestra. Naime, njima su sprečavali ovo saznati, jer su ih često učili upravo oni koji žele upropaštenje naroda umjetnim, štetnim sredstvima koja su grijeh. Ovoliko detaljno, kao što ste sada pročitali, Billingsova metoda nije opisana sada, 1993. godine, niti u jednom udžbeniku

u Hrvatskoj za medicinske sestre, studente medicine, farmacije, pa ni za one koji specijaliziraju ginekologiju!

No, ako zakazuje medicina, ne zakazuje katolička Crkva. Ona ulaže velike napore u pravilnoj edukaciji i informiranju zaručnika pred vjenčanje, kao i bračnih parova.

Neplodnost

Poneki bračni parovi su neplodni, ne postižu začeće djece.

Uzrok neplodnosti je otprilike u trećini slučajeva kod muža, u trećini kod žene, a u trećini kod oboje ili se pak ne zna uzrok.

Kod nekih je neplodnost prirođena, a kod nekih stečena.

Najčešći uzrok neplodnosti žene je njen prethodni pobačaj, ali još uvijek često i spolne bolesti, kao npr. gonorea. Žene koje na sebe ne paze pa se prehlade i dobiju upale jajovoda, također mogu postati neplodne.

Žene zaražene Klamidijom trahomatis (Clamidia Trachomatis) obično mogu začeti dijete pa su u biti plodne, ali to dijete najčešće strada tijekom trudnoće, prije normalnog poroda, zbog posljedica infekcije (spontani pobačaj).

Nažalost, još uvijek ima ginekologa koji o tome ne vode dovoljno računa, pa čak ni ne obave dovoljna ispitivanja muža i žene da li su oni možda s tom klicom zaraženi. Osobito je važno pogledati da li im se u krvi nalaze antitijela na ovu klicu, jer ju se nekada na drugi način ne uspije ni otkriti, mada je prisutna.

Kod muškarca neplodnost može biti uzrokovana zbog kriptorhizma (npr. ako se kod novorođenčeta ili

kasnije nije uočilo da testisi nisu u skrotumu te se nije poduzelo odgovarajuće liječenje da se oni spuste), zbog proširenih vena skrotuma, infekcija, opasnih zračenja, kemikalija i nekih lijekova, ozljeda, zbog tijesne odjeće, ciroze jetre (alkoholizam!) zbog nekih prirođenih bolesti, pa čak zbog pretjeranog ležanja u vrućoj kadi, jer na testise štetno djeluje visoka temperatura.

Iz »hrvatskog zdravstva«

Mnogi ljudi ni ne slute koliki utjecaj na njihove stavove ima radnik u zdravstvu, osobito nakon što ih pregleda. Osobito je velik utjecaj ginekologa nakon što pregleda ženu. Radi se o vrlo specifičnom i diskretnom pregledu. Žena leži, iznad sebe gleda u neku lampu koja svijetli, a pored nje je doktor obučen u bijelo, kojemu je ona došla s povjerenjem, dozvolila mu takav pregled i povjerila mu neke vrlo intimne probleme. Ono što sada dotični doktor govori, ima na nju veliki psihološki utjecaj, pogotovo ako je ona primitivna, slabije obrazovana, opterećena nekim svojim problemima, i ako u doktoru gleda neki veliki autoritet. To je nešto slino kao vršenje sugestija u hipnozi.

Činjenica je da liječnik i sestra mogu odgovoriti od pobačaja pacijenticu ako se oko toga potrude. Međutim, nažalost, vidi se da ju na pobačaj nekada uspjevaju i nagovoriti.

Priča mi ginekolog, koji tvrdi da je prestao raditi pobačaje, što mu se nekidan dogodilo.

Na ulici ga je slučajno srela i prišla mu uznemirena bivša pacijentica i rekla: »Doktore, što da radim? Jučer sam bila na pregledu kod Vaše kolegice, ginekologa, i gospođa doktor mi je rekla neka joj dođem večeras u

dežurstvo na pobačaj. I muž i ja bismo htjeli roditi ovo dijete. Ali, što ću ja poslije, ako ne odem na pobačaj? Gospođa doktor će se sigurno na mene naljutiti, a ja ću opet nekada k njoj morati ići na pregled!«

Sve više se u javnosti govori i o zloupotrebi »medicine« za provođenje specijalnog rata protiv neke zemlje i protiv nacije (nacija) koji provode neki ljudi preobučeni u bijelo. Ta pojava je poprimila čak svjetske razmjere, o čemu se može pročitati u posebnom poglavlju ove knjige »Uloga međunarodnih organizacija u borbi protiv Boga i čovjeka«

Ovom prilikom zadržat ću se na specifičnoj problematici kadrova u ginekološkoj službi koji provode genocid nad nacijom koju mrze. Iz toga će se shvatiti kolika opasnost prijeti i od onih koji su zaposleni izvan ginekološke službe, praktički u svim granama medicine, pa i u farmaciji.

Duže vremena sam razmišljao da li da uopće o ovome pišem ili ne, bojeći se da ne povrijedim one pripadnike drugih nacija koji su pošteni i koji ne čine zlo i ne provode ovaj genocid. Međutim, ta zloupotreba medicine je po mojoj procjeni vrlo proširena, a veći broj tih zločinaca i dalje provodi svoju prljavu rabotu. Vidim da je jedan od načina da se to spriječi upravo upoznavanje naroda, kako bi se bolje znali toga čuvati.

Oni pripadnici drugih nacija koji su pošteni i koji su toliko humani da su odoljeli napastima, pa čak i direktnim pritiscima ako su na njih bili vršeni, i nisu se uvukli u to zlo, sigurno su toliko pošteni da priznaju da taj problem postoji i da je on toliko značajan da se o njemu mora otvoreno pisati i protiv njega se energično zauzimati.

Dakle, ovdje ne napadam tuđe nacije, nego samo izvodim obranu od onih pripadnika tuđe i vlastite nacije koji zloupotrebljavaju medicinu.

U vlastitom radu za zaštitu života nerođene djece i moralnih vrijednosti, kako na širem planu, tako i u konkretnim, pojedinačnim situacijama, s jednakim naporom se zalažem za sve ljude, bez obzira na njihovu vjeru i naciju. Oni ljudi koji su stvarno za zaštitu života nerođene djece i moralnih vrijednosti trebaju biti jednako pošteni i dobri prema svim ljudima, bez obzira na vjeru ili naciju. Direktno sam pomogao, a pomagat ću i ubuduće, u spašavanju žvota i one nerođene djece čiji su ih roditelji htjeli usmrtiti, a koji su pripadnici bilo koje vjere i nacije, pa i onih nacija koji su protiv Hrvata vodili ili vode rat.

Međutim, znatan dio ljudi koji učestvuju u ubijanju nerođene djece i u obesplođivanju sklon je genocidnom ponašanju prema naciji koju mrzi.

Kada u ovom smislu spominjem pojam genocid, naglašavam da se on odnosi ne samo na zločine koje pripadnik jedne nacije vrši prema drugoj koju on mrzi, nego se taj pojam odnosi i na provođenje zločina prema svojoj vlastitoj naciji.

Već je i široj populaciji poznato da ima ljudi koji svjesno oštećuju vlastito zdravlje ili čak izvrše samoubojstvo (suicid). Postoje međutim ljudi koji rade protiv života i zdravlja i svog vlastitog naroda, pa se takve zločine onda može nazvati genosuicid.

Već i narodna poslovica govori da tko laže, taj i krade, a tko krade, često je u stanju i ubiti. Onaj pak tko ubija, često je u stanju i lagati i krasti.

U našoj zemlji je godinama bila prisutna komunistička diktatura. Mnogi loši kadrovi ubacivani su na strateške pozicije, kao npr. u javna glasila, na političke funkcije, direktorska mjesta u zdravstvenim ustanovama, ali u ginekološke službe.

Negativna selekcija kadrova bila je naročito izražena

u ginekologiji. Tko je u vrijeme komunizma, pa čak i poslije toga uopće odlazio na takve specijalizacije? Često se tu radilo upravo o onim ljudima koji su unaprijed bili spremni ubijati nerođenu djecu!

Situacija je danas u Hrvatskoj takva da se od velikog broja ginekologa koji nisu Hrvati očekuje da se brinu o životu i zdravlju hrvatskih žena i da se brinu o hrvatskom natalitetu.

Zamislimo se međutim nad onim ginekologom ili sestrom koji oduzimaju živote nerođenoj djeci. Da li se takvim osobama može vjerovati da oni toliko poštuju tuđu naciju protiv koje njegovi znanci ili rodbina ratuju na fronti, da će se onda, kada se to teško primijeti, truditi oko zaštite života i zdravlja pripadnika te iste tuđe nacije?

Pitam se koliko se aborter trudi da ženu koja je u drugom stanju a pripada naciji koju on mrzi, odgovori od upotrebe abortivnih, kontracepcijskih i sterilizacijskih postupaka? Koliko on želi da ona rodi? Koliko ga brine demografski problem nacije koju on mrzi?

U Hrvatskoj se je školovao i ostao raditi jedan broj ginekologa i drugih doktora koji potječu iz stranih zemalja. Jedan broj njih danas u Hrvatskoj oduzima živote nerođenoj djeci i vrši obesplođivanja ljudi. Razgovarao sam s nekima od njih i pokušao ih od toga odgovoriti, međutim, pokazali su se vrlo tvrdi. Dvojica od njih su priznali da u svojoj dalekoj rodnoj zemlji, odakle su došli ne bi sudjelovali u usmrćivanju nerođene djece niti bi sudjelovali u obesplodivanju.

Krivi su oni, a krive su i žene koje takvim doktorima uopće odlaze.

Očito je da neprijatelji ostvaruju svoju genocidnu djelatnost osim oružjem još i otrovnom riječju, olovkom, receptom, kiretom, vakum aspiratorom, kliještima, pesticidima protiv djece itd.

* Priča mi jedan aborter, mrzitelj Hrvata, kako je on lojalan prema Hrvatskoj te da je i pod uzbunom dolazio u bolnicu raditi pobačaje. Pokazuje mi malo, upravo ubijeno hrvatsko dijete u bočici i pokušava me uvjeriti kako je on protiv pobačaja.

* Kada sam u jednom gradu Hrvatske s većinskim hrvatskim stanovništvom, posjetio ginekološku službu na kojoj nema doktora Hrvata, tražeći da prestanu ubijati djecu, aborter s kojim sam govorio reče mi da on radi po hrvatskom zakonu, da mu se žuri, da ga pacijentice čekaju i da nema vremena za razgovor. Vjerojatno je upravo odlazio vršiti pobačaje.

Iziđoh s odjela, a na hodniku ugledah ranjenog hrvatskog vojnika, bez noge. Na ulazu u zgradu bolnice, dežuraju hrvatski vojnici i legitimiraju one koji ulaze. Ne znam samo zašto uopće još koga legitimiraju kada su već propustili, a vjerojatno čak i pozdravili krvnike u bijelim kutama, koji prolijevaju potoke nevine krvi svega nekoliko metara dalje. Kako se negdje debelo, zlobno smiju našoj naivnosti i inertnosti.

Plaću primaju u hrvatskim dinarima, a novac u plaći dobivaju od onoga novca koji im građani Hrvatske daju preko svojih poreza i doprinosa za zdravstveno osiguranje.

* Tom istom »zdravstvu« koje plaća ubojice djece, šalju novce u obliku donacija veliki Hrvati iz inozemstva. Da li se oni prethodno interesiraju što će se s tim novcem raditi, koga će se i što njime plaćati?

Veliki Hrvati ginekologijama u Hrvatskoj šalju i ultrazvučne aparate. Ni ne slute da ih ginekolozi mahom upotrebljavaju za lov i odstrel bolesne nerođene djece!

* Pokazali su mi medicinsku sestru mrziteljicu Hrvata za koju mi kažu da je ispraćala Hrvatice iz rodilišta riječima: »Neću da te više vidim trudnu!«

* Nekidan sam držao predavanje u zdravstvenoj ustanovi u jednom gradu u srcu Hrvatske, gdje preko 90% stanovništva čine Hrvati. Ginekolog naravno nije ni ovdje Hrvat. Međutim, više put sam se s njim sreo, a on me je vrlo lijepo primio i tvrdio kako on ne oduzima živote nerođenoj djeci. Ipak, nakon predavanja su mi rekli da on pobačaje radi kod svoje kuće. Kolegica s hitne pomoći mi je rekla kako je samo ona u posljednje vrijeme bila pozvana četiri puta u kućne posjete trudnicama Hrvaticama, od kojih su neke bile izbjeglice, koje su toga dana bili na pregledu kod dotičnog ginekologa. Međutim, kada su došle nakon pregleda kući, dobile su vrlo jako krvarenje i ona pretpostavlja da je taj ginekolog kod pregleda njima pokušao izazvati pobačaj.

S obzirom da su ga pacijentice Hrvatice već počele izbjegavati, tražio je da mu promijene pločicu s njegovim imenom na vratima, pa da od imena ostave samo prvo slovo, kako se po imenu ne bi zaključilo tko je on.

* Kada je u Hrvatskoj počeo rat, iz jednog grada Sjeverne Hrvatske, ginekolog, aborter, koji se pokazao kao veliki mrzitelj Hrvata, nekuda je odselio. Slučajno sam ga ipak nakon nekoliko mjeseci pronašao, i to u jednom istarskom gradu.

Dok sam ga čekao da iziđe iz klaonice u kojoj radi, razgovarao sam sa medicinskom sestrom na šalteru koja za njega prima pacijentice. Ona započe razgovor sa mnom ovako: »Znate, doktore, mi ne pitamo tko je koje nacije. Mi, Istrijani svakoga primimo kao svoga brata.«

Kada se gospodin doktor pojavio iz svoje ordinacije i kada smo počeli razgovarati, molio sam ga neka ne usmrćuje nerođenu djecu. Međutim, on mi je otvoreno rekao da se sa mnom ne slaže, da smo mi na različitim pozicijama i da mu se žuri.

S ciljem da bi se narod znao što bolje čuvati od zloupotrebe medicine, spomenut ću samo dio mračnog

arsenala smrti, kojim dan danas provode genocid i genosuicid kroz »hrvatsku medicinu«, naročito kroz ginekologiju.

1. Sudjelovanje u usmrćivanju male djece koja se još nisu rodila. Nekada to čine javno, a nekada tajno, provocirajući pobačaj.
   Genocid nad čitavim nacijama, uz direktne izvršioce koji se u bijelom šetaju po zdravstvenim ustanovama, provodi se još i proturoditeljskim protumoralnim tekstovima u kojekakvim časopisima, radio i TV emisijama, kroz loše zakonodavstvo, u nekim školskim udžbenicima i nastavnim programima, i na brojne druge načine.
   Kada čovjek upozna osobe koje siju zlo a nalaze se na tim strateškim visokim pozicijama u školstvu, javnim glasilima, medicini, vlasti itd., ne može se oteti dojmu da neki od njih čine zlo upravo iz mržnje prema tuđoj naciji ili prema tuđim nacijama.
   Tu spadaju i neke osobe koje se u javnosti, školstvu, pa čak i tzv. »hrvatskoj« vlasti zauzimaju da i dalje ostanu paragrafi koji nerođenu djecu osuđuju na smrt. Neki od njih lažu da su Hrvati, samo da bi i dalje ostali na tim mjestima. Vidim da na današnje ministarstvo zdravstva Hrvatske (siječanj 1994.) veći utjecaj imaju osobe koje nisu Hrvati, nego što ga imaju Hrvati-katolici.
2. Sudjelovanje u obesplođivanju ljudi.
   Što biste rekli za one ljude koji bi zatrovali plodne njive s namjerom da one postanu puste i neplodne? Kontracepcija i sterilizacija ljudi je još veći zločin!
3. Nepotrebno izvođenje carskog reza na ženi s namjerom da bi ju lakše odbili od naknadnog začeća djece. Mada je carski rez manja opasnost za slijedeću trudnoću nego što to obično narod misli, a poslije bilo kojeg broja carskih rezova opet se treba roditi svako

začeto dijete, nekoje žene se zbog tko zna kakvih, najčešće tendenciozno proširenih glasina, nakon carskih rezova boje začeti novo dijete. Pogotovo se to boje onda ako ih prestraši taj isti ginekolog.

4. Nepotrebno odstranjivanje maternice operacijom.
5. Propusti u očuvanju trudnoće kod prijetećeg spontanog pobačaja.
6. Izbjegavanje dovoljnog odgovaranja svake trudnice od pobačaja, izbjegavanje upotrebe i distribucije informativno-propagandnih materijala koji izgrađuju pozitivni odnos prema roditeljstvu, koji govore protiv pobačaja, protiv abortivnih i obesplođujućih postupaka, iako su besplatno ponuđeni ginekološkim službama.
7. Ruganje trudnici ili rodilji.
8. Kada žena koja je Rh negativna rodi Rh pozitivno dijete, treba joj dati posebnu injekciju da bi se spriječilo eventualne komplikacije kod slijedeće djece ako ona budu Rh pozitivna. Međutim, veći broj ginekologa odbija dati tu injekciju stvarajući kod žene strah od nove trudnoće.
9. Izbjegavanje pravilne dijagnostike i dobrog liječenja.
10. Postavljam čitatelju pitanje, što mu se čini, može li se vjerovati čovjeku koji ubija nerođenu djecu, i koji mrzi svoju ili tuđu naciju, kada on trudnicu prestraši da je njeno nerođeno dijete bolesno? Možda ju on pri tom želi nagovoriti na ubojstvo djeteta. Mnogo puta sam saznao da se dijete ipak rodilo sasvim zdravo! Naglašavam da se ne smije ubiti ni bolesno dijete, bez obzira da li je ono rođeno ili nerođeno. Nemojte dozvoliti čak ni amniocentezu ni druge dijagnostike kojima netko želi pronaći bolesno nerođeno dijete s ciljem da bi ga se ubilo.
11. Utjecaj na provođenje loše kadrovske politike.

12. Širenje stavova protiv djece i protiv morala u svakodnevnim kontaktima s ljudima.
13. Strašenje žene da će joj se nešto loše dogoditi ako bude opet trudna ili ako ne izvrši abortus.
Sjećam se jedne Hrvatice koju je nekoliko ginekologa (ni jedan nije bio Hrvat) nagovaralo na pobačaj i govorilo joj da će umirati u velikim mukama ako ne učini abortus. Imala je miom maternice. Uspio sam ju nagovoriti na rođenje djeteta, i sve je prošlo bez ikakvih problema.
14. Izbjegavanje pravilne sterilizacije instrumenata i nepridržavanje pravila asepse. Može li se vjerovati onome tko je toliko pokvaren da ubija djecu, da je on istovremeno tako pažljiv da će pravilno sterilizirati instrumente onda kada npr. samo pregledava ženu. Možda ju na taj način samo zarazi trihomonasom vaginalis, a možda joj donese AIDS ili zaraznu žuticu!
Posjetio sam jedno selo u kojem se nalazio veći broj izbjeglih Hrvata. Kada su ljudi čuli da sam liječnik, pozvali su me u jednu obitelj u kojoj je neka žena ležala bolesna. Zatekao sam ju u groznici i visokoj temperaturi. Pokazala mi je na ruci crvenu oteklinu — upalu. Upitao sam ju od čega joj se to dogodilo. Muž i žena su tada djecu poslali van i rekli mi da je žena bila trudna s osmim djetetom i prije desetak dana išla na kontrolu kod ginekologa. On ju je nagovorio na pobačaj i obećao da će ga učiniti besplatno. Radi se o ginekologu koji nije Hrvat. U ruku su joj pri pobačaju dali injekciju anestezije. Nakon pobačaja isti ginekolog je ipak tražio da njen muž donese novce za pobačaj. Kada je novac stigao, pustili su ju kući. Sljedećih dana žena je počela primjećivati gnojenje na mjestu uboda injekcije u ruku i pojavila se temperatura.

Sasvim sigurno da većina takvih slučajeva ne prodre u širu javnost. Oni koji ovakova zla čine vrlo su oprezni. Čak se u nekim situacijama znaju ponašati prema ljudima vrlo ljubazno, samo da steknu njihovo povjerenje.

Faktor provođenja specijalnog rata zbog mržnje prema tuđoj naciji mogao bi se izbjeći time što bi sve žene izbjegavale pregled kod ginekologa koji nije njene nacije. Time bi se izbjegle mnoge neprilike. Međutim, mnogi ginekolozi iste nacije čine također strašna zla pa i genosuicid o kojem sam govorio, i teško je naći poštenog ginekologa.

Zločinaca ginekologa ima i među Hrvatima. Najviše djece u Hrvatskoj ipak pobiju upravo Hrvati.

Nađe se nekada i ginekologa druge nacije koji ipak nije zločinac. Međutim, onaj ginekolog koji sudjeluje u usmrćivanju nerođene djece, u obesplođivanju tuđe nacije (kontracepcije i sterilizacije), taj stvarno provodi specijalni rat. Njemu ne vjerujte! Naravno, on je zločinac i onda ako čini zlo samo prema svojoj naciji.

Postavljam javno pitanje: u čijim je rukama ginekologija Hrvatske? Zar nije neophodno potrebno da čovjek koji pregledava golu Hrvaticu ili pripadnicu bilo koje druge nacije ima dovoljne pozitivne moralne osobine! Vodi li dovoljno računa o njihovim moralnim osobinama onaj tko im daje dozvolu za rad i tko ih prima u radni odnos?

Koliko uopće voli svoju suprugu onaj muž koji dozvoljava da njegovu golu ženu pregledava čovjek zločinac? Koliki će broj takvih zločinaca ginekologa koji ubijaju nerođenu djecu ulagati napor da njegovu golu ženu ne gledaju s požudom? Napominjem da se neke žene tuže da ih je ginekolog za vrijeme pregleda napastovao ili čak pokušavao silovati! Savim je logično što su se kroz povijest ljudskog roda pomaganjem pri rađanju djece bavile najčešće žene, a ne muškarci.

Ali, kada oni ginekolozi koji su zločinci provedu jedno vrijeme radeći u nekom mjestu, oni su pregledavali gole žene ljudi na visokim položajima u toj sredini, možda vršili abortuse i obesplođivanja ili sudjelovali pri porodima njihove djece. Tako onda neki ljudi koji bi mogli imati utjecaj da se ubojicama dade otkaz, često samo šute.

Radi se o pokušaju izazivanja posebno opasne psihološke pojave koja je u fizičkom pogledu slična na paralizu. Čak je opasnija od obične paralize, jer u slučaju kada netko ne bi sprečavao zločinca, stradalo bi tko zna koliko ljudi!

I uz svu svoju očitu protuživotnu, protuvjersku i protunarodnu djelatnost, mrzitelji našeg naroda mašu državnim zakonom Republike Hrvatske i pozivaju se da rade po njemu.

Pitam se da li će se ove probleme prvo riješiti, ili će s jedne strane granatama, mecima, protjerivanjem i okupacijom, a s druge strane pobačajima, obesplođivanjem i SIDOM, naš narod biti nepovratno istrijebljen i nestati s lica zemlje, poput brojnih drugih koji su se odrekli života?

Možda će se za pravilno rješavanje ove problematike na državnom planu zainteresirati netko tko ostane živ za 50 godina kada nam se broj Hrvata smanji za polovinu ili još više, ako se ovako nastavi s pobačajima, obesplođivanjima i SIDOM. Međutim, tada će u mnogo čemu već biti prekasno, jer »Hrvatska« s dva milijuna Hrvata više neće imati hrvatsku vlast, osim možda u okolici Zagreba koja se vidi sa Sljemena.

Možda će nam tada problem opstojnosti hrvatskog naroda pokušati riješiti Ujedinjene nacije, Svjetska zdravstvena organizacija, UNICEF, Svjetska Banka itd. ustanove koje danas u svijetu često provode programe

protiv ljudskog života i protiv morala, a kojima se naša vlast sada želi svidjeti i udvarati.

Problem loše medicine nije samo u ginekologiji. Na sličan način bi se moglo obraditi praktički sve grane medicine.

Velik je problem i u farmaciji koja također sudjeluje u usmrćivanju nerođene djece i u obesplođivanju ljudi. Pokušavao sam razgovarati s više takvih farmaceuta neka se odreknu zla, ali oni su bili vrlo drski i oholi. Ordinacije, odnosno apoteke im se sjaje, na stolu, pa i zidovima nalazi se cvijeće, a glazba tiho svira dok oni, s osmjehom na licu obavljaju ubijanja nerođene djece i bore se protiv Boga i protiv čovjeka.

Spominjem još ukratko i problem psihijatrije u Hrvatskoj. U čijim je ona rukama i po čijoj školi se educiraju studenti medicine i specijalizanti psihijatrije? Često je ta »psihijatrija« prožeta protukršćanskim teorijama Freuda i drugih pokvarenjaka. Tko međutim zna što je psihijatar razgovarao u četiri oka s nekom osobom koja je imala psihičkih problema?

Ipak, doznajem od nekih ljudi koji su bili kod psihijatara, da su ih neki od njih poticali na nemoralni život, te da neki od tih psihijatara u bolnici strahovito psuju i govore svakojake druge bogohule. Otkaze treba podijeliti i takvim psihijatrima.

Nije sve riješeno ni privatizacijom medicine. Privatna praksa donosi dobre rezultate ako su dobre osobe koje su u njoj zaposlene. Dobrom zdravstvenom radniku privatna praksa može pomoći da bude još bolji.

Međutim, ako ubojice nerođene djece i drugi zločinci odu u privatnu praksu, javljaju se još i novi problemi. Njih se teže kontrolira, oni budu vrlo izolirani i ograđeni od kontrole javnosti, silno jure za novcem gazeći preko

leševa, a bogaćenje im, samo po sebi, otežava pokajanje i obraćenje.

Uz zauzimanje da se poprave sadašnji radnici u zdravstvu, treba nastojati da se pravilno educiraju budući zdravstveni radnici. I ovdje se međutim nailazi na strahovite probleme i barikade.

U mnogim srednjim i visokim školama u Hrvatskoj gdje se educiraju budući zdravstveni radnici, nastavni kadar je postavljen još u vrijeme tvrdog komunizma. Međutim, problem je vezan i za nešto drugo, ne samo uz komunizam.

Značajan dio tog nastavnog kadra, pogotovo u većim gradovima i na fakultetima, često predstavlja ljude protukršćanskih nazora koji su članovi posebnih klanova, pa i polujavnih klubova s centrima tko zna gdje. Oni se sada nalaze u situaciji da si sami određuju asistente i da sami odlučuju tko će ih naslijediti kada odu u mirovinu. Možemo si samo zamisliti po kakvim kriterijima to čine.

Ti ljudi često pišu protuživotna i protumoralne »znanstvene« članke, udžbenike i skripta preko kojih protukršćanske poglede šire još i izvan svoje škole ili fakulteta.

Oni odlučuju koga će se zaposliti u toj školi ili fakultetu, oni obavljaju ispite kod učenika, studenata i specijalizanata, oni odlučuju tko će postati magistar nauka, docent ili profesor. Oni imaju veze s ljudima sličnih nazora u drugim zemljama, jedni druge štite i guraju naprijed. Oni na svoj način vladaju i manipuliraju, bez obzira na to tko bio na vlasti. Oni su država u državi. Plaću dobivaju od navca koji im je stigao od poreza i doprinosa ljudi među kojima je preko 80% katolika, a kćeri i sinove tih istih katolika koji su im dali plaću, odgajaju protiv njihove vjere. Zapravo od njih pokušavaju načiniti nove misionare smrti.

VJERONAUK I ANTIVJERONAUK

Pitam se ovih dana da li smo se uzalud nadali da će dolaskom nove vlasti prestati protuvjerska djelatnost u školama.

Sretoh tužnog svećenika koji drži vjeronauk u jednoj zagrebačkoj srednjoj školi. Priča mi da su ga učenici te škole nekidan pitali kako da sada žive. On, vjeroučitelj im govori jedno, a u isto vrijeme im u škole dolaze predavači s tzv. »zavoda za planiranje obitelji« iz Klaićeve i govore im nešto drugo, učeći ih na upotrebu kontracepcijskih i abortivnih sredstava i potičući ih na ulazak u predbračne odnose.

Na ista takva štetna predavanja sa spomenutog zavoda tuže se i učenici iz većeg broja drugih zagrebačkih škola, a i sam sam se u to uvjerio u jednom zagrebačkom srednjoškolskom domu, slušajući takvo grozno predavanje. Moje protestiranje u tijeku i poslije toga predavanja dotičnu doktoricu nije zaustavilo da to čini i dalje.

I po nekim drugim mjestima u Hrvatskoj ima slučajeva da doktori i sestre dolaze u škole učiti na upotrebu kontracepcijskih i abortivnih sredstava. I dok, neki župnici još uvijek nisu uspjeli s vjeronaukom ući u sve škole na svojoj župi, vidimo da antivjeronauk ipak u brojne škole ulazi.

Znaju li roditelji tko im sve uči djecu i što im sve govori?

Po koji li već puta treba naglasiti da protuvjersku djelatnost čini ne samo napadaj na prvu Božju zapovijed, nego i napadaj na bilo koju od Božjih zapovijedi!

Poticaj na upotrebu abortivnih sredstava (spirale, pilule itd.) je protiv pete Božje zapovijedi, a poticaj na upotrebu kontracepcijskih metoda je protuvjerska djelatnost protiv šeste Božje zapovijedi. Oko 80% stanovnika Hrvatske su se izjasnili da su katolici, a većina preostalih također su vjernici drugih religija. I, taj isti narod danas odvaja novce za školstvo i zdravstvo, a onda se njime plaćaju osobe i programi za provođenje protuvjerske djelatnosti protiv 5. i 6 Božje zapovijedi!

Širenjem kontracepcije širi se promiskuitet, spolno prenosive bolesti uključujući i AIDS, razvija se odbojni stav protiv djece, a od tog odbojnog stava pa do osude na smrt nerođenog djeteta tek je mali korak. Još više pada dob u kojoj neki odlaze u predbračni odnos, a poticajno se djeluje na loš odnos prema braku te u prilog rastavama brakova.

Rađa se tako malo djece, narod stari, a u područja bez mladosti ulaze agresori.

U Padovi (Italija) danas je već AIDS-om zaraženo oko 2% trudnica, u Švicarskoj 2—3 % omladine, u Lusaki oko 70% trudnica, a u Kamerunu i Zimbabweu 40—60% dobrovoljnih davalaca krvi. Što li će biti s tim malim brojem rođenih stanovnika Hrvatske, već za samo 10—15 godina, ako se nastavi sa dosadašnjim negativnim ponašanjima ? Što će to biti od sadašnje omladine, kakve majke i kakvi očevi kakvi supružnici? S kakvim će moralnim, reproduktivnim, biološkim i psihološkim predispozicijama ulaziti u brak nakon agresije koja se protv njih provodi preko takvih štetnih predavanja, preko brojnih štetnih udžbenika (biologija čovjeka, ginekologija, farmakologija...), preko pornografije, te širenja kontracepcijskih i abortivnih postupaka?

Zar odgovorni čekaju da nas zadesi još neko veće stradanje, pa da valjda tek onda shvate što im je činiti?

Možda se netko pita odakle dolazi štetan odgoj u školama. Dobrim dijelom je to stiglo od tzv.International Planned Parenthood Federacije s centrom u Londonu (IPPF), koja se bori da u svijetu bude što više nemorala i što manje djece. U posebnom poglavlju ove knjige prikazujem strahotu tog IPPF-a.

Na »odjelu za planiranje obitelji« u Klaićevoj uopće ne skrivaju da sa IPPF-om surađuju. Taj odjel i dalje sudjeluje u pogrešnoj edukaciji tolikog naroda a i brojnih sadašnjih i budućih radnika u zdravstvu.

Pozitivan preokret se u posljednje vrijeme dogodio na tolikim područjima života, a kada će se dogoditi u Klaićevoj? Kada će se ministarstvo zdravstva i ministarstvo prosvjete odreći svega onoga što je štetno, do kada će u Hrvatskoj biti protubožjih zakona?

dr. med. Antun Lisec

5. travnja 1992.

ODGOJ DJECE I MLADEŽI

Kako i što odgajati?

Uzoriti gosp. kardinal dr. Franjo Kuharić, na jednom mjestu o odgoju kaže: »*Odgojem se izgrađuje čovjek za ispravne odnose prema Bogu, prema samome sebi i svojim bližnjima; odgojem čovjek u sebi izgrađuje svoje sposobnosti i moći razuma, slobode i savjesti. Cilj kršćanskog odgoja je ostvarenje Božje zamisli o čovjeku da bude zaista slika i prilika Božja.*«

S obzirom da u svijetu ima raznih vjera, ideologija i usmjerenja, greška je kada roditelji kažu da će oni ponuditi i prikazati djetetu različite svjetonazore, pa neka se ono samo odluči kako će živjeti. Mlad čovjek, a pogotovo dijete se vrlo lako izgubi, a naročito stoga što je čovjek često sklon zlu i ulasku na široka vrata koja vode u propast. Uska su vrata i trnovit je put koji vode u život. Djeca još nisu svjesna svih opasnosti i naravno da roditelji trebaju voditi računa o njihovom vladanju i o pravilnom formiranju njihove savjesti, kako bi se znalo što se smije a što se ne smije.

Mi smo katolici, i znamo da je jedino naša vjera cjelovita i ispravna i mi ćemo odgajati svoju djecu u njenom duhu otvoreno im priznavajući i dokazujući neispravnosti u raznim ideologijama i u drugim pogledima na svijet.

Očito je dakle da i mi sami trebamo biti dobro odgojeni da bismo mogli druge dobro odgajati.

Pri odgoju nam treba biti cilj pomoći čovjeku da upozna pravi put, istinu i život, tj. Isusa Krista i Njegov zakon, kako bi lakše postigao život vječni. Treba odgajati tako da se prihvati sve ono što u Vjerovanju katoličke crkve molimo, te ono što katolička Crkva naučava. Treba živjeti u skladu s 10 zapovijedi Božjih i 5 zapovijedi crkvenih.

Naravno da u odgoju ljudi treba voditi računa o uzrastu i o načinu kako se pojedine od ovih stvari objašnjavaju.

Treba ih učiti da poštuju i ljube dragoga Boga, da ne psuju i da ružno ne govore, da nedjeljom, zapovijedanim blagdanima, a po mogućnosti i radnim danom idu na Sv. Misu, učiti ih sakramentalnom životu, da poštuju svoje roditelje, braću, sestre i ostale ljude, da ne sudjeluju u usmrćivanju ljudi sve od začeća pa do prirodne smrti, da poštuju svoj i tuđi život i zdravlje, a osobito onih najslabijih, najmanjih, i najugroženijih, a to su starci, teški bolesnici, siromasi i mala djeca koja se još nisu rodila.

Treba ih odgajati da ne puše, da ne postanu alkoholičari ili narkomani, da na pristojan način komuniciraju s drugim ljudima a ne da provode psihički traumatizam, da se pravilno ponašaju u prometu, da ne griješe bludno, da poštuju predbračnu čistoću i bračnu vjernost, da prihvate da je mjesto manifestiranja ljudske spolnosti tek valjano sklopljeni brak, a to je nakon vjenčanja u crkvi. Treba im pomoći da shvate nerazrješivost ženidbe i dvostruki smisao bračne ljubavi — smisao bračnog sjedinjenja sa smislom začeća nove djece, što se ne smije razdvajati, pa su dakle nemoralne kontracepcije, sterilizacije ali i umjetne oplodnje pri kojima do začeća dolazi izvan specifičnog oblika bračne ljubavi.

Potrebno je odgajati da ne kradu, da ne lažu, da ne budu oholi ni zavidni, da ne ogovaraju niti kleveću, da ne budu lijeni, sebični ni da se pretjerano vežu za mate-

rijalna bogatstva, te da su se u stanju žrtvovati za dobro i drugih ljudi. Treba im pomoći da u životu budu darežljivi, ponizni, krotki, dobrostivi, revni u dobru, da drže i do svoga vlastitoga dostojanstva, te da su se u stanju žrtvovati za istine katoličke vjere.

Oni trebaju znati da, biti katolik, zahtijeva biti katolik cijeli život i sva 24 sata dnevno, a da nije dovoljno biti katolik samo u crkvi ili kod kuće. U skladu sa katoličkom vjerom treba se ponašati i na radnome mjestu, pa makar se radi toga izvrgli teškoćama i progonima.

Čovjeka treba izgrađivati tako da bude u stanju žrtvovati se za svoju čistu savjest te za dobra drugih ljudi, da živi kreposno, da ne sudjeluje u zlu, da ne čini zlo ni onda kada na njega budu vršili negativne pritiske. Treba ga odgajati za zdrav konflikt, a to znači da treba ostati dobar i onda kada se time zapravo postaje prema nekome neposlušan.

Uči se već od malih nogu. Npr., kada dođu gosti, često znaju pitati kakva su djeca. Neki roditelji tada odgovaraju: »Dobra su, slušaju«. Dijete tako uči da biti dobar znači biti poslušan. Međutim, ako se ono danas sutra nađe u nekoj situaciji gdje mu naređuju da sudjeluje u različitom nemoralu, npr. u ubijanju djece »kirurškim« abortusima, spiralma, pilulama ili drugim sredstvima, ili mu kao zaposlenom u videotecti, prodavaču novina, radniku u kinu govore neka prodaje ili širi protuvjerske sadržaje i razne prostote, treba znati da će tada biti dobar tek ako bude neposlušan i da ni tada ne smije sudjelovati u zlu.

Kolika bi samo bila sablazan za svijet kada bi u zlu sudjelovali oni koji tvrde da su katolici!

Grijeh ostavlja posljedice na onome tko ga je počinio, ali, kao što vidimo, ostavlja negativne posljedice na cijelu zajednicu! Zato treba odgajati tako da se shvati

strahota grijeha i preko njegovog sablaznog djelovanja na druge ljude!

Podsjetimo se onih riječi iz Sv. Pisma da, ako sol obljutavi, čime će se ona osoliti!

Ili drugi primjer. Pogrešno je ako netko misli da se katolička vjera svjedoči tako što će se samo u svojoj obitelji biti katolik, a onda izvan kuće na zabavama ili u svatovima svirati, i pjevati nemoralne pjesme, odnosno na njih igrati, ili ih, kao radnik na radiju ili televiziji puštati u program! A, koliko je samo tih pjesama protiv predbračne čistoće i bračne vjernosti među nazovi »slavonskim narodnim«, zabavnim, rock itd. Nema li pri tome propusta u odgoju onih koji su ih komponirali koji ih izvode i koji ih šire?

Kada pogledate sadašnje najveće ubojice, a njih se najviše nalazi među doktorima, sestrama i farmaceutima, ili kada promatrate ostale ljude koji čine zlo i upropaštavaju narod, vidi se da je mnogo toga propušteno upravo u njihovom odgoju dok su bili djeca. Odgajatelji ih možda nisu spremali na to da trebaju biti neposlušni kada se od njih bude tražilo zlo. Na te propuste u roditeljskom odgoju, daleko su lakše uspjeli nametnuti svoj protuodgoj u lošim medicinskim, farmaceutskim i drugim školama i fakultetima.

Svi trebamo biti svjesni svoje odgovornosti za ponašanje kako djece, tako i svih drugih ljudi.

Više nego riječima, odgaja se primjerom vlastitog života.

Sigurno da djeca imaju veću šansu biti dobra ako su im tata i mama katolici, u crkvenom, valjano sklopljenom braku, te se vole i nesebično žrtvuju za djecu, posvećujući im dovoljno vremena, u kući se zajedno svaki dan mole Bogu, nedjeljom i blagdanom svi idu na Sv. Misu, žive sakramentalim životom, kada roditelji u svemu pružaju

dobar primjer, a djeca osjećaju da ih roditelji stvarno vole i žele im samo dobro.

Djeci i mladeži treba pomoći da odrastu, da pravilno izgrađuju svoju savjest, ali i da znaju upotrebljavati vlastiti mozak i razvijati svoju inteligenciju. Ukoliko se ne radi o nečemu što je grijeh, ako se ne radi o izvrgavanju opasnosti života, zdravlja, materijalnih dobara, dobro je pustiti djetetu da načini nešto i po svome, pri čemu se ono dokazuje pred svojom okolinom kao osoba. Karakteristika mladih ljudi je između ostalog i u tome da naprave nešto po svome.

Postoje odrasli ljudi koji se ponašaju kao mala djeca, ne usude se donositi važne odluke, i stalno traže od drugih neka oni za njih odlučuju. Vjerojatno se tu radi o greškama odgoja gdje se djetetu sprečavalo da upotrebljava svoju pamet i gdje se tražilo da samo ispunjava tuđe želje.

Već se i kod djece naslućuje njihova buduća narav. Živost djeteta sama po sebi ne znači automatski njegovu zloću. Kada bi dijete bilo samo mirno i šutilo, to bi mogao biti znak njegove bolesti. Treba im dati neki dobar posao da rade, što odgovara njihovom uzrastu, ali im ostaviti i vremena za odmor i dobre igre.

Mora se upozoravati da se čovjek ne smije zavesti negativnim primjerima i utjecajima, te da treba izbjegavati grešne prigode.

U odgoju je često potrebna opomena, a nekada i kazna. Da bi se to lakše shvatilo, nabrojit ću devet tuđih grijeha:

1. Savjetovati na grijeh, 2. Zapovijedati grijeh, 3. Privoljeti na tuđi grijeh, 4. Nagovarati na grijeh, 5. Hvaliti tuđi grijeh, 6. Šutjeti na grijeh, 7. Ne pokarati grijeh, 8. Pomagati na grijeh, 9. Braniti tuđi grijeh.

Čini mi se da narod osobito često zaboravlja da je učestvovanje u grijesima drugih i to što je navedeno pod točkama šest, sedam i devet.

Kažnjavanjem djeteta, njemu ipak uvijek treba ostaviti prostor za povratak, ono mora znati da s kaznom nije odbačeno od svojih roditelja i da ga roditelji ipak nisu prestali voljeti.

Obično još više nego kazna, vrijedi pojedinačni, prijateljski razgovor roditelja i djeteta o grešci koju je dijete počinilo, o štetnim posljedicama te greške i da se to više ne počini.

Kada djeca gledaju iz svoje perspektive, često misle da ih roditelji kažnjavaju upravo zato što ih ne vole, a to uglavnom nije istina.

Dijete osobito boli kada ga njegovi vlastiti roditelji javno, pred drugima kažnjavaju, ogovaraju ili kleveću.

Mora se naglasiti da se dijete ne može odgajati samo nagradama ali niti samo kaznama. Ima i takvih roditelja koji su u stanju poput savršenog inspektora uočavati svaku, pa i najmanju pogrešku djeteta, a da gotovo nikada ne uoče, ne nagrade niti ne pohvale tolike dobre stvari koje je dijete počinilo.

Dobra djela djeteta treba nagraditi, ali nije dobro da ta nagrada uvijek bude materijalna, pa da to onda ispada kao neka trgovina. Nagrada je i pohvaliti dijete, pogotovo pred drugima.

Nekada se dogodi da su roditelji pogriješili kažnjavanjem nevinog djeteta. Tada trebaju biti toliko ponizni da se djetetu ispričaju. Kada roditelji vide da je dijete pogriješilo, pogotovo ono manje, oni se ipak još trebaju i zapitati da li su možda i sami u nečemu pogriješili i to još prije djetetove greške, a što je dijete zapravo navelo na pogrešku. Često je to zbog svađe i nesloge među roditeljima, zbog toga što otac nije vjeran svojoj ženi ili žena svome mužu i sl.

Promatrao sam neku malu djecu, braću i sestre kako jedno drugome govore uglavnom kroz viku i psovke. Uskoro sam otkrio uzrok: njihova majka upravo na taj način razgovara s djecom i sa svojim mužem. Rijetko koji dan se iz te kuće ne čuje galama. Roditelji trebaju biti svjesni da se njihova djeca u velikoj mjeri odgajaju na taj način da gledaju u njih, kako se oni ponašaju.

Jedan od najvećih problema odgoja danas vidim u tome što upravo mnogi roditelji nisu odgojeni kako treba, ili su odgojeni, ali su zaglibili u zlu, i tako otupljene savjesti ne trude se dovoljno oko cjelovitog ispravnog odgoja vlastite djece. Zadržavaju se samo na užim područjima i na žalost ne traže ni od djece da budu dobra u onim stvarima u kojima i sami griješe.

Neko dijete se možda jadno pita zašto je mama prema njemu stalno tako gruba, zašto od nje ne čuje lijepu riječ ili zašto o njemu malo brine. No, to jadno dijete često ne može ni pomisliti da je mama takva zato što je abortusom ubila njegovoga bracu ili seku dok se još nisu rodili. Naime, nakon abortusa ni majka ni otac ubijenog nerođenog djeteta ne zadržavaju normalan odnos ni prema rodenoj djeci. Tada ta rođena djeca ispaštaju grijeh svojih roditelja koji su činili abortus. Postoji čak posebno opisano teško psihičko stanje djeteta kada ono sazna da su njegovi roditelji ubili njegovog nerođenog brata ili sestru.

Uz sve gore spomenuto, ne smije se zaboraviti ni na dužnost, kao ni na mogućnost dobrog samoodgoja. Iako čovjek živi u sredini koja na njega vrši različite utjecaje, on se ipak treba potruditi da shvati što je od toga dobro i da prihvati dobro, a ne zlo.

Što se pak tiče kažnjavanja, smatram da treba izbjegavati tuču djeteta, a treba gledati da to ne bude nerazmjerna ni prevelika kazna. U odgoju je zapravo potrebna jedna zdrava kombinacija strogosti i blagosti.

U nečemu se ipak ne smije popustiti. Npr., ako bi se dopuštale krađe u manjemu, kad dijete odraste, ono bi lako postalo i veliki lopov.

Zašto izbjegavati tučenje djeteta

Tučenje djeteta može predstavljati narušavanje njegovog psihičkog i fizičkog integriteta i njegovo javno ili tajno poniženje.

Naravno da postoje velike razlike među svim vrstama »tučenja« djece. Od onih za koje se praktički ne može ni reći da se radi o tuči, pa da ozbiljnih povreda u smislu kontuzija, razaranja pojedinih tkiva, potkožnog krvarenja, krvarenja iz nosa, prijeloma kostiju itd.

Psihičke povrede djeteta su obično veće time što je ono inteligentnije. Najviše ponižavajuća i najtragičnija je tuča po glavi.

Tučenjem djeteta, može se narušiti psihička povezanost koja je ranije postojala između onoga tko je tukao i onoga tko je bio žrtva udaranja. Takvo dijete se zna, nakon što su ga roditelji jače ili nepravedno istukli, povući u sebe, o svojim problemima odbija dalje razgovarati s onim tko ga je tukao i često počinje tražiti pogrešnu osobu, pogrešno mjesto i pogrešni način za rješavanje problema na koje nailazi u životu. Možda će tražiti društvo za koje smatra da će ga razumjeti, a u tom društvu tko zna kako se ponašaju i čime se sve bave.

Kod neke djece, pogotovo kod one koja su dobivala batine nevina, zna se razvijati želja za osvetom, a to se nekada manifestira u lošem odnosu prema roditeljima kada oni ostare i kada postanu nemoćni.

Dijete koje su roditelji tukli, uči od svojih roditelja da se ljude u životu može ispraviti tučom i agresijom na

njihov fizički integritet, a to može dovesti do tko zna kakvih rezultata.

Neki roditelji su u stanju dijete mučiti psihički u većoj mjeri nego što bi ga mučile neke fizičke kazne.

Treba se pitati nije li tučenje djeteta ili neki nepravedni psihički traumatizam prema njemu nekada možda pokušaj da se nadomjeste druge — povoljnije, uspješnije, ali roditeljima teže metode odgoja.

Koji roditelji tuku svoju djecu?

Najčešće se radi o roditeljima koji imaju najbolje namjere i žele što bolje odgojiti svoju djecu. Nekad to tako pokušaju shvatiti i sva ona djeca koju su roditelji ipak tukli.

Ali, ponekad je tu riječ o roditeljima koji su alkoholičari, psihopati, sadisti, neurotičari, osobe odrasle u obiteljima gdje je bila prisutna svađa i galama, odnosno često se radi o onima koje su možda tukli i njihovi vlastiti roditelji. Nakon što su istukli dijete, roditelji često postaju svjesni da su pogriješili i da su to učinili jer su taj dan imali nekih problema na radnom mjestu, sa svojim bračnim drugom itd.

Nekada roditelji pokušavaju ispraviti svoje vlastite propuste i greške u odgoju time što će djecu tući. Npr. otac, pušač, istuče svoga sina ili kćer kada vidi da dijete puši, a to je dijete naučilo upravo preko lošeg primjera vlastitog oca. Naravno da nije dobro da ono puši i da treba prestati. Ali, zapravo bi i otac trebao prestati s pušenjem.

Neki roditelji tuku svoju djecu zato što misle da je to dobro, jer im je netko rekao da tako čine.

Izbjegavanje štetnih utjecaja

Osobito su velike opasnosti u izlascima djece u kasnije sate, u lošem društvu, ekskurzijama, plesovima, diskačima, plažama te u sredstvima društvenog priopćivanja — tisak, kino, video, radio, televizija itd. Roditelji su i te kako dužni voditi računa gdje se djeca kreću, s kime se druže, kada se i kako vraćaju kući, što gledaju, što čitaju i što kupuju.

Sve je više mladih bračnih parova koji namjerno nemaju televiziju u svojoj kući. Televizija predstavlja novi autoritet u kući i nju djeca često više slušaju nego vlastite roditelje. Roditelji traže nešto od djeteta neka napravi, a ono neće i traži da ga ostave dok završi emisija. Dijete nešto hoće od oca ili majke, a oni mu odgovore neka čeka dok završi to što oni sada gledaju.

U obitelj dođu gosti, i umjesto da imaju priliku s domaćinima razgovarati, upaljena je televizija i svi u nju bulje. Kako se takvi gosti osjećaju?

Dakle, umjesto da članovi obitelji gledaju jedni u druge, svi oni gledaju u nešto treće, a to je kutija — televizor.

Ono pak što je tu najtragičnije jest da u Hrvatskoj a i u mnogim državama na svijetu, upravo na televiziji radi vrlo mnogo pokvarenih ljudi koji svoje nepoštenje prelijevaju u programe koje stvaraju. Tko je u Hrvatskoj za vrijeme komunizma mogao dobiti zaposlenje u uredništvima televizija? Da li su se i u kojoj mjeri tada na tim mjestima zapošljavali katolici koji svoju vjeru prakticiraju? No, nakon rušenja komunizma, na televiziji je ostala većina ljudi koji su tamo radili i ranije.

Evo samo jednog primjera da se shvati podmuklost i opasnost odgoja televizije. Na zagrebačkoj televiziji pokazivali su roditelje, npr. prognanike, koji imaju više djece i koji govore o teškoćama i skupoći. Rijetko

pokažu roditelje koji imaju više djece a koji govore o sreći što imaju više djece kao i o tome da oni ipak dobro žive unatoč toga što ih ima više. Onim roditeljima brojne djece koji bi htjeli dati svoje pozitivno svjedočansto, teško omogućuju da ga iznesu pred javnošću.

Televizija ima mnoge štetne pa i protuvjerske, protumoralne, bestidne sadržaje protiv bračne vjernosti, protiv predbračne čistoće, čak su davali emisije koje su podrška magiji, koje su podrška ubijanju nerođene djece i podrška kontracepciji. Mi smo svjesni da su grijeh i abortus i kontracepcija i magija, i pornografija i ostale bestidne stvari, a to znači da televizija u sebi ima protuvjersku, protuživotnu, protuzdravstvenu i protunarodnu djelatnost.

Koliko tuče, agresije i filmskih ubijanja pokazuju na televiziji u filmovima! I tu se radi o velikim štetnim utjecajima na one koji to gledaju. Kažu da npr. u Americi veću snagu ima televizija nego predsjednik države.

One obitelji koje drže televiziju, praktički su uvele u svoj stan sredstvo koje radi protiv njih samih, kako protiv njihovog vlastitog života, tako i protiv dobrog odgoja njihove djece. Odrasli, a pogotovo djeca, vrlo često nisu dovoljno ni svjesni svih podmuklosti, laži i opasnosti televizije. Djeca pak često gledaju televiziju i kada su sama kod kuće, bez roditeljske kontrole, i u sebe upijaju zlo koje im televizija šalje.

Slična je situacija i sa radijom. Radio Zagreb je godinu dana petkom držao emisije protiv rađanja djece, uz poticanje na nemoral, što je izazvalo dugoročne, nesagledive štetne posljedice.

Puštaju razne nemoralne pjesme. Netko to počme kasnije najprije u sebi pjevušiti, a nakon toga možda se netko tako nemoralno i sam ponaša.

Nepoštenje na televiziji i radiju nije prisutno samo zbog komunizma, već ga je mnogo i u zemljama u koje

crvena aždaja nije prodrla. Radi se vrlo često o utjecajima tajnih protukršćanskih destruktivnih društava, u čijoj se kuhinji zapravo pripremila i komunistička ideologija. Oni se bore za uništenje kršćanske vjere i općenito društva raznovrsnim metodama, u što spadaju još i abortus, kontracepcija, sterilizacija, pornografija, rat protiv rođenih itd. Oni osobito žele imati svoje utjecaje u vlasti, u sredstvima društvenog priopćavanja, školstvu, kulturi itd.,jer na taj način djeluju na štetni odgoj širokog sloja ljudi.

Oni ne idu od kuće do kuće da ljudima nešto govore protiv katoličke vjere kao što to čine pripadnici sekta. Jednostavno sjede u svojim uredima i djeluju npr. na stvaranje loših radio i televizijskih programa koji preko antena ulaze u tolike kuće. Tu i tamo dozvole da se vidi i čuje nešto interesantno i dobro da bi se narod namamio pa da onda prati i ono štetno što poslije toga slijedi. Na programu televizije ili radija nikada ne znate što dolazi već za nekoliko sekundi ili za nekoliko minuta.

Upropaštavaju nam i onu malu djecu koja žele gledati crtiće. Koliko magije, čaranja, nasilja i nerealnosti ima u tim crtićima koji zavode! Kreiraju ih često oni koji se preko njih bore za uništenje katoličke vjere djelujući preko male djece!

Vrlo često upravo škola štetno i protuvjerski odgaja djecu. U neke škole su čak dolazili doktori i medicinske sestre koji su djecu učili na nemoral (pogledati poglavlje u ovoj knjizi »Vjeronauk i antivjeronauk«).

Neki školski udžbenici čine to isto.

Potrebno je dakle boriti se da se protuvjerski i protumoralni sadržaji izbace iz nastavnih programa, iz javnih glasila i iz državne vlasti.

Vjernici kupuju djeci štetne udžbenike koji ih odgajaju protiv njih samih, daju novce kroz poreze za plaće

onima koji sudjeluju u ubijanju nerođene djece, daju novce za plaće onih profesora u medicinskim, farmaceutskim i sličnim školama i fakultetima koji odgajaju učenike i studente da bi sudjelovanjem u ubijanju nerođene djece, u obesplođivanju i u drugim nemoralnostima danas-sutra postali pravi protuvjerski, protuživotni, protumoralni i protunarodni djelatnici!

To uopće nisu sitnice! Npr. svake godine samo u medicinskim i farmaceutskim školama i fakultetima Hrvatske, tako nam štetno odgajaju, tj. preodgajaju tisuće i tisuće djevojaka i mladića, trudeći se da ismiju i izbrišu ono pozitivno što su u njih roditelji i vjeroučitelji godinama pokušavali ugraditi!

Danas je situacija u Hrvatskoj takva da upravo vjernici daju novce radiju i televiziji a oni i dalje stvaraju i kupuju protuvjerske programe.

Dakle, još uvijek narod sam plaća protuvjersku, protuživotnu i protumoralnu djelatnost koja se protiv njega i protiv njegove vjere provodi, a sva ta djelatnost vrši negativni odgoj i na našu djecu.

U SAD-u je danas tako katastrofalno stanje s protumoralnim sadržajima u državnim školama, da mnoštvo roditelja ne pušta djecu u školu, nego ih sami poučavaju kod kuće, a djeca u školi samo polažu ispite.

Osobita teškoća za dobar odgoj postoji u gradu, jer su tamo obično roditelji kroz veći dio dana zbog posla odvojeni od djece. Tako mnoga djeca budu odgajana u jaslicama i vrtićima, a čim iziđu iz kuće na ulicu, malo tko ih poznaje i nema one kontrole koja postoji na selu gdje svatko svakoga zna.

Velika opasnost za odgoj djece se pojavljuje kada se premlada djeca odvoje od kuće zbog školovanja u drugome mjestu i ostanu bez potrebnog nadzora, a također i kod rastavljenih roditelja.

Zaključak

U odgoju čovjeka treba ići za tim da on bude pravi, pošteni, kreposni katolik da katoličku vjeru upozna i da po njoj živi. Treba se zauzimati oko toga da se sprečavaju štetni utjecaji, kako na općem planu, tako i u pojedinačnim slučajevima.

Otpornost na negativna djelovanja se osobito uspješno postiže, redovitim sudjelovanjem na Sv. Misi, sakramentalnim životom, obiteljskom zajedničkom molitvom Bogu, redovitim pohađanjem katoličkog vjeronauka, izbjegavanjem štetnih utjecaja i situacija, te dobrim primjerom svojih roditelja i odgajatelja. Tada će biti potrebno i mnogo manje kaznenog djelovanja.

Podsjetimo se često svoje odgovornosti za svijet u kojem živimo. Naš vlastiti život praktički je život na pozornici dok su u gledalištu djeca. Naše vladanje promatraju vlastita djeca, ali i djeca naših susjeda, znanaca i sva ostala koju srećemo. Da li toj djeci pružamo pozitivan ili negativan primjer? Sjetimo se Isusove prijetnje čovjeku koji sablazni dijete!

Iz gornjeg teksta očito je da bi trebalo načiniti i program dobrog odgoja odraslih. To je zgodno izrazila spremačica u jednoj slavonskobrodskoj školi, upitavši katoličkog svećenika koji je došao djeci držati vjeronauk, kada će organizirati vjeronauk za nastavnike.

Sadašnje generacije roditelja bile su odgajane u školi u vrijeme komunizma, a i na mnogim drugim područjima života osim škole, postajali su žrtve protukatoličkog odgoja. Uvođenjem vjeronauka u škole upravo postajemo svjedoci posebnog fenomena koji u tolikoj mjeri vjerojatno nije bio izražen nikada prije, da nam često djeca postaju bolje odgojena od vlastitih roditelja i da im i sama često mogu dati dobar savjet.

POTREBE I MOGUĆNOSTI DJELOVANJA

U današnje vrijeme postoji velika potreba za aktiviranjem ljudi, udruženja i pokreta za zaštitu ugroženih ljudskih života i moralnih vrijednosti.

Ciljevi i sadržaj djelovanja trebaju im biti rad na pravilnom odgoju čovjeka da bi spasio svoju dušu i postigao vječni život na nebu, a to znači potrebu života u katoličkoj vjeri.

Dakle, radi se o prvenstvenom cilju da se postigne vječni život na Nebu, a da bi do toga cilja došlo, pomoći će rad na širenju i jačanju katoličke vjere.

O tome će biti riječi još i malo dalje u tekstu.

Što vrijedi čovjeku da bude vrlo zdrav a da na koncu izgubi svoju dušu u paklu!

U ovom tekstu ću međutim spomenuti neke specifične sadržaje i ciljeve na koje se misli kada se govori o radu za zaštitu života, zdravlja, bračnih, obiteljskih i moralnih vrijednosti

1) Rad na potpunom poštivanju i zaštiti ljudskog života sve od začeća pa do prirodne smrti, a osobito u najugroženijim područjima, kada je čovjek najslabiji najnezaštićeniji, tj. u periodu između začeća i rođenja, u starosti, bolesti, gladi, siromaštvu, izbjeglištvu i u ratu.

Objašnjenje: Kada je riječ o djeci koja se još nisu rodila, mora se naglasiti da im se ne smije oduzimati živote nikada, bez obzira na način kako je došlo do njihovog začeća, bez obzira da li su zdrava ili bolesna,

očekivana ili neočekivana, bez obzira na uvjete u okolini. Živote im se uvijek mora štititi i razvijati prema njima ljubav.

Protiv djevojčica i dječaka koji su još tako nježni i maleni da se nisu rodili, danas se vodi veliki rat, veći od svih dosadašnjih ratova. Trebamo se prisjetiti Isusovih riječi da što god učinimo jednome od najmanje braće — Njemu činimo. Naš najmanji brat i sestra je tek začeto dijete. Oni pak pojedinci, ustanove i države koji osuđuju na smrt i jedno jedino nerođeno dijete odnosno sudjeluju u njegovom ubijanju, vode rat protiv Isusa Krista. A, tko protiv Isusa Krista vodi rat, taj gubi!

Često se ljudi ponašaju kao Poncije Pilat, koji je oprao ruke i rekao da se to njega ne tiče. Međutim, mi smo i te kako odgovorni, ne samo za svoje postupke nego i za ponašanje svijeta oko sebe.

Često nam ubijaju još i starce i teške bolesnike propustima u sprečavanju bolesti, propustima u dijagnostici, kvalitetnom liječenju, pa čak i izbjegavanjem pružanja prehrane i tekućine takvim ljudima, ili pak davanjem sredstava koja ubrzavaju ili izazivaju smrt.

Tu spada čak i zloupotreba običnih sedativa koji ležećeg starca toliko omame da prestaje jesti i piti, micati se, disati kako treba, te uskoro zbog neadekvatnog odnosa onih koji bi se za takvu osobu trebali brinuti, čovjek umire od upale pluća, dekubitusa, žeđi, gladi ili sl.

Želeći teškom bolesniku što prije uzeti organe za transplantaciju, znaju proglasiti mrtvim i onoga tko je još uvijek živ.

Nije dovoljno da samo plačemo nad zlima koja se čine. Mi se protiv zla moramo intenzivno boriti!

Sjetimo se prispodobe iz Sv. Pisma o milosrdnom Samarijancu. Koliki su ljudi prošli pored ranjenika na cesti i ostavili ga izgovarajući se da im se nekuda žuri, dok

ga nije zaštitio jedan stranac. Upitajmo se da li i mi možda nekada prolazimo pored, npr. nerođene djece koju ubijaju, a da se izgovaramo da nemamo vremena raditi na zaštiti njihovih života, te u tom smislu ne iskorištavamo i ne razvijamo svoje mogućnosti, položaj i talente.

Zapamtimo dobro: *pobačaja ima ne samo zato što pobačaje čine oni koji su za smrt nerođene djece, nego i zato što oni koji kažu da su za zaštitu njihovih života, često šute i nedovoljno djeluju da bi te živote zaista i zaštitili!*

Isto se tiče i mogućnosti rada na zaštiti života svih drugih ljudi.

2) Borba protiv jedne od najvećih laži ovoga stoljeća, a to je da su proglasili kontracepcijom ona sredstva uz koja dolazi do začeća, a koja nakon začeća, obično u prvim danima, ubijaju male djevojčice i dječake, najčešće dok im majke još ni ne primijete da su začele.

Objašnjenje: Tako djeluju sve vrste spirala jer uz njih dođe do začeća prosječno i nekoliko puta godišnje što su dokazali ranim beta HCG testom na trudnoću, a onda dijete umire jer se ne uspijeva usaditi u maternicu, ili pak umre radi drugih posljedica spirale (izvanmaternična trudnoća i sl.).

Uz sve vrste antibaby pilula također često dolazi i do ovulacije i do začeća pa onda dijete opet umire jer se ne uspjeva usaditi u maternicu čiji endometrij je pilula oštetila. Ubijaju i postkoitalna sredstva, a dolazi u obzir, prema istraživanju prof. Kruse iz Marburga i Ehmana iz Švicarske, da nekada oduzimaju djetetu život i spermicidna sredstva koja sadrže »nonoxinol 9« (većina ih to sadrži), kada uz njih dođe do začeća. Ubojstveno djeluju, još i Depo-Provera, implantati, razna postkoitalna sredstva, vakcinacije protiv trudnoće itd. Kada narod sazna te činjenice, obično prestaje to upotrebljavati.

Ranih pobačaja, izazvanih lažno prozvanim »kontracepcijskim« sredstvima, u Hrvatskoj danas ima otprilike toliko koliko i onih registriranih »kirurških«. Protiv svega se toga mora boriti kao i protiv »kirurških« abortusa.

3) Odgoj za predbračnu čistoću i bračnu vjernost.

O tome je bilo detaljnije riječi u poglavlju ove knjige: »Zaljubljenost, hodanje, izbor bračnoga druga

4) *Zuzimanje za zaštitu povezanosti koja postoji između smisla bračnog sjedinjenja i začeća,* a to znači zauzimanje protiv kontracepcije, protiv sterilizacije i protiv onih umjetnih oplodnji pri kojima do začeća djeteta dolazi izvan specifičnog oblika bračne ljubavi.

5) Poučavanje prirodnog planiranja obitelji ali u skladu s moralnim principima.

Dakle, da se ni kroz njih ne postane egoist, da se zanemare roditeljske dužnosti, a da se ne zloupotrebe za odnose prije ili izvan valjano sklopljenog braka. O tome detaljnije u poglavlju ove knjige »Prirodno planiranje obitelji«.

6) *Borba protiv AIDS-a*

Tu je bitan odgoj za predbračnu čistoću i bračnu vjernost. Ova smrtonosna i neizlječiva bolest se prenosi, kako je dokazano, čak i »filmskim« poljupcem, a prenosi se i preko upotrebe plastične kontracepcije (prezervativ). Mora se naravno inzistirati i na dosljednom poštivanju principa asepse u zdravstvu, uključujući osobito stomatološke i kirurške grane, ali isto tako i kod frizera, pedikera i sl.

7) Borba protiv pornografije i protiv nećudorednog odjevanja i ponašanja.

Načini djelovanja za ostvarenje ovih 7 ciljeva (u daljnjem tekstu »7C«)

1) *Rad na širenju katoličke vjere.*

Ovo nam predstavlja zapravo cilj i smisao života, a u isto vrijeme nas uči na načine i sadržaje rada.

Dok čovjek u Boga ne vjeruje on ne razmišlja o Božjem sudu i o onome što ga čeka nakon smrti. Takav se boji tek osude svoje okoline i osude ostataka svoje savjesti.

Tko mi može pokazati čovjeka koji kaže da u Boga ne vjeruje a da u svemu živi pošteno?

Katolička Crkva nam pomaže pravilno formirati svoju savjest, ona nam daje ispravnu nauku i svjetlo kako i što raditi. Isus Krist, Bog, nam kroz katoličku Crkvu daje posebnu sakramentalnu i duhovnu pomoć da bismo sve to mogli kako treba i ostvarivati.

Tamo gdje je malo dobrih katolika, ima daleko više svega spomenutoga zla. Radi se dakle o potrebi evangelizacije svijeta koja uključuje i reevangelizaciju Europe.

Prinesimo Bogu naše molitve i žrtve da On od nas učini ono što želi, da bismo bili raspoloženi slušati i poslušati Njegov glas čak i onda kada nam On samo šaptom spominje neku ideju i mogućnost. Treba se moliti Bogu da nam dade snage da nikada ne činimo zlo i da iskorištavamo svoje talente i svoje mogućnosti djelovanja u preobrazbi sebe i svijeta za dobro.

Velike su mogućnosti djelovanja u sklopu katoličke Crkve. Nju čine ne samo svećenici i biskupi nego i puk. Što se tiče mogućnosti djelovanja svećenika i redovnica, preporučam pročitati apel upućen njima, koji slijedi.

Međutim, katolici — laici, imaju ogromne mogućnosti dobrog djelovanja još i u svojoj radnoj ili životnoj sredini, pa i tamo gdje je svećenicima teško prodrijeti.

2) *Obrazovni sistem.* U njemu su nam gotovo cjelokupnu populaciju koja prolazi kroz osnovnu i daljnju naobrazbu učili protiv vjere, poticali na kontracepcije, sterilizacije i abortuse i drugi nemoral. To ne smijemo dozvoliti.

Uvodili su tzv. seksualni odgoj u kojemu su širili ova nemoralna sredstva i poticali na nepoštivanje predbračne čistoće i bračne vjernosti, ugrađivali negativne stavove prema djeci i prema roditeljstvu. Mora se naglasiti da širenje kontracepcije ne smanjuje pobačaje, nego djeluje na njihovo povećavanje kao i na povećavanje raznog drugog zla, o čemu je bilo riječi npr. u poglavlju ove knjige »Vjeronauk i antivjeronauk«. Štetni sadržaji nalaze se čak i u čitankama hrvatskog jezika, npr. u 7. razredu osnovne škole.

Potrebno je izmijeniti školske udžbenike i programe, uključujući i medicinske, farmaceutske i slične škole i fakultete, a poučavati i odgajati u smislu nabrojanih 7C.

Što god se duže s ovim promjenama kasni, poslije će biti teže, a pojavljivat će se i više štetnih posljedica.

3) *Zdravstvena služba.* Ona danas vrlo intenzivno radi upravo suprotno nabrojnim ciljevima. Potrebo je da potpuno prestane ubijati ljude, da se humanizira i da ne radi protiv moralnih principa koje naučava katolička Crkva.

Mora se voditi računa o ispravnoj edukaciji budućih ali i sadašnjih radnika u zdravstvu, da bi se ostavili lošeg i prionuli uz dobro.

Svećenici su učili bioetiku u svome studiju, oni npr. znaju zašto je kontracepcija nemoralna, a tko je to naučio zdravstvene radnike u tijeku njihovog redovnog školovanja za zdravstvenog radnika? Vjerska naobrazba prosječnog zdravstvenog radnika je na nivou osnovno školskog vjeronauka a to često nije dovoljno za ozbiljne probleme na koje nailazi u svojoj službi.

U brojnim gradovima Hrvatske već su održavani seminari o bioetici u katoličkim crkvama, kako za učenike i studente medicinskih, farmaceutskih i sličnih škola i fakulteta, tako i za ljude koji već rade u zdravstvu. Posebnu šansu predstavlja vjeronauk u školi i predavanja katoličkih stručnjaka — svećenika na fakultetima. Međutim, uz ovo je svakako potrebno još i izbaciti protumoralne sadržaje u nastavi i u udžbenicima!

Vrlo je bitno kontaktiranje s radnicima u zdravstvu (doktori, sestre, farmaceuti, psiholozi itd.) kako bi ih se pravilno informiralo i zainteresiralo za ostvarenje 7C.

Ovo kontaktiranje se može obaviti pismeno, njihovim posjećivanjem, sudjelovanjem u diskusijama, preko sredstava društvenog priopćivanja itd.

Sjetimo se Sv.Ivana Krstitelja koji je, iako je vjerojatno bio pismen čovjek, osobno otišao Herodu i tražio od njega da prestane činiti zlo. Mi tako moramo posjećivati one koji ubijaju i čine razna druga zla, tražeći od njih da prestanu. Ljudska riječ je snažna, a Božja još snažnija. Božje su riječi npr. Deset zapovijedi Božjih na koje i te kako često treba podsjećati narod.

Kada posjetimo ubojicu djece ili starih, teških bolesnika i kažemo mu neka ne ubija, on to nikada neće moći zaboraviti. Život pokazuje da nas u tome ipak mnogi poslušaju.

Koliko duboko su zaglibile razne strukture zdravstva, pogledajmo na nekim primjerima. Patronažna sestra je do sada vrlo često djelovala antinatalitetno, protuživotno i protumoralno šireći kontracepcijska i abortivna sredstva i tako radila protiv sebe i protiv naroda. Slično i sestre na mnogim drugim mjestima, a također i doktori i farmaceuti, pa i oni zdravstveni radnici koji su predavači u školama i na fakultetima. Ubijanje je i onda kada se riječju djeluje na druge da ubijaju.

Jedan od najčešćih načina kako mladi liječnik počme griješiti je da počme prepisivati antibaby pilule i ostala sredstva protiv djece. Griješi se i onda kada se može saznati da netko upotrebljava abortivno sredstvo ali se od njega ne odgovara niti upozorava na njegovo ubojstveno djelovanje s ciljem da s time prestane. No, ne smije mu se to davati niti onda kada on ili bilo tko drugi to zahtijeva. Sve više liječnika, sestara i farmaceuta je prestalo učestvovati u abortusima, kontracepcijama, sterilizacijama i u drugim nemoralnostima.

Zdravstveni radnici mogu dijeliti svojim kolegama i pacijentima tiskane materijale protiv abortusa, protiv kontracepcije, protiv sterilizacije i ostale koji idu za ostvarenjem 7 spomenutih ciljeva. U svojim ambulantama mogu imati plakate, poput onoga »I ja sam bila mala, nerođena beba«. Mnogi to već i čine.

Uz prestanak ubijanja djece, potrebno je organizirati i savjetovališta za odgovaranje svake trudnice od pobačaja, po modelu kojega opisujem u ovoj knjizi.

Katolički liječnici su u Hrvatskoj već organizirani, a trebaju se tako oranizirati i medicinske sestre i farmaceuti.

»Hrvatski liječnički zbor« se iskompromitirao zbog provođenja sadržaja koji su protiv života nerođene djece i protiv moralnih vrijednosti.

Posebni problemi leže u pojedinim kadrovima samoga ministarstva zdravstva naše zemlje. Veliki broj njih je tamo došao još u vrijeme komunizma, zna se po kakvim lošim kriterijima.

Detaljnije o onome što se očekuje od radnika u zdravstvu može se pročitati u poglavlju ove knjige: »Zdravstveni radnik pred izazovima savjesti«.

4) *Rad kroz javna glasila.* Za 7C se treba boriti i preko pisane riječi, radio i TV nastupa. Reagirati protiv negativnih sadržaja koji se negdje pojave, kontaktirati s ured-

nicima i direktorima novima, radija i televizije, posjećivati ih i tražiti da izbace negativne a postave pozitivne sadržaje.

5) *Utjecaj na vlast i politiku* u smilsu ostvarenja 7C: to se može vršiti preko pisama članovima Parlamenta, odgovornima u općinama i u županijama, preko pisama predsjedniku države, ministrima, vladi i sl, podnošenjem dobrih zakonskih prijedloga, djelovanjem na saborske zastupnike, posjećivati osobno sve spomenute i ostale slične institucije i pojedince, angažirati što veći broj ljudi da im piše, voditi računa prilikom izbora da se ne glasa za one koji se neće zauzimati za rad na ostvarenju 7C, a glasati samo za one dobre koji će se za ovo beskompromisno truditi. U istom smislu iskoristiti javne skupove građana ili manifestacije da bi se s njih odgovornima uputilo proteste i zahtjeve za ostvarenje 7C. Iskoristiti u tu svrhu svoja poznanstva i susrete s utjecajnim osobama vlasti i politike. Da su svi oni ljudi koji su u sebi za ostvarenje spomenutih 7C u svojim kontaktima s ljudima iz vlasti zaista energično i zahtijevali ostvarenje ovih 7 C, sigurno bi već bilo daleko bolje stanje nego što je sada. Mi u zahtjevima za dobro moramo biti glasni, snažni, nepokolebljivi i uporni.

6) *Izdavačka djelatnost.* Iz spomenutog područja u smislu ostvarenja 7C, može se tiskati brojne publikacije, sa sažetim podacima, kako bi se moglo tiskati jeftinije i u većim količinama, uz prevođenje na što više drugih jezika. Važno je vršiti što bolju distribuciju ovog tiskanog materijala. Treba tražiti tiskare koje bi htjele takve materijale tiskati besplatno ili jeftinije, te na taj način dati svoj doprinos.

7) *Ostalo.* Ako čovjek o tome razmišlja, svakodnevno mu se ukazuju nove mogućnosti i nove ideje. U tom smislu treba iskorištavati osobne kontakte i poznanstva

s običnim, ali i s istaknutim i utjecajnim osobama i institucijama.

Da bi se spomenute aktivnosti mogle realizirati, potrebno je angažirati naravno što veći broj dobrih ljudi. Ipak, moram naglasiti da ne smijemo ostajati pasivni izgovarajući se da čekamo na druge, a ti drugi su možda slijepi pored zdravih očiju ili su pak lijeni. Jedna jedina osoba može djelovati na svim ovim područjima i postići ogromne rezultate. Za realizaciju 7C mogu pomoći pojedina dobra udruženja. Ali, nešto je čak lakše načiniti bez udruženja. Udruženje nekada čovjeka i sputava zbog svoje birokratske strukture. Važno je da čovjek ima iste nakane i principe, da je poučen u katoličkoj vjeri i da radi u skladu s njenim učenjem, te da se u slučaju potrebe konzultira s nekim dobrim katoličkim svećenikom ili čak biskupom, koji će mu pružiti potrebne smjernice za rad u skladu s autentičnom naukom katoličke Crkve. Potrebno je oslanjati se na Božju pomoć a za pojedine aktivnosti tražiti dobre suradnike, pomoćnike.

Vrlo je važna suradnja s drugim ljudima u tome smislu.

Kroz nju postajemo snažniji i otvaraju nam se nove, veće mogućnosti djelovanja.

Sjetimo se koliko tisuća ljudi i koliko stotina ustanova u Hrvatskoj radi protiv života, vjere i morala (npr. kolike »zdravstvene« ustanove, škole, fakulteti, javna glasila, videoteke, kina, kiosci...). Očito je da nam za rad na ostvarenju 7C treba veliki broj ljudi koji će na tome raditi čak i punim radnim vremenom. Preozbiljne su to stvari da bi bilo dovoljno raditi na njima samo s ostatkom svog slobodnog vremena. Za rad na ostvarenju 7C, kako na općem planu, tako i u sredini gdje živimo, treba si uzeti što god je moguće više vremena. Nemojmo se izgovarati da nemamo vremena. Svi mi imamo jednako vremena, a to je 24 sata u jednome danu. Pitanje je samo za što

upotrebljavamo to vrijeme. Rad na ostvarenju 7C je važniji od mnogih drugih aktivnosti kojima smo se možda bavili. Najstrašniji način gubitka vremena je kada se vrijeme troši zbog griješenja! Ljudi koji čine grijehe, uz samo zlo grijeha, dakle zloupotrebljavaju vrijeme koje su mogli iskoristiti za nešto dobro, a ne za grijehe!

Svatko od nas je teško zamjenjiv u radu na zaštiti života i moralnih vrijednosti. Ono što ja propustim učiniti, pitanje da li će moći nadoknaditi bilo koji drugi čovjek.

Bilo bi nedovoljno kada bi liječnik na ovom planu radio samo koliko djeluje jedan prosječan poljoprivrednik a dekan samo onoliko koliko može jedan kapelan itd.

Osobito mnogo znači dobar primjer vlastitog života. Posebno su sretni oni ljudi kojima bračni drug daje podršku za ovaj rad i ne sputava ih u tome.

Iako praktički svi kontaktiramo s mnogim ljudima, a možemo i s još mnogo više, posebne šanse za dobar rad na ovome planu u smislu sprečavanja štetnog djelovanja te u kreiranju pozitivnog, imaju one profesije ljudi koje rade s narodom, a to su npr. svećenici, redovnici i redovnice, prosvjetni radnici, zdravstveni radnici, političari, pravnici, kulturni djelatnici, ljudi u javnim glasilima, frizerke, krojačice itd.

Npr. jedna frizerka za žene u svome selu ili gradiću zna vrlo mnogo o svojim mušterijama, čak i o njihovim privatnim stvarima, te na njih ima veliki utjecaj. Ona im može ponuditi da čitaju dok čekaju frizuru brošure protiv pilule, protiv spirale i protiv ostalih abortivnih sredstva, protiv kontracepcije, o ljepoti života djece još i prije rođenja (npr. brošure čije tekstove dajem u ovoj knjizi pod naslovima »Zavoli ga i daj mu da živi«, SOS SIDA SOS i »Jeste li čuli«. Može imati na zidu poznati plakat

»I ja sam bila mala nerođena beba« itd.). Onda neće držati štetne časopise.

Sve su ovo naravno inspiracije za rad i drugima, a ne samo frizerkama.

U ostvarenju 7C zakazuju nam i umjetnici. Kada ste vidjeli zgodnu umjetničku sliku u kojoj se pohvalno odnose prema obitelji koja rađa više djece? Kada ste čuli na radiju pjesmu koja pohvaljuje odluku za rađanjem umjesto pobačaja? Gdje su ti katolički slikari, pjevači, kompozitori da nadomjeste ovu prazninu?

Gdje su ti urednici i ostali radnici na radijima i televiziji koji kažu da su katolici, pa da spriječe štetne sadržaje a da daju samo pozitivne?

Kada je riječ o pravilnoj edukaciji posebnih profesija koje rade s narodom u smislu ostvarenja 7C, treba spomenuti da ih valja okupljati s ciljem da im se daju posebna predavanja gdje bi ih se učilo radu za zaštitu života i morala na tom području. Najlakše ih se okupi i najlakše im se prilazi dok su još u svojim školama i fakultetima. Tada obično lakše prihvate ono što je dobro. Naravno, s ovim porukama treba doći i do ljudi koji su se već zaposlili u tim profesijama, a jedan od načina je i taj da se i oni organiziraju u katolička udruženja poput Hrvatskog udruženja katoličkih liječnika.

Svaki čovjek koji radi u bilo kojoj profesiji, nekada je bio dijete. Dakle, izvanredno je važan pravilan odgoj svakoga djeteta, pa se o tome detaljnije govori u posebnom poglavlju ove knjige.

Inače, preporučam da se uza se uvijek nosi blagoslovljena Voda. Rad na ostvarenju 7C je zapravo borba između Neba i pakla. Trebamo biti intenzivno povezani s dragim Bogom u borbi protiv zla i protiv zloga. Sotona je otac laži. Pružanje istinitih informacija u pravo vrijeme na pravome mjestu, ima veliku snagu u borbi protiv laži.

Dobro je uza se uvijek imati brošure koje sam napisao »Zavoli ga i daj mu da živi«, »Jeste li čuli« (protiv pilule, spirale i protiv sličnih sredstava), SOS SIDA SOS, jer se čovjek vrlo često nađe u situaciji da bi to nekome trebalo dati. Već sam u ovoj knjizi dao svoju adresu na kojoj se to može besplatno naručiti.

Kad god čujete da neka žena nosi spiralu, guta pilule i sl., potrudite se da ju od toga odgovorite, kao i onoga tko s njom živi. Zamolite za pomoć u odgovaranju od spirale i sličnih abortivnih sredstava i druge osobe koje mogu djelovati na one što ih upotrebljavaju, a dajte joj i maloprije spomenute brošure.

Nama su u Hrvatskoj i te kako potrebne demonstracije protiv pobačaja pred ustanovama gdje ubijaju nerođenu djecu. Ako i dalje nastavljaju ubijati, onda demonstraciju protiv pobačaja treba napraviti ispred kuće u kojoj aborter živi. Aborteri ne žele da im susjedi znaju da oni ubijaju djecu i da su kuću podigli »na dječjim kostima«. Praksa iz svijeta pokazuje da veliki dio njih prestaje ubijati djecu nakon što se demonstracija napravi upravo pred njihovom kućom.

Dajem još jedan podsjetnik mogućeg djelovanja za ostvarenje 7C, uz neke smjernice i upute za rad:

— Osobito se mnogo može postići naljepnicama protiv pobačaja kao »Abortus je ubojstvo« , »I nerođena djeca su ljudi« koje se stavljaju naročito tamo gdje prolazi najviše ljudi, ali i u ulicama gdje su gubilišta djece, po hodnicima i vratima zdravstvenih ustanova, izlozima itd.
— Na ulicama, trgovima i drugim prilazima ustanovama gdje ubijaju djecu, treba narod na prozore i druga mjesta postavljati parole koje prolaznici mogu vidjeti i pročitati, a koje govore protiv ubijanja.
— Na sportskim terenima, pored cesta, na mjestima gdje prolazi narod po ulicama i trgovima treba isticati što

veće plakate protiv pobačaja, kao npr. »Mi se odričemo pobačaja«, »Dobro nam došao novi živote!«, »Hrvati vole djecu«, »Spirala = ubojica«, »Pilula = ubojica« i sl.

– Dobro je na sebi nositi značku – međunarodni simbol ljudi koji vole djecu, a to su stopala djeteta od 10 tjedana. Ovo ljudima pada u oči, pitaju što je to, i eto prilike reći koju dobru riječ u prilog života i one djece koja se još nisu rodila.
– Dobro je uza se nositi plastične modele djece od 11 tjedana poslije začeća i pokazivati ih drugima, ali im i dati da tu plastičnu lutkicu prime na ruke, jer tada još silnije dožive to malo nerođeno dijete.
– Dobro je snimiti na magnetofon plač male djece, te otići u ustanovu gdje ubijaju djecu i to pustiti da slušaju žene u čekaonici i drugi do kojih se dođe.
– Potrebno je urediti dovoljan broj adekvatnih kuća za smještaj trudnica u potrebi, gdje bi mogli provesti period do rođenja i neko vrijeme nakon toga, kao što to kod nas već ima Karitas.
– Značajno je povezivanje i suradnja ljudi koji se bave radom za ostvarenje 7C. Onaj liječnik, farmaceut ili medicinska sestra koji neće sudjelovati u prepisivanju ili izdavanju abortivnih, kontracepcijskih ili drugih nemoralnih sredstava, lakše se osjeća kada je povezan i s drugima koji će mu u tome dati podršku.
– Potrebno je odlaziti na mjesta gdje ubijaju nerođenu djecu i tamo razgovarati s onima koji dolaze ubijati, neka to ne učine (preporučam pročitati poglavlje ove knjige »Jutro u ginekološkoj čekaonici«).

Mogu samo preporučiti aktivnosti u kojima pošteni zdravstveni radnici a i obični svijet, pa i umirovljenici i mladež nastoje što češće proći kroz ginekološku čekaonicu pa i zadržati se u njoj, i reći glasno, svima koji se tamo nalaze neka ne ubijaju nerođenu djecu,

neka ne uzimaju abortivna niti kontracepcijska sredstva, a nastoje se tamo i zadržati u pojedinačnim razgovorima sa što više žena da ih odgovore od tih i ostalih nemoralnih zahvata što čine po ginekologijama.

Oni ponesu sa sobom brošure i fotografije protiv pobačaja, uključujući i one protiv pilule i protiv spirale te protiv kontracepcije koji se mogu kod mene naručiti, i to onda ostave u čekaonici da si žene čitaju, pogotovo onda ako im spomenute tiskane materijale već ne dijele doktori i sestre koji rade na ginekologiji.

— Mnogi ljudi toliko vole nerođenu djecu da ujutro, dok još nitko nije počeo dolaziti, opkole zgradu za koju su čuli da u njoj ubijaju nerođenu djecu. Oni stoje jedan uz drugoga, drže se za ruke i ne dozvoljavaju da u nju ulaze oni koji hoće ubiti dijete. Ostali nose plakate i natpise protiv ubijanja djece, pjevaju svete pjesme i mole krunicu, a ženama koje stižu da bi ubile djecu govore neka to ne čine i nude im pomoć za rođenje djece. To su tzv. »rescue operacije« koje se iz Amerike proširuju i na druge zemlje.

— Jedni druge trebamo poticati, podsjećati i bodriti u radu na zaštiti ugroženih ljudskih života. Svećenik u tome može poticati vjernike, ali i vjernici njega. Uz sav naš dosadašnji rad, još uvijek je toliko mnogo zla. Znači da trebamo biti još aktivniji i još djelotvorniji u radu za ostvarenje 7C. Vjernik može zamoliti svoga župnika da u crkvi ponudi odgovarajuće tiskane materijale, osobito u hodočasničkim ckrvama i u turističkim mjestima.

— Vjernik može zamoliti svećenika da služi Sv. Misu za zaštitu ugroženih ljudskih života, osobito staraca, teških bolesnika i male djece koja se još nisu rodila.

— Svaki dan trebamo učiniti neko dobro djelo za zaštitu ugroženih života i moralnih vrijednosti.

– Treba djelovati na socijalne radnike da ne upućuju na abortuse, kontracepcije ni sterilizacije, a to su neki od njih činili. Treba ih posjetiti i pisati im u tome smislu.
– Potrebno je prikazivati pravu istinu o pobačaju, da je to zaista ubojstvo čovjeka.

Ima ljudi koji se protive pokazivanju leševa ubijene nerođene djece. Možda te leševe nekome nije potrebno vidjeti, ali nekome ipak je. Kada biste se sreli s onima koji imaju nakanu ubiti svoje ili tuđe nerođeno dijete, vidjeli biste da oni pokušavaju pobačaj zamisliti kao neki apstraktni pojam, kao da se tu ne radi o ubijanju stvarnog živog tijela djeteta.

Takve slike je teško vidjeti. No slika je zapravo papir ili ekran na kojemu tek indirektno vidimo strahotu ubijanja nerođenog djeteta. Ubijanje nerođenog djeteta je još strašnije od same fotografije tog ubijanja. Promatranje ubijene nerođene djece na fotografijama ja uspoređujem s cijepljenjem, npr. protiv tetanusa. Čovjeka boli kada ga se ubode iglom za vrijeme cijepljenja, međutim, stječe otpornost da od tetanusa ne oboli.

Podsjetimo se da u našim crkvama imamo Križne puteve gdje razmatramo kako su Isusa mučili i ubili, po našim kućama imamo križeve na kojima je raspeto tijelo Isusa Krista, iako nam je žao što su Isusa mučili. Vjerujem da Vam ova usporedba pojašnjava da je narodu koji je sklon ubijanju nerođene djece ipak potrebno pokazivati fotografije njihovih leševa i to s ciljem da to ne bi činili.

– Naravno, treba širiti i informacije o ljepoti života nerođene djece. Čak i ona najbolesnija nerođena djeca, ipak su Božja stvorenja i Božji darovi, samo što sada ispaštamo mnoge teške posljedice, te se razbolijevamo. I mi, sada zdravi, bit ćemo bolesni prije svoje smrti.

– Ako netko namjerava ubiti nerođeno dijete, može se za pomoć u spašavanju njegovog života zamoliti i druge ljude. Tu se ne radi o otkrivanju nikakve medicinske tajne ni o ogovaranju ni o kleveti. Radi se o našoj dužnosti da tražimo za pomoć i druge ljude u zauzimanju za spas života djeteta i u sprečavanju onih koji planiraju postati ubojice, bez obzira na to što su nam oni prethodno rekli taj svoj plan.
Ovo se tiče i radnika u zdravstvu. Treba cjelovito promatrati ženevsku formulaciju Hipokratove zakletve, jer ona zahtijeva između ostalog i apsolutno poštivanje života čovjeka sve od začeća pa nadalje! Liječnička tajna nije ipak apsoultna tajna kao što je to ispovjedna tajna.

Za ostvarenje 7C može se npr. organizirati seminare, sastanke, kongrese, držati govore ili predavanja na mjestima na kojima se okuplja više ljudi (npr. politički skupovi). Treba biti dovoljno oprezan i ne dopustiti da nastupaju oni koji će nešto loše reći.

Kada se ima veći broj običnog svijeta pred sobom, vrlo je vjerojatno da neki od njih upotrebljavaju spirale, pilule ili druga ubojstvena sredstva. Ako ih od toga ne odgovaramo, oni će vjerojatno i dalje to nastavljati upotrebljavati i ubijati time djecu. Ako mi budemo šutjeli, tko će govoriti (kamenje?). I, zaista kamenje je počelo govoriti. Kada vidim na zidu onu naljepnicu »Abortus je ubojstvo«, shvaćam da je kamenje progovorilo jer neki koji bi mogli govoriti šute.

Obično na nekim npr. političkim skupovima bude visoko domoljubno raspoloženje. Međutim, moramo imati u vidu da za ljudsku sreću nije dovoljno tek graditi nešto pozitivno. Neophodno je potrebno već na početku odreći se svega onoga što je zlo!

Zahtjevajmo dakle često, pa i pred velikim skupovima ljudi, odricanje od zla, odricanje od grijeha abortusa, obesplođivanja itd.

– Treba paziti da se ne zapošljava one osobe koje preko toga radnog mjesta mogu širiti svoje ubojstvene ideje i stavove na druge ljude. Ne smije se zaposliti u medicini čovjeka koji je spreman ubijati ljude i činiti druga slična zlodjela. Ne smije se zaposliti novinara koji će stvarati emisije ili pisati tekstove zalažući se za smrt i nemoral!
Dobro je djelo dati otkaz osobama koje preko svog radnog mjesta djeluju na ubijanje djece ili na širenje drugoga ozbiljnoga zla, a odbijaju u tome prestati!

– Poljska ima izvanredne rezultate na tzv. telefonima povjerenja na kojima rade dobri katolici pružajući podršku i ohrabrenje za rađanje i protiv pobačaja onima tko im se obrati za pomoć. Nakon telefonskog razgovora obično slijedi još i direktni razgovor, a prema potrebi još i materijalna pomoć za rođenje. Nažalost, u Poljskoj, a i u Hrvatskoj, pojavili su se i neki drugi telefoni sa sličnim ili istim naslovom u kojima rade osobe koje su za ubijanje i za raznovrsna druga zla.

– Potrebno je protestirati kod onih koji proizvode, uvoze, prodaju, reklamiraju i na drugi način šire abortivna i obesplođujuća sredstva, kao i kod onih vlasti koje im to toleriraju.

– Potrebno je potruditi se i oko pronalaženja sponzora za rad na ostvarenju 7C. Veliki broj pojedinaca i ustanova bi mogli financijski pomoći rad onih osoba i udruženja koji se zauzimaju za zaštitu ugroženih ljudskih života i moralnih vrijednosti. Takvi pojedinci i udruženja pružaju svoje usluge uglavnom besplatno i njihov rad se bazira na sponzoriranju drugih. Koliko tu manjka solidarnost, vidi se po sljedećem primjeru:

Najčešći uzrok smrti u Hrvatskoj, unatoč ratu, još uvijek je ubijanje nerođene djece. Pogledajmo kolike silne novčane donacije od naših iseljenika stižu za pomoć u spašavanju života i zdravlja rođenih ljudi, a kako malo, malo, malo, stiže onim ustanovama, udruženjima i pojedincima koji rade na zaštiti života djece koja se još nisu rodila! Gdje je tu proporcionalnost? Pa nije nerođeno dijete manje vrijedno od rođenog čovjeka!

Uz propuštene mogućnosti na zaštiti života nerođene djece, zbog nepružanja materijalne pomoći od strane onih koji bi ju mogli pružiti, ovo može destimulativno djelovati i na same ljude koji rade na zaštiti života nerođene djece.

U isto vrijeme daje se novce onima koji ubijaju djecu, pa im se čak nabavljaju za poklone ultrazvučni aparati s kojima vrše lov i odstrel bolesne nerođene djece.

— Neki dan sam saznao za jedan slučaj pogrešnog pristupa radu s narodom. U jednoj srednjoj školi nekoliko liječnika, koji inače tvrde da su protiv pobačaja, organizirali su tribinu u kojoj su učenici sami iznosili svoja mišljenja ili postavljali pitanja. Jedan od promatrača mi je nakon toga rekao da se učenike pri tom uopće nije upozorilo da ubojstveno djeluju i spirale i pilule i različita druga pogrešno nazvana »kontracepcijska« sredstva, te neka ni to nikada ne upotrebljavaju. Nije im se reklo da su nemoralne kontracepcijske sterilizacije, a nije bilo dovoljno riječi ni o potrebi poštivanja predbračne čistoće i bračne vjernosti. Zaboravili su im reći da se SIDA može dobiti već i samo preko poljupca.

Ja uvijek nastojim cjelovito obraditi tu temu. U ovoj knjizi su zapisana moja predavanja koja držim u školama i na tečajevima priprave za brak. Nikada ne postavljam čovjeku pitanje da li je on za pobačaj ili ne.

Naime, kada bi on rekao da je za pobačaj, već bi time teško pogriješio. Ja imam drugačiji pristup. Jednostavno održim predavanje i naučim ljude kako treba živjeti i kakav stav treba imati.

Kada bi se učenike u nekoj školi, koji su već imali štetne udžbenike i predavanja, pitalo što oni misle, možda bi se dogodilo da netko od njih iznese pogrešan stav i mišljenje. To bi na nekoga možda djelovalo sablazno i podržavalo bi nekoga da i dalje ustraje u zlu.

Čini mi se da čovjek svoj loš stav lakše promijeni u pravilan stav ako taj loš stav ne izrekne. Ako ga pred svima izrekne, često se vidi da ga onda, nakon što ga je izrekao, pokušava braniti, pa se možda još više u njemu učvrsti.

Ljude koji pogrešno žive treba poučiti kako treba pravilno i dobro živjeti, a ne pitati ih kako živjeti.

Koliko mnogo pogrešnih stavova ima, vidi se već i po posljedicama kao što su: širenje AIDS-a i brojnih drugih bolesti, abortusi, rastave brakova itd.

Isus nije pitao svijet kako treba živjeti, nego ih je učio kako da žive.

Dakle, oko nekih stvari ne može i ne smije biti diskusije. Jednostavno treba otvoreno reći što se smije po onome što nas uče Isus Krist i katolička Crkva, a to je zapravo nauka i život koji su dobri za svakoga čovjeka. Uz to treba dati objašnjenja o štetnim posljedicama grijeha ne samo na duhovnom, nego i na tjelesnom i društvenom planu.

– Na televiziji i radiju mnogi katolici, čak i katolički svećenici često dobiju mogućnost nastupa i govora o onome što oni smatraju da je potrebno. Međutim, da li oni te svoje mogućnosti iskorištavaju u dovoljnoj mjeri za odgoj protiv ubijanja nerođene djece? Pa naša vjera ipak ima deset Božjih zapovijedi! Zašto

netko zaobilazi navještati petu Božju zapovijed čije nepoštivanje se najčešće krši ubijanjem nerođene djece. Kod toga ubijanja nerođene djece, u Hrvatskoj 1994. godine, najčešći način kako to ubijanje izvode je spiralom!
Zašto neki svećenik koji ima pristup radiju ili televiziji otvoreno ne napada spiralu, pilule i slična ubojstvena sredstva! U isto vrijeme javna glasila i toliki radnici u »medicini« i »farmaciji« vrše reklame upravo takvih sredstava.

– Za vrijeme rata se vrlo mnogo govori protiv ubijanja ratom. Ali, nerođenu djecu se ubija daleko više nego što u ratu ubijaju rođenih ljudi! Znači da treba govoriti protiv ubijanja nerođenih još češće i još duže nego što se govori protiv rata! Šutnja, zatvaranje očiju i ušiju pred nijemim kricima nerođenih, odnosno nedovoljno govorenje nije pošteno!
Kada se danas govori protiv ubijanja nerođene djece, to se ne može govoriti samo onim riječima kako se to govorilo prije 50 ili više godina. U ono vrijeme su postojali uglavnom samo »kirurški« pobačaji.
Slušao sam jedno takvo predavanje gdje se govorilo protiv pobačaja ne objašnjavajući što sve spada u ubojstvo nerođenih. Tada je jedna žena rekla: »Ja nikada neću učiniti abortus, ja sam jako protiv pobačaja, ja upotrebljavam pilule«. Brzo sam joj objasnio da uz svaku vrstu pilula često dođe do začeća, pa pilula onda također ubija dijete u prvim danima ili tjednima poslije začeća, slično kao i svaka vrsta spirale i brojna druga lažno prozvana »kontracepcijska« sredstva, o čemu se u ovoj knjizi može naći detaljnija objašnjenja.
Dakle, govoreći protiv ubijanja nerođenih, mora se govoriti protiv svih vrsta ubijanja, a ne samo protiv ubijanja »kirurškim« metodama abortusa! Vidim da

brojni propovjednici tako već i postupaju. Ipak, treba ih na to upozoriti, jer su neki od njih bili na studiju u vrijeme dok sadašnjih metoda ubijanja nerođene djece još nije bilo, pa nisu tada za njih ni čuli. Koliko god se proširuje tehnologija ubijanja, moramo i mi proširivati svoja djelovanja u njihovom raskrinkavanju i u borbi protvi njih!

– Moramo voditi računa i o čuvanju vlastitog života i zdravlja. Ljudi koji se intoksiciraju alkoholom, duhanom, drogom, bučnom glazbom, neurednim životom, štetnom prehranom i sl., gube svoju inventivnost, kreativnost i želju da čine mnoga dobra djela, a često si time skraćuju i ovozemaljski život, pa dakle sami sebi smanjuju mogućnost ostvarenja mnogih dobrih djela koja bi još mogli učiniti da nisu griješili i da nisu radili protiv svoga života i zdravlja.

Npr., dogovorio sam se s jednim uglednim čovjekom da ću u njegovom mjestu održati predavanje o poštivanju života nerođene djece i moralnih vrijednosti. Čak me on sam i pozvao. Međutim, kada sam u dogovoreno vrijeme stigao, vidio sam da moje predavanje uopće nije organizirano. On je to zaboravio učiniti. Uskoro sam shvatio o čemu je riječ. Radi se o dugogodišnjem pušaču, na kojem se već nakon kraćeg razgovora uočavaju znakovi moždane skleroze do koje je došao očito radi svoga pušenja. Njegovo pušenje je dakle štetilo ne samo njemu, nego zbog toga mnogi ljudi nisu čuli moje predavanje. Znam već iz iskustva da ova moja predavanja direktno spase živote neke nerođene djece.

Neki pak drugi ljudi izgube svoju inventivnost i kreativnost alkoholizmom ili ohološću. Budu zaokupljeni sami sobom, a svoje aktivnosti koje bi trebale biti za dobro drugih ljudi i društva općenito, svedu na najmanju mjeru, tek toliko da životare.

Ima i ljudi koji su nekada počinili greške učestvovanjem u oduzimanju života nerođene djece, a sada odbijaju sudjelovati u zaštiti života tuđe djece. Oni ipak ne smiju dozvoliti da zbog ranijih padova sada ostaju blokirani i neaktivni u radu za dobro drugih ljudi.

— Treba se paziti da zbog uspjeha u spašavanju velikog broja nerođene djece, ne bismo zanemarivali energični rad na zaštiti života djeteta u svakom pojedinom slučaju!

Ili, netko opet pogrešno misli da ništa ne znači to što će on sada pomoći u spašavanju jednog života, kada svejedno milijuni drugih ginu.

Npr. ako u jednom danu ne uspijemo poslati pismo protiv ubijanja djece svim ustanovama gdje se ubijaju djeca u nekoj zemlji, pošaljimo ga barem onima kojima možemo, pa makar se radilo o samo jednoj takvoj ustanovi ili o jednom ubojici.

— Moramo shvatiti da radom na zaštiti života nerođene djece mi radimo ne samo za dobro te djece i za dobro onih koji ih zbog naših aktivnosti neće ubijati, nego mi tu radimo i u prilog spasenja naše vlastite duše. Naš propust može biti tako velik da zbog njega izgubimo vječni život!

Čovjek je mogao u životu učiniti mnoštvo velikih dobrih dijela, a ipak bi mogao izgubiti vječni život i zbog jednog jedinog teškog grijeha kojeg bi počinio, ako sa svoje strane ne bi učinio ono što je potrebno da bi mu dragi Bog to oprostio. Teški grijeh se može zaraditi ne samo lošim djelom, nego i propustom!

— Treba se dobro paziti da se ne sablaznimo odnosno da se ne obeshrabrimo zbog neaktivnosti, zbog gubitka podrške, pa čak i zbog uvreda ili doživljavanja potcjenjivanja našeg dobrog rada od strane onih osoba od kojih bi se to najmanje očekivalo.

– Treba paziti da svoje dobre suradnike (bivše, sadašnje i potencijalne buduće), ne odbijamo svojim greškama kao što su npr. oholost, ogovaranje, kleveta, oholost, svađa, loš primjer vlastitog života i sl.
Radi gubitka takve suradnje često dolazi do velikih propusta, do neiskorištavanja brojnih mogućnosti dobrog djelovanja, npr. do propusta u zaštiti života tko zna kolikog broja nerođene djece koju ubijaju.
Isto tako, koliko god je to teško, ipak treba prijeći preko nekorektnog odnosa prema nama od strane onog čovjeka s kojim ipak treba surađivati radi viših interesa. Što se nas tiče, nama bi bilo lakše prekinuti s tom osobom suradnju, no zbog toga prekida suradnje, ubojice bi pogubile tko zna koliko male nerođene djece, čije živote zbog prestanka te suradnje ne bismo zaštitili.
– S onim što je potrebno i moguće za rad na ostvarenju 7C nemojmo kasniti, učinimo to ako je moguće već sada, a ne ostavljati za kasnije, jer kasnije može već biti kasno.
– Trebalo bi u svakoj državi, pa i općini, odnosno biskupiji i župi, odrediti dan, a s tim u vezi i tjedan nerođenog djeteta. Tada bi se intenzivirale aktivnosti oko rada za 7C.
– Svaki čovjek je dužan raditi na zaštiti ugroženih ljudskih života i moralnih vrijednosti. Neke mogućnosti djelovanja svima su zajedničke, a netko se nalazi na položajima, odnosno ima takve talente da može djelovati još i na druge načine. Prisjetimo se ovom prilikom Isusove prispodobe o talentima, kako je koji čovjek s njima postupao.
– Što god se čovjek više bavi radom na zaštiti života nerođene djece, sve se više uvjerava kako mu je dragi Bog blizak. No, također postajemo sve svjesniji koliko je dragocjen svaki trenutak života, kako se on može

jako mnogo iskoristiti na dobro. Svojom odlukom, svojim aktivnostima možemo djelovati na zaštiti života velikog broja ljudi, ali, zbog naših naizgled malih propusta, ponašanja ili odluka, može doći do vrlo velikih štetnih posljedica, propusta u spašavanju mnogih života, pogotovo ako čovjek nije stalno na oprezu i ako nije u bliskim odnosima s dragim Bogom.

— Ponekad čovjek u ovome radu doživljava nešto poput udesa. Npr. jučer sam posjećivao u njihovim kućama više trudnica koje su planirale ubiti svoju nerođenu djecu. Prošao sam autom oko 200 km. Zaboravio sam ponijeti sa sobom novaca i nisam mogao kupiti goriva. Pedesetak kilometara od kuće, već mi je kazaljka od goriva bila na crvenom. Kada sam sve obavio što sam planirao, ipak sam krenuo kući. Spustila se već noć. Auto je normalno išao, da bi svega tridesetak metara pred mojom kućom počeo »kašljucati«. Ugasio se sam pred mojom kapijom jer je nestalo gorivo. Otvorio sam kapiju i ponovno uspio upaliti auto, ali samo na kratko — ušao sam njime u dvorište a auto se opet ugasio. Sada je stvarno potrošio sve gorivo. Pokušavao sam ga paliti u dvorištu da provjerim da li je ostalo možda ipak još nešto goriva, ali nije. Sutradam sam nalio gorivo u rezervoar, ali sam uspio upaliti automobil tek kada sam nalio gorivo direktno u karburator, toliko se jučer ispraznio.

Dakle, nisam morao ni jedan metar gurati auto, nisam noću ostao na cesti bez goriva, dovezao sam se točno u dvorište! Netko će možda reći da je to slučajnost... Ipak, hvala Bogu, nisam ostao na cesti!

U listopadu 1990. godine u gradu Youngstown (Ohio), dogodilo se zaista pravo čudo. Oko zgrade u kojoj su usmrćivali nerođenu djecu, jedno jutro je došla grupa ljudi koji toliko vole nerođenu djecu da su tu zgradu opkolili i nisu dozvoljavali da u nju uđu

oni koji bi htjeli načiniti pobačaj. U Americi su takve akcije poznate pod nazivom Rescue Operation.
Oko 11 sati blokadu ovog centra smrti pokušao je probiti jedan čovjek vozeći manji kamion, koji je po opisu veći nego ono što se kod nas zove »kombi«. Međutim, četvero učesnika rescue akcije nije se htjelo pomaći iako je na njih većom briznom išao taj kamion. Ostali su ležati na zemlji. Bjesni vozač je nastavio voziti i pregazio je njih četvero. Međutim, dogodilo se čudo, i svi su ostali neozlijeđeni.
Američka nacionalna televizija ABC News je iste večeri pokazala video snimak ovog događaja. Saznao sam imena trojice osoba preko kojih je prešao taj kamion: Jona Andrews, Kathleen Doherty i Jim Shepherd, a za četvrtog mi nisu znali reći kako se zvao.
U veljači 1994. godine imao sam priliku razgovarati s Kathleen Doherty. Kaže mi da čak nije osjetila nikakvu bol, samo joj je na odjeći ostao trag automobilske gume.

Zaključak

Kao što sam već spomenuo, cilj ovih aktivnosti je borba da postignemo Vječni život na Nebu, te da drugima pomognemo da postignu to isto. A, da bi se to postiglo, aktivnosti idu uglavnom u pet smjerova:

1. Važan je dobar primjer vlastitog života, ne učestvovanje u zlu nikada, pa ni onda kada bi se zlim djelovanjem htjeło postići neko dobro.
2. Molitve i žrtve prinesene Bogu da on izmijeni ljudska srca i obrati ih na pravi put.
3. Djelovanje na one koji čine zlo da se obrate i izmire sa dragim Bogom. Ne smijemo šutjeti na zlo ili odobravati zlo, pa ni kod drugih ljudi.

4. Djelovanje na što veći broj ljudi da bi se u njima stvorila otpornost na štetne utjecaje i štetne nagovore pod kojima će biti izloženi kao npr. od strane loših radnika u zdravstvu, javnih glasila, školskog sistema, negativnog mentaliteta sredine, od ljudi s kojima se sreće itd.
Poticanje na grijeh dolazi od zloga, pa znači treba graditi otpornost na vražje utjecaje. Radi se zapravo o borbi između Boga i vraga, a mi trebamo biti na Božjoj strani, povezani s dragim Bogom u borbi protiv vraga!
5. Djelovanje na ljude kako bi ih se osposobilo i aktiviralo da bi mogli što bolje i drugima pomagati u postizavanju takvog života na zemlji koji će im uz Božje milosrđe osigurati i vježni život na Nebu.
Da bi se to postiglo, naravno da treba prihvatiti cjelovitu nauku Isusa Krista, a to svakako između ostalog uključuje i poštivanje ljudskog života i moralnih vrijednosti. Katolička Crkva nas uči kako se sve to može i treba postići.

U radu na zaštiti ugroženih ljudskih života i moralnih vrijednosti, za ostvarenje 7C nikada nismo sami. Dok smo na strani dobra, imamo Boga za saveznika. A, dok je Krist na našoj strani, onda smo u većini, onda smo jači od svih sila tame.

Da bi se 7C ostvarilo, moramo se potruditi da se izbace negativni utjecaji, radnje i sadržaji, te da se uvedu oni dobri, i to u svim strukturama i na svim područjima društva i života.

Iako sam nabrojao veći broj mogućnosti djelovanja, ni iz daleka nisam mogao spomenuti sve, jer ih ima bezbroj, no možemo ih uz pomoć Božju otkrivati i usavršavati.

Promatrajući svu problematiku, jasno nam je da je žetva velika a radnika malo. Treba, kao što piše i u Sv.

pismu, moliti Gospodara žetve, a to znači dragoga Boga, da pošalje radnike u svoju žetvu.

Postoji jedan broj naivnih ljudi koji si zamišljaju da kada budu ispravno i intenzivno na ovome području radili, da će im svijet biti zahvalan, da će ih zbog toga narod simpatizirati, i da neće imati neprijatelja. Isto tako, uvijek, kada netko napada njih ili nekoga drugoga zbog rada na ostvarenju nabrojanih 7C, oni smatraju da se radi o greškama na našoj strani, da nismo bili dovoljno inteligentni i sl.

Radi se o tome da su oni već na neki način postali žrtve onih koji nas progone i napadaju, pa su si stvorili neki nerealni osjećaj krivnje ili možda čak počeli sumnjati u ispravne ideale. To su oni koji misle da se može dobro raditi a da se nikome ne zamjeri, samo da navodno čovjek treba biti »diplomata«, kao što mi danas reče jedna osoba.

Uvjeren sam da je to nemoguće. Nas će napadati i progoniti čak i kada budemo najbolje radili!

Ne budimo naivni! Dok god smo na pravome putu, ni sa svojom najsavršenijom taktikom ni s najboljim poznavanjem psiholoških ili pedagoških načina djelovanja, mi nećemo moći postići da nas nitko ne progoni i da nas nitko ne mrzi! Pa Isusa Krista su također napadali i to još davno prije nas.

Pogledajmo primjer Sv. Ivana Krstitelja, a slično trebamo postupati i mi. On je osobno otišao na dvor kralja Heroda, dakle na tuđi teren, i rekao mu u lice što ga ide, neka ne griješi. Herod mu je pri tome čak odsjekao glavu.

Nama, pretpostavljam, neće odsjeći glavu kada odemo ubojicama nerođene djece (pa tako i farmaceutima) i od njih budemo tražili neka ne sudjeluju u ubijanju. Ali, računajmo na to da mnogima od njih ipak nećemo biti simpatični i znajmo da će nas ipak mnogi mrziti. Oni će

biti ljubazni tek prema onome tko tolerira njihovo zlo, tko im zbog toga zla ne prigovara.

Ima i drugih slučajeva kada se ta gospoda »diplomati«, koji liče na sol koja je obljutavila, ubojicama ne zamjeraju, s njima se druže vodeći ljubazne, uglađene razgovore, i pokušavaju pronalaziti stotine izgovora samo da im ne bi rekli ono što im treba reći.

Da budem jasniji što se tiče prakse: kada bi oni ljudi kojih ima u svakom gradu Hrvatske a koji tvrde da su pošteni i da su za zaštitu života nerođene djece u svojim kontaktima s ubojicama nerođene djece u bijelom, sa političarima i vlastodršcima nastupili poput Sv. Ivana Krstitelja i rekli im u lice što ih ide i neka prestanu ubijati, uvjeren sam da oni ne bi izdržali i da bi prestali ubijati.

Međutim, mnogi od njih se ne žele zamjerati, pa na zauzimanje za zaštitu života nerođene djece gledaju tek kao na neke usputne aktivnosti, kao da se to radi samo o idejama ili hobiju nekih pojedinaca i zanesenjaka.

Spomenuo sam pojam »zamjeranje«. Objasnit ću još jedan od čestih razloga zašto nas, koji se zauzimamo za zaštitu ugroženih ljudi i moralnih vrijednosti mnogi ljudi mrze, što nam to zamjeraju.

Radi se o tome da mnogi ljudi koji čine zlo, prihvaćaju u tolikoj mjeri to zlo da ga prihvaćaju kao nešto svoje, kao dio sebe. Kada im prigovarate na tome što čine to zlo, npr. što ubijaju nerođenu djecu, oni to dožive kao napadaj na sebe, na svoju osobu, upravo iz razloga što su se sa zlom sjedinili. Strašno!

Bilo bi pogrešno smatrati da se smije šutjeti na njihove grijehe i ne pokarati ih. Rješenje je u tome da se oni ostave zla i da se pomire s dragim Bogom, a tada će dobronamjerno shvatiti zbog čega smo im prigovarali i karali ih, jer im je to i te kako pomoglo da se zla ostave.

Dakle, mi već unaprijed moramo biti spremni na to da će nas, ukoliko smo na pravome putu, mnogi ljudi

mrziti, progoniti, napadati, ogovarati, klevetati i činiti protiv nas tko zna kakve sve neprilike. Ipak, to nas ne smije pokolebati da ustrajemo u dobru.

Svakodnevno se molimo dragome Bogu da ga čujemo i poslušamo kada nam On govori što bismo toga dana, a i inače u životu još trebali učiniti na zaštiti ugroženih ljudskih života, pogotovo nerođene djece, kao i moralnih vrijednosti. Da bi smo ga bolje mogli čuti, trebamo si za to naći vremena. Ako je oko čovjeka galama, kao npr. u nekom disku, ako se čovjek opija ili na drugi način oštećuju svoj duhovni, psihički ili tjelesni život, on mnogo teže posluša ono što mu dragi Bog želi reći ili što mu svakodnevno već govori.

A sada ću citirati neke dijelove iz Svetog Pisma – Novi zavjet – koji se ovdje na poseban način uklapaju:

Isus je govorio svojim učenicima:

»...*Vi ste sol zemlji. Ali ako sol obljutavi, čime će se ona osoliti? Više nije ni za što, osim da se izbaci van da je ljudi pogaze.*

Vi ste svjetlo svijetu. Nije moguće sakriti grad koji leži na gori. Ne žeže se svijeća da se stavi pod varićak, nego na svijećnjak da svijetli svima u kući. Vaše svjetlo neka tako zasja pred ljudima da vide vaša djela ljubavi te slave vašeg Oca nebeskog...« (Mt 5,13-16)

Odnose koji nastaju u medicinskim i drugim ustanovama između osoblja koje ne sudjeluje u ubijanju nerođene djece i koje ne čini ostale opačine, te onih koji u tim zlima sudjeluju, ilustrirat će između ostalog i sljedeći citati. Ovo je osobito važno da pročitaju oni radnici u zdravstvu koji tvrde da su pošteni, ali se ne žele zamjeriti onima nepoštenima, pa od njih ne zahtijevaju da prestanu činiti zlo.

Isus govori svojim učenicima i sljedeće:

»... Tko god mene prizna pred ljudima, priznat ću i ja njega pred svojim Ocem nebeskim. Tko se mene odriče pred ljudima, i ja ću se njega odreći pred svojim Ocem nebeskim.

Nemojte misliti da sam došao donijeti na zemlju mir! Nisam došao da donesem mir, nego mač. Da, došao sam da rastavim sina od njegova oca, kćerku od njezine majke, i snahu od njezine svekrve. Čovjeku će biti neprijatelji njegovi ukućani. — Tko više ljubi oca ili majku nego mene, nije me dostojan. Tko više ljubi sina ili kćer nego mene, nije me dostojan. Tko ne uzme križ svoj i ne ide za mnom, nije me dostojan.

Tko sačuva svoj život, izgubit će ga, a tko zbog mene izgubi svoj život, sačuvat će ga...« (Mt 10,32-39).

Isus još govori na drugim mjestima:

»...Tada će Vas podvrći mukama i ubijati vas, i sav svijet zamrzit će vas zbog mene. I mnogi će tada posrnuti u vjeri; izdavat će jedni druge i mrzit će se međusobno. Ustat će mnogi lažni proroci i mnoge će zavesti. Razmahat će se bezakonje i ljubav će kod mnogih ohladnjeti. Ali tko ustraje do konca, bit će spašen...« (Mt 24,9-13).

»... A vi budite na oprezu sa sobom! Predavat će vas sudovima i bičevati u sinagogama. Stajat ćete zbog mene pred upraviteljima i kraljevima, njima za svjedočanstvo. Najprije se mora Radosna vijest navijestiti svim narodima.

Kad vas povedu da vas predadu, ne brinite se unaprijed što ćete govoriti, nego što vam se u onaj čas dadne, to govorite: jer niste vi koji govorite, nego Duh Sveti...« (Mk 13,9-11).

»... Ako vas svijet mrzi, znajte da je Mene mrzio prije vas! Kad biste pripadali svijetu, svijet bi ljubio svoje. Budući da ne pripadate svijetu — ja vas izabrah od svijeta — zato vas svijet mrzi. Sjetite se riječi koju vam rekoh: 'Nije sluga veći od svoga gospodara!'. Ako su mene pro-

gonili, i vas će progoniti. Ako su Moju riječ držali, i vašu će držati.

Ali, ovo će sve protiv vas činiti zbog Mog imena, jer ne poznaju Onoga koji Me poslao. Da nisam došao i da im nisam govorio, ne bi imali grijeha. Ali sad nemaju isprike za grijeh svoj. Tko Mene mrzi, i Mog Oca mrzi. Da nisam među njima učinio djela kojih nitko drugi ne učini, ne bi imali grijeha. Ali, su sada vidjeli pa ipak zamrzili i Mene i Mog Oca. Ali ovo biva da se ispuni riječ napisana u njihovu zakonu: 'Mrzili su me bez razloga!'

Kada dođe Branitelj, kojega ću ja poslati od Oca, Duh istine koji izlazi od Oca, svjedočit će za me. I vi ćete svjedočiti, jer ste od početka sa mnom« (Iv 15,18-27).

»... Dođite k Meni svi koji ste umorni i opterećeni, i ja ću vas okrijepiti. Uzmite jaram Moj na se i učite od Mene, jer sam krotka i ponizna srca. Tako ćete naći pokoj svojim dušama, jer jaram je Moj sladak a Moje breme lako...« (Mt 11,28-30).

Kada je riječ o odnosu prema maloj djeci koja se još nisu rodila, često se čuju priče o novcu, materijalnom standardu, skupoći itd.

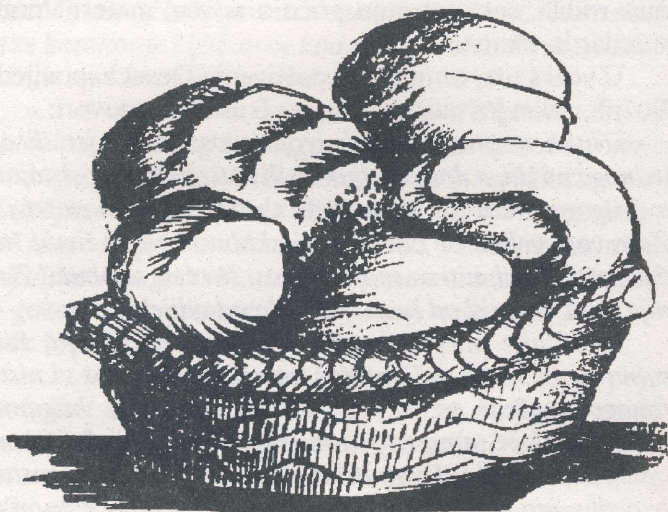
U vezi s tim, uz potrebu poštivanja Deset zapovijedi Božjih, želim još citirati dragoga Isusa kada govori:

»Nitko ne može služiti dvojici gospodara, jer ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti, ili će uz jednoga pristajati a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i bogatstvu! Zato vam velim: ne brinite se tjeskobno za svoj život: što ćete jesti ili piti; niti za svoje tijelo: u što ćete se obući! Zar nije život vredniji od hrane, a tijelo od odijela?

Pogledajte ptice nebeske! Niti siju, niti žanju, niti sabiru u žitnice, i vaš ih Otac nebeski hrani. Zar vi niste mnogo vredniji od njih? Tko od vas može brigama produžiti život samo za jedan lakat? I za odijelo, što se tjeskobno brinete? Promotrite poljske ljiljane kako rastu! Niti siju, niti žanju. A ja vam kažem da se ni Salomon u

svoj raskoši svojoj nije zaodjenuo kao jedan od njih. Pa ako tako Bog odijeva poljsku travu koja danas jest, a već se sutra baca u peć, zar neće mnogo radije vas, malovjerni?!

Ne brinite se tjeskobno i ne govorite: što ćemo jesti, ili što ćemo piti, ili u što ćemo se obući?! – to sve traže pogani – jer zna Otac vaš nebeski da vam je to sve potrebno. Zato najprije tražite kraljevstvo Božje i njegovu pravednost, a to će vam se nadodati! Dakle: ne brinite se tjeskobno za sutrašnji dan, jer će se sutrašnji dan brinuti za se! Svakom je danu dosta njegove muke.« (Mt 6,26-34)

Katoličkim župskim uredima

A P E L

za još veći rad na zaštiti života svakog ljudskog bića i moralnih vrijednosti

Velečasni gospodine,

Osjećam se dužan obavijestiti Vas o velikoj tragediji koja se oko nas događa, zbog proširenosti ubijanja najslabijih, najnemoćnijih, najnezaštićenijih ljudi, a to su mala djeca koja se još nsiu rodila, starci i teški bolesnici.

Uz »kirurške« oblike abortusa, nerođenu djecu ubijaju i različitim abortivnim sredstvima kojima pokušavaju prikriti pravi način djelovanja.

Spirala je danas postala najčešći uzrok smrti u našim krajevima. Ona ubija ljude u većem broju nego što ima registriranih pobačaja, više nego što ih je ginulo u bilo kojim dosadašnjim ratovima!

Ranim beta HCG testovima na trudnoću je ustanovljeno da uz svaku vrstu spirale ipak dolazi do začeća i da onda spirala ubija dijete staro najčešće 1—2 tjedna sprečavanjem njegovog usađivanja u maternicu dok žena obično ni ne primijeti da je trudna. Jedna spirala prosječno godišnje ubije nekoliko djece, nekada i u uzastopnim mjesecima.

Također i uz druga, lažno prozvana »kontracepcijska« sredstva, dolazi do začeća, pa onda ova sredstva na sličan način ubijaju djecu u prvim danima života (sve

vrste antibaby pilula, postkoitalna sredstva, Depo-Provera, vakcinacije protiv trudnoće, a objavljeno je da dolazi u obzir da nekada mogu ubojstveno djelovati čak i spermicidna sredstva koja sadrže »nonoxinol« 9 (većina ih to sadrži).

Protivnici života, farmaceutska industrija, neki radnici u »zdravstvu«, te njihovi ostali suradnici, vode pravi rat protiv nerođenih, kojega se prema broju poginulih s pravom može nazvati treći svjetski rat! Oni ulažu velike napore da inficiraju što više žena i muškaraca raznim ubojstvenim i protuživotnim sredstvima, a narod koji je obično neuk i koji se dao na njih nagovoriti ni ne sluti da njima ubija svoje vlastite sinove i kćeri!

Postavimo se još snažnije u obranu ove male dječice koju se ubija na spomenute a i brojne druge načine! Sjetimo se da što god se učini jednome od najmanje braće da je to isto kao da se učini Isusu Kristu!

Dakle, kada god bi netko propustio zaštititi ovu dječicu, koju npr. ubija spirala, pilula i slična sredstva, to bi bilo kao da Krista propušta štititi!

Iako se o ovim tragičnim događajima već višekratno pisalo u našoj katoličkoj štampi, vidi se da to još uvijek nije dovoljno! Mnogi ljudi ovu štampu ne čitaju redovito, a neki ni ne idu redovito u crkvu.

Narod je biološki sve ugroženiji još i sa smrtonosnom bolešću AIDS, koja se širi munjevitom brzinom i u našoj zemlji, a prenosi se čak i samim poljupcem na usta, kao i preko plastične kontracepcije.

Često nam se loše odnose i prema starima, teško bolesnima. Rodbina ih nekada, iako je potrebno, ne vozi u bolnicu, žele ih se što prije riješiti. Kada svećenik sazna za takav slučaj, npr. pri bolesničkom pomazanju, ali kada to saznaju i drugi ljudi, ne smiju se prema tim propustima odnositi kao što je to bilo prije nekoliko stotina godina kada nije bilo bolnica ni adekvatnog liječenja.

Danas se može čovjeka izliječiti od mnogih bolesti, odnosno olakšati i produžiti život, o čemu ukućani ni ne znaju. Ukućani nisu u stanju postaviti ni pravu dijagnozu bolesti, no u stanju su osuditi djeda ili baku na smrt riječima da je njemu ili njoj vrijeme da umre. Samo dragi Bog zna kada je kome vrijeme da umre, a na nama je da takvom čovjeku pružimo potrebnu njegu i dobro liječenje. Nas se ovi ljudi tiču čak i kada nam nisu rodbina, jednako kako se je ranjenik pored ceste ticao milosrdnog Samarijanca.

Ima slučajeva da i zdravstveni radnici odbijaju potrebnu dijagnostiku, liječenje i njegu staraca i teških bolesnika s ciljem da ih se što prije riješe. Često im daju nepotrebno sedative u dozi da oni prestaju jesti, normalno disati i micati se, pa ubrzo umru zbog upale pluća, dekubitusa, infekcija, dehidracije i sl. I ovdje se također radi o jednoj vrsti eutanazije.

Što činiti?

1. Pojačati molitve, žrtve, služiti češće Sv. Mise s nakanama da bi se svijet obratio, da bi se prestalo s ubijanjem. Preporučam uvođenje redovitih klanjanja pred Presvetim Oltarskim Sakramentom s istim ciljem. Rad na jačanju katoličke vjere.

2. Informirati ljude o ubojstvenom učinku spirale, pilule i ostalih takvih sredstava na takav način i s takvim ciljem da ih se prestane upotrebljavati, odnosno da ih ni kasnije u životu ne uzmu, te da prenose te informacije i na druge.

Ako mi, vjernici ne budemo protiv toga dovoljno informirali, tko će? Zar će se protiv tih ubojstava npr. spiralom nevjernici truditi više nego mi vjernici? Kroz sadašnje »zdravsto« se intenzivno nastoji ta sredstva

proširiti i premalo je onih ljudi u medicini koji se protiv toga bore.

Svećenik zbog svojih kontakata s narodom i zbog svoga autoriteta može učiniti vrlo mnogo na zaštiti ugroženih života. U tu svrhu se mogu iskoristiti vjeronauk, priprava za brak, ispovijed, propovijed, molitva vjernika, seminari, tribine, predavanja i ostali načini kontaktiranja s ljudima da ih se o ovim stradanjima informira i angažira ih u obrani života!

Na upotrebu abortivnih i kontracepcijskih sredstava potiču čak i neki udžbenici. Znači da se đacima sa strane crkve već u isto to vrijeme, pa i prije, mora pomoći u sprečavanju sablazni i objasniti im nedopuštenost abortusa, kontracepcije sterilizacije, i sl. Nakon sakramenta Sv. Potvrde, nažalost, mnogi se raziđu i kasnije im se bitne stvari može znatno teže sistematski objasniti. Dakle, smatram da se crkveni dokumenti kao Humanae Vitae i Donum Vitae, trebaju na prikladan način objasniti još u dobi dok se svi vjeroučenici redovito okupljaju na vjeronauk.

Molim da se i blagoslovi kuća iskoriste za širenje pogodnog tiskanog materijala koji se kod mene može besplatno naručiti, jer je to možda jedini kontakt s tom obitelji koji ostvarujete kroz cijelu godinu. Pobačaj, spirale, pilule i druga zla su česti upravo u takvim obiteljima. Ljude se ne smije ostavljati u neznanju i u pogrešnom uvjerenju, pogotovo kada bi se radi toga ugrožavali nečiji životi!

3. Potrebno je raditi na redovitim sastancima u sklopu katoličke Crkve u smislu povećanja aktivnosti u obrani ljudskih života, onih staleža koji rade s narodom, a to su između ostalih svećenici, redovnici i redovnice, radnici u zdravstvu i farmaciji, ljudi u vlasti, u socijalnim službama, školama, javnim glasilima, pravnici, umjetnici, radnici u uslužnim djelatnostima itd., a osobito okup-

ljanje i rad s učenicima i studentima ovih i sličnih škola i fakulteta.

Moramo dobro odgojiti nove generacije ljudi, pogotovo iz ovih struka i staleža, koji će radeći s narodom više djelovati na zaštiti i poštivanju života svakog čovjeka, sve od začeća nadalje. Pomoći ćemo im da u tom smislu maksimalno iskorištavaju svoj položaj i svoje mogućnosti za koje se ranije možda nisu sjetili, ali ćemo ih još i ohrabriti da svoj posao obavljaju u skladu s etičkim principima koje ih uči katolička Crkva.

4. Organiziranje kvalitetnih tečajeva priprave za brak u crkvi, te rad u crkvi s bračnim parovima. Treba paziti da predavači ipak cjelovito objasne zaručnicima ono što je potrebno, pa da se ne dogodi da nakon tečaja ipak nisu naučili ni jednu suvremenu prirodnu metodu, da se ne dogodi da ne budu upozoreni da su spirale, pilule i sl. sredstva ubojstvena. Uz ovo, na tečajevima priprave za brak a i u kasnijim susretima sa bračnim parovima, mora se jasno prikazati poruke crkvenih dokumenata Humanae Vitae i Donum Vitae.

Jedan od načina borbe protiv ovih dokumenata je i taj da narod ne sazna što u njima piše.

5. Korištenje i ponuda odgovarajućeg tiskanog materijala, kojeg možete dijeliti preko stolića za katolički tisak u crkvi, ali i prigodom krštenja djece, posjete obiteljima, na vjeronauku i sl. Na mojoj adresi možete takve materijale naručiti besplatno.

6. Poučavanje prirodnog planiranja obitelji. Iako su danas otkrivene jednostavne i pouzdane prirodne metode planiranja obitelji, koje odgovaraju za svaki bračni par, pa i u slučajevima ženinih neredovitih ciklusa, mnogi radnici u zdravstvu ih još uvijek ne poučavaju u dovoljnoj mjeri ni na pravi način.

Kao što se nekada radilo kroz Crkvu na opismenjavanju ljudi, tako je danas došlo vrijeme da se kroz

Crkvu treba poučavati i prirodno planiranje obitelji. Spreman sam na Vaš poziv doći i održati predavanje o prirodnom planiranju obitelji bračnim parovima i u Vašoj župi, (npr. prilikom roditeljskih sastanaka), a tom bih prilikom mogao održati predavanje i o načinima rada na zaštiti ugroženih života i moralnih vrijednosti.

Bio bih Vam zahvalan ukoliko mi pošaljete adrese ljudi koji bi sa mnom na tom planu htjeli surađivati, naročito iz onih staleža koji rade s narodom, ali i od svih drugih ljudi.

7. Potrebno je uključivanje što većeg broja sudionika u molitvenu akciju »Zaštitimo sve živote«, o kojoj sam Vam spreman poslati upute.

8. Karitativni rad. Nekada je dovoljna samo lijepa riječ i istinita informacija, no često ljudi traže još i materijalnu pomoć.

9. Borba protiv pornografije. Proteste uputite odgovornima u općini i republici, kako pismeno, tako po mogućnosti i prigodom osobnih susreta s njima. Posjetite i prodavače u kioscima, videotekama, radnike u kinima i odlučno se pobunite protiv prostota koje čine. Oni moraju vidjeti da svećenik zbog toga odlučno protestira i da to ne dozvoljava. Često su postavili kioske s nemoralnim sadržajima neposredno pored crkve.

U borbi protiv pornografije često može pomoći sprey za bojenje automobila s kojim se u nekoliko sekundi može obojati plakat s bestidnim slikama postavljen npr. na nekoj kući ili u filmskom izlogu.

10. Potrebno je pronaći osobe koje su uvijek protiv pobačaja i uvijek za zaštitu života sve nerođene djece, zainteresirati ih za rad na tome planu i s njima održavati sastanke o mogućnostima djelovanja.

Pođite s njima u općinu i u zdravstvene ustanove zahtijevajući da vam omoguće da organizirate savje-

tovalište za prenatalnu zaštitu prema modelu kojega opisujem u ovoj knjizi.

11. Potrebno je poput Sv. Ivana Krstitelja posjećivati one koji čine zlo, pa tako i doktore, sestre i farmaceute koji sudjeluju u lancu smrti, odlučno zahtijevajući da s time odmah, bez izuzetka prestanu. U istom smislu obavljati posjete odgovornih u općinskoj i republičkoj vlasti, zastupnike itd. Iskoristiti svoje veze, poznanstva i susrete sa svima njima da im se kaže da prestanu sudjelovati u ubijanju, odnosno da bez odlaganja donesu državni zakon koji štiti život svakog čovjeka, sve od začeća pa do prirodne smrti, bez izuzetka, kao i moralne vrijednosti.

12. Pronađite, odnosno zainteresirajte molim Vas barem jednu osobu u vašoj župi koja bi sa mnom surađivala na ovom planu i pošaljite mi njenu adresu.

13. Na susretima svećenika obrađujte ovu problematiku, npr. pod naslovom »Uloga svećenika u spašavanju najugroženijih ljudskih života«.

14. Sprečavajte prodor antivjeronauka u škole. Protuvjersku djelatnost su ranije u školama provodili tako što su lagali da Boga nema. Sada protuvjersku djelatnost intenzivno provode napadajući petu i šestu Božju zapovijed, na taj način što u neke školske udžbenike uvrštavaju poticaj na abortivna i obesplođujuća sredstva i što s takvim sadržajima predavanja ulaze u škole neki nazovi radnici u zdravstvu.

Osim toga u neke škole prodiru čak i sa sadržajima magije predstavljajući se da su oni »new age« pokret, »transcendentalna meditacija«, mađioničari itd.

Molim Vas da se trudite oko sprečavanja i tih zala.

15. Molim svećenike da po crkvama načine, ako već nisu, dobre zatvorene ispovjedaonice, s dovoljnom akustičnom izolacijom. Ljudi se u takvim ispovjedaonicama lakše ispovijedaju, a bolje se može ostvariti i razgovor

između penitenta i svećenika pri čemu se mogu dati pojedina pitanja i smjernice iz područja o kojemu se u ovom apelu govori.

16. Treba otkrivati i usavršavati i ostale brojne načine rada u zaštiti svakog ljudskog života.

Odani u Kristu

dr. med. Antun Lisec, spec. kirurg

Dodatak apela katoličkim časnim sestrama

Poštovane sestre redovnice,

Molim i Vašu posebnu pomoć u prihvaćanju ovoga apela!

Sigurno i Vaša redovnička zajednica želi imati dovoljan broj članova, proširivati se i imati budućnost.

U vremenu kada se svakodnevno već i u našoj Domovini ubiju tolika djeca, očito je da se među njima ubija i one djevojčice koje bi inače danas sutra postale časne sestre samo da su im dopustili da žive.

— Nastojte što češće razgovarati o potrebi zaštite života nerođene djece, širite ljubav prema djeci. Nekada će to biti čak i članovi Vaše obitelji kojima treba Vaša riječ. To su nekada roditelji djece koja su kod Vas u vrtiću ili na vjeronauku, ili osobe koje od Vas traže neki savjet.

— Mnoge žene se povjeravaju časnim sestrama. Nekada ćete saznati da netko upotrebljava spiralu, pilulu ili neko druge slično ubojito sredstvo, pa ih od toga odgovarajte, ali im i unaprijed protiv toga govorite da nikada ni ne uzmu. Kada nekoga odgovorite od

spirale, spriječili ste nekoliko ubojstava godišnje, a slično vrijedi i za pilulu i za razna druga takva sredstva. U tome Vam mogu pomoći i tiskani materijali koje Vam mogu poslati.

– Širite informacije o ljepoti života nerođene djece. Pokazujte i širite i druge dobre audiovizualne materijale iz tog područja, plastične modele djece od 11 tjedana, adekvatne naljepnice itd.

– Obradite kvalitetno ove teme na duhovnim vježbama koje možda držite za djevojke, ali i na roditeljskim sastancima. Spreman sam Vam besplatno doći i održati predavanja.

– Časne sestre mogu župnicima dati poticaj i pomoć u organizaciji predavanja i seminara iz ove tematike.

– One časne sestre koje imaju kontakt sa zdravstvenom službom, mogu još lakše organizirati predavanja za zdravstvene radnike koja bi im održao katolički svećenik, a u tome sam spreman i sam pomoći.

– Popularizirati molitvenu akciju »Zaštitimo sve živote«.

– Sestre koje rade u zdravstvu imaju bezbrojne načine djelovanja kako na pacijente, tako i na ostale radnike u smislu da ih se pravilno informira, ali i ohrabri da ne sudjeluju ni na koji način u prepisivanju, ugrađivanju, izdavanju, naručivanju, proizvodnji, reklamiranju te u raspačavanju abortivnih i obesplođujuih sredstava, te da ispravno rade i u svim ostalim područjima djelatnosti.

– Pokušajte se izboriti za mogućnost da odgovarate trudnice od pobačaja prema modelu savjetovališta za prenatalnu zaštitu kojega dajem.

– Neke sestre imaju sklonost za umjetnička izražavanja (slikarstvo, književnost, pjesme, recitacije i sl), kroz što se također mora širiti ljubav prema nerođenoj djeci, veličati očinstvo i majčinstvo itd.

– Pružiti barem neki mali znak pažnje roditeljima zbog toga što su rodili dijete a nisu ga ubili.
– Poglavarice mogu djelovati na ostale sestre da ih se potakne i pouči kako da još više rade na zaštiti ugroženih ljudskih života i moralnih vrijednosti
– U susretima redovnica potrebno je obrađivati ove teme, npr. pod naslovom: »Uloga redovnice u zaštiti ugroženih ljudskih života«.
– Časne sestre mogu pomoći u organizaciji redovitog okupljanja u Crkvi učenika i studenata medicinskih, farmaceutskih, defektoloških, pedagoških i ostalih škola gdje se nalaze ljudi koji će na osobit način raditi s narodom, a okupljati u Crkvi i one koji su već zaposleni.
Ovo treba učiniti u svakom mjestu gdje postoje takve škole ili fakulteti, odnosno gdje postoje takve ustanove gdje se radi s narodom.
– Pitajmo se svakoga dana što bismo još bolje i još više na ovom planu mogli učiniti. Molimo se dragom Bogu da nam da svjetla.
– Poželjno je organizirati priredbe u kojima će se veličati ljubav roditelja prema djeci i djece prema roditeljima te braniti živote nerođene djece, staraca i bolesnika
– Javljati se dobrim člancima u vjerskom i društvenom tisku. Kod odgovornih za zlo protestirati usmeno, pismeno i telefonski.
– Neke sestre imaju smisla za držanje predavanja iz ovog područja.
– Borite se energično za spas nerođenog djeteta i u svakom pojedinačnom slučaju. Za takve slučajeve možete saznati preko svojih suradnika među narodom i u zdravstvu.
– Sprečavajte prodor antivjeronauka u škole o čemu se u ovoj knjizi detaljnije govori na posebnim mjestima.

– Javite mi se radi daljnje suradnje, kao i s Vašim otkrićima i prijedlozima u vezi što boljeg rješavanja ove problematike.

dr. med. Antun Lisec

P.s. Iako sam ove apele već poslao na župne urede i redovničke zajednice, ipak ih i sada objavljujem da bi bili poticaj još i laicima, ali i onim svećenicima i redovnicama koji ih možda nisu ranije dobili.

MOLITVENA AKCIJA »ZAŠTITIMO SVE ŽIVOTE«

U današnjem se vremenu, kao što vidimo, ne poštuje dovoljno ljudski život, pogotovo onih najmanjih, najnemoćnijih, nerođenih.

Zbog toga je potrebno da se svi što aktivnije uključimo u molitvu i rad na zaštiti svakog ljudskog života. U preporuci uzoritog gosp. kardinala dr. Franje Kuharića za ovaj molitveni pokret, od 28. XI. 1989. stoji:

»Obiteljski centar« iz Slavonskog Broda priopćio mi je nakanu da u Crkvi u Hrvata potakne molitveni pokret za zaštitu i spas nerođene djece. Tu inicijativu rado preporučam i želim joj uspješan rast. Uvjeren sam da će brojni molitelji prihvatiti taj poticaj i moliti da Duh Sveti probudi savjesti svih onih koji odlučuju o životu i smrti začetih ljudskih bića da shvate Božju zapovijed: Ne ubij! Svako začeto ljudsko biće začeto je s neotuđivim pravom na život. Taj život, skriven u tijelu žene, povjeren je od samog Stvoritelja ljubavi da ga nosi, čuva i štiti od svake opasnosti i prijetnje da bude ugašen.

Živimo u takvoj civilizaciji suvremenog svijeta koja je pred tim životom izgubila svako poštovanje i prisvojila si je pravo da s nemoćnim ljudskim bićem pravi pokuse u laboratorijima, da ga kao materijal upotrebljava u proizvodnji lijekova i kozmetičkih sredstava, da ga ubija u nebrojenim mnoštvima jednostavno iz razloga jer je »neželjeno«. To je duboki pad etike svijesti i moralne savjesti.

Suočeni s tom mračnom stvarnošću vjernici i svi ljudi dobre volje pozvani su na obranu nevinih ljudskih života, prepuštenih tolikoj samovolji, neodgovornosti i često samo sebičnoj računici. Pozivom na razum i savjest nužno je dozivati u pamet ljudima vrijednost i nepovredivost nerođenih.

Nečovjek je svaki onaj koji dokrajčuje život nemoćnog i nevinog ljudskog bića. A tko bi pristao na to da ga se ocijeni kao nečovjeka? Zato je nužno buditi novu svijest u ljudima o dostojanstvu i nepovredivosti života.

Svako društvo koje se boji dolaska novih građana na svijet i smatra ih opasnošću za standard i budućnost, očituje ne samo teški egoizam nego i nesposobnost da darove Neba i zemlje stavi u službu novih života. Na žalost, dugo je stvarano javno mijenje protivno novim životima.

Molitveni pokret za spas nerođenih je svjedočanstvo vjere u Božje svjetlo i Božju pomoć da se savjesti probude, da se neopozive vrijednosti prihvate, da se misli, govori i djeluje u skladu s Božjom vizijom čovjeka, njegova smisla u vremenu i određenja za vječnu budućnost. U svakom je začetom djetetu začeta i njegova osobna vječnost! Život je svetinja!

Ovu pohvalnu inicijativu stavljam pod posebnu zaštitu i zagovor Presvete Bogorodice — Djevice i Majke Marije koja je rodila rodu ljudskom Bogočovjeka — Spasitelja Isusa Krista da nam bude »Svjetlo istinsko, koje prosvjetljuje svakog čovjeka« (Iv 1,9). Molimo da tako bude!

Uz srdačan pozdrav u Isusu i Mariji svima želim Božji blagoslov!

+ Franjo kard. Kuharić
nadbiskup zagrebački
predsjednik BK

U Zagrebu 28. studenog 1989.

Sudionik ovog pokreta prihvaća da će:

1. Svakodnevno moliti desetku Sv. krunice, »Pod obranu se Tvoju...«, »Spomeni se o Predobrostiva...«, neku sličnu molitvu ili:

Presveto Srce Isusovo, prikazujem Ti po Bezgrešnom Srcu Marijinu, čitavu svoju prošlost, sadašnjost i budućnost. Spreman sam uvijek poslušati Tvoj sveti glas, i Ti mi pomozi da ga otkrivam i slijedim.

Ja znam da uvijek, kada zaštitim život čovjeka, da je to kao da Tebe, Isuse, štitim; i kada bih propustio zaštititi ljudski život, da bi to bilo kao da propuštam zaštititi Tebe, o Isuse!

I, zato sada odlučujem moliti, raditi i žrtvovati se za dobro svih ljudi i za zaštitu njihovih života, posebice onih najnemoćnijih. Amen. Oče naš...

2. Svoje sudjelovanje na Sv. Misi, Sv. Ispovijedi i Sv. Pričesti, barem jednom mjesečno će namijeniti za zaštitu ugroženih ljudskih života, posebice nerođene djece.

3. Činiti i razna druga dobra djela i žrtve, npr. pomaganje starima, bolesnima i nemoćnima, obiteljima u potrebi, odricanje od alkohola i pušenja itd.

4. Truditi se oko napredovanja u vjeri, npr. što češćim sudjelovanjem u Sv. Misi, molitvom, čitanjem i razmatranjem Sv. Pisma, sudjelovanjem u katoličkim duhovnim obnovama i seminarima, čitanjem katoličkog tiska itd.

5. Svoj položaj i svoje mogućnosti iskorištavat će za zaštitu ugroženih života, posebice nerođene djece, i za zaštitu moralnih vrijednosti. Razvijat će u tom smislu i svoje talente i djelovanje (dobar primjer vlastitog života, dobar odgoj i pravilno informiranje drugih, korištenje žive i pisane riječi, umjetničkim izražavanjem, organiziranjem seminara, tribina, predavanja i akcija »za život«, širenjem materijala koji pridonose zaštiti života i moralnih vrijednosti: tiskani materijali, audiovizualna

sredstva itd., zauzimanjem za zaštitu života nerođenog djeteta i u svakom pojedinanom slučaju).

6. Ni na koji način neće sudjelovati u oduzimanju ljudskih života, pa tako ni u proizvodnji, distribuciji, naručivanju, izdavanju ili primjeni ubojstvenih sredstava

7. Svećenik, sudionik ovoga pokreta, uz gore spomenuto, barem će jednom godišnje prikazati Sv. Misu za zaštitu ugroženih ljudskih života, posebice nerođenih, te za one koji rade na njihovoj zaštiti. Barem jednom mjesečno će organizirati klanjanje pred Presvetim Oltarskim Sakramentom u istu svrhu

8. Poželjno je da se svaki sudionik javi na adresu: Obiteljski centar, Kumičićeva 16, 55000 Sl. Brod, tel. 055-235-658 radi daljnje suradnje.

9. Sudionik ovog pokreta postaje dionikom brojnih Sv. Misa koje se za njih prikazuju.

SAVJETOVALIŠTE ZA PRENATALNU ZAŠTITU

U sklopu utjecaja na sve strukture u društvu, uključujući doktore, sestre, farmaceute i ostale da prestanu učestvovati u ubijanju ljudi, sve od začeća pa nadalje, potrebno je djelovati i na sve trudnice da zavole i rode svako začeto dijete.

Dajem opis modela savjetovališta za odgovaranje trudnica od pobačaja. U onim mjestima gdje ljudi u bijelom još uvijek ubijaju djecu, takva savjetovališta mogu pomoći da se iz ruku smrti izvuku mnoga djeca i da im se spase životi. I sam sam bio angažiran u radu takvog savjetovališta u Požegi. Zahvaljujući njemu, od pobačaja su odustale mnoge žene. Imao sam priliku gledati ih poslije poroda kako su sretne sa svojom djecom.

Ne znam da li mi se to samo čini, ali kada već prvi put sretnem tu malu djecu poslije rođenja, kojima sam pomogao da ih ne ubiju, tako me umiljato gledaju, kao da me poznaju...

Uvodne napomene

Sadašnje generacije muškaraca i žena u plodnom periodu života, u znatnoj mjeri su postali žrtve protuživotnog, proturoditeljskog odgoja koji se nad njima, kroz čitavi niz godina, na različitim područjima provodio.

Osim toga žena inače u trudnoći često bude sklona promjenama raspoloženja, depresivnim stanjima, probleme od ranije ona znade predimenzionirati, a nekada bude sklona pogrešnim odlukama. Jednom broju trudnica potrebna je i materijalna pomoć koju mnoge od njih same nelagodno odlaze tražiti na odgovarajuća mjesta.

Praksa pokazuje da veliki broj očeva i majki nerođene djece kasnije duboko, iskreno žale što su učinili pobačaj i tvrde da ga ne bi učinili da je netko s njima u vrijeme trudnoće više radio na odgovaranju od pobačaja.

Velikom broju trudnica a i očeva nerođene djece nisu poznate bitne činjenice o životu djeteta prije rođenja ni o štetnosti pobačaja.

U svakom slučaju trudnica je vrijedna pažnje. Njoj se treba pokloniti dovoljno vremena i truda kako bi ju se podržalo u smislu prihvaćanja rođenja djeteta.

Podsjetimo se koliko se vremena, kadrova i materijalnih sredstva utroši za izvodenje palijativne operacije npr. raka želuca, pri kojoj se čovjeku produži život za nekoliko mjeseci. Naravno, i to je humano. Međutim, upitajmo se koliko se do sada u prosjeku vremena, truda, kadrova i materijalnih sredstava koristilo za rad sa trudnicama koje traže pobačaj, kako bi ih se od pobačaja odgovorilo. Kontakt sa trudnicom koja je tražila pobačaj, uglavnom je bio u sklopu ginekološke službe. Neki ginekolog bi trudnicu nagovarao na rođenje djeteta, neki bi šutio, a bilo je i slučajeva upravo nagovaranja na pobačaj. Vrijeme koje bi ginekolog do sada potrošio za odgovaranje trudnice od pobačaja u prosjeku je bilo vrlo maleno i nekada se mjerilo sekundama ili minutama.

Kada se trudnicu, odnosno oca djeteta odgovori od pobačaja, pomogne se u spašavanju života djeteta (djece), ali i nepreglednog niza generacija koje će se danas-sutra od toga djeteta roditi. Time se od štetnih posljedica

pobačaja zaštiti roditelje, obitelj, radnu sredinu, bivše izvođače pobačaja i društvo u cjelini.

Ginekologija spada, kao što je dobro poznato, u tzv. kirurške discipline. No, za rad na promjeni negativnog stava prema rađanju djeteta u pozitivni, bitni su i elementi koji nisu iz područja kirurgije. Naravno, od ginekološke službe se i nadalje očekuje posvećivanje što većeg vremena i truda u odgovaranju svake trudnice od pobačaja. Međutim, u tom izvanredno važnom i humanom zadatku ginekološkoj službi je potrebna pomoć.

Takva pomoć se može pružiti preko organiziranja Savjetovališta za prenatalnu zaštitu kojega opisujem.

Psihologija je otkrila više bitnih elemenata za uspjeh u promjenama negativnih stavova u pozitivne. Među te elemente spadaju:

– Sposobnost za komunikaciju osobe koja radi u savjetovalištu (u daljnjem tekstu savjetnik)
– Da bi pacijent promijenio negativni stav u pozitivni, bitno je da savjetnik ima pozitivni stav. Npr. veći uspjeh u odgovaranju od pušenja ima savjetnik nepušač od onoga koji puši. Veći uspjeh u odgovaranju od pobačaja ima osoba koja je uvijek protiv pobačaja i uvijek za život, koja u usmrćivanjima ljudi ne sudjeluje, od onih koji protiv dječjih života ipak rade.
– Djelovanje na emocije. Najveći dio populacije čine tzv. emotivni tipovi a oni lakše promijene negativni stav u pozitivni upravo emotivnim pristupom.
– Jedan dio populacije su tzv.intelektualni tipovi osoba. Kod njih se veći uspjeh postigne racionalnim, intelektualnim pristupom.
– Bitan je utjecaj autoriteta.
– Ponekad je potrebno pružiti materijalnu pomoć.
– Bitno je mjesto vođenja razgovora u smislu prihvaćanja pozitivnog stava (na miru, bez žurbe u opuštenoj atmosferi).

– Pružanje dovoljno vremena za rad na promjeni negativnog stava u pozitivni.

Opis Savjetovališta za prenatalnu zaštitu

Kadrovi: U svakoj zdravstvenoj ustanovi koja ima kontakt s osobama koje traže pobačaj, potrebno je imati osobe koje punim radnim vremenom rade na odgovaranju trudnica od pobačaja. U slučaju da se ne može tom poslu posvetiti osoba s visokom naobrazbom, može se uključiti i osoba sa srednjom medicinskom spremom. U svakom slučaju treba se raditi o osobi koja ima smisla za komunikaciju, koja shvaća humanost i značaj tog posla, koja je uvijek na strani života, uvijek protiv pobačaja i protiv obesplođivanja, koja vjeruje u uspjeh, koja se prihvaća tog posla iz želje da to radi i koja poštuje moralne vrijednosti.

Uz tu, punim radnim vremenom zaposlenu osobu, za rad u savjetovalištu dobro bi došle osobe koje imaju iste gore spomenute osobine, a koje se ovim poslom žele baviti na volonterski način, uz radne obaveze na drugim mjestima. U rad na odgovaranju trudnica od pobačaja kroz ovo savjetovalište ima se pravo uključiti katoličkog svećenika i časnu sestru. To su ljudi autoriteta i diskrecije, koji već inače imaju smisla za komuniciranje s ljudima.

Lokacija: Prostorija za obavljanje razgovora u sklopu zdravstvene ustanove, izvan ginekološke službe. Ginekološka služba a i svi ostali sa svoje strane trebaju i nadalje odgovarati svaku trudnicu od pobačaja. No, pojavljivat će se znatno bolji rezultati kada započne s radom još i ovakvo savjetovalište izvan ginekološke službe. To će onda biti još dodatni faktor za odgovaranje.

Način rada: Pojedinačni razgovor sa svakom trudnicom a po mogućnosti i s ocem djeteta. Kada bi trudnice

koje traže pobačaj bile zajedno, u takovoj atmosferi one ne bi iznijele svoje intimne probleme, a vjerojatno bi došle do izražaja i negativne interakcije članova grupe.

Za probleme koje bi trudnica iznosila protiv rođenja, nudilo bi se druga rješenja a ne pobačaj. Nakon razgovora, trudnici a i ocu djeteta davala bi se u ruku brošura »Zavoli ga i daj mu da živi« (autor dr. med. A. Lisec) u kojoj je prikazan opis djeteta prije rođenja, štetnost pobačaja te adresa za pružanje materijalne i duhovne pomoći.

Moglo bi se u radu s trudnicom i ocem djeteta koristiti i druga, slična audiovizualna sredstva koja idu u prilog rađanju djeteta.

Nakon spomenutog razgovora obavlja se istoga dana patronažni kućni posjet trudnica od strane osobe iz ovog savjetovališta s ciljem nastavka djelovanja da bi se odustalo od usmrćivanja djece.

Kako praksa pokazuje, taj patronažni posjet otkriva da je žena u svom ambijentu znatno sklonija razgovoru nego u prostoru savjetovališta. Kada trudnica dolazi tražiti pobačaj, ona obično govori ono na što se spremala nekoliko dana. No, kod njene kuće se najčešće vidi da je materijalna situacija znatno bolja nego što ju je prikazala u ambulanti, a tamo se uvijek nađu još i dodatni elementi koji idu u prilog rađanju djeteta. Patronažne posjete trudnica doživi kao znak velike pažnje i brige za nju, a to je od velike pomoći za prihvaćanje rođenja a ne pobačaja.

U slučaju potrebe za pružanjem materijalne pomoći, ona se ostvaruje u suradnji s centrima za socijalni rad, župskim karitasima i humanitarnim organizacijama na preporuku osobe iz savjetovališta. No, prethodno je potrebno načiniti sastanke sa zaposlenima u centrima za socijalni rad, kako bi pružali prioritet upravo trudnicama za rađanje djeteta. Ranije je bilo slučajeva da se socijalni

radnik izruguje s trudnicom, da ju čak nagovara na pobačaj i sudjeluje u pobačaju, a to se ne smije dozvoliti.

Trudnicu, a po mogućnosti i oca nerođenog djeteta, u Savjetovalište za prenatalnu zaštitu upućuje svaki zdravstveni radnik koji s njom dolazi u kontakt, a svakako i ginekološka služba.

U tijeku ili nakon rada u savjetovalištu ne izdaje se nikakav nalaz, uputnica, potvrda, mišljenje ni za roditelje nerođenog djeteta ni za bilo koga drugoga.

Dijete se ne smije usmrtiti ni nakon savjetovališta.

Poželjno je načiniti kontakte s općinskim, odnosno županijskim rukovodstvima kako bi ona pomogla u posebnim situacijama pri zapošljavanju i na druge načine u smislu podrške rađanju. Oni često pokazuju veliki interes za provođenje prenatalitetne politike i zaista nekada pruže dobru pomoć.

Materijalna sredstva: S obzirom da Republički fond zdravstva za sada ne pokriva rad takvog savjetovališta, materijalnu pomoć se treba tražiti od karitasa, od hrvatskog iseljeništva i sličnih dobrotvora.

Volonteri koji pomažu obično rade besplatno mada zavređuju plaću za dobar rad.

Radom Savjetovališta za prenatalnu zaštitu postižu se značajni rezultati u spašavanju života i zdravlja, u interesu naroda i te materijalne troškove bi se moralo podnijeti.

Savjetovališta za odgovaranje trudnica od pobačaja danas u Hrvatskoj postoje pri bolnicama u nekoliko gradova.

Zaključak

Uvjeren sam da je u Hrvatskoj preostalo dovoljno zdravih snaga koje su u stanju organizirati takvo sav-

jetovalište, i to u suradnji s katoličkom Crkvom, poput više drugih gradova. Uz duhovne i zdravstvene štetne posljedice abortusa radi se još i o našem hrvatskom biti ili ne biti.

Hrvatsku čine ne samo teritorij i granice, nego i ljudi — kako oni rođeni, tako i oni nerođeni. Hrvatski narod je najugroženiji narod na čitavoj zemaljskoj kugli. Ne vodi se rat niti protiv jednog drugog naroda na čitavoj Zemlji koji je tako malobrojan kao hrvatski narod, a koji ima tako nizak natalitet kao mi.

Demografska slika Hrvatske je vrlo loša. Tek je nekoliko općina u kojima je više rođenja nego sprovoda, no prirodni priraštaj i u tim općinama (najveći ima Metković +8 promila), daleko zaostaje iza prirodnog priraštaja u muslimanskim zemljama (Turska: 20,8; Afganistan: 25,8; Egipat: 28,4; Sudan: 28,5; Iran: 31,0; Libija: 31,5; Kuvait: 31,6; Alžir: 31; Pakistan: 32,1; Oman: 32,7; Saud. Arabija: 33,7 ili Irak 35,7 promila).

PRIJEDLOG NACRTA ZAKONA KOJI IDE U PRILOG RODITELJSTVU

Hrvatsko državno zakonodavstvo je do sada (početak 1994.) usmjereno u velikoj mjeri protiv djece. Potrebne su radikalne izmjene u njemu, i to bez odlaganja. Dajem koncept iz kojega se vidi kakvo bi hrvatsko zakonodavstvo na ovom području trebalo biti.

1 – Potrebno je u gornjem smislu donijeti:

a) zakonske odredbe koje zabranjuju provođenje protuživotnih, protumoralnih i antinatalitetnih djelovanja;

b) zakonske odredbe koje stimuliraju ono što je dobro.

Ad a)

– Stroga zabrana oduzimanja života sve od začeća pa do prirodne smrti, bez izuzetka, uz kaznene odredbe za svaku promišljenu povredu djetetovih prava.
– Stroga zabrana oplodnje u epruveti i drugih vrsta oplodnji pri kojima do začeća djeteta dolazi bez specifičnog oblika bračne ljubavi.
– Stroga zabrana obesplođivanja.
– Stroga zabrana pornografije. Pornografija predstavlja protuvjersku djelatnost, ona izaziva stvaranje mentaliteta neodgovornosti za svoje i tuđe zdravlje i život, stvara odbojni stav prema djeci do čijeg začeća dolazi,

izaziva negativne predispozicije za brak, vjernost, obitelj itd.

— Stroga zabrana sadržaja koji idu u prilog usmrćivanju djece sve od začeća pa nadalje, koji potiču na ulazak u seksualne odnose prije i izvan valjano sklopljenog braka, koji narušavaju bračne, obiteljske i moralne vrijednosti, kako kroz školstvo, zdravstvo, javna glasila, tako i kroz druga područja, što je do sada bilo vrlo prisutno i pridonijelo stvaranju odbojnog stava prema braku, obitelji i djeci.

Kroz državne i društvene institucije, sponzorirane od građana Hrvatske, do sada se sijalo negativne sadržaje koji onda rađaju negativnim plodovima.

Ad b)

1) Mjere koje će donositi rezultate »automatski«, prihvaćanjem zakona.

2) Mjere koje će podrazumijevati trajni rad na odgojno-obrazovnom području u smislu poštivanja svakog ljudskog života sve od začeća pa do prirodne smrti, u smislu odgoja da se u seksualne odnose ne ulazi ni prije a ni izvan valjano sklopljenog braka, te poštovanja ostalih bračnih, obiteljskih i moralnih vrijednosti.

Ad 1):

— Početi isplaćivati dječji doplatak trudnici već od trenutka dijagnostike trudnoće (ona cijelo vrijeme trudnoće mora bolje jesti i imati veće privilegije za dijete koje nosi).

— Osnovnu opremu za novorođene prosječne kvalitete, dati kod poroda ženi besplatno.

— Besplatne pelene i dječja hrana (na recept liječnika).

— Čak i u slučaju da nema komplikacija u trudnoći,

trudnici treba početi porodiljski dopust već od šestog mjeseca trudnoće. U tijeku trudnoće zabraniti ženama rad u noćnim smjenama, rad gdje su izložene radijacijskom zračenju, te kemijskim, fizičkim i psihičkim štetnim faktorima.

– Nakon poroda žena bi trebala imati pravo ostati na porodiljskom dopustu tri godine uz plaću koju bi imala na svom radnom mjestu, odnosno ako nije zaposlena ili je poljoprivrednica uz primanje prosječnog osobnog dohotka koji je u Republici u vremenu korištenja sredstava. Ukoliko bi joj takva mjesečna primanja bila manja od prosječnog osobnog dohotka u Republici, onda bi ona imala pravo na iznos prosječnog osobnog dohotka u Republici za to vrijeme.
Obrazloženje: Važnije je majci omogućiti boravak kod njene kuće sa svojom djecom dok su ona mala, nego da ju se prisiljava da brzo poslije poroda ide raditi, pa da eventualno ode ranije u mirovinu i vrati se u obitelj onda kada ona više djeci nije potrebna u tolikoj mjeri kao kad su djeca bila mala.

– Progresivni dječji doplatak po djetetu (za svako sljedeće dijete veći doplatak). Taj doplatak treba isplaćivati svakom djetetu, bez obzira na imovinsko stanje roditelja, bez obzira da li imaju zemlju, bez obzira da li su roditelji zaposleni ili ne, a također ga isplaćivati i poljoprivrednicima.

– U slučaju socijalno ugrožene trudnice, država je trudnici dužna osigurati nužni smještaj i osnovne životne potrebe već od trenutka dijagnostike trudnoće. U ranijem zakonu trudnica koja je materijalno ugrožena, imala je veće prednosti za osiguranje socijalne pomoći u odnosu na onu ženu koja nije trudna, tek mjesec-dva dana prije poroda i to nije u redu. Njoj treba dati privilegije od početka trudnoće i tada ove privilegije i prednosti daju mnogo bolje rezultate.

– Prednost u dodjeli stanova obiteljima sa brojnijom djecom.
– U slučaju potrebe pružanje materijalne pomoći za podizanje djeteta samohranim majkama.
– Ukinuti porez na dječju hranu, odjeću, obuću, opremu za dijete, dobre igračke itd.
– Obitelji s četvero i više djece trebale bi imati pravo na posebnu materijalnu pomoć u školovanju djece (stipendije...).
– Obitelji s troje i više djece trebale bi imati pravo na oslobađanje od carine prilikom uvoza osobnih automobila. Brojnim obiteljima su potrebni automobili s više mjesta, gdje uz roditelje stanu sva djeca.
– Pogledati i druge mogućnosti koje postoje oko oslobađanja od carine za obitelji s brojnijom djecom.
– Besplatni školski udžbenici za obitelji s troje i više djece.
– Trudnoća žene ne može biti razlog uskraćivanja zaposlenja a ni davanja otkaza.
– Besplatni dječji vrtić.

Ad 2):

Hrvatska država bi trebala pomagati proizvođače dječje hrane, odjeće, obuće, opreme za dijete, kako bismo imali dovoljno jeftinih proizvoda. U Hrvatskoj danas, koliko mi je poznato, nitko ne proizvodi neke vrste pelena niti dječja kolica!

Hrvatska država bi trebala osigurati dovoljan broj solidnih domova za smještaj trudnica u potrebi, kako bi rođenje djeteta dočekale na što dostojniji način. U tim domovima bi žene nakon poroda imale mogućnost smještaja s djetetom dok se ne nađe neko bolje rješenje za svaku od njih.

Trebalo bi postojati neko tijelo u hrvatskoj državi na koje bi se moglo upućivati prijedloge za sponzoriranje i

financiranje posebnih projekata, aktivnosti, manifestacija i sl. koji bi išli u prilog izgradnji pozitivnog stava prema moralu, djeci, roditeljstvu, i za zaštitu bračnih i obiteljskih vrijednosti, ali koje ne bi dozvoljavalo aktivnosti koje se protive nauci katoličke Crkve.

Preporučam čitatelju da svakako pročita dokument Zbora za nauk vjere katoličke Crkve pod nazivom Donum Vitae (Dar života), koji je odobrio Sv. Otac Ivan Pavao II. i naredio njegovo objavljivanje (izdanje Kršćanske sadašnjosti, Zagreb 1987.) U tom dokumentu se nalazi i poglavlje »Moral i građanski zakon«. U njemu se među temeljnim pravima spominje:

»... a) pravo na život i tjelesnu cjelovitost svakog ljudskog bića od časa njegova začeća do smrti,

b) prava obitelji i braka kao ustanove i, u tom sklopu, prava djeteta da ga začnu, dadu na svijet i odgoje njegovi roditelji. Svaka od tih dviju stvari zahtijeva bar donekle dalju razradu...«

Pogledajmo još neke citate iz istog poglavlja Zbora za nauk vjere:

»Kao posljedica poštovanja i zaštite osiguranih nerođenom djetetu, počevši od časa njegova začeća, zakon će morati predvidjeti kaznene odredbe za svaku promišljenu povredu njegovih prava. Zakon neće trpjeti, dapače morat će izrijekom zabraniti, da se s ljudskim bićima — pa bila tek u zametnom stadiju — postupa kao s predmetom eksperimentiranja, sakaćenja ili uništavanja, pod izlikom da bi bila suvišna ili nesposobna normalno se razvijati...«

»... Građanski zakon neka se ne postavlja iza tehnika umjetnog rađanja koje u korist trećih osoba (liječnika, biologa, ekonomske ili upravne moći) oduzimaju ono što je nerazdvojivo povezano s odnosom među supruzima i neka ne ozakonjuju darivanje spolnih stanica među osobama koje nisu združene u braku.

Osim toga, u smislu potpore što je duguje obitelji, zakonodavstvo će morati zabraniti banke zametaka, osjemenjivanje post mortem i 'Zamjensko materinstvo'.

Po svojoj dužnosti javna vlast mora tako djelovati da građanski zakon, u onome što se odnosi na prava čovjeka, ljudskog života i obiteljske ustanove, bude napravljen prema temeljnim normama moralnog zakona...«

»... U mnogim zemljama legalizacija pobačaja i pravna snošljivost prema nevjenčanim parovima otežali su poštivanje temeljnih prava na koja je upozorio ovaj Naputak. Željeli bismo da države ne preuzimaju odgovornost još više otežavajući ta stanja nepravde koja su pogibeljna za društvo...«

»... Svi ljudi dobre volje moraju se založiti, osobito u okviru svoga životnog zanimanja i ostvarivanja svojih građanskih prava, da se promijene moralno neprihvatljivi građanski zakoni i da se poprave nedopušteni postupci...«

KAKO JE U POŽEGI?

Događaj prvi:

Glasnik Sv. Josipa od siječnja 1991. donosi članak »Požežani se odlučuju za život« kojega dajem u nešto skraćenoj verziji:

U Požegi se je u nedjelju 9. rujna 1990. godine održala manifestacija koja je privukla tisuće sudionika, pod nazivom »Dobro nam došao novi živote«. Započela je u poslijepodnevnim satima na glavnom trgu nastupom limene glazbe.

Program je otvorio predsjednijk općine gosp. Tomo Jelić, a potom su nastupila mala djeca sa recitacijama i pjesmicama roditeljima. Mnoštvu od nekoliko tisuća građana održali su poslije toga govore požeški župnici msgr. Josip Dumić i vlč. Vjekoslav Marić, liječnici prim. dr. Georgije Diklić, dr. med. Antun Lisec, nekoliko gostiju iz inozemstva, aktivnih u radu na zaštiti života nerođene djece, te predsjednica Hrvatskog pokreta za život i obitelj, dr.Ružica Ćavar.

Govori su se odnosili na čestitke brojnim okupljenim roditeljima što su svoju djecu rodili i što se trude oko njihovog dobrog odgoja. Osobito se naglašavala dužnost potpunog poštovanja ljudskog života, sve od začeća, te da se mora odmah prestati sa svakim oduzimanjem života. Podsjetilo se i na to da veliki broj djece gubi život zbog spirale, pilule i drugih abortivnih sredstava.

Nakon toga se dogodilo još nešto posebno, što Požega ne pamti. Naime, nakon održanih govora, dvoje djece je, uz najavu, na pozornici pustilo bijele golubove koji su oko vrata ponijeli u nebeske visine male vjenčiće, na spomen pobačenoj djeci čija su tijela spaljena u peći Požeške bolnice.

Potom je mnoštvo naroda, predvođeno svećenikom, djevojčicama u bjelini, s brojnim vijencima pošlo s trga Radićevom ulicom u pogrebnoj povorci, uz obustavljen promet automobila, prema oko kilometar udaljenoj rijeci Orljavi. Tamo je upriličena zajednička pogrebna molitva koju je predvodio vlč. Marić, uz prigodnu komemoraciju i pjesmu za mrtve uz izvodenje dječjeg zbora župe Sv. Leopolda Mandića.

Rijeka Orljava je naime postala zajednička grobnica tisuća pobačene djece koja su u nju dospjela kroz kanalizaciju.

U nju je sada narod položio dvadesetak što većih a što manjih vijenaca, kao znak da mi tu malenu djecu ne zaboravljamo i da za njima žalimo. Predloženo je da, ako se bude saznalo da se u Požegi i dalje djeci oduzima život, da se ponovno na rijeci Orljavi upriliče molitva i komemoracija.

Uz domaće novinare prisustvovala je i novinarska ekipa iz Litve, koja je događaj snimila za televiziju te daleke prijateljske zemlje.

Organizaciju je pomoglo više radnih organizacija, dok je trgovina »Orljava« ustupila na trgu svoj izlog za postavu fotografija i tekstova koji idu u prilog djeci i protive se pobačaju.

Podršku je dala i Radio Požega svojim najavama, a na koncu je delegacija organizacijskog odbora posjetila štićenike đakog doma i uručila im poklone.

Inspiracija i za druge gradove, zar ne?

Događaj drugi

Večernji list u rujnu 1991. objavljuje sljedeći tekst pod naslovom: »Požeški ginekolozi, pozivajući se na svoju savjest, odbijaju sudjelovati u izvođenju pobačaja. Poštivanje života«

»... U srijedu 16. listopada 1991. u prostorijama općine Požega, održano je značajno primanje. Uz predsjednika općine gospodina Jelića, predsjednika Izvršnog vijeća dipl. inž. Bagarića, sekretara za društvene djelatnosti prof. Hercigonju, bili su prisutni i ravnatelj Medicinskog centra mr. sci. dr. Glavić, sva četiri službujuća požeška ginekologa: dr. Navratil, dr. Šimić, dr. Radman, dr. Šperanda, požeški dekan vlč. Petrak, voditelj Obiteljskog centra iz Sl. Broda msgr. Majstorović, te dr. Lisec iz agencije Pro Vita.

Razlog sastanka je hvalevrijedna odluka svih četiriju požeških ginekologa (a prenesena je također i podrška specijalizanta ginekologije dr. Njavre), da, pozivajući se na svoju savjest, odbijaju sudjelovati u izvođenju pobačaja. Sudionici sastanka redom su izrazili ginekolozima čestitke na odlukama koje znače opredjeljenje za poštivanje života, i u tome su im obećali svesrdnu podršku, te prema potrebi zaštitu. U diskusiji se izrazila nada da će se humanom opredjeljenju za život pridružiti radnici u zdravstvu i u svim drugim sredinama. Vremena u kojima se od radnika u zdravstvu i od ostalih pokušavalo stvarati izvršitelje provođenja protuživotne politike, gazeći ljudske živote, savjest i etiku, očito ostaju iza nas. No, da bi zaista ostala iza nas, traže se već sada naše pozitivne odluke i aktivnosti i s time se ne smije otezati.«

Primanje naravno nije prošlo bez prigodne zakuske. Zar se ovakova zakuska ne bi sviđala ginekolozima i farmaceutima i u drugim mjestima?

Kao što je sada već šire poznato, Požega, nije ostala usamljena. Prestali su ubijati djecu i ginekolozi u više drugih gradova, a prestao je u tome sudjelovati i veliki dio farmaceuta. Molimo se i djelujmo da prestanu svi! Pomozimo im da se obrate! Ne ostavljajmo ih na miru dok rade protiv života, vjere i morala.

OPORUKA PALIH GARDISTA

Početkom 1991. godine, uputio sam na državne i općinske organe vlasti u Hrvatskoj, te na veliki broj zdravstvenih ustanova i ginekoloških službi pismo sljedećeg sadržaja:

»PRO VITA«
Dr. med. Antun Lisec
55335 Vetovo, Požeška ul. 11

4. siječnja 1991.

ORGANIMA VLASTI
U REPUBLICI HRVATSKOJ,
RADNICIMA ZAPOSLENIMA U ZDRAVSTVU I
SVIM LJUDIMA DOBRE VOLJE

Novi mučenici pali za zaštitu života nerođene djece

Nedavno su sredstva društvenog priopćivanja prenijela apel s prve borbene linije iz Osijeka, potpisan od 86 gardista, u kojemu stoji da oni, koji se nalaze na braniku naše drage Domovine Hrvatske i za nju liju svoju mladu krv, odlučno traže od doktora, sestara, farmaceuta, od organa vlasti, prosvjete, javnih glasila i drugih, da potpuno zaštite živote sve nerođene djece, sve od začeća pa nadalje, te da im se bez izuzetka prestane i zabrani oduzimanje života. Od hrvatske vlasti u tom apelu traže i zaštitu moralnih vrijednosti.

Za neke od tih hrvatskih boraca ovo nije bio samo apel, nego i oporuka.

Iako je od potpisivanja apela, tj. od 3. X. 91. prošlo tek tri mjeseca, petero potpisnika je palo, i zaista svoju krv prolilo za gore spomenute ciljeve.

Iz ponašanja u praksi vidi se da prolivena krv hrvatskih mučenika mnogima ništa ne predstavlja. Međutim, ta krv ipak vapije do svih odgovornih koje se ovdje spominje, a i do svakoga od nas. Ne budimo na nju gluhi!

Potrebno je spomenuti imena ovih hrvatskih mučenika, palih za zaštitu života nerođene djece i za zaštitu moralnih vrijednosti. To su:

1. Štetka Vjekoslav, iz Našičkog Markovca, ubijen od strane četnika 12. X. 1991.
2. Janušić Stjepan ubijen od strane četnika 12. X. 1991., svezan i bačen u Dravu.
3. Daniel Ristić iz Osijeka, ubijen 15. XI. 1991. tenkovskom granatom kod Marinaca.
4. Maračić Vitodrag, rodom sa Krka, bio je student u Osijeku, pao kod Marinaca 15. XI. 1991.
5. Marijan Ljubić iz Darde, pao kod Marinaca 15. XI. 1991.

Koja još zemlja na svijetu ima mučenike koji su na ovakav način dali život za zaštitu morala, te života i onih djevojčica i dječaka koji se još nisu rodili?

Pobačaja ima ne samo zato što ga rade oni koji su za smrt te male djece, nego i zato što oni koji su protiv njihovog ubijanja često šute i propuštaju svoje specifične mogućnosti djelovanja na zaštiti njihovih života!

Jedan od najvećih napadaja na moral je pornografija. Očistimo i od nje naša mjesta, općine i Domovinu!

Pozivam Vas da izvršimo oporuku tih palih gardista, iskorištavajući i razvijajući u tom smislu svoje mogućnosti djelovanja, svoj položaj i svoje talente. Da li će ikoji

drugi čovjek moći nadoknaditi naš specifični propust u zaštiti ugroženih dječjih života i moralnih vrijednosti?

dr. med. Antun Lisec, kirurg

P.s. Naknadno se je saznalo za pogibiju još dvojice od spomenutih 86 potpisnika apela: Ded Marijan iz Ivanić Grada i Buček Siniša iz Višnjevca. Više potpisnika je ranjeno.

PISMO SABORSKIM ZASTUPNICIMA

Većem broju saborskih zastupnika uputio sam tri put pismo. Slijedi kopija trećeg pisma. Nisu mi poznati rezultati ovih pisama. Potom su izabrani novi zastupnici. Većini njih također sam već pisao. Možda i na ovaj način pismo dođe do očiju, ušiju, svijesti i savjesti onih kojih se to tiče.

»PRO VITA«
Dr. med. Antun Lisec
55335 Vetovo, Požeška ul. 11

26. X. 1991.

Poštovani gospodine zastupniče,
poštovana gospođo zastupnice,

Vjerujem da ste primili moja dva dosadašnja pisma u kojima sam Vas molio da se odlučno zauzmete na zaštiti života malih djevojčica i dječaka koji se još nisu rodili, sve od začeća pa nadalje bez izuzetka, te na zaštiti moralnih vrijednosti.

Međutim, nisam primijetio da ste se nakon donošenja Ustava na tome zaista i angažirali. Moram napomenuti da šutnja Vas zastupnika nije isto što i šutnja nekog neukog čovjeka koji ima slab utjecaj na vlast. Znate li da Vaša šutnja izgleda kao:

1. Znak da se slažete sa osudom na smrt stotina tisuća djevojčica i dječaka koju je 1978. godine potpisao Jakov Blažević.

2. Znate li da ta šutnja znači da se Vi odričete Hrvatske. Hrvatsku naime čine ne samo granice i teritorij, nego i ljudi, kako rođeni, tako i nerođeni. Kada se hrvatska vlast i zastupnici odriču malih djevojčica i dječaka koji se još nisu rodili, to je gore nego da se odriču hrvatskog teritorija. Dok državni zakoni osuđuju na smrt i jedno jedino nerođeno dijete, to znači da ta vlast vodi rat protiv Isusa Krista! On je naime rekao da što god učinimo jednome od najmanje braće — Njemu činimo. A, tko protiv Isusa Krista vodi rat, taj gubi. Zar je moguće da ste Vi za rat protiv Isusa Krista? Zar je moguće da se i Vi pridružujete svjetini koja vikaše: »Raspni Ga, raspni«?
Zar ne shvaćate da ste Vi dio upravo te vlasti koja preko svojih državnih zakona osuđuje nerođenu djecu na smrt. Zakone mijenjaju zastupnici Sabora! Vi još uvijek niste iskoristili svoje mogućnosti djelovanja da se ti strašni zakoni ukinu i da se bez odlaganja donesu novi. Svaki dan čekanja odnosi živote stotina djece. Borite se i na ovome području za pravdu i to odlučno, trajno, sve dok se ne prihvati!
3. Znate li da Vaša šutnja znači da uskraćujete podršku, sada kada je i te kako potrebna, onim zdravim snagama u vlasti i u narodu koje žele zaštititi svu nerođenu djecu sve od začeća pa nadalje.

Moram Vas upozoriti da čak u Ministarstvu zdravstva postoji barikada zaštiti života nerođene djece. Potrudite se oko smjenjivanja ljudi na odgovornim položajima koji se protive zaštiti života nerođene djece, kako na republičkom, tako i na lokalnom nivou, odnosno ljudi koji sudjeluju u oduzimanju njihovih života. Sjetite se kako ste mijenjali zaposlene u policiji, a još uvijek kasnite u drugim strateški važnim službama. Osobito treba voditi računa tko su ginekolozi, tko su glavne sestre, farmaceuti i ostali u zdravstvenim ustanovama.

Tko su direktori, pedagozi i nastavnici u obrazovnom sistemu, kakvi su ljudi u javnim glasilima ? Kakvi su socijalni radnici i direktor socijalne službe u Vašoj općini? Promatrajte ih kroz njihov odnos prema nerođenoj djeci i prema moralnim vrijednostima.

Kroz isti aspekt ocjenjujte i članove vlade. Kada je u pitanju ljudski život i moral, ne može se prihvatiti kompromis.

Ako još uvijek niste za zaštitu života sve nerođene djece, ako Vas još uvijek nije dirnulo toliko stradavanje naroda u Hrvatskoj čemu smo svjedoci, pa ni ovo moje pismo iz skloništa, pitam se što bi se još trebalo dogoditi pa da tek onda iskoristite svoje mogućnosti djelovanja kako za saborskom govornicom tako i u drugim prilikama, u prilog zaštiti ugroženih života i moralnoj obnovi Hrvatske.

Pozdravlja Vas

dr. med. Antun Lisec,
spec. kirurg

P.s. U prilogu Vam šaljem plastičnu bebicu koja po obliku i veličini odgovara djetetu od 11 tjedana. Nemojte se ponašati ni kao Pilat koji je oprao ruke i rekao da se to njega ne tiče.

»PRO VITA«
Dr. med. Antun Lisec
55335 Vetovo, Požeška ul. 11

6. travnja 1992.

DOKTORIMA I SESTRAMA
GINEKOLOŠKE SLUŽBE
Medicinski centar Slav. Brod

Cijenjeni doktori i sestre,

Obraćam Vam se u trenucima dok u vašoj neposrednoj blizini padaju granate, kada nam stradavaju toliki ljudi i materijalna dobra.

Uvjeren sam da ste prestali sudjelovati u usmrćivanju male djece koja se još nisu ròdila.

Molim Vas da nikada više ni ne sudjelujete u pobačajima ni u obesplođivanju naroda.

Vidite do čega smo došli!

Zar ima još nekoga tko to ne shvaća, zar ima nekoga tko čeka na još neko veće stradavanje pa da valjda tek onda shvati da se mora odreći ranijih pogrešaka!

Moramo znati sada a i uvijek, pa i onda kada i ne bi bilo rata, kada bismo bili najbrojnija nacija na svijetu, da se ne smije ubijati ni nerođenu djecu, da se ne smije obesplođivati ljude, da su nedopuštene i umjetne oplodnje pri kojima do začeća djece dolazi izvan specifičnog oblika bračne ljubavi. Ukoliko želite, rado ću Vam poslati crkvene dokumente koji o tome detaljnije govore (Humanae Vitae, Donum Vitae i sl.).

Sam Isus Krist je rekao da što god učinimo jednome od najmanje braće da to Njemu činimo. Naš najmanji brat i sestra je tek začeto dijete. Tko njega ubija taj čini isto kao da ubija osobno Isusa Krista!

Nemojte se bojati prekinuti sa sudjelovanjem u lancu smrti! Dok god dolazi u obzir da je u tijelu žene živo dijete, nemojte činiti ništa što mu može oduzeti život.

Koliko god su loši paragrafi koje je 1978. g. potpisao Jakov Blažević i koji su osudili stotine tisuća djece na smrt, u njima se ne predviđaju nikakve prisile niti kazne protiv onih pojedinaca ili ustanova koji odbijaju sudjelovati u pobačajima i u obesplođivanjima.

Pogledajte kartu Hrvatske! Što je od nje ostalo?

Ono malo što je ostalo, ima više sprovoda nego rođenja i to radi pobačaja i obesplođivanja. To pak malo što se rodilo, danas je ugroženo ratom, AIDS-om i kolikim sve još nevoljama.

Dajte svoj doprinos moralnoj obnovi, dajte svoj doprinos u obrani Hrvatske, pridružite se onom sve većem broju pojedinaca i ustanova koji su se odrekli službe smrti.

Krenite od sada kao novi ljudi, kao nova služba, koji će služiti životu i zdravlju, koji će poštivati ljudski život sve od začeća pa do prirodne smrti, bez izuzetka, koji će poštivati moralne vrijednosti, koji neće nikada ništa raditi protiv Božjeg zakona!

Ne izazivajte Božju kaznu! Ne poigravajte se s Božjim strpljenjem!

Svi ćete vi prestati s pobačajima i ostalim nemoralnostima ako već niste. One koji s tim sami ne prestanu, Bog će ipak jednoga dana spriječiti. No, prestanite odmah sada!

Pozdravljam Vas i želim Vam mir i dobro !

Dr. med. Antun Lisec

TEKSTOVI NEKIH POPULARNIH LETAKA

koji su u širokoj upotrebi u zdravstvenim ustanovama Hrvatske i u brojnim drugim institucijama koje rade s narodom

JESTE LI ČULI

Spirala nije rješenje

Način djelovanja spirale je abortivan! Naime, uz spiralu dolazi do začeća, prosječno čak i nekoliko puta godišnje, kako to pokazuju rani testovi na trudnoću (beta HCG). Međutim, spirala sprečava začetom djetetu usađivanje u maternicu, pa ono umire najčešće u starosti od tjedan-dva.

S obzirom da do začeća djeteta inače dolazi još dva tjedna prije izostanka majčine menstruacije, a spirala oduzme djetetu život najčešće baš u tom periodu, žena ipak doživi krvarenje i misli kao da nije ni bila trudna a zapravo je bila. Ista je međutim stvar oduzimanje života manjem ili većem djetetu.

Nekada se u borbi za život dijete ipak uspije usaditi (implantirati) pa majci izostane menstruacija. Spirala pokušava izbaciti dijete iz maternice i nakon što se u nju usadilo. Mora se naglasiti da se ni tada ne smije činiti abortus! Također treba znati da spirala neće izazvati rađanje defektnog djeteta.

Spirala je strano tijelo oko kojega dolazi do reakcije organizma. U maternici zbog spirale nastupe upala i

infekcija a to se često proširi dalje na jajovode pa i na čitavu potrbušnicu.

Na jajovodima se stvaraju priraslice koje često dovedu do trajne neplodnosti ili pak do izvanmaterničnih trudnoća.

Upale koje prijeđu na potrbušnicu, izazovu gnojni peritonitis. Tada lako dođe do trovanja krvi (sepsa), a i do umiranja žene u velikim mukama.

Zbog nagnojene maternice većem broju mladih žena su operacijom odstranili čitavu maternicu i žena je tako postala invalid.

Spirala uzrokuje bolove, prejaka krvarenja i anemije. Zbog slabokrvnosti žene postaju blijede i razdražljive, gube koncentraciju, lako se umaraju, dolazi im mrak pred očima, a mogu čak padati i u nesvijest.

Spirala može probušiti maternicu (perforacija).

Definicija spirale glasi: Spirala je zmija koju neke neodgovorne žene nose pod svojim srcem, ta se zmija hrani malom djecom, a zdravu ženu pretvara u bolesnicu!

U Americi je većina tvornica koje su proizvodile spirale bankrotirala, jer su morale plaćati ženama odštete radi štetnih posljedica. Međutim, preostalo ih je još nekoliko koje izvoze spirale u nerazvijene zemlje.

Pilula nije rješenje

Pilula protiv djece sastoji se od umjetnih hormona koji zdravu ženu pretvaraju u bolesnicu.

Zbog pilule žene budu sklonije obolijevanju od raka kože, dojke i maternice, češće doživljavaju moždane i srčane udare. Lakše se zaraze raznim bolestima, čak SIDOM, jer su hormoni pilule slični tzv. kortikosteroidima. Pilule oštećuju vidni živac i jetru, te izazivaju poremećaje u zgrušavanju krvi. Takve žene često obole

od upala vena, a ugrušak iz vene lako otplovi sa strujom krvi i izazove emboliju pluća, mozga i sl.

Pilula protiv djece u sebi sadrži četiri mehanizma djelovanja:

– Pokušava spriječiti sazrijevanje i oslobađanje jajne stanice, no uz svaku vrstu pilula ipak nekada, pa i često dođe do ovulacije. Kod prvih pilula koje su se proizvodile koncem šezdesetih godina, do ovulacije je dolazilo otprilike u 2–10% ciklusa. Dakle, od 100 prodanih kutija, jajna stanica je sazrela i oslobodila se pri gutanju dvije do deset kutija. Današnje pilule sadrže mnogo manje hormona od prijašnjih, pa do ovulacije dolazi još i češće.
– Pilula oštećuje sluz u grliću maternice pa ona bude teže propusna za spermatozoide. Međutim, ustanovljeno je da spermatozoidi uspjevaju proći i kroz tu oštećenu sluz prema jajnoj stanici. Dakle, uz gutanje bilo koje vrste pilula, u slučaju da žena živi seksualnim životom, ipak nekada, pa i često dođe do začeća djeteta. Tada pak dolaze do izražaja sljedeća dva ubojstvena učinka pilule:
– pilule oštećuju sluznicu maternice – endometrij, tako da ona bude stanjena, bez dovoljno žlijezda i hrane za dijete (glikogen), te ono umire od gladi;
– tzv.»tubarni faktor«: pilule poremećuju pokretljivost jajovoda, tako da djevojčica ili dječak, začeti u jajovodu, često ne uspijevaju stići u maternicu u ono vrijeme koje im je najpogodnije za usađivanje u maternicu, pa mogu i radi toga umrijeti.

S obzirom da do začeća djeteta dolazi oko dva tjedna prije izostanka majčine menstruacije, a pilula ubija dijete najčešće baš u ta prva dva tjedna, žena dobije krvarenje te često ni ne primijeti da je bila trudna, iako je bila. Ista je međutim stvar oduzeti život djetetu u bilo kojoj starosti nakon oplodnje.

Pilula je poput ostalih abortivnih i obesplođujućih sredstava postala oružje u protuvjerskoj, protuživotnoj, protuzdravstvenoj i protunarodnoj djelatnosti, a na njoj kao i na ostalim sličnim sredstvima kemijska (»farmaceutska«) industrija zgrče velike novce.

Mora se naglasiti da pilula nije lijek ni za žene s neredovitim mjesečnim ciklusima. Neredovitost njenog ciklusa naješće nije znak bolesti. Menstruacija može kasniti zbog toga što taj mjesec zbog nekog psihičkog ili fizičkog uzroka kasni ovulacija. Pilule ne bi liječile uzrok neredovitog ciklusa, one ne bi popravile stanje, a krvarenja koja se jave prestankom uzimanja pilula i nisu prava menstruacija. Situacija bi nakon pilula bila kao i prije, a pilule donose brojne spomenute i nespomenute štetne posljedice.

Kao što ste iz gornjeg teksta uočili, postoje lažno prozvana »kontracepcijska« sredstva uz koja dođe do začeća a koja onda oduzimaju začetom djetetu život obično u prvim danima. Takva sredstva oduzmu otprilike isti broj života nerođenoj djeci koliko i »kirurški« pobačaji. Čak je nedavno ustanovljeno da dolazi u obzir da i spermicidna sredstva koja sadrže »nonoxinol 9« (većina ih sadrži) mogu smrtno djelovati na dijete kada uz njih dođe do začeća.

Do začeća i do automatskog abortivnog učinka dolazi i kod primjene Depo-Provera, implantata, postkoitalnih sredstava itd. Kontracepcijska prijevara očito nepoznaje granice.

Što je rješenje?

Rješenje je voljeti djecu, biti velikodušan prema njima, ne bojati se djece. Za djecu se isplati žrtvovati. Treba prihvatiti takav život da se u seksualne odnose ne

ulazi ni prije ni izvan valjano sklopljenog braka. Takav brak započinje vjenčanjem u katoličkoj Crkvi.

Lako se može naučiti suvremene, pa čak i u neredovitim ciklusima vrlo pouzdane prirodne metode planiranja obitelji (Billingsova i simpto-termička metoda), koje ne štete životu ni zdravlju, nisu opterećene etičkim problemima kao umjetne metode, a teret planiranja obitelji ravnomjerno raspoređuju na muža i na ženu. Ne upotrebljavajte nikakva abortivna ili obesplođujuća sredstva ni postupke! Ne sudjelujte ni u umjetnim oplodnjama pri kojima do začeća djeteta dolazi bez specifičnog oblika bračne ljubavi oca i majke, muža i žene!

Ne učestvujte ni u prenatalnim dijagnostikama (onima prije rođenja djeteta) kojima je cilj pronalaženje i usmrćivanje bolesnog nerođenog djeteta. Ne smije se ubiti rođenog čovjeka, pa se isto tako ne smije ubiti ni nerođenog. Izmedu rođenog i nerođenog čovjeka nema razlike. Razlika je samo u mjestu boravka, a čovjek je čovjek po onome što ima u sebi, a ne po mjestu gdje se nalazi.

Čovjek je pravi, živi čovjek, djevojčica ili dječak, već od trenutka začeća!

Preživjet će samo dobri ljudi, dobre obitelji i samo one nacije koje budu imale dovoljan broj dobrih ljudi!

Literatura:

1. Espinosa J.C., Birth control – why are they lying to women?, s.15–16., Human Life Int. Washington 1980. Librasry of Congress Catalog Card No.:78-62683
2. Hilgers W.T., Intrauterine device: contraceptive or abrtifacient?, Minnestoa Medicine, June 1974. 493–501
3. »Pelvic inflamatory disease in IUD users«, F.D.A. Bulletin, May–July 1978., 19
4. Beral W., Reproductive mortality, »y« British Medical Journal, September 15, 1979, 633.

5. Tietze C., Intrauterine devices, A research report, Studies in Family Planning, no. 36, 1978.,36
6. Ehman R.,: Probleme der Geburtenregelung, Congress of World Feder. of Doctors who Respect Human Life, Dresden, 20–23. IX 1990.
7. Ehman R., Dokumente Nr. 6, ARGE ART 1, Eichstatt 1989.
8. Boston Collaborative Drug Surveillance Program, Oral contraceptives and venous thromboembolie disease, surgically confromed gall bladder disease and breast tumors, Lancet 1:1399 –1404, 1973.
9. M.P. Vessey, K. McPherson, and B. Johnson, »Mortality among women participating in the Oxford/Family Planning Association contraceptive study«. Lancet 2:731-733,October 8, 1977.
10. Gene Antonio: AIDS: »Rage & Reality – why silence is deadly«, Anchor Books, Dallas, TX, 1993.

ZAVOLI GA I DAJ MU DA ŽIVI

Djeca su naša radost i nada, na njima svijet ostaje, za njihovo dobro se žrtvujemo.

Ona čine ovaj svijet, obitelj, a i naš vlastiti život ljepšim, bogatijim, radosnijim.

Djeca traže našu ljubav i zaštitu, pogotovo dok su još tako nježna i malena da se nisu rodila. Kroz svoju ljubav prema njima, mi imamo priliku izgrađivati i svoju vlastitu nježnost, plemenitost i poštenje. Djeca pomažu u izgradnji mira u našim srcima, u obitelji i u svijetu.

Kako beba izgleda dok se ne rodi?
— što ju više poznamo, to ju više volimo —

Ljudski život počinje u trenutku začeća, spajanjem žive muške i žive ženske spolne stanice, spermija i jajašca.

Ljudsko porijeklo tih spolnih stanica, te genetska struktura već su dovoljan razlog da znamo da se tu doista radi o pravom čovjeku sve od začeća. A, da je to dijete već od začeća živo, vidi se po rastu, razvoju, metabolizmu, umnažanju stanice itd.

Već u prvoj stanici »zigoti« koja čini tijelo djeteta određeno je radi li se o djevojčici ili dječaku, kakve će boje biti oči ili kosa, crte temperamenta, funkcioniranje organa itd. Već i ono, tek začeto dijete, predstavlja najvrednije stvorenje čitavog svemira u najmanjoj količini materije.

Nitko od nas nije bio ni spermij ni jajašce, ali je svatko imao tijelo od te prve stanice »zigote«, a to tijelo se nakon toga dalje zove morula, blastula itd.

Do začeća djeteta dolazi oko dva tjedna prije izostanka majčine menstruacije, i to najčešće u jajovodu. Odatle dijete doputuje u maternicu i u nju se ugnijezdi do sedmog ili desetog dana ako je sve u redu. U rjeđim slučajevima dijete se ugnijezdi izvan maternice.

Izmedu 18. i 21. dana nakon začeća, dakle tek manje nego tjedan dana nakon izostanka majčine menstruacije, srce djeteta je već tako razvijeno da kuca i tjera vlastitu krv kroz žile (1)

S tri tjedna mozak djeteta je već tako razvijen da se u njemu uočava pojava moždane kore (2).

Prvi pokreti djeteta prisutni su naravno već i u prvoj stanici, jer se i u njoj uočava gibanje, ali s pet i pol tjedana dijete miče glavicom, a sa 6 tjedana i čitavim tijelom poput već rođene bebe. Žena će međutim ove pokrete osjetiti tek kasnije, sa 16—21 tjedan starosti.

Kada su dijete od 6 tjedana dodirnuli nježnim instrumentom po nosiću ili ustima vidjelo se da ono izmiče glavu.

Refleksi djeteta uočeni su u 6. tjednu (4), a u isto vrijeme su već snimali električnu aktivnost mozga (EEG

– elektroencefalogram) (5,6,7), mada je poznato da električna aktivnost postoji u svakoj živoj stanici, pa i u zigoti.

EKG dječjeg srca snimalo se u 45. danu, iako srce, kao što je spomenuto, kuca još i mnogo ranije (8).

S osam tjedana dijete stišće šaku, štuca, budi se i spava. Kada su dijete od 9 tjedana dodirnuli po dlanu, prsti su mu se skupljali u šaku.

U desetom tjednu ima takve otiske prstiju kakvi će se zadržati i nakon rođenja, i po kojima bi ga se moglo uvijek prepoznati.

U jedanaestom tjednu dijete već siše palac, reagira na zvukove, dakle čuje. Vanjska buka ga može probuditi iz sna. Dr. Liley je pokazao video kamerom da se beba od 11 tjedana trgne od boli kada su ju dodirnuli iglom. Kada su prije dodira iglom puštali zvučne signale i to ponovili nekoliko puta, vidjelo se da je ta mala beba od 11 tjedana naučila da poslije zvuka dolazi bol te se je počimala trzati već i na sam zvučni signal.

Posljedice prekida života nerođenog djeteta

1. Gubitak djeteta

Svako dijete, pa tako i ono nerođeno, predstavlja veću vrijednost od svega materijalnog bogatstva na cijelome svijetu.

2. Fizičke posljedice na majci

a) rane posljedice: ozljede grlića maternice, probijanje maternice, krvarenje, ostaci posteljice, ozlijede crijeva i drugih trbušnih organa majke, upale u maternici, jajovodima, maloj zdjelici i trbušnoj šupljini, sepsa (»trovanje krvi«), tromboembolije (krvni ugrušci koji zapnu

u žilama). Spomenute posljedice mogu izazvati smrt majke.

b) kasne posljedice: neprohodnost jajovoda, neplodnost, neuredna krvarenja iz maternice, endometrioza, češća pojava izvanmaterničnih trudnoća, ožiljci i suženost grlića maternice, veća učestalost »spontanih« pobačaja, sklonosti ranijem porodu, produljenom porođaju, placenti previi, smetnjama trećeg porođajnog doba, atoniji maternice, izoimunizaciji, insuficijenciji posteljice, povišenom perinatalnom mortalitetu itd.

3. Psihičke posljedice

Depresija, osjećaj krivnje, žaljenje, poremećaji spavanja (nesanice i teški snovi), napadaji uzbuđenja, frustracije, gubitak samopoštovanja, psihička samorazaranja, pojava emotivnih hladnoća i životnog pesimizma, pad motivacije, pojava frigidnosti i ostali seksualni poremećaji, i sl. Dolazi i do poremećaja u komuniciranju s drugim ljudima, pa tako i s bračnim drugom i s već rodenom djecom. Znaju se javiti i akutne psihotične reakcije, shizofrene reakcije, afektivna psihoza (depresija, gubitak pamćenja, tećkoće u koncentraciji, gubitak interesa za ranije aktivnosti i općenito za ljude, sklonost bolestima ovisnosti, dramatične promjene osobe, sklonost stalnom plakanju itd.

Ove posljedice se javljaju ne samo na majci nerođenog djeteta, nego i na ocu, čak nekada kod njega još i u izraženijoj mjeri.

4. Posljedice abortusa na obitelj

Zbog nabrojanih ranih i kasnih fizičkih te psihičkih posljedica kod oca i majke, očito je da dolazi i do poremećaja u odnosu među članovima obitelji. Pad motivacije roditelja, emotivne hladnoće, frustracije i ostala

neurotska ili psihotična stanja izazvana abortusom, očito je da će se odraziti i na djecu.

5. *Posljedice u radnoj sredini*

Nabrojane fizičke i psihičke posljedice roditelja odražavaju se i u radnoj sredini i to ne samo u bolovanjima, nego i u padu motivacije za rad, u neadekvatnom ispunjavanju radnih zadataka, u poremećajima međuljudskih odnosa itd.

6. *Posljedice na društvo*

Društvo je zajednica osoba, odnosno skup obitelji. Očito je da bi društvo bilo mnogo sretnije da njegovi članovi nisu ranjeni traumama pobačaja. Svaka psihička ili fizička bolest pojedinca odražava se i na stanje cijele zajednice. Osim toga, nasilno prekidanje života nerođene djece dovelo je i do izvanredno malenog nataliteta. Zatvaraju se brojne škole, na ulicama sela i gradova vidi se sve manje djece i čuje sve manje dječjih glasića. Izumiru nacije. U Hrvatskoj je više sprovoda nego rođenja. Gdje je budućnost narodu koji se odriče djece. Uz mir prema rođenima, mora se graditi i mir i prema onoj djeci koja su još tako nježna i malena da se nisu rodila.

7. *Posljedice nasilnog prekida života nerođenog djeteta na sudionike u izvodenju toga akta*

Ljudi koji sudjeluju u ovim radnjama (doktori, sestre, farmaceuti itd.), proživljavaju psihičke posljedice nabrojane u prethodnom tekstu, a ovo se, kako i sami kažu, negativno odražava čak i na njihovu vlastitu obitelj i na njihovo fizičko zdravlje.

8. Oduzimanje života nerođenom djetetu dolazi u sukob s etičkim normama

U savjesti svakog čovjeka je zacrtano da se ne smije ubijati. Također u ženevskoj formulaciji Hipokratove zakletve koju daje svaki liječnik prije nego u ruke dobije diplomu stoji: »... *apsolutno ću poštovati ljudski život od samog začeća ... ovo izjavljujem slobodno i svjesno pozivajući se na svoju čast!*«

U Hrvatskoj je na snazi odštetni cjenik za prkeko 300 posebno zaštićenih životinja, po kojemu se plaća točno određena kazna ako se ubije npr. vrapca u jajetu, slavuja u jajetu, ako se uništi šumski mravinjak itd. i to bez obzira da li se želi ili ne želi ove životinje.

Hrvatska je prihvatila Deklaraciju o pravima djeteta koju je dala Generalna Skupština Ujedinjenih naroda 20. XI. 1959. u kojoj se zahtijeva zaštita života djece prije i poslije rođenja.

Kada je dijete već začeto, njegov život se mora poštivati! Zbog ljubavi prema njemu i zbog odluke da ga prihvaćamo, nikad nećemo požaliti! Žena sa svakim porodom postaje još ljepša i mlađa. Novo dijete obraduje roditelje a također i već rođenu braću i sestre. Onaj tko kaže da u svom srcu nema ljubavi za novo dijete, može ju ipak dobiti, samo se treba odlučiti da ga zavoli i zaželi. Ako se za novo dijete izgradi prostor i ljubav u svome srcu, sve drugo što treba za djetetov život će se nadodati. Kada bi se zbog siromaštva ili stambenih problema smjelo ubijati ljude, onda bi bilo jednostavnije oduzimati živote već rođenoj djeci, ona pojedu više. No, naravno, ni to se ne smije.

Iako postoji izvjesna materijalna kriza u našem društvu, podsjetimo se da je prije 50 godina bilo još teže, prije 500 godina još teže, prije 5000 godina još teže!

Ali, u tom djetetu nemojmo gledati teškoću nego bogatstvo. Ono ima ne samo usta koja jedu, nego i srce

koje će voljeti oca i majku, te ruke koje će vrlo brzo početi raditi. Još nikada niste čuli da je siromašan seljak tražio abortus svojoj stelnoj kravi izgovarajući se da nema dobru štalu ili dovoljno hrane za kravu ili za tele. Tele se može prodati ili pojesti. Ipak, svako dijete, rođeno i nerođeno vrednije je od sve teladi na svijetu!

Zbog djece nitko nije ostao siromašan. Siromašni su lijenčine, propalice, rasipnici, no oni bi takvi bili da nemaju ni jedno dijete. Jedan broj ljudi je osiromašio jer su prognani i izbjegli. Međutim, svaki siromah se s novim djetetom zapravo obogati!

Između rođenog i nerođenog djeteta nema razlike. Razlika je samo u mjestu boravka. Međutim, čovjek je čovjek po onome što nosi u sebi, a ne po mjestu gdje se nalazi.

Što se ne smije učiniti rođenom, ne smije se učiniti ni nerođenom djetetu!

I zato, bez obzira na način kako je došlo do začeća, bez obzira na uvjete u okolini, bez obzira da li dijete želiš ili ne želiš, da li je ono zdravo ili bolesno, ZAVOLI GA I DAJ MU DA ŽIVI!

Ako imaš problema i treba ti pomoć, slobodno se obrati na: Obiteljski centar, Kumičićeva 16, 55000 Sl. Brod, tel.: 055-235-658.

Literatura:

1. Hefferman B. T.: The early biography of every man. U.: Hilgers T., Horan, j. Abortion and social justice. Sheed, Wad, New York, 1972. str. 15.
2. Kostović J.: Razvitak i građa moždane kore, Jumena, Zagreb, 1979. str. 57.
3. Hofez E. S. E.: The mammaqlian fetus, comparative biology and methodology, Cherles C. Thomas, Springfield, Illinois, 1975. str. 69
4. Rugh R. Shettles B.: From conception to birth. Herper, Row publishera, New York, 1971. str. 47.
5. Hamlin H. Life and death by EEG, JAMA 198:2,113, 1964.

6. Goldenring J. M.: Development of fetal brain. N. Engl.J.med. 26:6564, 1982.
7. Ellingson R. J.: Ontogenesis of electroencephalogram U: Himwich W. A.(ed): Development of neurology Charles C. Thomas, Springfield, Illinois, 1980. str. 441.
8) Straus, R.: Direct electgrocardiographic recording of twentythree milimetar human embrio. Amer. J. Cardiology 443, 1961.
9. Walling R.: How abortion affects men — they cry alone. Liguori publication 1987.

LIJEČENJE DUŠEVNIH RANA IZAZVANIH SUDJELOVANJEM U USMRĆIVANJU NEROĐENE DJECE

Prema knjizi Walling R.: »How abortion affects man — they cry alone«

Iako sve više ljudi i ustanova u Hrvatskoj i u inozemstvu prestaju sa usmrćivanjem nerođene djece, oko nas se danas ipak nalazi jedan broj osoba koje su sudjelovale u oduzimanju života svoga ili tuđeg djeteta i na taj način su svi oni zadobili teške duševne rane. Potrebno im je pomoći u liječenju tih rana.

Povezat ću liječenje duše s liječenjem psihičkih posljedica.

Djelotvoran način izliječenja imaju osobe koje prihvaćaju dar vjere. Bez Božje pomoći takve osobe ne mogu postići potpuno ozdravljenje ni oproštenje. Ranjena osoba treba prepoznati neke psihičke posljedice koje vode obraćenju i izliječenju, a to su npr. spoznaja da se učinilo zlo, žaljenje zašto se je to učinilo, želja za izlaskom iz takovog stanja, čvrsta odluka da se više neće činiti zlo itd. Sasvim je normalno da se ove reakcije jave i ta razmišljanja ne treba potiskivati.

Nadalje, potrebno je da čovjek prizna da mu je liječenje potrebo i da je ozbiljno ranjen pogreškom što je sudjelovao u oduzimanju života svoga sina, kćeri ili tuđe djece. On mora priznati da sve ono teško što proživljava (nesanice, noćne more, tuga, duševne boli,

gubitak koncentracije, grubost, poremećaj u komunikaciji s ljudima itd.), dolazi zbog unutrašnjih rana koje je zadobio.

Liječenje se javlja kada dođu suze. Suze otvaraju naše srce i dušu. Suze su najprikladnija reakcija na smrt, na gubitak i na tragičnu osobnu pogrešku.

Svaki čovjek plače svojim vlastitim suzama. U tim trenucima nisu potrebne riječi, tek prisutnost druge osobe, a nekada čak ni to.

Dovoljno hrabra suočiti se sa stidom treba biti i osoba koja je poticala, ohrabrivala, nagovarala, prisiljavala, ili nekoga vodila na usmrćivanje djeteta, osoba koja nije iskoristila svoje mogućnosti djelovanja da bi spriječila ubojstvo, osoba koja je sudjelovala u proizvodnji, distribuciji, prepisivanju i izdavanju abortivnih sredstava i sl.

Naravno, potrebno je mrziti zle postupke, ali mržnja samoga sebe nije rješenje. Trebamo biti sretni što to ipak nije konac priče. Zbog nekog lošeg postupka ili jednog perioda našega života, bez obzira kako bio zao, ne znači da se naš unutrašnji život mora nastaviti u lošem pravcu. Oproštenje je još uvijek moguće!

Ako netko u to sumnja, neka u Sv. Pismu Novoga zavjeta pročita prispodobu o milosrdnom ocu koji oprašta (Lk 15,11-32). Isus nam je ispričao tu priču zato da bismo mogli razumjeti kako je ljubav našeg Nebeskog Oca još uvijek veća, bez obzira na to kako strašan bio naš grijeh.

Čovjek koji prizna svoj grijeh, svakako da podizanjem svojih umornih očiju na Križ shvaća što je to potpuno oproštenje. Čak je i Božji Sin umro zato da bi tvoj grijeh mogao biti oprošten i da bi se moglo učiniti novi početak.

Ta nova orijentacija u životu pomaže čovjeku da on lakše na sebe preuzme odgovornost za svoj udio u

usmrćivanju djeteta. Iako to dijete nećemo na Zemlji moći držati na svojim rukama, ipak ćemo biti ispunjeni zahvalnošću za Božje milosrđe, za oproštenje, i znati da nakon oproštenja više nismo ona osoba koja je to bila prije, nego postajemo novi čovjek!

Neki ljudi teže pronalaze osobu kojoj bi se povjerili, mada osjećaju potrebu da im netko pomogne. Treba imati povjerenja u ispovjednika. U sakramentu ispovijedi doživaljava se potpuno izlječenje duše. Može se dogoditi da čovjek shvaća da mu je Bog oprostio, a da se još uvijek teško osjeća. Njemu tada treba pomoći kako bi se shvatila *razlika između krivice i žaljenja.*

Kada čovjek učiniti neko zlo, on se osjeća krivim. Mi se svakako moramo pokajati, ispovijediti i činiti što možemo da ispravimo pogrešku. No, nakon toga što smo to učinili i dobili odrješenje od grijeha u skrušenoj, potpunoj i valjanoj ispovijedi, od svećenika koji ima pravo na odrješenje od takvih grijeha, budimo svjesni da krivice više nema. Ono što je preostalo, to se zove žaljenje. Čovjek i inače žali za moge loše stvari koje se oko njega događaju, a za koje on nije kriv. Žaljenje koje čovjek osjeća nakon oproštenja grijeha, kada krivice više nema, predstavlja žaljenje na otprilike takvoj razini kao što žalimo što je u nekoj dalekoj zemlji netko nekoga ubio, a da mi za to nismo krivi. Međutim, to žaljenje može biti vrlo korisno. Ono nas potiče na još veću povezanost s Bogom, a pomaže nam da još više djelujemo u obrani drugih ugroženih života. Braneći tako živote drugih ljudi, uključujući i djecu prije rođenja, mi ćemo pomagati da svijet u kojemu živimo bude sretniji.

I na koncu, eto sažetog prikaza praktičkih uputa kako postići unutrašnji mir i duševno izliječenje.

1. Čovjek treba priznati da je sudjelovao u smrti svoga ili tuđega djeteta.
2. Okrenuti se Bogu, Davaocu i Izvoru života, i tražiti

od Njega oproštenje svih svojih grijeha u temeljitoj, skrušenoj i valjanoj ispovijedi kod onog svećenika koji ima vlast dati odrješenje od takvih grijeha. Katolički svećenik ima pravo davati u ime Božje odrješenje grijeha, međutim, za odrješenje od grijeha sudjelovanja u usmrćivanju nerođene djece, njemu je potrebna posebna biskupova dozvola. Mnogi svećenici imaju trajno takvu dozvolu, a neki tek u korizmi i u nekim drugim prigodama.

3. Zahvaliti se Bogu za dar svoga vlastitoga života i tražiti od Njega milost da poštujemo svoju vlastitu osobu i svoje vlastite vrijednosti.
4. Izbjegavati načine umjetnog bijega kao što su alkoholizam, droga, uzbudljive i opasne aktivnosti, izolacija od drugih ljudi.
5. Dati ime svome stradalome djetetu i predočiti si to malo drago djetešce u rukama Boga. To malo djetešce je poput nevine Betlehemske dječice postalo žrtvom rata koji se u svijetu vodi protiv Isusa Krista i protiv Evanđelja. Treba reći svome djetetu kako ga mnogo volimo i kako sada duboko i iskreno žalimo zbog onoga što se dogodilo.
6. Tražiti oproštenje od drugog roditelja djeteta.
7. Pronaći svoje vlastite vrijednosti, dobre uzore i pravi smisao života. Zahvalimo Bogu što smo u stanju istinito priznati što je bilo nekada, što je sada, a što s Božjom pomoću možemo postati.
8. Kroz molitvu ići za tim da se popravi veza naše duše s Bogom. Moliti se za spoznaju Božje volje, što Bog traži od nas sada, kao i za milost da to ispunimo.
9. Biti spreman svoje iskustvo reći drugima s ciljem i na način da oni ne bi učinili grešku.
10. Pomozimo drugim ljudima koji su sudjelovali u usmrćivanju nerođene djece da postignu svoje izlječenje i da nađu novi život, u skladu s naukom katoličke

Crkve. Ali, ima i takvih osoba koje su nažalost pogriješile, odbijaju priznati pogreške i pokajati se, te još uvijek lutaju i na krive načine pokušavaju pronaći smirenje, npr. poticanjem da i drugi ljudi griješe.

11. Treba osloboditi svoj život od nestrpljivosti i nasilja, imajući na umu da je ozdravljenje nekada postupan proces. Izgrađivati nježnosti i blagost prema sebi. Dragi Bog čovjeku želi sreću, radost i zdravlje. Onaj tko bi i nakon valjane ispovijedi i odrješenja i dalje sam sebe upropaštavao, taj bi zapravo time pokazivao manjak vjere u dragoga Boga. Isus Krist je došao na zemlju upravo zato da oslobodi grješnika i da mu donese sreću i mir. Prihvatimo velikodušno taj Božji dar, prihvatimo velikodušno mir duše koji nam dragi Bog želi i nudi.
12. Poštivati predbračnu čistoću i bračnu vjernost. Mjesto manifestiranja ljudske spolnosti je tek u valjano sklopljenom, nerazrješivom braku koji je sakrament. Vjenčanjem u katoličkoj Crkvi započinje se takav brak.
13. Ponovno se naučiti smijati. Donošenjem sreće u živote drugih ljudi, doživljavat ćemo i sami svoju sreću.
14. S Božjim milosrđem ne smije se poigravati i misliti da smijemo griješiti a Bog će opraštati. Isus je u Sv. Pismu pri opraštanju također govorio: »Idi i ne griješi više«.

Prisjetimo se na koncu još i grijeha i obraćenja kralja Davida, Petra koji je zatajio Isusa, Pavla koji je ubijao kršćane, Sv. Augustina i Sv. Ignacija Loyolskog.

Bog grijehe oprašta po svojoj milosti, po Isusu Kristu. Vjerujmo da nam Bog stvarno može potpuno oprostiti grijehe. I zato, kada čovjek u skrušenoj i valjanoj ispovijedi dobije od Boga odrješenje od svih svojih grijeha, neka se sjeti riječi proroka Izaije (Iz 43:1,5,18-19):

»... Sada ovako govori Jahve,
koji te stvorio Jakove,
koji te sazdao Izraele:
'Ne boj se, jer ja sam te otkupio;
imenom sam te zazvao: ti si moj!

Ne boj se,
jer ja sam s tobom.
S istoka ću ti dovesti potomstvo
i sabrat ću te sa zapada.'

Ne spominjite se onoga što se zbilo,
nit mislite na ono što je prošlo.
Evo, činim nešto novo;
već nastaje. Zar ne opažate?
Da, put ću napraviti u pustinji,
a staze u pustoši...«

ZDRAVSTVENI RADNIK PRED IZAZOVIMA SAVJESTI

Zdravstveni radnik u svojoj službi često dolazi pred izazove savjesti. Moglo bi se čak reći da je on tijekom cijelog radnog vremena, pa čak i izvan njega, u prilikama da učini prema pacijentima kojima treba služiti, neku radnju koja ima moralno značenje, ili pak da propusti što učiniti.

Moralno značenje imaju, tj. izazove savjesti predstavljaju odnosi zdravstvenog radnika prema Bogu, prema drugom zdravstvenom radniku, prema ostalim ljudima i prema samom sebi.

Isus nam je dao zapovjed ljubavi prema bližnjima, a u Sv. Pismu nalazimo da što god učinimo jednome od najmanje braće da je to kao da Isusu činimo. To nam na poseban način govori koliko je zdravstveni radnik potaknut da bude dobar prema svim ljudima i da ih poštuje, pa tako i pacijenta, bolesnika.

Kada se ljudi nađu pred nekim izazovom savjesti, dakle pred situacijom od moralnog značaja, vidimo da ih ima takvih koji se ponašaju tako da učine dobro, neki nažalost učine zlo, a drugi ne učine ništa. No, i u slučaju da čovjek ne učini ništa, često se dogodi da propusti učiniti dobro. Nekada ljudi u takvim situacijama učine i nešto dobra i nešto zla. Ipak, mora se napomenuti da se nikada ne smije činiti zlo, pa ni u slučaju da bismo tim zlom mogli postići neko dobro.

Govoreći o savjesti zdravstvenog radnika, mora se naglasiti da se nju ne može dijeliti na savjest vezanu uz zdravstvenu struku i na savjest izvan nje. Mi ćemo pred dragim Bogom odgovarati za cio život, a ne samo za život u nekom vremenu i u nekim situacijama. Ovo govorim stoga što mi se čini da je radnik u zdravstvu nekada sklon da zbog težine ispita savjesti u zdravstvenoj struci analizira samo svoje ponašanje vezano za svakodnevni život. On možda nekada izbjegava postaviti si pitanje kakav je na radnome mjestu.

Ako smo dobri u zdravstvenoj službi, sigurno da nam je lakše biti dobar i u ostalim područjima života i obratno. No, vrlo često se vidi i to da onaj koji čini zlo na radnom mjestu, takvo ponašanje zadržava i u svakodnevnom životu. Onaj pak tko se ponaša loše u svakodnevnom životu, često ni na radnom mjestu nije bolji prema pacijentima i ostalima s kojima radi.

Zdravstveni radnik, kao i svaki drugi čovjek, mora se ponašati u skladu s Božjom voljom i Božjim zakonom u svim situacijama i u svim izazovima savjesti, gdje god i kada god se oni pojavili.

Da bismo si što potpunije ispitali savjest, korisno je proći u mislima Deset zapovijedi Božjih, 5 Zapovjedi crkvenih, 6 grijeha protiv Duha Svetoga, 7 glavnih grijeha i 9 tuđih grijeha. Korisno je razmisliti i o krepostima koje nas čuvaju od glavnih grijeha, od grijeha protiv Duha Svetoga, te se podsjetiti tjelesnih i duhovnih djela milosrđa, dužnosti kršćanskih, te četiriju posljednjih stvari. Sve to nalazimo u skoro svim našim molitvenicima.

Kada to pročitate, shvatit ćete koliko je sve to što sam nabrojao aktualno u zdravstvenoj struci, koliko to duboko ulazi u život, i kako ti »obični« molitvenici nisu samo za stare bake, nego i za službujuće radnike u zdravstvu.

Spomenimo i ovom prilikom samo devet tuđih grijeha, jer vidim da na njih ljudi često zaboravljaju, pogotovo na ono što je navedeno pod točkama 6. i 7.

Devet tuđih grijeha su: 1. Savjetovati na grijeh, 2. Zapovijedati grijeh, 3. Privoljeti na tuđi grijeh, 4. Nagovarati na grijeh, 5. Hvaliti tuđi grijeh, 6. Šutjeti na grijeh, 7. Ne pokarati grijeh, 8. Pomagati na grijeh, 9. Braniti tuđi grijeh.

Radi lakšeg razmatranja, podijelit ću neke izazove savjesti koje srećemo baš u našoj službi, na dvije grupe. U prvoj ću spomenuti neke od onih uglavnom općenitih situacija, dok ću u drugoj grupi spomenuti neke specifične izazove savjesti. Možda za neke od njih osjećamo da do sada nismo bili ni dovoljno educirani.

Prva grupa:

- Da li se dovoljno usavršavamo u struci, da li pratimo dobru literaturu i sl. Dakle, to je faktor znanja?
- Da li napuštamo stare, opasnije ili nedovoljno efikasne metode prevencije, dijagnostike i liječenja te uvodimo dobre?
- Kakva je kvaliteta našega rada na području kojim se bavimo? Da li ugrožavamo zdravlje i živote ljudi?
- Nedovoljna i neadekvatna dijagnostika, terapija i prevencija ugrožavaju zdravlje i živote ljudi. Ali, kada se to pretjerano primjenjuje, također nekada može biti nepotrebno i štetno.
- Da li se pridržavamo pravila asepse, da li pravilno steriliziramo instrumente? Ukoliko pod sterilnim instrumentima ne bude sterilno gumirano platno, za vrijeme operacije krv ili neka tekućina promoče obično platno pa sa stola na instrumente, te dalje na

ranu, odlaze svakojake bakterije i virusi (npr. B Hepatitisa, AIDS-a). Nažalost, netko možda brije okolinu rane nesterilnom britvom i ugrožava tako život.
Brojni stomatolozi postavljaju nesterilne instrumente u usta pacijenta, a neki instrumente samo iskuhavaju što ne uništava B Hepatitis virusa, pa opet griješe.
Često pri vađenju krvi ili davanju infuzija prenose na ubodnu ranu nečistoću preko »esmarha« ili preko vatice koja je brisala »esmarh« ili je brisala nečistoće sa stola. Dogodi se da vrh sistema za infuziju dodirne nešto nesterilno, ili je pak igla kojom se vadi lijek iz ampule dodirnula ampulu izvana a nesavjesni i dalje s time nastavljaju raditi.
Cjevčice ili čep od bočice s dezinficijensom netko zamaže nečistim rukama, ili to stavlja na nesterilni stol, pa to zagađeno opet vraća nazad i prenosi klice na sljedećeg pacijenta.
Otopina »hidrogena« (»peroksida«), sama sebe ne sterilizira! Dakle, ako je nesterilno priređena ili ju se naknadno zagadi, u njoj mogu živjeti svakojaki uzročnici bolesti i prenijeti se na druge pacijente preko površine na koju ta otopina dođe.
Neki griješe jer daju pacijentu da kupa svoju ranu u nesterilnoj posudi ili kadi i sl. Ili, kirurg ubode sebe ili asistenta iglom za vrijeme operacije i nastavlja s tom iglom ili drugim instrumentom dalje raditi i prenositi na pacijenta tko zna kakve sve viruse. Ima čak kirurga koji prije operacije ne peru ruke, a među operacijama ne mijenjaju mantile! Ima endoskopičara koji nesterilne gastroskope postavljaju iz želuca jednog čovjeka u želudac drugoga!
Detaljnije o nepoštivanju pravila asepse i sterilizacije govorim u poglavlju ove knjige »SIDA u Hrvatskoj i u svijetu«.

– Da li nabavljamo potrebne instrumente i ostala materijalna sredstva da bismo bolje pružali pomoć u zaštiti života i zdravlja ljudi? Npr. da li smo se potrudili oko nabavke ambu-balona, pribora za intubaciju (što uključuje i laringoskop), da li smo se potrudili oko nabavke defibrilatora i sl.?

– Da li se trudimo oko nabavke potrebnih lijekova ili antidota, da li imamo na raspolaganju antišok terapiju i sl.?

– Da li dovoljno poznajemo i provodimo tehniku reanimacije?

– Da li se trudimo oko što bolje organizacije zdravstvene službe?

– Da li smo proveli ili propustili dobru organizaciju cijepljenja?

– Da li se prije prepisivanja ili primjene nekog sredstva interesiramo da li je pacijent na njega možda alergičan ili ima neku kontraindikaciju?

– Da li možda dajemo opasne kombinacije lijekova koji se ne smiju davati zajedno, kao npr. Lasix + Ceporex, Lasix + Garamicin, betablokatori + oralni antidijabetici i sl.?

– Da li pacijente upozoravamo na mogućnost popratnih učinaka lijekova? Npr. ako se uz Metronidazol ili sulfonamide i dr. pije alkohol, pacijent može dobiti opasne reakcije.

– Da li konzultiramo i poštujemo one koji su bolji i sposobniji od nas?

– Da li od drugih prihvaćamo kritiku o našem eventualnom lošem i krivom ponašanju?

– Da li oko sebe izgrađujemo jednu povoljnu atmosferu u kojoj se i drugi usude iznijeti svoja zapažanja o stanju pacijenta ili dobre prijedloge? Ako zbog nesređenih međuljudskih odnosa, napetosti i straha u

nekoj sredini do toga ne dolazi, mogu stradati pacijenti!

– Da li smo dovoljno pažljivi, ljubazni, strpljivi i ponizni? Nepažnja, brzopletost i oholost i te kako često uzrokuju da se neka bolest ne ustanovi, da nam se pacijent ne usudi reći nešto što treba.

– Da li dovoljno razgovaramo s pacijentom, dali ga dovoljno pregledamo ili nešto previdimo što nismo smjeli previdjeti. Pogotovo duže i strpljivo treba ispitivati starije i nagluhe pacijente.

– Da li poštujemo svoje suradnike i ostale ljude koji nas okružuju, pa makar su po stručnosti ispod nas?

– Da li publiciramo ili na drugi način upoznajemo druge s onim što je dobro, značajno i potrebno? Greška je publicirati i širiti ono što je nemoralno!

– Da li primamo u bolnicu one koje treba primati ili ih vraćamo kući kada se to ne bi smjelo? Nekada vratiti kući znači uskratiti nužnu pomoć, a to može ugroziti zdravlje pa čak i život!

– Onaj tko ne radi dobro nego zlo ne bi ni smio biti zaposlen u medicini, ne bi ni smio dolaziti na takav posao. Ali, onaj tko ne čini zlo, da li dolazi na vrijeme na posao, da li je u radnom vremenu na raspolaganju, ili se ne zna gdje je, a dok ga se nađe možda već može biti kasno!

– Da li se trudimo da dolazimo na rad sposobni? Naime, ako se noć prije posla negdje pijančevalo ili nepotrebno gubilo noć, zbog umora sutra mogu stradati pacijenti!

– Da li hitnim pacijentima dajemo prednost?

– Da li upućujemo pacijenta u bolnicu kada je to potrebno? Da li ga bez valjanog opravdanja držimo u bolnici pa nema mjesta za one potrebnije, ili se nepotrebno rasipa zdravstveni novac?

– Kakvu njegu provodimo oko bolesnika? To se tiče

osim liječnika još i sestara, medicinskih tehničara, spremačica itd. Da li provodimo oko njih potrebnu higijenu, da li ih dovoljno okrećemo u bolesničkoj postelji da ne dobiju dekubituse, da li im provodimo vježbe disanja da ne dobiju upalu pluća itd.
Da li se dovoljno trudimo nahraniti i napojiti teške, nepokretne pacijente, ili im se hrana i piće samo ostavi pored njih, pa ako neće ili ne mogu uzeti, da ostanu gladni i žedni?
Ako ne mogu normalno jesti i piti, treba im hranu i tekućinu davati na druge načine (nazogastrina sonda, infuzije, gastrostoma...).

- Ako smo na takvom radnom mjestu da trebamo posjećivati pacijenta u kući, da li to činimo?
- Maksimalno se treba zalagati za sve ljude, bez obzira na njihovu vjeru, naciju, rasu ili političko uvjerenje.
- Da li primamo mito?
- Neki stomatolozi nepotrebno vade zube da se ne bi trebali više truditi oko njihovog liječenja ili da zarade kasnijom izradom proteza.
- Da li pošteno i dobro koristimo zdravstveni dinar i ostala materijalna dobra?
- Da li dajemo lažne dijagnoze i nalaze ili nepravedno dajemo nekome npr. invalidsku mirovinu. Na taj način ju možda neće dobiti onaj kome je stvarno potrebna.
- Kako se ponašamo pri odlučivanju u komisijama ili na drugim dužnostima? Onaj tko tamo glasa za nešto nemoralno, kao npr. za pobačaj, sterilizaciju čovjeka i sl. griješi. To je učestvovanje u zlu!
- Lažna dokumentacija, pogotovo u sudskim slučajevima i te kako može drugima naškoditi.

  Ako u sudskim slučajevima, npr. nastradalima u prometnim nesrećama ili tučama, žrtvama pokušaja ubojstva i sličnim pacijentima svojim propustom u dijagnostici ili liječenju pridonesemo da oni umru ili

da ostanu invalidi, ne samo što smo krivi za smrt toga čovjeka ili za invalidnost, nego automatski bude zbog tih naših grešaka više kažnjen i onaj čovjek koji je krivac što je došlo do prve povrede.

– Greška je dati čovjeku krivu dijagnozu koja odvede terapiju u pogrešnom smjeru. Izazvale bi se ozbiljne posljedice kada bi se nekome dalo npr. dijagnozu psihoze ako ju nema, pa na čovjeku ostane etiketa za kasniji život.

– Potrebno je poštivati sve Božje zapovijedi, pa tako VI. i IX. (izbjegavati neuredne misli, poglede, riječi i djela).

– Da li smo iskoristili svoju mogućnost da umirućeg pacijenta pripremimo za susret s Bogom (potaći na skrušeno pokajanje i na prihvaćanje sakramenata). Greška je još i kada se onemogućava pacijentu da mu dođe svećenik podijeliti sakramente.

– Da li poštujemo liječničku tajnu, pacijenta i njegovo povjerenje prema nama. Ipak treba napomenuti da liječnička tajna nije isto što i ispovjedna tajna. To što smo saznali od našeg pacijenta, ne može nam biti opravdanje da zbog toga npr. propustimo zaštititi ljudski život.

– Da li drugoga upozorimo kada nešto krivo radi, bilo iz neznanja ili svjesno. To nam je dužnost kako bismo spriječili loše posljedice.

– Da li se moda solidariziramo s onim koji radi loše?

– Griješe i oni koji živom čovjeku oduzimaju organ bez kojega čovjek ne može živjeti npr. radi transplantacije. Treba se podsjetiti osnovne činjenice a to je da se tijelo čovjeka zove organizam. Smrt čovjeka znači smrt njegovog organizma a ne smrt samo jednog organa ili dijela organa dok je ostali organizam živ. Primjećuju se pokušaji lažnog proglašavanja čovjeka mrtvim iz razloga da se oko njega ne bi dalje trudili,

odnosno da bi mu oduzeli neki organ (ili organe) za presađivanje drugome čovjeku. Postoji još i čitav niz drugih zloupotreba transplantacije (npr. ubijanje nerođene djece da bi se transplantiralo njihove organe ili tkiva), o čemu trenutno ne bih ulazio u veće detalje.

– Da li se za vrijeme operacije ismijava i potcjenjuje pacijenta?
– Da li se za vrijeme operacije brblja, pa se gubi koncentracija i nešto može previdjeti ili pogrešno načiniti?

Druga grupa:

Upitajmo se na početku kakav je naš *odnos prema nerođenoj djeci i prema roditeljstvu.*

Da li zaista apsolutno poštujemo ljudski život od začeća? Kakvo je naše ponašanje u odnosu prema ratu koji se vodi protiv nerođene djece?

Čovjek je čovjek već od samog začeća, a mi ljudi nismo gospodari nad koncem života niti sebe niti druge osobe. Oduzeti život čovjeku u bilo kojem periodu života, sve od začeća pa nadalje, ne smije se, pa ni mi ne smijemo u tome učestvovati.

Tako se ni nerođeno dijete ne smije ubiti ni kada je ono bolesno, ni kada se radi o začeću zbog silovanja ili rodoskvrnuća, ni bilo kada. U pobačaju se sudjeluje i onda kada se za njega piše uputnice, ako se takva uputnica dopunjuje i daje, ako se proziva nekoga iz čekaonice da mu se to dade, ako se nekome kaže gdje da izvede pobačaj, ako se nekoga na pobačaj nagovara ili ako ga se ima priliku odgovoriti od pobačaja a to se propusti. U pobačaju se sudjeluje ako se nekoga na pobačaj odvede ili za njega plati, ili se nekim postupcima njega olakša ili

doprinese da do njega dođe, ako se nabavljaju i priređuju instrumenti i druga sredstva za pobačaj.

Odogovrni su i oni koji sudjeluju u proizvodnji, naručivanju, distribuciji, izdavanju, reklamiranju i primjeni abortivnih sredstava (npr. spirale, antibaby pilule, otopine soli za kasne pobačaje, prostaglandini, postkoitalna antinidaciona sredstva, implantati, vakcinacije protiv trudnoće itd.). Odgovornost se odnosi i na obesplođujuća sredstva (kontracepcija i sterilizacija).

Odgovorni su i oni koji poučavaju druge kako da to rade, bilo usmeno ili sudjelovanjem u tiskanju i raspačavanju literature u kojoj se na to potiče i na to uči.

U ubijanju nerođenih se sudjeluje i ako se na njega pristaje, npr. u nekoj komisiji, ili se sudjeluje u stvaranju nekih akata koji ga olakšavaju. Za ubijanja nerođenih odgovorni su i oni koji sprečavaju odgovaranje od pobačaja prema modelu savjetovališta za prenatalnu zaštitu koji je opisan u ovoj knjizi, oni koji odbijaju ili sprečavaju distribuciju tiskanog materijala protiv ubijanja nerođenih, koji sprečavaju održavanje dobrih predavanja protiv ubijanja za učenike, studente, ili već zaposlene, odnosno koji sprečavaju objavljivanje dobrih članaka ili ralizaciju dobrih radio i TV programa iz te oblasti.

Odgovorni su i mnogi ljudi u upravama zdravstvenih ustanova, u lokalnoj i republičkoj vlasti koji nisu iskoristili svoje mogućnosti za zaštitu života sve nerođene djece i moralnih vrijednosti. Odgovorni su i oni koji se u javnosti ili bilo gdje zalažu za oduzimanje života nerođene djece i za druge nemoralnosti.

– Da li iskorištavamo mogućnosti djelovanja i trudimo se oko njihovog proširenja, u smislu zaštite života nerođene djece?
– Na izvjestan način se u ubijanju nerođene djece sudjeluje i stvaranjem situacija koje potiču na pobačaj

npr. davanje otkaza ženi koja pošteno obavlja posao iz razloga što je trudna.

– Kao što je spomenuto, nerođenu djecu ubijaju osim »kirurškim« pobačajima još i raznim drugim oružjima i načinima o čemu slabije obrazovan narod možda ni ne sluti. Uz svaku vrstu spirala dolazi do začeća prosječno čak nekoliko puta godišnje, kako to dokazuju rani testovi na trudnoću, kao npr. beta HCG test. No, spirala tada ubija dijete najčešće sprečavajući mu usađivanje u maternicu, a nekada ga ubija i nakon njegovog usađivanja izazivajući »spontani« pobačaj.

Uz sve vrste antibaby pilula ipak nekada, pa i često dođe i do ovulacije i do začeća, pa onda pilula opet ubija dijete sprečavanjem usađivanja u maternicu. Sprečavanjem usađivanja u maternicu djeluju i razna postkoitalna sredstva. Uz Depo-Provera, anti-HCG vakcine i implantate također dolazi do začeća, a onda ta sredstva djeluju ubojstveno na začeto dijete. Ubijaju i RU-486, prostaglandini, a čak je objavljeno da dolazi u obzir da nekada abortivno djeluju i spermicidna sredstva koja sadre »nonoxinol 9« (većina ih sadrži taj nonoxinol 9).

Neznanju o abortivnom djelovanju mnogih spomenutih sredstava pridonosi nekoliko faktora:

1. Ona su u javnosti lažno prozvana »kontracepcijska« s ciljem da bi se zavelo narod, zaradilo više novaca njihovom prodajom, i više djelovalo na uništenju vjere, života i zdravlja naroda
2. Do ovulacije i začeća dolazi oko 2 tjedna prije izostanka menstruacije. Kada neko sredstvo ubije dijete u prva dva tjedna života, žena obično ni ne zapazi da je bila trudna i da je ubila dijete. Pogotovo ne slute da su tim ubijali svoju djecu jer su različita takva sredstva upotrebljavali još prije odnosa, pa im se čini da onda ni ne bude začeća iako bude. Ubojstva te male djece

stare do 2–3 tjedna lažno prozvanim »kontracepcijskim« sredstvima događaju se dok se majka i otac djeteta možda smiju, šetaju i razgovaraju.

U ubijanju djece znači sudjeluju oni koji, kao što već rekosmo proizvode, uvoze, naručuju, reklamiraju, izdaju, primjenjuju ta abortivna sredstva, odnosno oni koji ne iskorištavaju svoje mogućnosti u njihovom uništenju, koji ne odgovaraju od toga narod. Očito je da je veliki dio farmaceuta ušao u igru i lanac ubijanja tim sredstvima.

Novi ubojice nisu krvavi do lakata kao oni što čine »kirurške« abortuse. Oni često u apoteci, u bijelom, uz osmjeh na licu, tihu glazbu i klima uređaj glume velikog stručnjaka i poštenu osobu i kroz staklo pružaju smrt zapakiranu u šarenu kutiju. Zaboravljaju na tolike kršćane koji su svjedočeći vjeru žrtvovali i vlastiti život! Te farmaceute nitko ne bi ubio kada bi u tome prestali sudjelovati, ali bi se recimo s nekim zamjerili. Ponašaju se na radnom mjestu kao roboti, kao ljudi bez pameti i savjesti pokušavajući se izgovarati da im je to netko rekao da tako čine. To im ne može biti opravdanje. Ali, kada dođu kući ili kada kite bor, onda neki od njih znaju govoriti kako su veliki vjernici.

Kako bi to izgledalo da se u crkvi sretne i pozdravi farmaceut sa ženom kojoj je izdao antibaby pilulu ili drugo ubojstveno sredstvo. Kolika bi to bila sablazan te žene i drugog naroda kada bi oni koji se predstavljaju katolicima tako što činili!

Antibaby pilula nema indikaciju ni za kakvo liječenje! Kada bi neki lijek izazivao npr. rak u tolikom postotku kao što antibaby pilula izaziva ubojstvo djeteta, da li bi netko uzimao ili izdavao takvo sredstvo! Zar je ubojstvo djeteta manje bitno od raka! Neredovit ciklus najčešće nije znak bolesti. Ako je u pitanju bolest, kao npr. tumor hipofize, antibaby pilula tu bolest ne liječi,

već samo maskira simptome i odgađa postavljanje prave dijagnoze i pravoga liječenja.

– Da li upoznajemo ljude s pravim načinom djelovanja tih sredstava? Da li razbijamo laž da je sprečavanje usađivanja djeteta u maternicu kontracepcija? Odgovoriti nekoga od spirale znači spriječiti nekoliko ubojstava godišnje, a slično vrijedi i za antibaby pilule i razna druga abortivna sredstva. Svaki zdravstveni radnik koji dolazi u kontakt s pacijentima u plodnom periodu života (i muškarcima i ženama) ima pravo i dužnost reći im neka ne upotrebljavaju nikakva sredstva protiv djece i objasniti im kako je to štetno.

Npr. kroz ambulantu interniste ili bilo kojeg drugog liječnika dnevno prodefilira tko zna koliko žena koje nose spirale ili gutaju pilule. Očito da on može učiniti mnogo dobra. Nažalost netko učini mnogo propusta ne osvrćući se na ova zla i ne iskorištavajući svoje mogućnosti borbe protiv tih zala.

– Dužnost je odbiti sudjelovanje u davanju npr. injekcije koju netko hoće dati da bi se spriječilo usađivanje (implantacija) začetog djeteta odnosno dužnost je sudjelovati u davanju bilo kojeg takvog sredstva. Ima slučajeva da u viziti šef odjela govori mlađem liječniku što da piše na temperaturnu listu, koja sredstva on određuje. Ako se radi o ubojstvenim ili drugim nemoralnim sredstvima, on mora odbiti čak i da to napiše.

– Da li se trudimo oko sprečavanja spontanog pobačaja? Ima ginekologa koji se ne žele truditi oko očuvanja trudnoće pa nagovaraju ženu da ona dozvoli da ju »očiste«. To nije čišćenje nego prljanje. To je ubojstvo živog djeteta!

Ima i takvih koji ženi lažu da je dijete mrtvo, a ono je još uvijek živo. Dok dolazi u obzir da je u tijelu žene živa beba, treba smatrati kao da je živa i ne smije se

činiti ništa što bi ju moglo ubiti. Ne smije se rušiti kuća dok dolazi u obzir da je u njoj netko živ! Znači, ne smije se provoditi ni histerosalpingektomiju (odstranjenje maternice i jajovoda) dok dolazi u obzir da je u njima živo dijete!

- Ne smije se ubiti ni ektopično (izvanmaterniČno) smješteno dijete, a to danas netko čini »kirurškim« metodama, citostaticima ili na druge načine.
- Nedozvoljene su i dijagnostike koje se provode s ciljem da se otkrije i ubije bolesno dijete (npr. amniocenteza).
- Nepotrebno izvođenje carskog reza donosi štetne posljedice. Npr. ima ginekologa koji nakon jednog carskog reza to automatski čine i kod druge trudnoće, a neke žene s carskim rezovima se boje sljedećih trudnoća.
- Potrebno je dati zaštitnu injekciju ženama koje su Rh negativne, a rodile su Rh pozitivno dijete. Ako se to ne da, izvrgava se opasnosti sljedeću djecu. Ima pokvarenih ginekologa koji o tome ne vode računa, ili možda daju samo kod prvih trudnoća.
- Potrebno je izbjegavati oštećenje nerođenog djeteta dijagnostikama, liječenjima ili prevencijom bolesti žene za koju znamo da je trudna, žene za koju još sigurno ne znamo da je, ali može biti da je trudna, ili pak dolazi u obzir da će zanijeti u tijeku primljenih metoda ili opasnih sredstava.

Praktički dolazi u obzir da je trudna svaka žena koja je imala odnos od menstruacije pa dalje tijekom tog menstruacijskog ciklusa, a pogotovo ako je imala odnos u vrijeme pretpostavljene plodnosti. Nije svejedno da li se opasno sredstvo primijenilo prije ovulacije ili poslije ovulacije kada je ona možda začela, mada je ugrožavanje života nerođenog djeteta i to kada se oštećuje jajašce ili

spermatozoide ukoliko dolazi u obzir da će s njima doći do začeća.

Sredstvo dijagnostike, liječenja ili sprečavanja bolesti žene koje može ugroziti život ili u ozbiljnoj mjeri zdravlje nerođenog djeteta može se upotrijebiti tek kada postoji dovoljna sigurnost da od posljednje menstruacije nadalje žena nije imala odnose koji su mogli dovesti do začeća, te da od sada nadalje neće imati odnose dok to opasno sredstvo ili metoda budu imali svoje djelovanje. U suprotnom sluačju treba primijeniti ona sredstva i metode prevencije, dijagnostike ili liječenja bolesti žene koji neće ubiti dijete niti mu u značajnoj mjeri ugroziti zdravlje.

O ovome i te kako treba voditi računa. Štetno mogu djelovati čak neka cjepiva. Jedan broj žena dolazi bilo zbog čega liječniku, u tom trenutku su trudne, mada to još ne znaju, jer se obično radi o prva dva tjedna trudnoće još i prije nego je menstruacija izostala.

Zar nije logično da se na rentgensku pretragu želuca ako je stvarno potrebno, naruči pacijenticu onda kada joj dođe menstruacija a ne onda kada slučajno bude mjesta, jer će se nekada dogoditi da će doći na slikanje trudna a da to još ni ne zna.

Zar nije logično da se na operaciju npr. žučnih kamenaca naruči ženu onda kada joj prestaje menstruacija s naglaskom da nema seksualne odnose od menstruacije na dalje, pa će se tako izbjeći da dođe u bolnicu trudna i da začetoj bebi možda naštete sve dijagnostičke pretrage i svi lijekovi koji joj se prije, u tijeku i poslije operacije u bolnici daju!

Teratogena sredstva mogu izazvati rađanje djeteta s anomalijama uglavnom ako se upotrebljavaju otprilike od trećeg tjedna poslije začeća, pa otprilike do desetog tjedna. Ako su primjenjivana u početku trudnoće, dok obično žena još niti ne zna da je trudna, nalazi se u

literaturi da ona mogu djelovati na dijete čak ubojstveno! Njihova primjena poslije desetog tjedna trudnoće može dovesti do rađanja djeteta slabije težine, ali postoje sredstva koja ga ubijaju ako se primjenjuju i nakon desetog tjedna. Ovom prilikom neću detaljnije ulaziti u tu problematiku, jer mnogo toga ovisi o vrsti opasnog sredstva, o dozi, vremenu i dužini primjene, o stanju organizma majke, a za brojna sredstva se uopće ne znaju kako i da li štetno djeluju.

U plodnom periodu života čovjeka, kako žene, tako i muškarca, treba davati što manje lijekova i izbjegavati štetne pretrage. Npr. rentgenska zračenja ostavljaju posljedice na testisima i na jajnim stanicama u jajnicima i za kasnije. Muške spolne stanice spermatozoide oštećuju također brojni lijekovi.

U našoj zemlji se ljude u plodnom periodu života pretjerano upućuje na rentgenske pretrage. Često su još uvijek u upotrebi oni aparati koji jako mnogo zrače, bacaju zrake i šire nego što se želi, a ima neodgovornih rentgenologa i tehničara koji čak u slučaju potrebe ne stave olovne pregače preko zdjelice i spolnog područja.

Poseban problem predstavljaju žene koje nose spirale ili upotrebljavaju druga sredstva uz koja dolazi do začeća a koja onda ubojstveno djeluju na dijete. Npr. žena sa spiralom obično bude u životu više puta trudna nego da ništa ne upotrebljava, jer njene trudnoće kratko traju radi ubojstvenog učinka spirale, pa, ako živi seksualnim životom, opet brzo nakon toga začme, možda već i slijedeći mjesec.

Dakle, ako žena nosi spiralu i ima odnose, kada zbog bilo čega dođe liječniku, vjerojatnost da je trudna a da to još ni ne zna, je kod nje veća nego kod žene koja ne upotrebljava ništa protiv djece. Iako takva žena trudnoću još nije ni primijetila, iako je velika vjerojatnost da će spirala, ako u njoj ostane, ubiti to dijete tijekom

kraćeg vremena nakon začeća, mi ipak moramo biti oprezni i ne ugroziti život ni zdravlje njenog nerođenog djeteta, mada će ga žena sa spiralom možda svejedno ubiti za nekoliko dana. Naime, mi ne smijemo ubijati ni onda ako će netko toga čovjeka svejedno poslije ubiti.

Naravno, dužnost nam je izvršiti utjecaj da ni ne upotrebljava ništa protiv djece. Dok god se u njenom tijelu nalazi spirala ili uzima nešto drugo protiv djece, takva žena ni nema pravo na bračne odnose.

Evo i još nekoliko riječi u vezi s planiranjem obitelji. Bračna ljubav ima u sebi dvije svrhe: uzajamnu ljubav supružnika i stvaranje novoga života. Ovo dvoje je povezao dragi Bog i čovjek to nema pravo rastavljati. Muž i žena sudjeluju zajedno s Bogom u stvaranju života novih ljudi, ali su u tome ipak u odnosu na Boga u podređenom položaju i trebaju prihvaati Božji stvaralački plan i Božji zakon.

Tu povezanost su rastavljali na dva načina:

a) kod provođenja one umjetne oplodnje pri kojoj do začeća djeteta dolazi izvan specifičnog oblika bračne ljubavi (različite homologne i heterologne umjetne oplodnje, uključujući i oplodnju u epruveti). To je također nedozvoljeno. Dijete ima pravo biti začeto iz specifičnog oblika bračne ljubavi oca i majke — muža i žene.

Mnoga djeca začeta u epruveti umiru zbog neprirodnih uvjeta, neku od njih bacaju u kanalizaciju, na nekoj od te djece eksperimentiraju, a neku drže u frižideru.

b) kontracepcijama i sterilizacijama pri kojima se hoće bračna ljubav a njoj se privremeno ili trajno sprečava mogućnost začeća. Tu se muž i žena ponašaju kao da su iznad dragoga Boga kojemu žele određivati kada da stvara a kada da ne stvara novog čovjeka, iako je on po svojim zakonima predvidio da bi iz tog bračnog

odnosa bilo začeće. Dakle, upotreba kontracepcije i sterilizacije s ciljem da se bračnom odnosu spriječi mogućnost začeća je nemoralna i nedozvoljena.

Na bračne odnose se nema pravo ukoliko se upotrebljavaju abortivna ili obesplođujuća sredstva.

Papa Pio XI. je izjavio (citirano prema knjižici Ivana Lončara »Ženidba«, izdanje Hrv. knjiž. društvo sv. Ćirila i Metoda, Zagreb 1985.): *»Svaka upotreba ženidbe gdje po čovječjem nastojanju biva bračni čin lišen svoje naravne sposobnosti da proizvede život, krši Božji i naravni zakon, i oni koji takvo što čine, kaljaju se ljagom teškoga grijeha«*

Kada postoje opravdani razlozi izbjegavanja začeća, muž i žena imaju pravo da u plodne dane nemaju bračne odnose. U neplodnim pak danima imaju pravo na bračne odnose ako su valjano vjenčani u crkvi te su u sakramentalnom braku. U vrijeme neplodnih dana prirodno ne postoji povezanost bračne ljubavi sa začećem, i oni tu povezanost ne rastavljaju. Ipak su i tada otvoreni začeću djeteta i njegovom prihvaćanju ako do toga slučajno ipak dođe.

Dakle, ne smije se sudjelovati ni u kontracepcijama, sterilizacijama, ni u spomenutim umjetnim oplodnjama! Od toga narod treba odgovarati i o tome moraju voditi računa i oni koji rade u zdravstvu. Onaj tko bi u tome sudjelovao, djelovao bi, kao što je već spomenuto, još i sablazno na druge.

Što se tiče ispitivanja plodnosti muškarca, mora se spomenuti da se to ne smije činiti masturbacijom.

Griješe i oni koji savjetuju na predbračne ili izvanbračne seksualne odnose, a događalo se da su na to nagovarali npr. neki psihijatri. U Hrvatskoj postoji vrlo velik problem psihijatrije. Specijalizante su educirali prema protukatoličkim teorijama. Psihijatar razgovara s

nekim diskretno, i malo tko drugi zna kakve je sve loše savjete on davao.

Odnos prema starima i teško bolesnima

Griješi se kada ukućani ili zdravstveni radnici ne provode dužnu njegu, sprečavanje bolesti, dijagnostiku ili liječenje, osobito kod starih, teško i dugotrajno bolesnih ljudi s ciljem da ih se što prije riješe. Npr. čovjeku bolesnom od raka odbijaju izvršiti adekvatnu dijagnostiku kada se sumnja da je dobio upalu pluća, ili ne liječe tu upalu, bolest srca itd. Takav čovjek onda zapravo umire od nečega drugoga, a ne od raka.

Ili, ne vode računa da dovoljno često na postelji okreću nekog pacijenta pa on dobije dekubituse. Ne provode kod njega vježbe disanja te dobije upalu pluća, ili ga ne hrane i ne napajaju koliko je potrebno. Možda mu samo ostave hrane i vode neka si sam uzme, a on to ne može. Ako se čovjeka ne može hraniti normalno na usta, može se to učiniti nazogastričnom sondom, infuzijama, gastrostomom...

Ili, spominjem tragične slujčave kako nam mnogi starci umiru kada stignu u bolnicu, pogotovo ako neki doktori i sestre ocijene da rodbina mnogo nije zainteresirana da bi oni ostali na životu. Stari ljudi doživljavaju promjenu sredine kao veliki stres. Možda čak zaborave gdje se nalaze. Takav starac zove sestru da malo ustane ili da ode u WC, ali sestra želi piti kavu, voditi važne razgovore sa svojim kolegicama s drugog odjela, i ona nagovori doktora da mu uvedu urinarni kateter. Dida ili baka opet hoće malo ustati, čudi se zašto su mu dali kateter, opet zove, a onda mu sestra da Apaurin, Prazine ili sl. da bi on ili ona ušutjeli. Starac počme spavati, još više izgubi orijentaciju, prestaje normalno jesti i piti, loše

diše pa dobije upalu pluća, na to se često nadoveže infekcija mokraćnih kanala zbog katetera, pojave se rane od ležanja zbog nedovoljnog pomicanja, i za nekoliko dana djed ili baka umiru gladni, žedni, u ranama, u upali pluća i sl. Dok su bili mladi, plaćali su zdravstveno osiguranje, njihovim novcem se možda upravo ta bolnica izgradila, a sada, kada im treba vratiti ljubav i pažnju, oni doživljavaju svojevrsnu eutanaziju!

Slična je situacija kada ukućani odbijaju pozvati liječnika starcu ili ga ne voze kada treba u bolnicu, pa djed ili baka umiru od bolesti od kojih se ne bi smjelo umirati. Ali, sin, kći ili snaha su donijeli presudu da je taj starac navodno svoje odživio i da mu je vrijeme da umre.

Samo dragi Bog zna kada je kome vrijeme umrijeti, a dužnost nas ljudi je pomagati drugim ljudima živjeti, pogotovo onima koji su bespomoćni.

Istovremeno, ako takvi ljudi koji se ne brinu za svoje starce žive na selu, i drže svinje ili krave, veterinara će odmah pozvati, čim se životinja razboli.

Ostavljaju nam te starce u hladnom, bez pravilne ishrane, nekada u lošijim uvjetima nego što živi ona krava u staji. Čak najbliža rodbina zna prigovarati liječniku koji se zauzima za njegu i liječenje takvog starca!

Dakle, iako su ljudi bolesni od neizlječivih bolesti ipak ih se mora pomagati i liječiti na neke načine da im se olakša i produži život, a također ih treba liječiti i od drugih bolesti koje im možda dođu usput.

Teški, neizlječivi bolesnici, pogotovo kada se približava trenutak smrti, zahtijevaju prisutnost i blizinu onih koji ih njeguju. Ali, netko to ne želi, nego im daje sedative pod izgovorom da je njima sigurno jako teško, pa oni počmu samo spavati, ne miču se, prestaju jesti i piti, i opet umiru zbog upale pluća, dehidracije, ili dekubitusa što se moglo izbjeći.

U situacijama teško bolesnih u završnim fazama, a i prije, bol će se ranije javiti i bit će teža ako je pacijent gladan, dehidriran, hipoglikemičan, ako se s njim ne kontaktira s pažnjom i ljubavlju, ako se osjeća napušten, uvrijeđen i razočaran.

Dakle, svaki teški bolesnik će manje osjećati bol čim ga se dobro hrani, napaja – rehidrira (po potrebi infuzije), čim je u adekvatnoj temperaturi i atmostferi, kada je čist, a pogotovo ako je okružen pažnjom i ljubavlju onih koji ga njeguju. On će tada zahtijevati i mnogo manje analgetika, mnogo manje ili ništa sedativa.

Greška je dakle kada svoje propuste u njezi i ishrani pacijenta, osoblje pokušava nadomjestiti davanjem analgetika i sedativa, pogotovo zato što ti analgetici i sedativi često čovjeku mogu skratiti život.

Govoreći o sprečavanju boli, ne smije se zaboraviti da postoje manje škodljive »blok anestezije«. Uklanjanje boli je tu efikasnije, a izbjegavaju se brojna štetna djelovanja na cijeli organizam.

Spomenuo sam brojne izazove savjesti. Odgovornost je tu ne samo na liječnicima, nego i na njegovim suradnicima, sestrama, farmaceutima, pomoćnom osoblju, upravi bolnice, ministarstvima, vlasti itd.

Iako sam mnogo toga nabrojao, bila bi greška ako bi netko mislio da sam spomenuo sve izazove savjesti i sve mogućnosti pogrešaka koje postoje u zdravstvenoj službi. Čovjek treba pravilno formirati svoju savjest, biti povezan s Bogom i stalno ostati na oprezu.

Ali, već i ovaj podsjetnik sigurno nas potiče na donošenje nekih zaključaka, kao npr.:

1. Izazovi savjesti zdravstvenog radnika veći su od prosječnih izazova savjesti kod mnogih drugih ljudi.
2. Dobre ili loše posljedice kao i odgovornost zdravstvenog radnika zbog njegovih postupka ili propusta vrlo

su veliki, veći od posljedica ili odgovornosti u mnogim drugim profesijama.

3. Zdravstveni radnik je često okružen ljudima koji imaju pogrešne stavove i krivo formiranu savjest. Oni na njega vrše negativni utjecaj i on se nekada boji postupiti ispravno.
4. Zdravstveni radnik često nije dovoljno educiran iz područja etike, a pogotovo iz bioetike. Pitanje što je, koliko, kada i kako učio o tome u tijeku školovanja ili kasnije. Naobrazba o bioetici mu je možda na nivou osnovnoškolskog vjeronauka, a nalazi se pred tako ozbiljnim situacijama.

Studenti teologije uče etičke principe i bioetiku mada većina njih neće raditi u zdravstvenoj struci. Sasvim je normalno da to uče. Svećenika će za savjet neki zdravstveni radnik upitati npr. u ispovijedi. Ali, mi trebamo znati što se smije a što se ne smije još i prije nego sagriješimo! Gdje i kako to znanje steći? Da li se dovoljno trudimo da do autentične nauke katoličke Crkve iz ovog područja dođemo?

U praksi mi se čini da je jedan od najčešćih primjera gdje se očituje neinformiranost o etičkim principima kada čovjek misli da smije učiniti neku moralno zlu radnju da bi time spriječio drugo zlo ili postigao neko dobro. Zlo se međutim ne smije učiniti nikada, bez obzira na neke dobre rezultate koji bi možda iz toga proizašli. Iz toga vidim da mnogima nije jasno načelo o dvostrukom učinku.

Često nam nisu poznati i nismo pročitali dokumente Crkvenog učiteljstva koji nam daju jasne smjernice za ponašanje u pojedinim konkretnim pitanjima. Za nas zdravstvene radnike osobito ističem važnost poznavanja enciklike Humanae Vitae i Donum Vitae. Oboje je objavljeno i na hrvatskom jeziku.

Nesavjesni radnici u zdravstvu

Ima takvih radnika u zdravstvu za koje se vrlo brzo može vidjeti da im se uopće ne bi smjelo dozvoliti da rade u zdravstvenoj struci, koliko čine zla. Ali, vrlo, vrlo rijetko (ne znam za takav slučaj), se događa da bi ti najgori dobili otkaze.

Jedno vrijeme bili su u bliskim odnosima s komunističkim komitetima, a nakon nekog vremena provedenog u jednoj sredini, obično drže »u šahu« mnoge utjecajne ljude te ih se ovi boje smjenjivati. Npr. ubojica nerođene djece je nakon nekoliko godina pregledao ili porađao supruge mnogih ljudi na položajima jednog grada, i oni se ponašaju kao paralizirani i ne poduzimaju što bi bilo potrebno da se ubojici spriječi ubijanje.

Na nekim ljudima koji rade zlo ne primijeti se da ih radi toga peče savjest. Otvrdnuli su, ohladili se i ogrezli u zlu. Takvi obično pokušavaju tražiti sreću na krivim mjestima gdje ju neće naći, kao npr. u jurnjavi za materijalnim bogatstvom, u alkoholizmu, u bludnosti, preljubima itd. Neki od njih pokušavaju tvrditi da Boga nema, jer ako priznaju da ga ima, onda priznaju da će ih Bog i suditi.

Savjesni zdravstveni radnici

Ipak, ima i onih koji se trude da pravilno izgrade svoju savjest, da upoznaju autentičnu nauku Katoličke Crkve i da prema njoj usklade svoj život i rad.

Da bismo lakše kreposno živjeli, pomažu nam Sv. Sakramenti, trajna otvorenost duše prema Boga, pa tako i kroz molitvu, osluškivanje Njegovog glasa, prihvaćanje Božjih darova.

Ne zaboravimo da je sada i te kako potrebno svjedočiti Isusa Krista i svoju svetu katoličku vjeru kako u zdravstvenoj struci, tako i u svakodnevnom životu. Pa, iako je oko nas mnogo onih koji žive i ponašaju se suprotno, pa nam čak stvaraju i probleme kada se ponašamo onako kako je dobro i ispravno, znajmo da nismo sami. Kada smo mi na Božjoj strani i radimo kako to dragi Bog hoće, onda je i On s nama. A, kada je Isus Krist s nama, onda smo mi u većini!

ISKUSTVA S PUTOVANJA PO UKRAJINI, RUSIJI I BJELORUSIJI

1992. i 1993. godine u nekoliko navrata sam boravio u zemljama bivšeg Sovjetskog Saveza. Sve skupa tamo sam bio preko tri mjeseca i održao brojna predavanja po katoličkim crkvama, školama, fakultetima, bolnicama, pa čak i u ustanovama u kojima ubijaju nerođenu djecu. Nastupio sam na nekoliko TV i radio stanica, između ostalog i na radio Moskvi za Rusku federaciju i za engleski program za cijeli svijet, te na radio Kijevu u programu za Ukrajinu i za cijeli svijet. Održao sam govor čak i u Ukrajinskom parlamentu za one zastupnike koji nisu komunisti, te dao intervjue za nekoliko novina. Držao sam predavanja u gradovima: Grodno, Bjelaja Cerkov, Kijev, Žitomir, Rivnje, Ternopilj, Ljviv, Rudno, Kolomeja, Bogorodičani, Ivano-Frankivsk, Mukačevo, Ugorod, Moskva, St. Petersburg, Siktivkar i Evža.

U školi sam 8 godina učio ruski jezik, pa sam se lako snalazio. Hrvati vrlo lako razumiju i Ukrajinski jezik. Ukrajinci zapravo upotrebljavaju ikavicu. Hrvatska ikavica dakle potječe još iz vremena kada su Hrvati živjeli na prostoru današnje Ukrajine.

Čak sam u Ukrajini naišao na neke gradove koji se zovu poput hrvatskih gradova ili sela npr. Rakitno, Mežgorje (slično kao Međugorje), Komarivci (slično kao Komarovci kod Požege), a na Karpatima sam naišao na rijeku Orjavu (zove se poput Požeške Orljave).

U zemljama bivšeg Sovjetskog Saveza godinama se pokušavalo uništiti sve ono što je bilo dobro, a mnoge posljedice su ostale i do današnjeg dana.

Npr., kažu mi da jedna časna sestra koja u Kijevu danas drži vjeronauk, pokazuje djeci dvije stolice i kaže im: »Vidite djeco, ovo je stolica koju je načinio čovjek koji u Boga vjeruje, a ovu je načinio onaj koji u Boga ne vjeruje«. Loše proizvode nevjernika sreće se skoro na svakome koraku.

Ipak, rušenjem komunističke vlasti, narod je postao vrlo otvoren za prihvaćanje Božje riječi. Bio je on to i prije, međutim, to je bilo žestoko sprečavano. Upravo sam došao do zaključka da je komunizam i stvoren s ciljem borbe protiv Boga i uništenja kršćanstva tih i drugih zemalja.

U posljednje tri godine katolička Crkva, naročito u Ukrajini, opet se naglo razvija. Samo u tom periodu se pojavilo oko 3.000 katoličkih svećenika. Sjemeništa su puna, otvorene su mnoge crkve, mada neke još uvijek ne, nego se u njima nalaze koncertne dvorane i sl.

Ipak, još uvijek nema dovoljno katoličkih svećenika, naročito u Istočnoj Ukrajini. Istovremeno su vrlo prisutne različite sekte koje tamo stižu sa zapada i koje su prema katolicima često vrlo agresivne. Npr. nakon izlaska iz katoličke crkve, nakon nedjeljne Sv. Mise, pred crkvom su nas dočekali sektaši pokušavajući dijeliti svoje letke.

Putovao sam automobilom 900 kilometara od Grodna (Bjelorusija) do grada južno od Kijeva, Bjelaja Cerkov i na cijelom putu nisam naišao na otvorenu benzinsku crpku. Srećom nosio sam benzin u kanistrima. Prolazio sam kroz mnoga sela koja izgledaju danas kao prije oktobarske revolucije, čak još i gore, s malenim drvenim kućicama, bez svinjca i bez kokošinjca. Vidi se vrlo malo djece, tek nešto staraca (bijela kuga).

Vlasništvo nad zemljom je oteto od privatnika i pripojeno državi, kako bi seljak ostao siromašan, ekonomski i politički sputan i ovisan o milosti države, tj. ovisan o komunistima. Oko sela se nalazi prostrana plodna zemlja na kojoj uz cestu i dan danas stoje postavljeni ogromni betonski simboli Lenjinu, srpu, čekiću i zvjezdi petokraki. Sasvim je onda razumljivo da unatoč takvih plodnih polja narod nema dovoljno hrane. Mlijeka se gotovo uopće ne može kupiti, čak i u krajevima daleko od Černobila. Tijekom godine u zadrugama kravama ne pribave dovoljno hrane za zimu, pa ih po zimi masovno pokolju.

Sada je već dozvoljeno govoriti o tome da je od 1932. do 1933. godine u Ukrajini pomrlo od gladi najmanje 7 milijuna ljudi, a po nekim procjenama i 20 milijuna. Staljin je pokupio od seljaka sve žito i drugu hranu. Istovremeno je prodavao žito u bescjenje na svjetskom tržištu i sprečavao dostavu humanitarne pomoći Ukrajini sa zapada.

Ukrajina je jedna od zemlja koja je kroz svoju povijest najviše trpila, a trpi i dan danas. Čak i sada, 1994. godine srednja mjesečna plaća se kreće u Ukrajini između 5 i 10 dolara.

Ipak doživio sam i još nešto drugo u Bjelorusiji, Ukrajini i Rusiji što se mora istaći. Iako je Sovjetski Savez bio prva zemlja u kojoj se državnim zakonima, koje je potpisao bandit Lenjin, najšire osuđivalo na smrt nerođenu djecu, danas se u tim zemljama vrlo lako i vrlo uspješno može raditi na zaštiti života nerođene djece. Pobačaj se već skoro svima toliko zgadio da je vrlo lako pronaći ogromni broj ljudi koji su spremni raditi na zaštiti života male djece koja se još nisu rodila.

U skoro svim ustanovama u kojima ubijaju nerođenu djecu, čim sam došao i rekao da se bavim radom na zaštiti života nerođene djece, odmah bi pozvali sve doktore i

sestre, pa i žene koje su došle na pobačaj, da im održim predavanje. Na taj način uspio sam od pobačaja odgovoriti veći broj žena, pa čak i samih abortera. Nakon mog odlaska iz grada Rivnje (Ukrajina), direktor jedne ustanove u kojoj su ubijali nerođenu djecu javio mi je da su s time potpuno prestali.

U većini tih klaonica nerođene djece, aborteri su se složili da se organizira savjetovalište za odgovaranje trudnica od pobačaja prema modelu koji sam im prikazao, a kojega opisujem i u ovoj knjizi. Uspio sam u nekim gradovima naći katoličke svećenike i laike koji su počeli svakodnevno raditi na takvim savjetovalištima. Već se iz ruku smrti na taj način otrgnulo veći broj dječjih života.

U St. Petersburgu (bivšem Lenjingradu), posjetio sam zajedno s katoličkim svećenikom p. Paulom Marxom, predsjednikom Human Life International, jedan od najvećih centara smrti Ruske federacije. Radi se o ustanovi koja je izgrađena isključivo s ciljem da se u njoj ubijaju nerođena djeca. Prema izjavi njihovog direktora, 1992. godine u njoj je ubijeno 27.000 djece, no poslije sam čuo da je ubijeno i daleko više.

Kada smo se predstavili direktorici tog centra smrti tko smo i čime se bavimo, odmah se zainteresirala da sljedeći dan održimo predavanje za zaposlene i za žene koje budu došle na abortus. To smo i učinili i odgovorili jedan broj žena od abortusa. U svom predavanju između ostalog sam prikazao model savjetovališta za odgovaranje trudnica od pobačaja kojeg sam opisao i u ovoj knjizi. Direktorica tog centra smrti toliko se za ovo odgovaranje trudnica od pobačaja zainteresirala, da je zamolila vl. Marxa i mene da sutra pođemo zajedno s njom do jednog pravoslavnog svećenika da ga se zamoli da on svakodnevno dolazi u njihovu ustanovu odgovarati žene od pobačaja.

Sljedeće jutro ova direktorica je zajedno s još jednom svojom suradnicom, službenim automobilom došla pred naš hotel, te smo krenuli dotičnom pravoslavnom svećeniku. Kada smo ga posjetili, njih dvije su ga jedan sat molile neka im svaki dan dođe u bolnicu i neka razgovara sa ženama koje tamo stižu da ih od pobačaja odgovori. Međutim, on je rekao da on sam ne može donijeti odluku, da je sada vrijeme godišnjih odmora, neka mu one pismeno daju što od njega traže itd. Njih dvije, međutim, s time nisu bile zadovoljne, htjele su da takvo savjetovalište krene odmah, te su nas zamolile da odemo s njima još i do jednog samostana pravoslavnih časnih sestara. Tamo su na isti način molile zamjenicu glavne časne sestre. Nakon toga obje su otišle u pravoslavnu crkvu koja je u sklopu toga samostana. Tamo su se molile i kupile svete sličice.

Ja sam nakon toga zamolio još i katoličkog svećenika u tome gradu da i on pomogne u organiziranju toga savjetovališta.

Pri tome sam se sjetio hrvatskih ginekologa koji uporno odbijaju organizaciju ovakvih savjetovališta te ne prestaju s ubijanjem nerođene djece.

Izgleda da neki od njih, poput bivših komunista, čekaju što će najprije reći Rusi.

Posjetio sam s vlč. Marxom i Siktivkar, glavni grad Komi Republike koja je u sastavu Ruske federacije. Tamo nas je pozvao jedan liječnik koji je našao jedan moj letak.

Komi nacija je vrlo slična Mađarima i Fincima, čak donekle međusobno razumiju jezike. Komi žive sasvim na sjeveru Rusije, međutim, ipak zapadno od Urala. Površina Komi republike je velika kao teritorij Francuske i Velike Britanije zajedno, a imaju samo oko dva milijuna stanovnika. Imaju mnogo zlata u svojim rud-

nicima i raznih drugih prirodnih bogatstava, a ipak su prilično siromašni.

Saznali smo da je IPPF sa svojim programima i sredstvima protiv djece došao i do njih.

Tamo smo održali više predavanja u ustanovama gdje ubijaju nerođenu djecu i od pobačaja spasili živote većeg broja djece. Održali smo i press konferenciju te predavanje u nekom njihovom ministarstvu.

Jedno jutro sam otišao u susjedni grad Ežvu, jer sam čuo da i u tamošnjoj bolnici ubijaju nerođenu djecu. Kada sam tamo stigao, odmah su me pustili u jednu sobu u kojoj su ležale tri žene koje su to jutro došle na pobačaj i još dvije koje su pobačaj učinile jučer. Počeo sam razgovarati najprije sa svima njima zajedno. Čim su shvatile što želim, ove dvije koje su jučer načinile abortus kažu mi da su one same jučer odgovorile od pobačaja treću ženu koja je došla zajedno s njima. To mi je bio znak koliko je važno raditi na odgovaranju trudnica od pobačaja. Dakle, tamo se nije našlo drugih ljudi koji bi te trudnice odgovorili od pobačaja, nego su od pobačaja odgovarale jedna drugu.

Vjerujem da će taj slučaj pokazati svima koliko je važno organizirati savjetovalište koje u ovoj knjizi opisujem.

Mada nisam putovao u Latviju, saznao sam na putu od jednog ginekologa Latvijca da u toj baltičkoj zemlji Latviji danas polovinu stanovništva čine Rusi, a polovinu Latvijci. Međutim od sve djece koja se tamo danas rađaju, tek je svako deseto dijete Latvijac. Kaže mi da Latvijci već duže vremena rađaju vrlo malo djece, da su u prosjeku vrlo stari, ali da među njima nema neke a panike zbog skorašnjeg potpunog izumiranja i nest nka njihove nacije. Shvatio sam zbog čega je to tako. Zbog pobačaja, kontracepcija i sterilizacije danas tamo ima vrlo malo mladih Latvijaca, pa je malo i onih koji bi u

javnosti izražavali zabrinutost. Ostalo je još tek nešto starih ljudi koji još misle samo na svoj vlastiti život.

Shvatio sam da nacije zapravo izumiru u tišini. Tako danas slično izumiru i nestaju Hrvati. Nestanak nacije se ne događa tako da najprije svi nestanu, pa onda država ostane prazna. Radi se o tome da paralelno s izumiranjem jednih, doseljavaju drugi, obično kao radna snaga, koji onda tu ostaju. Kada nestanak nacije dođe u pojedinim krajevima takve države do još veće mjere, onda se načini autonomija doseljenika ili pripojenje drugoj državi. Ponekad još na takve izumrle prazne prostore dođu malo i nečije vojne trupe.

Očito je da zbog nestanka Latvijaca ili Hrvata neće žaliti niti IPPF, ni Svjetska zdravstvena organizacija a ni druge organizacije i pojedinci koji su tome izumiranju pridonijeli.

Razlog daleko veće otvorenosti za Istinu kod mnogih ljudi u zemljama bivšeg Sovjetskog saveza u odnosu na zapad, vidim u tome što je većina stanovništva tamo vrlo siromašna. Kada bi uz svoju sadašnju duhovnu prazninu još bili i materijalno bogati, mislim da bi im to bila čak na izvjestan način otežavajuća okolnost.

Dok je čovjek mlad, zdrav i bogat, često zaboravlja na Boga. Međutim, kada se razboli, osiromaši ili ostari dolazi u situaciju u kojoj se često odlučuje ipak približiti Bogu. Slično je i s državama. U bogatim državama narod je u prosjeku znatno oholiji i zatvoreniji za Istinu i čini mi se da ima još manje šanse za preživljenje zbog poroka pobačaja, obesplođivanja i SIDE nego što ih imaju siromašne zemlje.

Međutim, te siromašne se ne može ostaviti u takvom stanju u kakvom su sada, nego im treba pomoći i duhovno (katolički misionari) a i na ispravan način materijalno da se oporave.

SIDA U HRVATSKOJ I U SVIJETU

Uvod

AIDS je bolest koja ugrožava današnji svijet i opstanak čitavih naroda u većoj mjeri nego svi dosadašnji ratovi i epidemije!

Od AIDS-a su danas egzistencijski ugroženi svi narodi svijeta, a naročito maleni narodi poput hrvatskog.

Međutim, osim same bolesti AIDS, zajedno se mora uključiti i još nešto što prethodi AIDS-u, a to je tzv. HIV bolest. Danas se AIDS sve više definira kao završna faza HIV bolesti.

HIV bolest podrazumijeva kroničnu progresivnu retrovirusnu infekciju HIV-om koja ima prosječno desetgodišnji latentni period. HIV je ime virusa koji uzrokuje te obje bolesti.

Očito je da svaku državu, pa tako i Hrvatsku čine ne samo teritorij i granice, nego i obitelji i ljudi, kako oni rođeni tako i oni nerođeni.

Opstojnost naroda i države i te kako mogu ugroziti napadaji na ljudsko zdravlje, moralne i obiteljske vrijednosti. Hrvatska i dan danas ima demografske posljedice izazvane svim dosadašnjim ratovima na ovim prostorima. Podsjetimo se npr. samo Krbavske bitke s tisućama i tisućama pobijenih Hrvata u jednome danu, ili pak prvog i drugog svjetskog rata, poslijeratnog »Križnog puta«, današnjih ratnih stradavanja itd.

Našu opstojnost ugrožavaju i tolika iseljavanja posljednjeg stoljeća izazvana ekonomskim i političkim pritiscima.

U prošlosti su nas uz sve ovo i te kako ugrožavale epidemije i nekih drugih bolesti (npr. kuga). Međutim, sve smo to kao nacija preživjeli jer smo imali znatno veći natalitet nego danas.

Ako se međutim na današnji nedovoljni natalitet Hrvatske izazvan pobačajima, kontracepcijama, sterilizacijama i negativnim stavovima prema djeci, roditeljstvu i braku razbukta SIDA, neminovno se nameće pitanje što će to od nas ostati, da li ćemo se i do kada održati!

Iako ni za HIV bolest ni za AIDS ne postoji lijek a ni nada da bi se u dogledno vrijeme moglo otkriti uobičajeno cjepivo, možemo ipak reći da za njih ipak postoji jedna specifična vrsta vakcinacije. Mislim ovdje na sprečavanje bolesti kontrolom ponašanja.

AIDS je u Hrvatsku došao ne samo preko plavih kaciga, nego i preko derivata krvi, preko nevjernih gastarbajtera, turista... Vjerojatno je stigao i preko ratnih zlodjela u koja spadaju i tolika silovanja.

Među spolno prenosivim bolestima sve su prisutnije i Klamidije što izazivaju »spontane« pobačaje, Humani Papiloma Virus koji je povezan s nastankom raka cerviksa maternice, Herpes Genitalis itd. Očito je da nemoralan život lako dovede do upropaštavanja vlastitog i tuđeg života i zdravlja.

U Zagrebu preko 2.000 zaraženih, a u Hrvatskoj preko 8.000

Točan broj zaraženih HIV-om u Hrvatskoj nije poznat zbog toga što se kod nas u principu premalo testira, a testira se uglavnom samo dobrovoljne davaoce krvi.

Međutim, pretpostavlja se da su takvi ljudi u prosjeku ipak manje zaraženi nego neki drugi.

Ipak, jednostavnom računicom dolazi se do podatka da je u Hrvatskoj, sada, pri koncu 1993. godine zaraženo preko 8.000 ljudi! Naime, do sada je (početak prosinca 1993.), u Hrvatskoj prijavljeno 59 oboljelih od AIDS-a. Podaci pak iz drugih europskih zemalja govore da na jednog poznatog oboljelog dolazi oko 140 zaraženih koji još nemaju simptome AIDS-a (npr. nedavno sam na kongresu Human Life International u Gdanjsku doznao da je u Poljskoj poznato 20.000 zaraženih a 130 oboljelih, u Mađarskoj 15.000 zaraženih a 120 oboljelih). Kada dakle 59 oboljelih u Hrvatskoj pomnožimo sa 140, i tom broju dodamo još ovih 59, dobijemo broj od 8.319 zaraženih! Pretpostavlja se da je pretežni dio njih srednje i mlađe dobi, a veliki dio njih još ni nije u braku. Mnogi od njih nastavljaju s nemoralnim životom. Sigurno 90% njih nije ni svjesno da su zaraženi. Od tih 8.319, barem četvrtina se nalazi na zagrebačkom području, a to znači da je u Zagrebu preko 2.000 zaraženih!

Primjećuje se da se ljudi koji se najnemoralnije ponašaju često boje testirati. Ima i slučajeva da oni koji shvate da su zaraženi, i dalje nastavljaju istim načinom života želeći i druge osuditi na smrt. Testiranje ipak ne pruža apsolutnu sigurnosti, jer od trenutka zaraze dok test zaraženost otkrije, prođe i više mjeseci, a postoje slučajevi da uobičajeni testovi nikada zaraženost ne otkrivaju iako je čovjek pun toga virusa. U Hrvatskoj čak ima ustanova u kojima se testira tek na HIV I virus, dok na HIV II, rijetko ili nikako ne testiraju, mada i on postoji.

Podmuklost ove smrtonosne bolesti očituje se još i u tome što ljudi budu zaraženi nekada i više godina, a da to uopće ne znaju. Od sveukupnog broja ljudi koji se zaraze virusom SIDE, jasno uočljive simptome bolesti u

prvih pet godina dobije četvrtina ljudi. U desetgodišnjem periodu od trenutka zaražavanja, od SIDE oboli polovina, a ostatak tek nakon toga, netko čak nakon 20 godina![2]

Radi ilustracije navodim primjer: Kada bi se u jednom gradu danas nalazilo 100 ljudi koji boluju od SIDE, pod uvjetom da u tom gradu još nitko od SIDE ranije nije umro ni iz tog grada odselio, to bi značilo da je još prije 10 godina u tom istom gradu SIDOM bilo zaraženo čak 200 osoba, dakle dvostruko više nego što ih je do sada dobilo simptome bolesti!

Zamislimo si samo kolika je vjerojatnost da se ovom smrtonosnom bolešću zarazi jedna osoba koja je u napasti da se ponaša s nekom drugom tako kako do prijenosa SIDE može doći. Ta prva osoba obično ne zna da li je ta druga već ranije s nekim tako živjela, a još manje zna da li su se te druge osobe još ranije s kime tako ponašale itd. Samo jedna od njih u čitavom lancu, kojemu se ne zna ni kraja ni konca, ako je bila zaražena, vrlo je lako taj virus prenijela na sljedeću, ova osoba na sljedeću itd. Rizik zaražavanje ove prve osobe, koju analiziramo, je isti takav kao da se je ona sa svima njima tako pojedinačno ponašala!

Sida u svijetu

U Bellevue Hospital u New York City-ju još 1988. godine bilo je od svih pacijenata zaraženo 2% žena. 1987. godine u Bronx-Lebanon Hospital u New York-u od svih ljudi koji su kao hitni slučajevi dolazili s ulice u tu bolnicu, bilo je zaraženo 17%, a već nakon godinu dana taj postotak se popeo čak na 23%![2]

1991. godine je objavljen podatak da je u New York City-ju zaraženo 30% muških zatvorenika koji su stari od 30 do 39 godina![2]

Population Research Institute Review u broju Nov/Dec. 1991. donosi podatke da je HIV-om (uzročnikom SIDE) zaražena već polovina mladeži i stanovnika srednje dobi u državama Malawi, Zambia, Zair i Zimbabwe, a kod prostitutki, vojnika, biznismena i vozača kamiona u tim zemljama postotak je još i veći.[3] Prema izvještajima Human Life Interantional, u Lusaki je još 1991. godine bilo zaraženo 70% žena koje u bolnici rađaju dijete.

U knjizi »Crisis« autora dr. Masters i dr. Johnsona još daleke 1988. objavljen je podatak da je u gradovima Chicago, Los Angeles i New York, među ljudima koji su u jednoj godini seksualno živjeli s 5 ili više osoba, bilo zaraženo 5% muškaraca i 7% žena.[4] Iste 1988. godine u New Yorku, od žena koje su u godini imale 12 ili više seksualnih partnera, SIDOM ih je bilo zaraženo 14%![4]

U studiji Sentinel Hospital koja je obuhvatila 20 bolnica diljem Amerike, anonimno se kontrolirala krv svih pacijenata od rujna 1989. do listopada 1991. Njihov izvještaj objavljen u »New England Journal of Medicine« u kolovozu 1992. govori da je 4,7% pacijenata bilo zaraženo SIDOM od svih onih koji su dolazili u ovih 20 bolnica.[5]

Odjel za javno zdravstvo San Franciska testirao je dječake od 17 do 19 godina koji su upravo započinjali s homoseksualnim životom. Našlo se da je među njima 10–12% zaraženo AIDS-om a 26% zaraznom žuticom – B hepatitisom.[4]

Prisutnost ljudi zaraženih AIDS-om u Washingtonu D.C svake godine se udvostručuje. 1991. godine od 250 mladića i djevojaka bila je zaražena jedna osoba. Već 1992. je bila zaražena jedna od 95, a 1993. jedna od 50 osoba mladenačke dobi![4]

Od laboratorijskih tehničara u Švicarskoj, doznaje se da je tamo još 1992. godine bilo zaraženo 3% mladeži.

Jedan hrvatski ginekolog koji je 1992. godine posjetio ginekološku kliniku u Padovi, kaže mi da je tamo zaraženo 2% trudnica.

Austrijska televizija je 1992. godine objavila podatak da je od 150 stanovnika Austrije, u starosti od 20—45 godina, jedan zaražen!

HIV je prisutan u slini — SIDA se prenosi čak i poljupcem

Virus je kod zaražene osobe prisutan u cijelom tijelu, a ne samo u genitalnom predjelu. Pronađen je u kostima, mozgu, krvi, suzama, slini, znoju, zapravo u svim izlučevinama organizma[1]. Više nema nikakve sumnje, SIDA se prenosi već i samo poljupcem. No, to je bilo očito još i prije, ta tko bi se htio ljubiti s nekim tko je zaražen SIDOM!

Literatura o SIDI već duže vremena upozorava na prisutnost velike koncentracije virusa u ustima zaražene osobe.[7,8,9,10] Istraživanja sline nakon »filmskog« poljupca pokazala su da 91% uzoraka sline sadrži crvena krvna zrnca, a već je i laicima poznato da se AIDS prenosi preko krvi. (»Yournal of the American Medical Association«, January 13, 1989, Vol. 261, p. 244).

Prenošenje AIDS-a poljupcem objavljeno je još davno, 22. prosinca 1984. u časopisu »The Lancet« (Groopman et al). Za vrijeme poljupca na usta, krv iz sluznice jedne osobe može direktno prijeći u krv druge osobe, pa se tako može zaraziti SIDOM[33] Opasnost se još više povećava ukoliko jedna osoba ima povrede sluznice, herpes labialis, stomatitis aphtosa, upale desni, pokvarene ili slomljene zube[34]

Slučaj prijenosa AIDS-a sa zaraženog dječaka na njegovog brata ugrizom, objavljen je u časopisu »The

Lancet« 20. rujna 1986! Prijenos AIDS-a preko sline objavljen je i u časopisu »The Lancet« od 18. lipnja 1988!

Direktor Centra za kontrolu bolesti Amerike dr. William Roper je izjavio za »John Ankerberg Program« u intervjuu pod naslovom »Postoje li drugi načini prijenosa AIDS-a«, da poljupci na usta mogu prenijeti AIDS![4]

Tako je i ustanova OSHA (»The Occupational Safety and Health Administration«) objavila da je slina vrlo opasna za prijenos AIDS-a i zahtijeva od stomatologa da upotrebljavaju maske, sterilne rukavice, štitove za lice i ogrtače u svojim ordinacijama, kako bi zaštitili sebe i svoje pacijente od AIDS-a.

Napominjem da još nitko nije izmjerio infektivnu dozu, tj. da li je za zaražavanje dovoljan jedan virus, stotinu ili tisuću komada.

SIDA se prenosi i preko neoštećene kože ili sluznice

Nekada ranije su govorili da do zaraze dolazi tek preko ranice na koži ili sluznici. Međutim, još 1987. godine se našlo da do zaraze SIDOM može doći čak i preko neoštećene kože i sluznice. U Britanskom časopisu Lancet od 7. studenog 1987., na str. 1094. stoji:

»... *Langerhansove stanice se nalaze u koži i sluznicama, uključujući sluznicu usne šupljine, rodnice i epitela grlića maternice. Zaključujemo da su upravo te stanice dodatno odgovorne za zaražavanje HIV-om. Pretpostavka da se zaražavanje HIV-om događa samo prodorom virusa kroz rane na koži ili sluznici u krv ne može se više održati. Naši rezultati govore da su za zaražavanje SIDOM prvenstveno odgovorne Langerhansove stanice u koži i sluznicama*[158«16]

To objašnjava zašto su se zdravstveni radnici zarazili preko neoštećene kože (MMWR, May 22, 1987., Vol. 36, pp. 285–89). MMWR je časopis Centra za kontrolu bolesti SAD (Centers for Disease Control – CDC). CDC u svojim redovnim izvještajima govori da za 3% slučajeva nije poznat način zaražavanja AIDS-om.

U američkim novinama »People« od 3. studenog 1992. objavljen je podatak o 85 djece zaražene AIDS-om na nepoznati način[13], pa čak i o zaražavanju ljudi koji su radili u praonicama rublja i na održavanju prostorija.[14]

Da se SIDA može prenijeti čak i preko krvi ili tjelesnih sekreta koji dođu na neoštećenu kožu objavljeno je i u »San Francisco Chronical« 5. rujna 1987., str..2[11]

Slučajevi zaražavanja AIDS-om preko krvi koja je došla na neoštećenu kožu objavljeni su i u »Journal of the American Medical Association«, od 6. lipnja 1989., na str. 3282.

Na sobnoj temperaturi virus SIDE živi preko dva tjedna

Podatak o petnaestodenvnom preživljavanju virusa izvan organizma čovjeka pri sobnoj temperaturi nalazimo u brojnoj literaturi[1,18] a također i o preživljavanju na kirurškim, čelićnim instrumentima[19]. Ipak, primjećujem da ove najosnovnije informacije još uvijek nisu poznate većini zdravstvenih radnika u Hrvatskoj s kojima sam razgovarao. Uglavnom misle da taj virus umre čim iziđe iz tijela.

Britanski časopis »Lancet« još 28. IX. 1985. na str. 721–22 govori o neobično velikoj stabilnosti LAV-HTLV na sobnoj temperaturi. Čuvali su te viruse na vlažnom u zapečaćenoj epruveti, te na suhom u Petrijevoj posudi. Nisu našli značajnu razliku u infekcioznosti

između nultog, drugog ni četvrtog dana. Tek su nakon sedmog dana, pri sobnoj temperaturi, našli lagano smanjenu infekcioznost tj. odgađanje virusne produkcije koja je ukazivala na gubitak nekoliko infektivnih partikla.[11] Pokazalo se međutim da neki virusi ostaju aktivni čak i nakon desetog dana!

U zaključku navedene studije stoji da otpornost LAV na sobnoj temperaturi objašnjava pojavu AIDS-a kod ljudi bez rizičnog ponašanja i poimence navode: »... potrebna je daleko veća pažnja u laboratorijima, bolnicama i kod stomatologa...«

SIDA se prenosi i preko plastične kontracepcije

Uz plastičnu kontracepciju (prezervativ) žena vrlo lako zanese, mada je plodna svega nekoliko dana u mjesecu, dok se AIDS može dobiti svakoga dana. Čak se i sami proizvođači slažu da prezervativ ima mikropukotine od 5 do 50 mikrona, a virus SIDE je velik svega 0,1 mikrona![4] Ta plastika postaje još propusnija u transportu od proizvođača do onoga tko ju kupi, jer ide kroz različite promjene temperature. Amerikanci su u kontejnerima za vrijeme transporta izmjerili ljeti temperature preko 70^0 C. a zimi opet ispod nule.

Osim toga, u nekim prezervativima nalazi se još i spermicidno sredstvo koje sadrži »nonoxynol 9«. Pokazalo se da »nonoxinol 9« povećava rizik zaražavanja AIDS-om. U studiji objavljenoj u »Journal of the American Medical Association« (July 22—29, 1992., Vol. 268., No.4, p. 477) pokazalo se da nonoxynol-9 izaziva pojavu ranica — ulceracija na rodnici preko kojih se ljudi još lakše zaraze.

Studija je rađena s prostitutkama u Keniji. Prostitutke koje su upotrebljavale prezervativ zajedno sa sper-

micidnim sredstvom »nonoxynol 9« zarazile su se ipak AIDS-om u 45 % slučajeva, dok su se prostitutke koje su upotrebljavale prezervativ bez »nonoxynola 9« zarazile u 36% slučajeva[4] Podsjećam da je utvrđeno da dolazi u obzir da taj isti »nonoxynol 9« kojeg nazivaju »spermicidno kontracepcijsko sredstvo«, u nekim slučajevima čak djeluje ubojstveno na začeto dijete. Iako oštećuje kromozomsku strukturu spermatozoida, ako neki od tih spermatozoida ipak uspiju oploditi jajnu stanicu, dijete može umirijeti ubrzo nakon začeća.[6]

Ipak, nije primijećeno da se rađaju bolesna djeca ako su začeta unatoč upotrebi »nonoxinola 9«, a to se tumači time što ona djeca koja su bila oštećena umru rano dok još roditelji ni ne primijete trudnoću. Ako majka primijeti izostanak menstruacije, znači da je dijete preživjelo i da je zdravo[5]

Zbog upotrebe prezervativa ili dijafragme češće dolazi do dermatitisa (upala kože), preko kojih se virus SIDE još lakše prenosi. Osim toga, ta sredstva kao i spirale mogu izazvati alergijske kontaktne dermatitise koji olakšavaju zarazu.[15]

Upotreba dijafragme i prezervativa povećava učestalost upala mokraćnih kanala žene. Takva upala onda zbog neposredne blizine u izvjesnoj mjeri zahvaća i rodnicu, pa u njoj bude više leukocita koji su odgovorni za zaražavanje SIDOM [30]

Spirala i antibaby pilula povećavaju rizik zaražavanja SIDOM

Osobe koje upotrebljavaju spirale lakše zaraze sebe i drugog SIDOM između ostalog i zato što imaju pojačana krvarenja, a prisutnost krvi u rodnici cijelo vrijeme ciklusa. Spirala osim toga izaziva infekciju u

materinici na koju se nakupljaju bijele krvne stanice – leukociti, koji u sebi sadrže virus SIDE, a sve se to iz maternice cijedi još i u rodnicu.[15,29]

Hormoni antibaby pilule slični su kortikosteroidima i smanjuju otpornost organizma na sve zarazne bolesti pa tako i SIDU. Zbog te smanjene otpornosti žene koje gutaju pilule sklonije su oboljevanju i od upale grlića maternice izazvanog klicom Clamidia Trachomatis, a češće obolijevanju i od vaginitisa izazvanog Candidom albicans. Kroz sluznicu oštećenu tim upalama, virus, uzročnik SIDE još lakše prodire u ženin organizam ili iz nje prijeđe na onoga tko s njome živi.[28] Vidjelo se da su žene koje gutaju antibaby pilule u daleko većem postotku zaražene i drugim spolno prenosivim bolestima kao što su trihomonizjaza, humani papiloma virus, herpes genitalis, gonorea itd.[25], a u svim tim slučajevima šansa za zaražavanje SIDOM postaje još veća.

Žene koje gutaju pilule sklonije su i pojavi sitnih ranica, npr. ektopija epitela grlića maternice [27] kroz koje također još lakše prodire HIV – uzročnik SIDE.

Utvrdilo se da je antibaby pilula dodatni kofaktor za zaražavanje SIDOM pri heteroseksualnim odnosima.[26]

Žene koje gutaju antibaby pilule imaju znatno češće upale desni, zubne apscese i ranice na ustima preko kojih još lakše dolazi do zaražavanja SIDOM.[32]

Spirale i pilule su vrlo štetne za zdravlje žene. Osim toga, uz svaku vrstu spirale i antibaby pilule ipak često dođe do začeća. Rani testovi na trudnoću (beta HCG) pokazuju da žene koje nose spirale budu prosječno 3–4 puta godišnje trudne, a spirala onda ubija dijete jer mu sprečava usađivanje u maternicu.[6] Nekada se u borbi za život dijete ipak usadi. Tek tada ženi izostane menstruacija a ona primijeti da je trudna. Tada će se roditi zdravo dijete. Medutim, spirala još i naknadno pokušava izbaciti dijete van, tj. izazvati »spontani« pobačaj.

Uz svaku vrstu antibaby pilula ipak često bude ovulacija, i začeće. No, pilula oštećuje nježnu sluznicu maternice tako da u njoj ne bude dovoljno žlijezda ni glikogena – hrane za dijete, pa ono umire od gladi, obično u starosti od tjedan-dva, slično kao i kod spirale.[6] Ista je međutim stvar oduzeti život čovjeku u bilo kojem periodu života nakon začeća.

SIDA se prenosi u zdravstvenim ustanovama

Iako sa žaljenjem, moram spomenuti i veliku neodgovornost dijela zdravstvenih radnika Hrvatske prema svojim pacijentima. Isto tako, činjenica je da radnici u zdravstvu žive u velikoj opasnosti zaražavanja SIDOM od svojih pacijenata. Jednako kao oni, ugroženi su i njihovi bračni drugovi.

Opasnost zaražavanja od pacijenata u Hrvatskoj je još i veća zbog toga što zbog malenih plaća mnogi radnici u zdravstvu rade fizičke poslove kod svojih kuća, gdje si često povrijede kožu na rukama. Kroz takvu kožu još se lakše zaraze kada dođu na svoje radno mjesto.

Da bi se bolje shvatilo tu opasnost, naglašavam sljedeće činjenice:

1. Virus SIDE (HIV) živi izvan tijela žovjeka preko dva tjedna.
2. HIV se nalazi ne samo u krvi, nego i u slini i u svim tjelesnim izlučevinama.
3. Zaraženost SIDOM u Hrvatskoj je u sve većem porastu, a većinu pacijenata koji dolaze u zdravstvene ustanove ne testiraju.
4. Čovjek se može zaraziti ako mu virus dođe čak i na neoštećenu kožu ili sluznicu.
5. Stomatolozi, endoskopiari i neki drugi radnici u zdravstvu upotrebljavaju nesterilne instrumente.

6. Sve je više zaraženih zdravstvenih radnika koji svoju zaraženost mogu vrlo lako prenijeti na pacijente.

1. Kirurške grane medicine

Poznajem kirurga koji prije operacije odbija prati ruke, tvrdeći da ih je oprao kod kuće.

U nekim bolnicama, čak i na jednoj zagrebačkoj kirurškoj klinici, vidio sam da čovjeku pokušavaju brijati ranu na kosmatom dijelu glave britvom kojom svakoga briju, koja je nesterilna i koja stoji negdje na umivaoniku, čekajući novu žrtvu!

Poznajem kirurga koji nakon jedne operacije u trbuhu odbija promijeniti krvavi ogrtač i odlazi u njemu na sličnu operaciju kod sljedećeg pacijenta.

Vidio sam da neki kirurzi i medicinske sestre odbijaju postaviti na stol, gdje dolaze sterilni instrumenti, najprije sterilno gumirano platno, pa tek na njega obično platno. Međutim, ako se stol s instrumentima pokrije samo običnim platnom, ono se vrlo često smoči za vrijeme operacije preko krvi ili nekih tekućina, pa kroz njega, sa stola na instrumente, difuzijom mogu proći svakojake bakterije i virusi!

Kada u bolnicu stižu ranjenici, npr. iz prometnih nesreća, primjećuje se da neki zdravstveni radnici postavljaju dio tijela s ranama na nesterilan stol u prijemnoj ambulanti na kojem se nalaze tko zna kakve sve nečistoće i virusi, možda i krv od prethodnih pacijenata!

Na nekim kirurškim odjelima imaju praksu da ogrebotine ostavljaju otvorene — nepokrivene. Dakle, ranice su izložene direktnom dodiru sa nesterilnom posteljinom i drugim dijelovima bolničkog inventara na kojem se nalaze tko zna kakve sve bakterije i virusi. Usput dotični pacijent, naslanjajući se ranama na neke predmete ili posteljinu, širi svoje viruse na mjesta odakle će oni možda doći do druge osobe.

Prilikom obrade rane, ranu znaju ispirati sa fiziološkom otopinom koja curi iz infuzijske boce kroz sistem za infuziju. Međutim, tu plastičnu cjevčicu sistema za infuziju prerezali su možda nesterilnim škarama, možda baš onima kojima su rezali neke prljave zavoje. Bakterije i virusi s nesterilne površine prerezanog sistema infuzije dolaze tako direktno na ranu pacijenta.

U ambulantama postoje razne bočice sa sredstvima za dezinfekciju. Prilikom upotrebe tog sredstva uhvate stakleni čep bočice u kojoj je možda benzin ili otopina hidrogena, i to s rukama na kojima je možda čak i krv nekog pacijenta. Nakon uzimanja tekućine vrate zamazani čep u bocu, pa tako u nju unesu bakterije i viruse za sljedeće pacijente — bolje rečeno za sljedeće žrtve.

Postoje i druge bočice koje su načinjene od plastike, a u sebi imaju jednu cjevčicu kroz koju stiskanjem tekućina izlazi van. Kada se ta bočica isprazni, onda sestra zna izvaditi cjevčicu, staviti ju na neku nesterilnu podlogu, i onda takvu cjevčicu opet stavlja u tekućinu koja će kasnije dolaziti na ranu nekog jadnika.

Osobito je opasna otopina »peroxida«. Peroxid ima slaba dezinfekcijska svojstva i to tek kada se pjeni, kada dolazi na ranu, pa se oslobađa kisik. Međutim, otopina peroksida sama sebe ne sterilizira. Ako nije sterilno pripremana, ako nije postavljena u sterilnu posudu, ili ako se kasnije zagadi, u njoj mogu živjeti tko zna kakve sve gljivice, bakterije i virusi!

Vidio sam tijekom operacija više neodgovornih kirurga koji se ubodu iglom ili pak njome ubodu asistenta, ali i dalje tom istom iglom, instrumentima ili istim okrvavljenim rukavicama nastavljaju šivati i dodirivati tkiva i organe pacijenta! Očito je da se na taj način i te kako lako može prenijeti HIV ili neki drugi uzročnik bolesti s člana operacijske ekipe na pacijenta.

Tko je pak testirao zdravstvene radnike? Činjenica

je da se neki od njih nemoralno ponašaju, a od SIDE su ugroženi i preko svojih pacijenata. Zaraženost radnika u zdravstvu je sve veća. Od ukupnog broja oboljelih od SIDE u SAD, 1983. godine, na zdravstene radnike je otpadalo 1,7%, 1985. već 3%, a u kolovozu 1987. čak 5,7% slučajeva![2]

Do sada je u Americi poznato barem dvadeset liječnika koji su se inficirali od svojih pacijenata preko uboda igle ili preko dolaska krvi ili tjelesnih sekreta na njihovu kožu. Međutim, većinu takvih slučajeva Centar za kontrolu bolesti u Americi uopće nije objavio, jer im se većina slučajeva zaražavanje AIDS-om ni ne prijavljuje.[2]

Pravo pacijenta je sasvim sigurno da ga liječi nezaražen zdravstveni radnik, a pravo zdravstvenog radnika je znati da li je njegov pacijent zaražen.

Centar za kontrolu bolesti SAD (CDC) ispitivao je 1382 kirurška zahvata i pri tome su pronašli 99 povreda kože s krvarenjem kod članova kirurške ekipe. Postotak tih povreda kod različitih kirurških disciplina bio je sljedeći:

– ginekologija 10,1%
– kirurgija srca 9,3%
– opća kirurgija 7,7%
– traumatologija 4,6%
– ortopedija 3,6%.

Ove rane su uzrokovane ubadanjem na iglu ili na druge oštre instrumente koje su držali asistenti ili su ubodeni prsti koji su držali tkivo za vrijeme šivanja.

U istoj studiji se navodi da je pri 29% tih povreda oštri instrument koji je nanio povredu članu kirurške ekipe mogao nakon toga još doći u dodir s pacijentovom otvorenom ranom i prenijeti na njega zarazu.[23]

Studija koja je obuhvatila 200 carskih rezova pokazala je da su kirurške rukavice kod obstetričara nakon zahvata imale pukotine čak u 54% slučajeva![24]

Neodgovornost liječnika i sestara u kirurškim disciplinama, pa čak i na hitnim pomoćima gdje se obrađuju rane, vidi se i po tome što još uvijek u nekim bolnicama Hrvatske iskuhavaju instrumente, a to nije dovoljno za uništavanje virusa B-hepatitisa.

Pacijentu daju da kupa svoju ranu u nesterilnoj kadi odjelne kupaonice ili u nesterilnoj posudi (npr. lavoru). Poznato je da ima ginekologa koji ubijaju djecu koja su tako nježna i malena da se nisu rodila. Tko može vjerovati takvom ginekologu koji ubija djecu, da će poštivati život i zdravlje žena? Tko mu može vjerovati da je sterilizirao instrumente pomoću kojih npr. pregleda ženu ili obavlja laparoskopiju? Više ginekologa mi je govorilo kako u žurbi stvarno upotrebljavaju nesterilne instrumente.

2. Endoskopske pretrage

Danas su vrlo proširene gastroskopije, kolonoskopije, rektoskopije, bronhoskopije itd. Endoskopičari često zaboravljaju na onu latinsku »Primum non nocere« (»prvo ne škoditi«), pa nesterilnim instrumentima koje tek obrišu nekom tekućinom, odlaze na sljedećeg pacijenta. Vidio sam kirurga koji je radio polipektomiju na rektumu žicom koju je prethodno dirao prstima.

Bronhoskopičari su mi također govorili da ne steriliziraju svoje instrumente za pregled od jednog do sljedećeg pacijenta. Poznato je međutim, da tim instrumentima govotovo uvijek ozlijede sluznicu čak u toj mjeri da se pojavi krvarenje.

3. Laboratorijski tehničari

Laboratorijski tehničari vrlo često vade krv na nekom krvavom gumiranom platnu, ili pak stegnu vene na ruci krvavom »Esmarhovim« gumiranim poveskom, a s te podloge ili gume vatom prenose tuđu krv na pa-

cijenta, na mjesto uboda igle! Mnogi laboranti uopće ne peru ruke nakon što vade krv nekom pacijentu, nego nečistim rukama nastavljaju raditi. Neki od njih pokušavaju sebe zaštititi rukavicama, ali njih ne mijenjaju za sljedećeg pacijenta, čak ih mnogi ni ne peru kad započinju postupak kod sljedećeg pacijenta.

Laboranti su i sami vrlo ugroženi. Neki od njih još uvijek stavljaju u svoja usta razne pipete i uvlače u njih neke pacijentove tekućine, pa se prevare i malo toga još i popiju.

Pri pranju instrumenata znaju se ubosti i oštetiti kožu. Na radnim stolovima nalaze im se tko zna kakve sve bakterije i virusi koje vrlo lako mogu prenijeti na svoje sluznice ili neke ranice. Međutim, već je objašnjeno da HIV može prodrijeti čak i kroz neoštećenu kožu ili sluznicu.

Neki dan sam se šokirao pri posjetu jednog laboratorija. Ugledao sam spremačicu kako golim rukama pere instrumente i epruvete. Kako su joj to mogli dozvoliti! Ona nije u školi učila o bakterijama ni o virusima, ona ne zna što je to HIV, ni virus B ili C hepatitisa. Jadna žena, jadan njen muž koji je u istoj opasnosti zaražavanja kao što je i ona!

4. Transfuzija krvi

Transfuzija krvi još uvijek nije potpuno sigurna. U nekim ustanovama testira se samo na HIV I virus, a postoji i onaj drugi, doduše rjeđi HIV II na kojeg ne testiraju.

Osim toga, postoji jedan period u kojem čovjek bude zaražen a test mu ne otkriva zaraženost. Obično se govori da taj period traje do šest mjeseci, mada postoje slučajevi da ljudi umiru od SIDE, puni su virusa, a uobičajeni testovi nikad ne otkrivaju zaraženost.

Ima i ljudi koji su se ponašali tako kako su se mogli zaraziti, a bude im neugodno otići na testiranje u posebnu ambulantu. Međutim, oni znaju da će ih se automatski testirati ako dobrovoljno daju krv. S obzirom da je prošlo prekratko vrijeme, test ne otkrije zaraženost, oni steknu lažnu sigurnost da nisu zaraženi iako možda jesu, a njihovu zaraženu krv daju nekoj drugoj osobi i time ju osude na smrt.

5. Anestezija

Vidio sam da medicinska sestra na anesteziji dodiruje nečistim rukama gumu na sistemu za infuziju kroz koju se daju injekcije, i onda kroz tu gumu ubada iglu i zaražava pacijenta tko zna čime sve ne.

Kada slabo curi infuzija iz plastične boce, ima sestara, pa i doktora, koji ubodu kroz nečistu bocu iglu. Igla međutim pokupi s vanjske strane boce različite bakterije i viruse, i unese ih u infuzijsku tekućinu, pa tako i u krv pacijenta.

Laringoskop, »air-way« tubuse, ambu-maske ni balone, uglavnom ne steriliziraju, nego ih samo malo operu, mada oni dolaze u direktni kontakt sa slinom, a najčešće i s krvlju koja se za vrijeme zahvata pojavi u usnoj šupljini.

Prilikom palijativnih operacija raka jednjaka, ili pak pri uvođenju gastrine sonde za vrijeme operacije, anestetičari znaju nesterilnim rukavicama hvatati sonde koje guraju do želuca i na taj način nečistoću unose do rane raka jednjaka ili do drugih lezija sluznice što ih načine prilikom uguravanja ovih sondi.

6. Stomatologija

Većina stomatologa u Hrvatskoj ne poštuje pravila asepse

Kao što je već objašnjeno u prethodnom tekstu, u usnoj šupljini se nalazi velika količina virusa SIDE. Osim

toga, u tijeku stomatološkog rada u usnoj šupljini, stomatolog redovito preko svojih instrumenata nanese ranicu ili do krvnih žilica prodre pri popravku zuba. Međutim, već je u prethodnom tekstu objašnjeno da se SIDA može prenijeti čak i preko neoštećene sluznice ili kože, preko tzv. Langerhansovih stanica.

Više stomatologa u Hrvatskoj mi je priznalo da postavljaju iz usta jednoga pacijenta u usta drugoga nesterilne instrumente! Jedan mi reče da za cijelu smjenu ima tri borera koje nesterilne postavlja iz usta u usta! Upravo prije nekoliko dana jedan drugi stomatolog mi je rekao »u povjerenju« da većina stomatologa u Hrvatskoj uopće ne sterilizira borere, nego da ih samo prebrišu alkoholom! Međutim, to brisanje alkoholom nije dovoljno ni za uništavanje virusa B hepatitisa ni SIDE! Podsjećam da ti boreri budu čak i krvavi. Njima se ulazi u zubnu pulpu a često dodirne i slinu.

Što bi međutim taj isti stomatolog rekao kada bi ga htio operirati kirurg koji ne bi sterilizirao svoje instrumente, nego bi ih samo prebrisao alkoholom! Što bi on rekao kada bi netko njemu htio dati injekciju iglom koja je već nekoga drugoga ubadala, a koju su nakon toga samo prebrisali alkoholom?!

Dakle, unatoč tehničkom napretku s jedne strane, ipak možemo reći da se hrvatska stomatologija, što se tiče asepse, još uvijek nije izvukla iz 18. ili 19. stoljeća!

Isti stomatolog mi kaže da mu se medicinska sestra — asistentica ruga kada on obavlja suhu sterilizaciju borera. Međutim, on često primijeti kad ujutro dođe na posao, da su instrumenti upotrebljavani i nesterilni, jer mu u ambulantu predvečer ilegalno dolazi popravljati zube svojim pacijentima stomatolog-izbjeglica. Naravno, nekada ni ne primijeti prostim okom da su instrumenti krvavi, jer ih kolega-izbjeglica obriše.

Koljičnik, instrument na kojeg dolazi borer, većina stomatologa u Hrvatskoj preko cijelog dana ne sterilizira, mada se po njemu cijedi krv i slina i upotrebljavaju ga za sve pacijente! Slično je i s čašom iz koje pacijent u zubnoj ordinaciji ispire usta. Tek rijetki upotrebljavaju jednokratne čaše.

Ne steriliziraju ni pločicu na kojoj miješaju cement, kao ni špatulu. Međutim, s te pločice instrumentom uzimaju cement, odlaze u usta, uzmu u ustima malo sline i virusa, i onda tim istim instrumentom opet odlaze na pločicu. Onda tu istu pločicu upotrijebe za slijedeće žrtve.

Za pripremu plombi, stomatolozi između ostalog upotrebljavaju kožicu kojom plombu pridržavaju. Međutim, ona je također prljava, a koriste ju za sve pacijente, bez sterilizacije. Instrumentom uzmu nešto materijala s te kožice, onda odlaze instrumentom u pacijentova usta, uzmu malo njegove sline, a kada se vraćaju po još plombe, istim instrumentom ostave nešto pacijentove sline i virusa na kožici za slijedeće pacijente.

Jedan iskreni stomatolog mi je priznao da ogledalca kojima pregledaju pacijentu usta samo ponekad steriliziraju, a žlice za protetiku nikada!

Za vrijeme rada u ustima, stomatolog često rukama svašta dira po ambulanti, raznosi po njoj viruse, a onda, takvim nečistim rukama, kada pokupi viruse iz ambulante, ulazi u usta pacijenta ili pak prstima dodiruje vrhove instrumenata kojima radi u pacijentovim ustima. Takvim pak instrumentima stomatolog često u ustima nanese čak i ranicu! To sam i osobno doživio od jednog uglednog stomatologa.

Neki dan mi govori jedna medicinska sestra, zubna asistentica u Splitu da ju je zabolio zub, međutim, ona ga nije htjela popravljati kod stomatologa kod kojega radi, jer on satima ima jedne te iste rukavice, koje ne skida niti

pere, i postavlja ih iz usta jednog pacijenta u usta drugoga.

Osim toga, ima stomatologa koji odlaze u dječje vrtiće i tamo prisiljavaju onu malu djecu na pranje zubi. Zaboravljaju da je u tom uzrastu dovoljno pranje zubiju u svome domu. Mora se još naglasiti da se među tom djecom u vrtićima sada već sigurno nalaze, a uskoro će se izgleda nalaziti još i češće, djeca zaražena SIDOM! Tu zarazu djeca dobivaju od svojih majki tijekom trudnoće ili poroda. Pa, iako dvije trećine novorođenčadi čije su majke zaražene pri porodu ipak bude nezaražena, nekoja djeca se ipak još naknadno zaraze preko dojenja. Očito je da će se u vrtićima sve više pojavljivati zaražena djeca a da to ne znaju ni njihovi roditelji ni odgajatelji. Ta djeca onda drže četkice na zajedničkom mjestu, četkica im padne na pod, posuđuju četkicu jedno od drugoga, itd.

Očito je da većini stomatologa Hrvatske manjka praksa asepsinog rada. Njima ipak nedostaje kirurškog iskustva. Mnogi od tih stomatologa, prema pridržavanju pravila asepse, za vrijeme svoga rada, više liče na postolara nego na liječnika. Neki naivni i slabo obrazovani stomatolozi misle da rade ispravno zato što se nakon intervencija pacijentima ne nagnoje usta. Međutim, bolesti kao što su B ili C hepatitis kojima svoje pacijente zaražavaju, pojave se tek nakon više mjeseci, a SIDA čak i nakon više godina, kada pacijent već i zaboravi da je bio kod zubara. Stomatolozima nedostaje povratna informacija — oni ne saznaju kolike su ljude zarazili, odnosno pokopali.

Nad ovom problematikom sam se posebno zamislio onda kada sam na odru promatrao mrtvu ženu koju sam poznavao od djetinjstva, a koja je umrla od akutne žute atrofije jetre (zarazna žutica — B-hepatitis), što joj se dogodilo nekoliko mjeseci nakon popravka zubi. Tih

nekoliko mjeseci upravo odgovara periodu inkubacije B-hepatitisa.

Prije pojave epidemije SIDE, bilo je mnogo više neodgovornosti kod stomatologa čak i na zapadu. Npr. 1977. godine je objavljen članak u »The New England Journal of Medicine« u kojem stoji:

»U četverogodišnjem periodu u pet županija, 71 pacijent s kliničkim hepatitisom B imao je neke stomatološke zahvate u periodu od 2 do 6 mjeseci prije obolijevanja. Pedeset petero je bilo kod oralnog kirurga. 79 posto ovih pacijenata je imalo pozitivan HBsA... Istraživanja stomatologa odgovornih za prijenos tih bolesti razotkrila su nečiste, nesterilne instrumente i ostala nesterilna rukovanja pri stomatološkim postupcima. Kod 11 zaraženih pacijenata uspjelo se testirati i njihove stomatologe i pronađeno je da je kod 9 pacijenata njihov stomatolog bio nosilac bez simptoma istog subtipa virusa od kojeg su oboljeli i pacijenti! [17]

Objavljeni su i drugi slučajevi prenošenja zarazne žutice B-hepatisa kod stomatologa[18]

U jednom primjeru pokazalo se da je dvoje od devet pacijenata zaraženih tim hepatitisom umrlo od fulminantnog oblika B hepatitisa [19] (dakle, prošli su kao i gore spomenuta žena koju sam osobno poznavao).

Danas nam stomatolozi po Hrvatskoj masovno otvaraju privatne ordinacije. Da bi dobili dozvolu za rad, pred dolazak komisije, vidim da neki od njih posude instrumente i aparate za sterilizaciju da ih mogu pokazati, a kad komisija ode, onda ih vrate od koga su ih i uzeli i nastavljaju raditi s nedovoljnom količinom instrumenata koje u velikoj mjeri ne steriliziraju!

Pojavom SIDE, stomatolozi u Americi i u više zapadnih zemalja već su davno počeli raditi samo sa sterilnim instrumentima i sterilnim rukavicama. Međutim, naši još uvijek kasne.

U Americi se stomatolog danas ponaša kao kirurg koji operira srce. Prirede mu i dovezu pacijenta kojemu je dezinficirana usna šupljina i okolica usta, usta su prekrivena sterilnim platnom koje ima prorez, a stomatolog ima kapu poput kirurga, naočale, masku, sterilni ogrtač, i na rukama sterilne rukavice. Svi instrumenti i materijal koji postavlja u usta pacijenta su sterilni, a njegovi asistenti se ponašaju kao asistenti kirurga.

Jedan zagrebački stomatolog se hvalio svome kolegi kako on svoje instrumente sterilizira i to u suhom sterilizatoru pola sata na 180^{0}C. Međutim, to što on čini nije prava sterilizacija, to je prekratko vrijeme!

Ponavljam da ni iskuhavanje instrumenata ne predstavlja sterilizaciju, jer ipak prežive virusi B hepatitisa.

Što se tiče koljičnika, stomatolozi mi govore da je za njih potrebna sterilizacija u posebnim, uljnim sterilizatorima. Međutim, većina stomatologa u Hrvatskoj takve sterilizatore ne posjeduje i koljičnike ne sterilizira!

Stomatolog svoje bakterije i viruse lako prenosi na pacijente

Dr. David Acer, stomatolog zaražen SIDOM, iz Orlanda (Florida), inficirao je pet svojih pacijenata na nepoznati način. Centar za kontrolu bolesti Amerike (CDC) je izjavio da ne znaju na koji način je dr. Acer prenio virus SIDE na svoje pacijente. Međutim, ne radi se ni o kakvom čudu s obzirom na to da je poznato da postoje tako virulentni virusi AIDS-a koji se mogu prenijeti čak i aerosolom preko dišnog puta na neoštećenu sluznicu, što je već objašnjeno pod točkom 5.

Nitko od pacijenata nije znao da je dr. Acer zaražen, sve dok tri dana prije svoje smrti nije napisao pismo u kojem obavještava svoje pacijente da je zaražen SIDOM![1]

Stomatolozi su vrlo ugroženi od SIDE preko svojih pacijenata. Dakle, među njima se već nalazi ogroman broj zaraženih, a tu zarazu lako prenesu na svoje pacijente.

Vrijeme je da se svi zaposleni u medicinskim ustanovama periodički testiraju na SIDU, B i C hepatitis, a zaraženima ne dozvoli rad na onim mjestima s kojih mogu prenositi te bolesti na druge ljude.

Zaključak u vezi stomatologije

Pitam se da li će ove informacije djelovati na stomatologe i njihove asistente u Hrvatskoj da radikalno promijene svoj način rada i da konačno prestanu zaražavati svoje pacijente SIDOM, hepatitisom i drugim bolestima?

Dok god stomatološke službe ne budu radikalno promijenile svoj način rada uz poštivanje pravila asepse, smatram da je bolje hodati pokvarenih zubi, nego se izložiti riziku zaražavanja SIDOM i drugim opasnim bolestima.

Građani ipak nisu bespomoćni. I oni sami trebaju izvršiti prisilu na stomatološke službe i druge odgovorne da se pridržavaju pravila asepse. Također trebaju paziti da im se zubi ni ne pokvare, a to znači izbjegavati slatkiše, dobro prati zube, naročito nakon slatke hrane i navečer, te paziti da im netko ne posudi četkicu i da se rukama ne dodiruje onaj dio četkice koji ulazi u usta.

Mislim da je vrijeme početi objavljivati članke po novinama s velikim naslovima »Ljudi, ne idite zubaru, dobit ćete SIDU!«

Ugostiteljski radnici

Što tek reći za ugostiteljske radnike koji slabo ili nikako peru čaše, šalice i sl., pa na nekoj šalici ugledate

npr. ruž od nečijih ranijih ustiju? U nekim gostionicama sve čaše peru zajedno u malo vode, tako da se virusi sa svake pojedine čaše prenesu na sve ostale.

Opet dolazimo na ono o čemu je već bila riječ, a to je da većina ljudi ima neke ranice u ustima kroz koje virus u organizam prodre još i lakše.

Jedan nastavnik ugostiteljske škole u poznatom jadranskom turističkom mjestu tuži mi se kako ima problema kada s učenicima dolazi na praksu u hotel, jer kojekakvi šefovi daju učenicima nečiste platnene salvete kojima su gosti brisali usta, da bi njima glancali pribor za jelo i čaše!

Te čaše pere možda konobarica koja je također zaražena SIDOM, a na svojim rukama ima neku ranu jer se porezala na polupanu čašu. Virusi s njene rane tako odlaze na sve čaše. Ako ona i nije zaražena, preko neke ranice, pa čak vjerojatno i preko neoštećene kože može se i sama zaraziti ukoliko su na tom priboru kojeg pere virusi SIDE!

Pedikeri i frizeri

Opasnost je svakako još i kod pedikera i frizera. Naročito je opasno brijanje. Veliki dio svojih mušterija za vrijeme brijanja frizer barem malo poreže, i to s britvom ili žiletom kojim je tko zna koga sve već ranije porezao! Naglašavam da čovjek ipak ima pravo da ga frizer ili pediker obrađuje sterilnim instrumentima! Nepoznavanje problematike vidim kod frizera i u tome što si zamišljaju da je ultraljubičasta lampa dovoljna za sterilizaciju njihovih instrumenata. Međutim, našlo se da ultraljubičaste zrake (što se još događa i pri izlaganju suncu), čak ubrzavaju razmnožavanje virusa i da povećavaju njegovu aktivaciju![31] Očito je da postoji problem i u njihovom školovanju.

Dječji vrtići

U dječjim vrtićima će nam se vjerojatno sve češće nalaziti djeca zaražena SIDOM preko svojih majki ili na neke druge slučajne načine. U međusobnoj igri djeca često nanose međusobne povrede preko kojih se virus može prenijeti. Ukoliko još u tom vrtiću djeca peru zubiće, dogodi se da posuđuju jedni drugima četkice, ili ih drže na istom mjestu. Djeca osim toga često piju iz iste bočice ili neoprane čaše, grizu čokoladu na kojoj je ostala slina drugog djeteta i tako se ugrožavaju.

SIDA i šport

AIDS se prenosi čak i u športu. »The Lancet« u svom broju od 5. svibnja 1990., na str. 1105 objavljuje podatak da se 25 godišnji športaš zarazio AIDS-om pri igranju nogometa nakon sudara s drugim igračem koji je bio zaražen. Prvi igrač se slučajno testirao na AIDS kratko vrijeme prije te povrede, a novi test, nakon povrede pokazao je zaraženost.

Insekti i SIDA

Office of Technology Assessment kongresa Sjedinjenih Američkih Država u publikaciji »Da li insekti prenose AIDS«, objavljenoj u rujnu 1987. govori da komarci i drugi insekti mogu prenijeti AIDS. Iako za najveći broj zaražavanja AIDS-om nisu krivi insekti, ipak oni teoretski mogu prenijeti AIDS. Preko insekata se prenose brojne zarazne bolesti. Komarac siše krv jednog čovjeka, a poslije, pri ubodu drugog čovjeka izbacuje u njega nešto krvi iz svog želuca. Opće je poznato da se tako prenosi malarija, no objavljeni su podaci da se tako prenosi i B hepatitis[20].

Nakon vikenda u parku Essex County u New Jersey-u, u kojem se nalazilo mnogo svijeta, ulovljen je 251 komarac. U deset od tih komaraca pronađeni su virusi B hepatitisa.[1]

Stručnjaci s Pasteur Institute's Viral Oncology Unit iz Pariza su istraživali 200 insekata u gradskim i prigradskim područjima Centralne Afrike s vrlo proširenom SIDOM i našli su u njima prisutnost dijelova HIV-a[21].

Istraživači Pasterovog Instituta i Laboratorija molekularne virologije Univerziteta u Parizu ispitivali su više od 5000 različitih insekata ulovljenih u Centralnoj Africi i u mnogim vrstama su našli prisutnost HIV-1 dijelova virusa u DNA insekta.[22]

Ostale mogućnosti zaraze

One su brojne i praktički ih je nemoguće sve nabrojiti. Podsjetimo se samo da virus SIDE živi dva tjedna na suhoj temperaturi izvan tijela čovjeka, da se može prenijeti čak i preko neoštećene kože i sluznice kroz Langerhansove stanice i da još nitko nije utvrdio infektivnu dozu, tj. broj virusa koji su dovoljni za zaražavanje.

Posebno naglašavam potrebu zaštićivanja ranica flasterima, a one su na rukama vrlo česte. Pri pranju ruke na kojoj je ranica, treba paziti da na nju ne dolazi prljava voda s drugih dijelova ruke.

Ne bi se smjelo prati zube nečistim rukama, ni rukama dodirivati onaj dio četkice kojim se zubi peru. Četkicu treba čuvati tako da ju ne bi ni tko drugi posuđivao ili dodirivao.

Opasnost predstavljaju i ranice među prstima na nozi, koje su uglavnom izazvane gljivicama. Zamislite

kako to izgleda kada netko dolazi u javni WC u kojem je pod mokar, zagađen tko zna kakvim sve bakterijama i virusima, vjerojatno i HIV-om, pa se od poda smoči obuća, a na ranicu direktno prenesu uzročnici bolesti.

Naročito su ugrožene osobe koje se brinu oko higijene javnih zahoda. Nekada te osobe golim rukama peru takve zagađene podove.

Podsjetimo se da se na plažama obično nalazi mnogo svijeta, među kojima su mnogi zaraženi. Na plaži je mnogo šiljatog kamenja ili stakla na koje se ljudi ubodu. Tko bi se želio ubosti na kamen na kojeg se prethodno ubola osoba zaražena SIDOM?

Općenito uzevši, što god je na jednom mjestu više ljudi, veća je vjerojatnost da među njima ima zaraženih, a time je i veća vjerojatnost da se SIDU pokupi i na neki rjeđi način.

Pranje posuda je najbolje vršiti u kvalitetnim strojevima. Ako je samo jedna osoba koja je upotrebljavala taj pribor za jelo bila zaražena, npr. neki gost obitelji, virus s pribora za jelo prenese se preko ono malo vode u sudoperu možda baš na neku ranicu na rukama domaćice koja pere suđe.

Kako je ružno gledati kada, obično po školama, djeca i mladež stavljaju prste u usta ili grickaju nokte. Tko zna kakvi se sve uzročnici bolesti nalaze na njihovim prstima!

Nemojte piti iz boce iz koje je već netko drugi pio, ni iz nedovoljno čiste čaše!

Zbog čega greške i propusti?

Primjećujem da se danas sa SIDOM pojedinci i institucije igraju kao s pink-ponk lopticom. Svoju vlastitu odgovornost pokušavaju prebaciti na nekog drugog.

Odgovornost vidim kod direktora zdravstvenih ustanova, šefova odjela i službi, ali i kod svih zaposlenih.

Odgovornost postoji i kod vlasnika takvih ustanova (županija, grad, država, odnosno privatni vlasnici). Postoje greške i pri edukaciji u medicinskim školama i fakultetima.

Sasvim je jasno da će se širenje SIDE usporiti što god je testiranje dostupnije, jeftinije, anonimnije i pouzdanije.

Međutim, to je kod nas u Hrvatskoj još uvijek problem. U svijetu su otkriveni i već se naširoko upotrebljavaju testovi na SIDU preko sline, kako na HIV I, tako i na HIV II, a to je znatno jednostavnije i brže[35,36,37,38,39,40]. U Hrvatskoj se ovo još uvijek nije uvelo! Pitam se zašto!

David Fowler, direktor trgovačke kuće koja prodaje testove na SIDU preko sline »Future Tech Inc.« iz Gainesville u Floridi izjavio je da takav test košta samo 5$!

U Zagrebu, pri bolnici za zarazne bolesti, vrše testiranja na SIDU, ali kako su mi danas rekli, tek dva puta tjedno i to preko krvi. Zainteresirane pozivaju neka dođu u 14 sati. Na taj način, čovjek koji se sumnjivo ponašao, prisiljen je doći pred jednu grupu ljudi koji također čekaju testiranje i javno se pokazati da se boji da je zaražen.

Koliki postotak ljudi, pogotovo onih poznatijih, je spreman na to javno priznanje svog ponašanja koje ga je moglo dovesti do zaražavanja?

Kažu mi da ovo testiranje besplatno obavljaju tek onima koji donesu zdravstvenu knjižicu. Ako netko nema zdravstvenu knjižicu traže plaćanje testiranja, a cijena je po današnjem tečaju preko 25 DM!

Pitam se koji će to narkoman što posljednje novce možda odvaja za drogu, ili neki siromašni mladić koji se nemoralno ponaša, a nema knjižicu, doći i platiti ovo testiranje?

Čujem još da pacijente uglavnom testiraju samo na HIV I virus, a one koji su boravili u Africi i na HIV II. Što danas u vremenu tolikih putovanja i migracija znači njihov ovakav stav? Očito je da je HIV II već proširen diljem svijeta, a ne samo u Africi!

Posebno velika odgovornost je i na ministarstvu zdravstva koje još uvijek nije učinilo adekvatne, dovoljne poteze u smislu prevencije SIDE. Djelatnost ministarstva zdravstva vezano za SIDU još uvijek ide pogrešnim smjerom, reklamiranjem prezervativa, a već i ptice na granama ponavljaju da se SIDOM može zaraziti i preko te plastike.

Vidim da nam se u Hrvatskoj čak kroz javna glasila daju informacije o zaražavanju SIDOM tek preko tri načina: seksualni, preko krvi i s majke na dijete.

U isto vrijeme prešućuje se opasnosti od prenošenja SIDE poljupcem, i tako nam većina ljudi misli da se poljupcem SIDA neće prenijeti, mada je objašnjeno da se ipak i tako prenosi.

Nudi se, kao zaštita od SIDE, prezervativ i time pruža lažna sigurnost koja opet ima za posljedicu više nemoralnog života i više zaražavanja. Još uvijek nisu naučili na tuđim greškama.

Radi se o tome da širenje kontracepcije ne predstavlja širenje Božjeg plana o ljudskoj spolnosti, nego predstavlja širenje nemoralnog i neodgovornog seksualnog života koji je do proširenja SIDE zapravo i doveo!

Dijete se od majke koja je zaražena SIDOM, zaražava tijekom trudnoće i pri porodu tek u manje od 30% slučajeva, a većina djece ostane nezaražena. Nekoja djeca se još naknadno, preko dojenja, ipak zaraze.

Međutim, širenje ovakve nepotpune informacije kao što se to događa preko HTV-a, ima za posljedicu još i to da će se nekoje zaražene trudnice možda bojati rađati

djecu. Naglašavam da se ne smije ubiti nikoje začeto dijete, bilo ono zdravo ili bolesno, zaraženo ili nezaraženo, no većina djece ipak ostaje nezaražena!

Da li netko želi proširiti SIDU?

Podsjetimo se da atomska bomba jedino može razarati i ubijati, a ipak ju netko čuva.

Sredstva kojima masovno uništavaju živote ljudi su ne samo ona već ranije poznata oružja, nego i razna druga. Uz pobačaje, kontracepcije i sterilizacije, tu je još i SIDA.

Što god se u nekoj zemlji više šire nudizam, pornografija i drugi sadržaji u javnim glasilima protiv predbračne čistoće i bračne vjernosti, pojavljuje se i sve više žrtava takvih poruka, pa tako i sama bolest SIDA. Događa se da čovjek prvo sluša neku nemoralnu pjesmu, kasnije se ulovi da ju je počeo i sam pjevušiti, a slijedeći korak je da se netko možda poslije počme i ponašati onako kako je ranije pjevušio.

Kada se još u toj zemlji od naroda prikriju činjenice o opasnostima i o načinu prijenosa te smrtonosne bolesti, te ponude lažni načini sprečavanja zaraze kao što je prezervativ, uništenje naroda dolazi još i brže.

Očito je da je naša zemlja postala žrtvom takvog svojevrsnog genocida. Prepuštam čitatelju da ocijeni koliko su svih ovih činjenica svjesne odgovorne strukture hrvatske vlasti. Postavljam pitanje da li je to slučajno što mnogi ljudi ove činjenice nisu već doznali? Uvjeren sam da do tolikog neznanja ili krivog znanja nije došlo slučajno, kao što se ni pornografija nije slučajno proširila. Što čeka hrvatska vlast, koji postotak zaraženih, pa da valjda tek onda zabrani pornografiju i nudizam? Očito je da tu zabranu treba donijeti odmah sada!

Kada se SIDA ne bi prenosila seksualnim načinom, vjerojatno bi se više radilo na njenom sprečavanju, vjerojatno bi se čulo više uzbuna zbog njezinog širenja, sigurno bi se provodila veća testiranja. Međutim, osobe koje se ne žele odreći predbračnih ili izvanbračnih odnosa često misle da će lakše provoditi takav život ako lažu sebi i drugima da SIDE baš mnogo i nema ili da se od nje baš tako lako ne zarazi. Ako se pak osobe takvog nemoralnog ponašanja nalaze na nekim položajima s kojih vrše utjecaj na širu populaciju, posljedice su još i daleko veće.

Prateći stanje vezano za širenje SIDE u svijetu, pa i u Hrvatskoj, nameće se zaključak da postoje strukture koje se upravo zauzimaju za što veće širenje SIDE. Na drugi način ne mogu objasniti zanemarivanje te velike opasnosti, i širenje onih pojava koje idu u prilog rasprostranjenju te smrtonosne bolesti.

Sve ove pogrešne aktivnosti i pogrešni programi imaju svoje izvore. Najčešće se tu radi o homoseksualnim lobijima, ali i o određenim međunarodnim, bogatim institucijama vrlo zvučnih i poznatih naziva, koje se zalažu i za širenje ubijanja nerođene djece, koje se zalažu za obesplođivanja, za nepoštivanje predbračne čistoće i bračne vjernosti. Riječ je o grupama ljudi koje žele destrukciju i razaranje. One su vrlo moćne i organizirane. U svom cilju iskorištavaju ratove protiv rođenih, pobačaje, kontracepcije, sterilizacije, SIDU, materijalizam, liberalizam, a po svemu sudeći, čak je i komunizam proizveden i začet u njihovoj kuhinji.

Takve grupe i organizacije naročito mrze kršćanstvo i islam. Njihovi programi su izrazito protuvjerski. Jedna od takvih organizacija se zove International Planned Parenthood Federation, a ona usko surađuje s tzv. »Svjetskom zdravstvenom organizacijom«.

Mogućnost djelovanja

U smislu sprečavanja AIDS-a još uvijek imamo na raspolaganju neiskorištene mogućnosti djelovanja. Osobito je važno upoznati ljude s gore spomenutim načinima zaražavanja, kako bi sve to uzeli u obzir. Treba odgajati ljude da ne ulaze u seksualne odnose prije ni izvan valjano sklopljenog braka, neka poštuju bračne i obiteljske vrijednosti i neka vole djecu. Treba zabraniti pornografiju, prostituciju, javne kuće i nudizam, zabraniti nemoralne sadržaje i nemoralna predavanja u nastavnim programima i na drugim mjestima. Treba strogo voditi računa o pridržavanju pravila asepse u zdravstvenim ustanovama, frizerskim i pedikerskim salonima, sterilnim materijalom zaštićivati čak i manje ranice i ogrebotine da ne bi postale mjesto ulaska virusa, voditi računa o higijeni u ugostiteljskim ustanovama, pri proizvodnji i prodaji hrane, te što više proširiti testiranje. Trebalo bi uvesti obavezno testiranje svih ljudi prije ulaska u brak, testirati sve pacijente koji se javljaju bilo zbog čega u zdravstvene ustanove, periodički testirati sve zdravstvene radnike, što više mladež, sve vojnike, sve sportaše itd.

Osobitu pažnju treba posvetiti kontroli u zdravstvenim ustanovama, kako bi se otkrilo one koji svojim postupcima ugrožavaju ljude.

Poslodavci bi trebali zahtijevati testiranja onih koji traže zaposlenje, pa čak zahtijevati periodička testiranja.

Ukoliko je jedna osoba zaražena SIDOM a druga ne, smatram da takav par ne bi imao pravo na ulazak u brak.

Čak smatram da ne bi imali pravo na ulazak u brak niti u slučaju kada su zaraženi i muškarac i žena, ako je žena još uvijek u plodnom periodu života, da ne bi zarazili dijete koje bi se moglo začeti.

Zaraženost čovjeka ne bi smjela biti zaštićena nekom apsolutnom tajnom, jer se to tiče života drugih ljudi, pogotovo onih s kojima je zaražena osoba u kontaktu.

prosinac 1993.

Literatura

1. Gene Antonio: AIDS: Rage & Reality, Why silence is deadly, Anchor Books, Dallas, TX, U.S.A. 1993.
2. Stanley Monteith: AIDS – the unnecessary epidemic, Covenant House Books, Sevierville, TN,USA 1992.
3. Dr. Claude E. Newbury, »AIDS in South Africa«. Population Research Institute Review November/December 1991. Baltimore MD.
4. Stanley Monteith MD: To Deceive a Nation: AIDS Update 1993, Human Life International, Gaithersburg 1993.
5. HIV infection among participating U.S. acute care hospitals. »New England Journal of Medicine«, August 13, 1992., Vol 327, No. 7, p. 445.
6. Ehman R.: Probleme der Geburtenregelung, Congress of World Feder. of Doctors who Respect Human Life, Dresden, 20.-23. IX 1990.
7. J.S. Greenspan et. al. »Oral Lesions of HIV Disease: Implications in Pathogenesis, Diagnosis and Care«, IV International Conference on AIDS, Stockholm, 1988, Vol.2, No. 7574; A. Sinicco et. al., »Oral Lesions in 327 Anti-HIV Positive Subjects«, IV International Conference on AIDS, Stockholm, 1988, Vol.2, No. 7568; F. Lazada-Nur et. al. »Recurrent Oral Aphthae in HIV-Infected Homosexual Males«, V International Conference on AIDS, Montreal, 1989, p. 471.
8. E.A.J.M. Schulten et al., »Oral Manifestations of HIV – Infection in a Dutch Population«, IV International Conference on AIDS, Stockholm, 1988, Vol. 2, No. 7565.
9. Ajdukovic et al., »Oral Bacteria Stimulation of Production of HIV« III International Conference on AIDS, Wash.,D.C. 1987. No. MP. 102; također i: B.D. Johnson, D. Engel, »Acute Nectorizing Ulcerative Gingivitis. A review of Diagnosis, Etiology and Treatment«, Journal of Periodontology 1986; 57:141-50; J.J. Pindborg, J.J. Thorn et al., (Acute Necrotizing Gingivitis in an AIDS Patient) Tandlaegebladet 1986; 90:450-3

10. »Science«, Feb. 5, 1988, Vol 239, p. 635, J. Curran et al.
11. The Lancet, September 28,1985, pp.721-22.
12. a) San Francisco Chronical Sept. 5, 1987, p.2.
b) MMWR (a CDC publication), May 22, 1987; objavljena su tri slučaja žena – zdravstvenih radnika koji su se zarazili SIDOM kada im je na neoštećenu kožu dospjela zaražena krv. Tzv. »sluajevi mrlje«.
c) »Epidermal Langerhans' Celles-a target for HTLV III-LAV infection« »The Journal of Investigative Dermatology«, February 1987., Vol 88, No. 2, p. 232.
13. People magazine, Nov. 23, 1992., pp 65-8.
14. MMWR, April 22 1988, p. 238 Među ovih 41 zdravstvenih radnika bilo je osam liječnika, a četiri od njih su bili kirurzi, jedan stomatolog, pet sestara, 11 sestara asistentica ili bolničkih kurira, sedam spremačica ili osoba zaposlenih na održavanju prostorija, četiri laboranta, jedan paramedik, jedan pogrebni poduzetnik i dvoje drugih koji nisu imali kontakte s pacijentima niti s kliničkim materijalom.
15. S. Hafez et al.»Contraceptives, HIV Infections and Heterosexual Transmission«. V International Conference on AIDS, Montreal 1989., p. 481. Također i :G.E. Bignardi,»Candidiasis in Women Fitted with Intrauterine Device«, Br. J. Obstet. Gynecolol 1988; 95: 1083-4; B.Foxman R.R. Frerichs, »Epidemiology of Urinary Tract Infection: I.Diaphragm Use and Sexual Intercourse«, Am.J. Public Health 1985;75:1308-13.
16. L. R. Braathen et all. »Langerhans Cells As Primary Target for HIV Infection«, Lancet, 7 November 1987, p. 1094.
17. D. Rimland et al., »Hepatitis B Outbreak Traced to an Oral Surgeon«, N. Engl. J. Med. 1977; 296:953-958.
18. M. A. Kane, L. A. Lettau, »Transmission of HBV fronm Dental Personnel to Patients« J.Am Dental Assoc 1985: 110:634-636.
19. F. E. Shaw et al., »Lethal Outbreak of Hepatitis B in a Dental Practice« JAMA 1986; 255:3260-3264.
20. C. S. Pannuti et al., »Relationship Between the Prevalence of Antibodies to Arbovirus and Hepatitis B Virus in the Vale do Ribiera Region, Brazil« Rev. Inst. Med Trop Sao Paolo 1989; 31:103-109; S.S.A. Karim et al., »The Prevalence and Transmission of Hepatitis B Virus Infection in Urban Rural and Institutionalized Black Children of Natal/KwaZulu, South Africa«, Intl. J. Epidemiol 1988; 17:168-173; N.Nagaratum et al., »Some Aspects of HB Ag in Hepatitis in Sri Lanka« Trop Geogr Med 1975; 27: 177-180.

21. J.C. Chermann et al., »HIV – Related Sequences in Insects from Central Africa« III International Conference on AIDS, Wash.,D. C. 1987. No M. P. 37.
22. L. J. Moncany et al., »Sequencing of PCR-Amplified HIV-1 Related Sequences Found in the DNA of Insects from Central Africa«, V International Conference on AIDS, Montreal 1989,p.630.
23. J. Tokars et al., »Percutaneous Injuries During Surgical Procedures«, VII International Conference on AIDS, Plorence, 1991., Vol. 2, p. 83.
24. J. R. Smith J. M. Grant, »The Incidence of Glove Puncture During Caesarian Section and Various Potential Solutions«, V Intenational Conference on AIDS, Montreal, 1989., p.167.
25. M. K. Oh et al., »Sexually Transmitted Diseases and Sexual Behavior in Urban Adolescent Females Attending a Family Planning Clinic«, J.Adolesc Helath Cae 1988 January; 9 (1) : 67-71.
26. G. Bousfield »The Pill and Venereal Disease», Br. Med. J. 1973; 1 (851) : 491; W. W. Darrow »Changes in Sexual Behavior and Venereal Diseases«, Clin Obstet Gynecol 1975; 18 : 255-67; LH Pereira et al.»Cytomegalovirus Infection Among Women Attending a Sexually Transmitted Disease Clinic: Association with Clinical Symptoms and Other Sexually Transmitted Diseases« Am. J. Epidemiol 1990; 131 : 683-92; F. Plummer et al., »Co-Factors in Male-Female Transmission of HIV«,IV International Conference on AIDS, Stockholm, 1988, Vol. 2, No. 4554; P. Piot et al.,»AIDS: An International Perspective«, Science 1988; 239 : 573-9; J. Mati et al., »Contraceptive Use and HIV Infection Among Women Attending Family Planning Clinics in Nairobi, Keniya«, VI International Conference on AIDS, San Francisco, 1990., Vol. 1. p. 158.
27. Cecil Textbook of Medicine, op. cit., p. 1705.
28. J. N. Simonsen et al., »HIV Infection Among Lower Socioeconomic Strata Prostitutes in Nairobi«, AIDS 1990; 4:139-144 citing I. A. Trait et al., »Chlamydia Infection of the Cervix in Contacts of Men with Non-gonococcal Cervicitis«, Br J Vener Dis 1980; 56:257-261; J. D. Oriel, »Genital Yeast Infections« Br Med J. 1972; 4:761-764; C. J.Grossman,»Internactions Between Gonadal Steroids and the Immune System«, Science 1985; 227:257-261.
29. A. Ravinathan et al. »The Pill, IUD, Condom Use & Man to Woman Heterosexual Transmission of STD/HIV Infection«, VII International Conference on AIDS, Florence 1991. Vol. 1, p. 448.

30. T. M. Hooton et al. »Association Between Bacterial Vaginosis and Acute Cystitis in Women Using Diaphragms« Arch Intern Med 1989; 149:1932.
31. »Researches: Sunlight Accelerates Growth of AIDS Virus« (UPI) Los Angeles, 5 May 1988.
32. R. P. Dickey, M. D., Ph. D., Managing Pill Patients, (Durant, OK: Creative Infomatics, Inc. 1987), p. 172.
33. M.Piazza et al., »Passionate Kissing and Microlesions of the Oral Mucosa: Possible Role in AIDS Transmission« JAMA 1989; 262: 244-245.
34. British Medical Journal, 14 March 1987, p. 706.
35. A. S. Goldstein et al., »Analysis of HIV Antibodies in Serum Versus Whole Saliva«, IV International Conference on AIDS, Stockholm, 1988, Vo. 2, No. 1601.
36. D. W. Archibald et al.»Salivary Antibodies as a Means of Detecting HTVL-III/LAV Infection«, J. Clin Microbiol 1986; 24:873-875.
37. C. Major et al., »Evaluation of Saliva as an Alternative to Blood for HIV Seroprevalence Testing«, VI International Conference on AIDS, San Francisco, 1990., Vol. 3. p. 241.
38. J. R. Winkler et al., »Correlation of HIV in Gingival Crevicular Fluid«, V International AIDS Conference, Montreal, 1989, p. 472.
39. »Saliva is Better in Tests for AIDS, Say Thai Doctors«, The Straits Times, Singapore, 26 January 1988, p. 10.
40. W. Panmoung et al., »Salivary Anti-HIV Assay by ELISA Test«, VI International Conference on AIDS, San Francisco, 1990, Vol. 3., p. 242.

ULOGA MEĐUNARODNIH INSTITUCIJA U BORBI PROTIV BOGA I ČOVJEKA

Uvod

Svaku državu, pa tako i Hrvatsku čine ne samo teritorij i granice, nego i ljudi (kako oni rođeni tako i oni nerođeni), njihovo zdravlje, obitelji i moralne vrijednosti.

Borbu protiv Hrvatske vode ne samo oni koji ubijaju rođene i okupiraju hrvatske teritorije, nego i oni koji se zauzimaju za ubijanje nerođene djece, za obesplođivanje ljudi, za širenje AIDS-a, za rušenje moralnih, bračnih i obiteljskih vrijednosti.

Današnji demografski krah Hrvatske rezultat je ne samo onih štetnih utjecaja koji su došli iz same Hrvatske, nego je također rezultat stranih utjecaja.

Činjenica je da je zlo na Zemlji vrlo organizirano i da ono ima svoje centre, svoje zgrade, urede, i organizacije, svoje članove, novčana sredstva, strategiju, planove, materijalna sredstva preko kojih zlo šire itd.

Zlo se često želi obući u blještavu masku, uzeti si neki naziv koji zavarava i koji zavodi ljude da imaju povjerenje. Onaj tko se u biti zalaže za smrt, izvana, preko svoga naziva daje si masku da se zalaže za život i zdravlje. Onaj tko čovjeku (najčešće nerođenome) želi oduzeti jedno od najosnovnijih prava — pravo na život, izvana se predstavlja da se zauzima za ljudska prava. Takve organizacije koje zapravo napadaju čovjeka prisvajaju si

naslov u kojemu stoji da su one »za zaštitu« itd. Iako sprečavaju nerođenom djetetu da slobodno i mirno živi, predstavljaju se da se zauzimaju za slobodu.

Da bi takvoj organizaciji netko više povjerovao, ona si još često uzima nazive kao npr. »svjetska«, »međunarodna« i sl.

Zlo naročito želi osvojiti ljude i institucije koje imaju veliki utjecaj na narod, a to su međunarodne organizacije, vlast, sredstva društvenog priopćivanja, sistem školstva i zdravstva, ljude i institucije koji raspolažu novcem itd.

Izgleda da je zlo sada prisutnije u svijetu nego što je bilo nekada. Sada je naime to zlo našlo mnogobrojne nove načine svoje prisutnosti kao što su npr. spirale, pilule i druga abortivna i kontracepcijska sredstva, tiskani i audiovizualni materijal itd. Kada su se elektronska i druga javna glasila (radio, TV), školstvo, medicina u posljednjih 50—100 godina pojavili ili naširoko organizirali, onda se zlo nastojalo što više uvući u cijeli taj sistem organizacije, a i u sam sadržaj svega toga, i onda kroz tu organizaciju djelovati na narod sistematski i trajno.

Pogledajmo kako je to npr. u jednom selu:

Prije 50 ili 100 godina, centar društvenog zla u tom selu bila je možda tek gostionica u kojoj se povremeno psovalo, opijalo i tuklo.

Danas u tom istom selu ima i novih centara za sijanje zla kao npr.: videoteka s pornografijom i drugim protuvjerskim sadržajima, apoteka i ambulanta u kojima daju abortivna i kontracepcijska sredstva, kino i kiosk s protuvjerskim filmovima odnosno tiskom, možda noćni bar, možda nudistička plaža, možda javna kuća pod nazivom »salon za masažu«, škola u kojoj potiču na upotrebu abortivnih i obesplođujućih postupaka (to je već slučaj i u osnovnoj školi), a ne zaboravimo da se u

većini kuća na počasnom mjestu nalazi još i radio i televizija u koje ukućani bulje i upijaju zlo koje iz tih kutija vrlo često izlazi.

U isto vrijeme centri u kojima se širila zdrava nauka i prava vjera — katoličke crkve, povećale su se u tek nešto manjem broju, a obitelj koja bi trebala biti prva i nezaobilazna ustanova katoličkog odgoja, često je i sama već zatrovana i raskidana (majka na poslu, a djeca u vrtiću ili sama kod kuće odgajaju se tko zna kako sve loše).

Sve su to faktori koji su doprinijeli i doprinose lošem odnosu prema roditeljstvu, braku i obitelji.

Međutim, svi ovi novi zli sadržaji na područjima koja sam nabrojio, nisu se pojavili slučajno. Radi se upravo o ostvarenju planiranih zlih programa u centrima svjetskoga zla, za koje su negdje prikupljena novčana sredstva i pronađeni ljudi — širitelji toga zla, svojevrsni misionari smrti.

O nekima od takvih centara zla bit će riječi u daljnjem tekstu.

Novi neprijatelj Hrvatske: Svjetska zdravstvena organizacija

Slušam danas (6. I. 1994.) na vijestima prvog programa radio Zagreba u 15 sati izjavu ministra zdravstva Hrvatske, dr. Hebranga u kojoj otvoreno kaže da Svjetska zdravstvena organizacija (SZO) pomaže u izradi zakona o zdravstvu u Hrvatskoj.

Preljubnički odnos Hrvatske države i Svjetske zdravstvene organizacije mogu uočiti već i prolaznici kada na zgradi ministarstva zdravstva Hrvatske vide ploču na kojoj stoji napisano: »Ured za suradnju Svjetske zdravstvene organizacije i Republike Hrvatske«.

Kada smo prije dvije godine, nas nekoliko članova tadašnjeg Vijeća za pastoral zdravstvenog osoblja pri Biskupskoj konferenciji, predvođeni predsjednikom toga Vijeća preuzv. gosp. biskupom Antunom Bogetićem posjetili Ministarstvo zdravstva i razgovarali s ministrom Hebrangom, tražili smo između ostalog da se on zauzme za zabranu ubijanja nerođene djece. Tada nam je gospodin ministar rekao da je on pitao Svjetsku zdravstvenu organizaciju što oni misle, i da je od njih dobio neke dokumente. Zamolio sam ga neka nam pokaže te »dokumente« koje je dobio, i on nam je to fotokopirao.

Isti dan sam to pročitao i vidio da se radi upravo o zaključcima donešenim na protuživotnoj konferenciji u Tbilisiju. U tom tekstu s kojim maše ministar Hebrang, objavljenom na engleskom jeziku, na tri mjesta se nalazi crta crne ruže i detaljno se razrađuje plan što će u smislu širenja ubijanja nerođene djece činiti preko odgoja radnika u zdravstvu, kroz školstvo, politiku, kroz javna glasila, kroz ženske i pornografske časopise, kroz posebne telefonske linije, što će posebno raditi s maloljetnicima i ostalim grupama ljudi. Direktno govore da se zalažu da u svakoj zemlji odrede jednu osobu koja će se u javnosti zauzimati za usmrćivanje nerođene djece, čim se netko bude zalagao za zaštitu njihovih života. Određuju da se radi samo o jednoj osobi vjerojatno zato da bi s njom lakše komunicirali i da bi preko nje jednostavnije djelovali na zemlju-žrtvu. Pod naslovom »Za vlade, zakonodavce i stvaraoce politike« opet se zalažu za širenje ubijanja nerođene djece i za obesplođivanja. Na jednom mjestu osobito spominju želju za proširenjem svojih ideja u istočno-europskim zemljama, a malo dalje u tekstu utvrđuju suradnju na ovom planu između IPPF-a, Svjetske zdravstvene organizacije i UNFPA.

Podsjetimo se da je SZO jedan od organa Ujedinjenih nacija. Jedan drugi organ ujedinjenih nacija je UNPROFOR o čijim aktivnostima znamo više nego o SZO. SZO organizacija ima vrlo zvučni naziv: »svjetska« i još »zdravstvena«, kako bi si preko imena stvarala autoritet (izrada fasade). U biti, programi SZO su često izrazito protukršćanski, protuživotni i protuzdravstveni.

Imam pred sobom časopis »Pulse« od 24. siječnja 1973. u kojem se već tada detaljno opisuje strategija SZO na istraživanju i proširenju raznovrsnih abortivnih i kontracepcijskih sredstava diljem svijeta u mnogobrojnim centrima, za što su godišnje trošili preko 7 milijuna dolara.

Pokvarenost SZO naširoko je poznata i po tome što je širila lažne informacije o SIDI. Mada je dokazano da se SIDA prenosi već i samo poljupcem na usta, a također i kroz plastičnu kontracepciju, SZO je upravo reklamirala tu plastiku i na taj način zapravo doprinijela još većem proširenju te smrtonosne bolesti. To je ponovila i kroz tzv. Riga inicijativu iz travnja 1993. što je SZO izdala u posebnoj publikaciji koja je dospjela i u ministarstvo zdravstva Hrvatske.

Kada se iz prethodnog teksta vide aktivnosti SZO u cilju ubijanja nerođene djece i obesplođivanja, onda se vidi da je zauzimanje oko širenja SIDE kroz lažno nazvano sprečavanje SIDE zapravo isti oblik djelovanja za uništenje čovječanstva, samo ovoga puta pretežno protiv rođenih.

Malo je zemalja na svijetu koje imaju 80% ili više građana katolika, kao što je to Hrvatska. Agresija na Hrvatsku i Hrvate povećala je kod ljudi i kod zdravstvenih radnika osjećaj ugroženosti i potrebu zaštite života nerođene djece. SZO i druge organizacije u svijetu koje su za smrt djece, svjesne su da je Hrvatska zemlja u kojoj će se najlakše zabraniti pobačaj. Upravo

u tome vidim njihovu zainteresiranost da budu prisutni sa svojim protuživotnim nastojanjima u toj maloj, četirimilijunskoj zemlji. Zabrana pobačaja u Hrvatskoj sigurno bi potakla i druge zemlje na zabranu.

Bivši direktor SZO Halfdan Mahler postao je nedavno generalni sekretar IPPF-a u Londonu, o čijem smrtonosnom misionarenju po svijetu govorim u poglavlju o IPPF-u.

Časopis britanske sekcije Svjetske federacije liječnika koji poštuju ljudski život u broju 53 od jeseni 1993., na str. 4 pod naslovom »SZO je bolesna« donosi sljedeće podatke:

Unatoč protivljenjima, za direktora SZO ponovno je izabran tzv. general R. Sasakawa, Japanski bilioner. »The Sunday Telegraph« od 16. 9. 1993. donosi da je on bio osuđeni ratni zločinac. Međutim, u posljednjih 11 godina, on je godišnje davao pet milijuna dolara Svjetskoj zdravstvenoj organizaciji.

Promatrajući broj ubijene nerođene djece, vidi se da hrvatska »medicina« danas ubija više ljudi nego što im spasi života. Upravo je takva »medicina« odgovorna za demografski krah Hrvatske, pa i za okupaciju određenih teritorija koji je iz toga rezultirao. Nama nije potrebna SZO za stvaranje zakona o zdravstvu!

Nema neke neutralne medicine i neutralne etike koja se nikome neće zamjeriti. Međutim, važno je da se ne zamjerimo dragome Bogu!

Tražim da se hrvatska medicina, a s tim i zakonodavstvo ponaša u skladu s općeljudskom etikom, a nju zapravo naučava katolička Crkva. Umjesto da se konzultira i prihvaća »pomoć« u stvaranju zakona o zdravstvu od strane SZO, neka se uzme u obzir ono što stoji napisano u crkvenom dokumentu Donum Vitae (izdanje Kršćanske sadašnjosti, Zagreb, 1987.), koji je potpisao Sv. Otac Papa. Osobito mislim na poglavlje toga do-

kumenta »Moral i građanski zakon«. U tom crkvenom dokumentu između ostalog stoji: *»Kao posljedica poštovanja i zaštite osiguranih nerođenom djetetu, počevši od časa njegova začeća, zakon će morati predvidjeti kaznene odredbe za svaku promišljenu povredu njegovih prava.«*

Glas Koncila je nedavno prenio riječi uzoritog gospodina kardinala Kuharića u kojem je rekao da još uvijek nije dobio odgovore na već tri zahtjeva protiv pobačaja upućena Hrvatskom Saboru. I, dok se hrvatske katoličke biskupe ignorira, Svjetskoj zdravstvevnoj organizaciji koja provodi protukršćanske aktivnosti otvaraju se vrata Ministarstva zdravstva, prima ih se velikodušno u sustanarstvo i prihvaća njihova »pomoć« u izradi zakona.

Hrvatska ne smije dozvoliti da joj ministar zdravstva bude čovjek koji drži do onoga što će reći organizacija protukršćanskih načela i aktivnosti kao što je SZO i koji ignorira zahtijeve katoličke Crkve!

Već i manje obrazovan hrvatski građanin osjeća koliko je pojedinim organima Ujedinjenih nacija stalo do zaštite života rođenih i nerođenih Hrvata i koliko je svjetskoj zdravstvenoj organizaciji stalo do očuvanja katoličke vjere i dobrog nataliteta na ovim prostorima.

Međutim, pitam se da li su svega ovoga svjesni ostali ministri hrvatske vlade, da li je toga svjesno hrvatsko vrhovništvo, da li su svjesni članovi parlamenta, da li su svega toga svjesni ljudi (većinom katolici), koji, plaćajući poreze i doprinose, dodjeljuju novce za plaću službenicima ministarstva zdravstva i samom gospodinu ministru Hebrangu?

U biti, po broju ubijenih građana Hrvatske, Hrvatskoj je veći neprijatelj hrvatska medicina ovakva kakva danas je, predvođena ovakvim ministarstvom, nego što su to njeni susjedni okupatori.

Danas, kada ovo pišem, slavi se blagdan: Sv. Tri Kralja. Zar se predsjednici država danas ne osjećaju pozvani da se i sami, poput ona tri kralja, poklone Isusu Kristu, a to znači da sa svoje strane učine sve što o njima ovisi da bi se poštivala poruka Isusa Krista i njegov zakon, te da državni zakoni ne bi bili protivni Kristovoj nauci!

Zar još uvijek ne vidimo da je jedan od ciljeva ovoga rata uništenje katolika i katoličanstva na ovim prostorima! Ali, zar ne vidimo da nam jedini spas preostaje upravo u odlučnom prihvaćanju katoličke vjere, njenog zakona, a to znači u povezanosti i u suradnji s Isusom Kristom !

International Planned Parenthood Federeation (IPPF)

Ova organizacija se bazira na satanističkoj ideologiji svoga osnivača Margaret Sanger. Zauzima se za izvođenje i širenje abortusa, kontracepcija i sterilizacija, za nepoštivanje predbračne čistoće i bračne vjernosti. Zauzima se za provođenje tzv. »sexualnog« odgoja u školama, gdje učenike i studente potiče na prihvaćanje njihove pokvarene ideologije, za nastupe u javnim glasilima, za utjecaj na vlast, politiku itd.

Službeno je IPPF osnovan 1952. godine u Londonu i tada je obuhvaćao pet udruženja iz različitih zemalja. Danas IPPF obuhvaća organizacije u 125 zemalja svijeta. Novce dobiva od 30 vlada te još od privatnika i industrijalaca, a zarađuje i na usmrćivanju nerođene djece i obesplođivanju ljudi.

Osnivač, Margaret Sanger, u svojoj knjizi »Pivot of Civilization« otkriva tajnu svoje ideologije — a to je borba protiv katoličke Crkve, jer se katolička Crkva zauzima za poštivanje moralnih normi.

Borba protiv katoličke Crkve i njenog učenja trajno

je prisutna u djelovanju IPPF-a već po njegovom sadržaju i ciljevima rada. Koliko IPPF mrzi katolike vidi se npr. po izjavi njemačkog ogranka IPPF-a koji se naziva »Pro familia«. U jednom svome časopisu govore o majci Terziji: »... *sada je međutim ona postala za nas simbol svega što je loše u majčinstvu i ženstvenosti – slika s kojom ne želimo biti povezani...*«.

Satanizam IPPF-a se vidi i u izjavi predsjednika američke podružnice IPPF-a Faye Waddleton 5. II. 1979. godine: »... *Slaveći stotu godišnjicu rođenja Margaret Sanger, našeg opakog i hrabrog vođe, mi trebamo biti vrlo ponosni na ono što jesmo i što je naša misija. To je vrlo velika misija, a u toj misiji abortus je samo vrh ledene sante...*«

Za potpunije poznavanje pokvarenosti i opasnosti IPPF-a, pogledajmo neke podatke o njenom osnivaču. Nije poznat točan datum njenog rođenja, nego se samo zna da je Margaret rođena u New Yorku u protestantskoj obitelji u periodu izmedu 1879. i 1883. godine. U lošem odgoju naročito je sudjelovao njen otac.

1902. udala se za Williama Sanger, no uskoro je počela ulaziti u izvanbračne veze, a mužu je sugerirala činiti to isto. Njen muž, da bi izbjegao javnu sramotu, preselio ju je iz New Yorka u Greenwich Village. Međutim, Margaret se tamo počela družiti s ljudima okupljenim oko društva »The Rebellion« (»Ustanak«). Pristupila je liberalnom klubu (Liberal Club), tj. Mabel Dodge's Salon, i tamo je slušala socijalističkog vođu Eugena Debs-a. Slušala je predavanja Will-a Duranta, Clarence Darrow i pristašu tzv.»slobodnog majčinstva« Emmu Goldman. Svi su oni bili pod utjecajem Ellen Key, koja je 1912. napisala knjigu »The Woman Movement« (»ženski pokret«) gdje se zagovarala pokvarena ideja tzv. »subjektivnog morala« koji je povezan s ideologijom »situacijske etike« na čemu se bazira IPPF.

Upravo u to vrijeme Margaret Sanger si je još dodatno izgradila trajne negativne stavove prema ženstvenosti, braku i obitelji. Iz socijalizma je prešla u anarhizam i brakolomstvo.

1914. godine je objavila knjigu »Woman rebel« u kojoj je opisala svoju ideologiju prema ženi, tj. da ona bude »lijena, neudana, da stvara i da razara«. Iste godine je putovala u Englesku gdje je došla u kontakt sa eugeničkim društvom i brojnim drugim pokvarenim osobama, npr. s narkomanom dr. Havelock Ellisom koji se zalagao za nemoralan seksualni život, te sa eugeničkim društvom.

Ellison se zalagao za sterilizaciju ljudi i za eutanaziju, a njegove stavove je Marggaret Sagner tiskala u mjesečniku Birth Control Review. Uzela si je za ljubavnike Ellisona i Hugh de Selincourta s kojim je živjela 30 godina. Ellis ju je upoznao i s H. G. Wellsom te s grupom »Wantely Circle« koji su zauzeli četiristotina godina staru kuću u Wantley, Sussex. U tu kuću, gdje je počela živjeti Margaret Sagner s drugim preljubnicima, posjećivali su Bernard Shaw i Bertrand Russel kao i mnoštvo pravnika, ekonomista i profesora. Upravo se tu stvarala dugoročna strategija širenja nemorala.

Na povratku iz Engleske u Ameriku, umrla joj je kćerka Peggy. Tada se Margaret počela baviti magijom: zazivanjem duhova, prakticiranjem »istočnjačkog misticizma«, astrologijom i numerologijom.

Magijom inspirana filozofija, bogohula i okretanje od pravoga morala bili su sadržaj Planned Parenthooda već od početka.

Margaret Sagner je napisala letak »Family Limitation« u kojem se zalagala za ubijanje nerođene djece. Zbog raspačavanja tog letka dospio je u zatvor i sam Ellis.

1920. godine Sanger je objavila feminističku knjigu »Women and the new race«, u kojoj je otišla još dalje od svih svojih prethodnih feminističkih radova, pa je čak svoju feminističku pobunu pokušala povezati s biološkom evolucijom Huxley-a i Darwina. Otišla je u još veću pokvarenost od samoga Freud-a. Otvoreno se zauzimala za danas već poznate feminističke izopačenosti, kao i za usmrćivanje nerođene djece. Ta njena knjiga postala je osnovom pokreta »Planned Parenthood«.

Iste godine Sanger je sa suradnicima počela upotrebljavati Stanford-Binet IQ test svrstavajući južne Europljane i Židove, te druge imigrante kao mentalno niže u odnosu na bijelce rođene u Americi. Ove grupe ljudi je nazvala »neprijateljima rase«.

1921. godine Margaret je počela živjeti s J. Noah H. Slee, čovjekom koji je zgrnuo bogatstvo od 9 milijuna dolara iz naftne kompanije »Three in One«. U pismu jednome od svojih ljubavnika rekla je da je počela s njime živjeti kako bi on »osigurao financijski uspjeh njenog slučaja«. Od njega je dobivala ogromna sredstva za proširenje svoga smrtonosnog pokreta.

1921. godine je objavila »Birth control review«, u kojem se vidi da se zauzimala za abortus i sterilizaciju niže klase, uz stvaranje druge, tzv. »punokrvne« rase. 1922. je u svojoj, već spomenutoj knjizi »Pivot of Civilization«, nazvala korovom Slavene i Židove, doseljenike u Ameriku.

1932. godine je napisala tzv. »plan za mir« (»Plan for Peace«) kako bi te grupe ljudi eliminirala. Zauzimala se za njihovu sterilizaciju i odvajanje, te njihov rad na farmama i na posebno dodijeljenoj zemlji.

U svom časopisu Birth Control Review od travnja 1933. ponovno se otvoreno zauzimala za eugeničku sterilizaciju objavljivanjem članka pod naslovom: »Eu-

genic Sterilization: An Urgent Need« koji je napisao profesor dr. Ernst Rudin, jedan od lidera Hitlerovog rajha.

Upravo je Margaret Sanger skovala termin »kontrola rađanja« 1912. godine. »The Voluntary Parenthood League« je osnovala 1914. a 1922. »Planned Parenthood«.

Drugi svjetski rat je donekle usporio širenje pokreta za kontrolu plodnosti po svijetu, no 1960. Taj pokret se nastavlja ubrzano širiti sve do današnjih dana.

Američka podružnica se zove PPFA, a nastala je 1939. godine iz tzv. »The American Birth Control League«. PPFA ima bazu u New Yorku i preko 200 svojih centara diljem Amerike, s preko 700 klinika u kojima vrše ubijanje nerođene djece.

IPPF vrši pritisak na vlade država diljem svijeta, a također i na Hrvatsku. Tijesno surađuje sa Svjetskom zdravstvenom organizacijom. Jedan od njihovih zajedničkih programa je bila organizacija i sponzorstvo konferencije u Tbilisiju 1990., na kojoj su objavljeni u detalje razrađeni programi djelovanja kako bi se što više proširili raznovrsni načini usmrćivanja nerođene djece, što sam već objasnio dok je bila riječ o tzv. Svjetskoj zdravstvenoj organizaciji.

IPPF svoje smrtonosne planove objavljuje npr. u časopisu »Planned Parenthood in Europe«. Ovaj časopis teško može doći do čovjeka koji nije u uskom krugu suradnika IPPF-a. Međutim, preko nekoliko posrednika, ipak mi je došao u ruke broj toga časopisa od lipnja 1993. Vol 22, No 2.

U tom broju u posebnom članku veličaju svoju konferenciju u Tbilisiju iz 1990., a odvojili su veći broj stranica i za svoje pripremanje za međunarodnu konferenciju o stanovništvu i razvoju koja se planira održati

u Kairu u rujnu 1994. Iz teksta se vidi da IPPF očekuje vrlo mnogo od te konferencije i da je uključen u njenu pripremu. Uz standardna zalaganja za proširenje usmrćivanja nerođene djece i za obesplođivanje, vidi se da su revoltirani zabranom abortusa u Poljskoj. Na tri stranice daju jedan članak napisan direktno protiv rimokatoličke Crkve na Malti. Daju izvještaj s fotografijom svoga generalnog sekretara Halfdana Mahlera kada je posjetio Grčku. Naime, Grčki Parlament je raspravljao o problemu pada nataliteta u Grčkoj, te se tražila zabrana abortusa. Na to je odmah stigao u Grčku spomenuti gospodin Mahler iz Londona, te se zalagao za smrt nerođene djece. On je u Grčkoj dobio široki publicitet, jer već tamo ima svoje suradnike. U Grčkoj već 17 godina djeluje organizacija koja je član IPPF-a a zove se Family Planning Association of Greece (FPGA). Mahler je uz press konferenciju imao sastanak na kojem su osim njega govorili zamjenica ministra zdravstva gđa Petralia, te zamjenica ministra vanjskih poslova Grčke gđa Tsouderou koja je imenovana »počasnim« predsjednikom FPGA (u biti to joj ne može biti na čast nego na sramotu). Govorila je i bivša ministrica zdravstva gđa Koutsikou, te predsjednik FPGA Kintis.

U istom broju svog časopisa IPPF ne zaboravlja ni Hrvatsku. Na str. 7 daju o Hrvatskoj samo jednu nešto dužu rečenicu, međutim u njoj izražavaju svoju zabrinutost i ogorčenje zbog aktivnosti protiv pobačaja, zbog zauzimanja oko većeg rađanja djece i pripremanja obitelji na prihvaćanje više od dvoje djece.

Na str. 34 daju izjavu neke Katarine Seldecki koja kaže da radnici IPPF-a u Hrvatskoj i Bosni nastupaju zajedno s Crvenim križem i da rade s izbjeglicama dajući im svoje savjete i neke druge »usluge«.

U istom časopisu pojedinačno se bave još i Rusijom, Bugarskom, Finskom, Češkom, Turskom itd.

Povezanost IPPF-a i tzv. Svjetske zdravstvene organizacije osim u zajedničkom organiziranju konferencija i zajedničkom provođenju istih programa, vidi se i u tome što je tzv. Svjetska zdravstvena organizacija dala 1988. godine IPPF-u medalju »Health for-All«. Za svoje zločine IPPF je 1985. g. dobio i nagradu od Ujedinjenih nacija tzv. »United Nations Population Award«.

Osim toga, spomenuti gospodin Mahler je na mjesto generalnog sekretara IPPF-a došao upravo s položaja direktora Svjetske zdravstvene organizacije.

Doktor Mahler ne putuje u misije smrti samo u Grčku. U kolovozu 1993. posjetio sam Kijev, glavni grad Ukrajine i u njemu tzv. »Centar zdravlja«. Išao sam zajedno s američkim katoličkim svećenikom, direktorom Human Life International, p. Paulom Marxom. U tom centru se u velikoj mjeri kreira politika zdravstva Ukrajine. Razgovarali smo preko jedan sat s direktorom tog centra i upozorili ga između ostalog i na opasnosti koje za Ukrajinu dolaze iz međunarodnih institucija, pa tako i od IPPF-a. Kada smo mu spomenuli generalnog sekretara IPPF-a gosp. Mahlera, rekao nam je da ga je upravo Mahler nedavno posjetio sa svojim idejama smrti.

Misionaranje smrti je dio programa IPPF-a. Tako se bivši direktor IPPF-a dr. Fred Sai, koji je bio savjetnik u Svjetskoj banci (Senior Population Adviser), u godišnjem izvještaju 1990.-91. hvali da je posjetio Karibe, Trinidad, Tobago, Meksiko, Bangladeš, Tajland, Koreju i Ganu i pojedinačno opisuje kako je ostvarivana suradnja s vladama tih zemalja. Nedaj Bože da i nas posjeti s ovakvim poslom! Već pretpostavljam tko bi ga dočekao na aerodromu Pleso, tko bi s takvima u Hrvatskoj drugovao i tko bi mu davao publicitet kroz javna glasila.

Međutim, ako nas i ne budu posjetile osobe na visokim položajima u IPPF-u, to nam ipak ne može biti utjeha. U Hrvatskoj se naime već odavno naširoko pri-

mjenjuje strategija IPPF-a, pa tako i ona s konferencije u Tbilisiju. Kada se analiziraju školski udžbenici i programi od osnovnog do najvišeg stupnja obrazovanja, osim naravno vjeronauka, vidi se da je to tako kao da je prepisano iz IPPF-ovih publikacija. Ista je stvar i s medicinom, mnogobrojnim javnim glasilima, državnim zakonodavstvom itd. Čak, slijedeći zaključke iz Tbilisija postoje otvoreni feministički telefoni gdje rade osobe koje su za ubijanje nerođene djece, provodi se nemoralna »seksualna« edukacija po školama, negdje još i pri sistematskim pregledima učenika i studenata.

Postoje i dežurne osobe koje se u javnosti zalažu za ubijanja nerođene djece, naročito kada se netko zalaže za njihov život.

1992. godine zajedno s preuzv. gosp. biskupom Antunom Bogetićem držao sam predavanje na medicinskom fakultetu u Rijeci ginekolozima toga grada, o potrebi poštivanja života nerođene djece i moralnih vrijednosti. Nakon naših predavanja ustala se jedna pokvarenica iz Zagreba (navodno je neki advokat) koja je specijalno doputovala u Rijeku, i održala svoj kontranastup. Ostali smo zaprepašteni i šokirani. Očito da ju je netko naručio.

18. siječnja 1994. održao sam predavanje studentima na pravnom fakultetu u Osijeku o poštivanju ljudskog života i zdravlja, međutim, već tjedan dana nakon mog nastupa, u prostorijama tog fakulteta nastupila je ista ta pokvarenica koja me slijedila i u Rijeci te sijala poruke smrti na stotine prisutnih osječkih djevojaka i mladića.

Na tzv. »odjelu za planiranje obitelji« pri tzv. »Zavodu za zaštitu majke i djece« u Zagrebu u Klaćievoj ulici, otvoreno su mi rekli da surađuju s IPPF-om. No, to se vidi i po njihovom radu, npr. u školama jer drže protukršćanska predavanja, pravi antivjeronak, potičući

na ulazak u predbračne seksualne odnose i na upotrebu abortivnih i kontracepcijskih sredstava.

Bivša šefica istoga »odjela za planiranje obitelji« koja je sada u mirovini, hvalila se prije par godina u časopisu »Zrno« da je dobila priznanje ili nagradu IPPF-a. Očito je dakle da je suradnja IPPF-a i Hrvatske dugotrajna i da je s tom suradnjom IPPF i te kako bio zadovoljan. Slušao sam prije nekoliko godina predavanje koje je ta ista profesorica držala liječnicima iz brojnih zemalja u razvoju na tzv. »školi narodnog zdravlja A. Štampar«, zauzimajući se za usmrćivanje nerođene djece i govoreći da su primitivni oni koji imaju više djece. Do mene je sjedio liječnik iz Pakistana koji mi je rekao: »Kada bi ona u Pakistanu održala ovakvo predavanje, mi bismo ju uhapsili!«

No, upravo zbog toga takvi predavači ni ne odlaze u neke zemlje, nego iz njih pozovu preko ministarstava, i na tko zna kakve sve druge načine, liječnike u neke druge države, plate im putne troškove i smještaj, i onda ih educiraju s ciljem da oni u svojim zemljama šire abortivna i kontracepcijska sredstva. Eto, takvu, sramotnu ulogu posrednika su odigravale ustanove koje su si dale epitete kao: »škola«, »narodnog«, »zdravlja«. Na toj istoj ustanovi u Rockefellerovoj ulici stoje dvije table: »Medicinski fakultet sveučilišta u Zagrebu — Škola narodnog zdravlja A. Štampar«, a ispod nje stoji jedna druga tabla na kojoj piše: »Suradni centar za primarnu zdravstvenu zaštitu Svjetske zdravstvene organizacije«.

Već i po tome se vidi kako nam negdje odgajaju naše buduće zdravstvene radnike Hrvatske i po čijemu modelu. Čak su odatle vodili studente medicine po školama Hrvatskog Zagorja i držali nemoralna predavanja učenicima, dok župnik iz Gornje Stubice nije zajedno sa svojim župljanima napisao protestno pismo i poslao ga na brojne adrese u hrvatskoj vladi.

Početkom sedamdesetih godina, na prijedlog tadašnjeg potpredsjednika The Planned Parenthood Federation Fredericka S. Jaffe-a američki ogranak IPPF-a je tražio da se usvoji lista od 33 mjere za smanjenje poroda u SAD-u u što su između ostalog postavili:

– prinuđivanje žena na rad i izgradnja smanjenog broja centara za cjelodnevnu brigu o djeci,
– ograničavanje ili smanjivanje besplatne medicinske pomoći, studentskih kredita, dječjeg doplatka i sličnih pomoći obiteljima s više od određenog broja djece,
– prisila na sterilizaciju onih koji već imaju dvoje djece,
– distribucija preko vode onih tvari koje sprečavaju rađanje djece,
– ukidanje socijalne pomoći obiteljima s više od dvoje djece,
– promidžba i porast homoseksualnosti itd.

Ovo je objavljeno pod naslovom »Example of proposed measures to reduce US fertility« u časopisu »Family Planning Perspectives, Special Supplement – US Population Growth and Family Planning«: A Review of the Literature, vol. 2, no. 4, October 1970.

Očito je da su neke od ovih ideja prodrle i u Hrvatsku.

Pogled na UNICEF iza njegove maske

UNICEF (The United Nation's Children Fund) pokušava se u javnosti deklarirati kao ustanova koja se brine za dobrobit i poštivanje djece diljem svijeta. Međutim, zapravo se radi o zamaskiranom ciničnom programu koji upotrebljava djecu da bi drugoj djeci sprečavao rađanje.

Pogledajmo što o UNICEF-u kaže katolički nadbiskup Renato R. Martino, trajni promatrač Svete Stolice pri Ujedinjenim Nacijama, u svom obraćanju

izvršnom tijelu UNICEF-a u travnju 1990. (prema HLI Reports od rujna 1992.):

»... *Sveta Stolica promatra s velikim strahom na neke ponavljane prijedloge u smislu da ova agencija Ujedinjenih Nacija, osnovana za dobrobit djece, postane uvučena u razaranje postojećeg ljudskog života, čak do te točke koja govori da UNICEF postaje zagovornikom abortusa u zemljama gdje ga državno zakonodavstvo ne dozvoljava. Sveta Stolica se čvrsto suprotstavalja takvim prijedlozima, ne samo zbog moralnih razloga, nego i zbog toga što bi to dovelo do potpuno neprihvatljivog zaokreta od proglašene svrhe UNICEF-a u prilog djeci...*

Osim toga, takvi prijedlozi se pojavljuju da bi otkrili opasni oblik neo-kolonijalizma — na koji su zemlje u razvoju opravdano osjetljive — gdje će moćni pokušati na slabije nametati usvajanje snažnih aktivnosti koje su suprotne kulturnim, društvenim, moralnim i vjerskim vrijednostima koje su formirale njihovo naslijeđe i koje su ih podupirale u njihovom teškom putu prema nezavisnosti i razvoju...

Sveta Stolica ostaje čvrsto na pozicijama da će interesi djece biti promicani i osigurani pravim razvojem njihovih zemalja koji će se pobrinuti da prava na život djece budu povezana s njihovim obrazovnim, gospodarskim i društvenim pravima...«

Medutim, aktivnosti UNICEF-a protiv života, zdravlja i moralnih vrijednosti sežu još godinama unazad.

Nakon drugog svjetskog rata ostalo je mnogo siromašne djece koje je trebalo osigurati s hranom, čistom vodom, odjećom i zdravstvenom brigom i time se počeo baviti UNICEF. Međutim, kako navodi »The Interim« od travnja 1993., šezdesetih godina u Ujedinjenim Nacijama se počelo govoriti o »opasnostima« zbog razvoja »Trećeg Svijeta«. U isto vrijeme pojavile su se antibaby pilule, spirale i sterilizacije. Svjetska zdravstvena organizacija i

UNICEF počeli su se baviti biznisom »planiranja obitelji« pod pritiskom jednog ureda Ujedinjenih nacija, tzv. Bureau of Social Affairs. No, već tada je u tom smislu bilo prijedloga i unutar samoga UNICEF-a. Tako je švedska delegacija, naročito vođa delagacije Nils Thedin, vršio pritisak 1959. godine da se UNICEF počme baviti aktivnostima protiv rađanja djece.

1965. godine je u tom smislu došao pritisak i od SAD-a. U lipnju 1965. godine Amerikanac Henry Labouisse je izabran za direktora izvršnog ureda UNICEF-a. On je bio »katalizator« promjena. Već slijedeće, 1966. godine, u svibnju, Labouisse je dao prijedlog izvršnom tijelu UNESCO-a pod naslovom »Moguća uloga UNICEF-a u planiranju obitelji«. Ovaj prijedlog je razdijelio izvršno tijelo UNICEF-a. Naročito su protestirale afričke zemlje koje su rekle da se radi o rasističkom programu. Socijalističke zemlje su smatrale da se zapravo radi o kapitalističkoj uroti, a protivljenje je dao i belgijski delegat Hilaire Willot.

Da bi se spriječio potpuni raspad UNICEF-a, prijedlog Labouisse-a je odbačen, zapravo odgođen za godinu dana. Tada je došao savjet od strane UNICEF – WHO Joint Committee on Health Policy (u prijevodu to znači od strane zajedničkog komiteta UNICEF-a i Svjetske zdravstvene organizacije o zdravstvenoj politici) da bi UNICEF ipak učestvovao u programima protiv rađanja djece s ciljem »tehničkog aspekta«.

Na taj način dogovoreno je da će političke pritiske na vlade protiv rađanja djece ili kako su oni nazivali »planiranjem obitelji«, voditi tzv. Svjetska zdravstvena organizacija, dok će se cijela prljava rabota UNICEF-a voditi pod nazivom podrške UNICEF-a zdravstvenim službama za majku i dijete.

Upozoravam čitaoca kako su za program smrti upotrebljavane riječi: majka, dijete, »zdravstvena«, »služba«,

»svjetska«, »zdravstvena«, »obitelj«. Biranjem takvih riječi pokušava se leševe nerođene djece prekriti šarenim omotom koji će skrivati što se pod njim zapravo nalazi.

O tom prijedlogu, tj. izvještaju spomenutog zajedničkog komiteta UNICEF-a i Svjetske zdravstvene organizacije diskutiralo se na sjednici izvršnog tijela UNICEF-a u lipnju 1967. i prijedlog je prihvaćen. Ipak, bilo je i protivljenja. Neke delegacije, uključujući i Sovjetsku željele su da UNICEF ostane vezan samo za svoj prvotni cilj, ali neki drugi to nisu prihvatili.

Maggie Black u svojoj knjizi »Story of UNICEF«, govori da se upravo tada radilo o ključnom trenutku, da se napravilo prvi korak i da je suradnja UNICEF-a s »planiranjem obitelji« krenula.

Nakon prvog koraka, slijedili su i novi potezi. Tri godine kasnije, 1970. Labouisse u svom općem izvještaju izvršnog tijela UNESCO-a govori: »Svjetska zdravstvena organizacija, naš glavni tehnički partner za planiranje obitelji, smatra da UNICEF treba biti sposoban pribaviti kontraceptive zajedno s drugim opskrbljivanjem i opremom«. Labouisse je predložio da izvršno tijelo ovlasti UNICEF da uključi kontraceptive u osiguravanje država.

Ta preporuka je prihvaćena iako se opet protivila Sovjetska delegacija koje je rekla da je uloga UNICEF-a štititi interese djece i opskrbiti ih hranom i lijekovima, a ne ovo što traži Labouisse.

Izvršni direktor Labouisse je odbio zahtjev za odgodom odluke o ovim pitanjima i njegov prijedlog je prošao. Tako sada UNICEF ima politiku opskrbljivanja sredstvima protiv djece.

Moram ovdje naglasiti da su i sama obesplođivanja (kontracepcija i sterilizacija) nemoralni i grešni. Međutim, ono što nazivaju »kontracepcijom«, najčešće u sebi

ima zapravo ubojstveni učinak na dijete koje se ipak začinje. Dakle, do začeća i ubojstvenog djelovanja na dijete dolazi uz upotrebu svih vrsta antibaby pilula, spirala, implantata, Depo-Provera, a čak postoje podaci da i spermicidna sredstava koja sadrže »nonoxinol 9« isto tako mogu nekada djelovati. Dakle, radi se o tome da UNICEF širi i ona sredstva koja ubijaju ljude — nerođenu djecu.

O ubojstvenom djelovanju UNICEF-a diljem svijeta moglo bi se napisati posebne knjige, no ovdje ću spomenuti samo neke od dokaza:

1. Ukrajina: U studenom 1992. godine sam posjetio ministarstvo zdravstva Ukrajine u Kijevu i tamo su mi rekli da je UNICEF dao Ukrajini veliku količinu antibaby pilula.

2. Jamaica: UNICEF je dobio 720.684 dolara od UNFPA za kupovinu sredstava protiv djece u toj zemlji. (*UNFPA Inventory of Population Projects in Developing Countries Around the World 1987/88, str.281)*

3. Kenija: UNICEF je dobio 700.000 dolara od Svjetske banke za tzv. »Population Project« koji je osnovao međuagencijsku suradnju i edukaciju za promicanje modela malene obitelji, te je pribavio sredstva za osnivanje 300 tzv. »jedinica za zdravlje majki i djece i planiranje obitelji« (podsjećam čitaoca na tzv. »Zavod za zaštitu majki i djece« u Klaićevoj u Zagrebu koji također sadrži odjel za tzv. »planiranje obitelji« i godinama surađuje s IPPF-om i širi abortivna i kontraceptivna sredstva diljem Hrvatske — npr. organiziranjem tečajeva za medicinske sestre, edukacijom specijalizanata školske medicine, držanjem antivjeronauka po školama itd.).

Također je UNICEF pribavio sredstva u Keniji za 300 drugih »zdravstvenih centara« koji će raditi u sklopu ministarstva zdravstva.

Da bi ovaj projekt proširili na područje protiv djece, 1985. godine je dodan amandman koji uključuje osnivanje centara za kiruršku kontracepciju (za sterilizaciju ljudi) u 13 općinskih bolnica i tzv. klinika za planiranje obitelji.

4. Malawi: UNICEF je dobio 1.800.000 dolara od Svjetske banke da učestvuje u tzv. »Family Health Project«. Ovaj projekt uključuje tzv. službe za »zaštitu majki i djece«, primarnu zdravstvenu zaštitu, te će pomoći u razvoju »kirurške kontracepcije« (sterilizacija ljudi) uz djelovanje na proširenju drugih sredstava protiv djece.

5. Nepal: UNICEF je primio 795.569 dolara od UNFPA da bi učestvovao u zajedničkom projektu podrške već spomenutim jedinicama »za majku i dijete i planiranje obitelji«, za opskrbljivanje sredstvima protiv djece, te za stvaranje pokretnih centara koji će se voziti po državi izvodeći sterilizacije ljudi.

6. Bangladeš: UNFPA je dala UNICEF-u 5.453.023 dolara za provođenje programa protiv rađanja djece *(Inventory of Population Projects in Developing Countries Around the World 1988/1989 str. 28)*

7. Cape Verde: UNFPA je dala UNICEF-u iznos od 59.710 dolara za kupovinu sredstava protiv djece.

8. Burundi: Svjetska banka je dala UNICEF-u milijun i osamstotisuća dolara za širenje sredstava protiv djece

9. UNICEF je u osnovnim školama Kenije, Tanzanije i Ugande širio novine »Pied Crow Environmental Special Magazine« koje u sedam nastavaka govore o opasnostima porasta stanovništva.

Podsjećam čitaoca da je udžbenik biologije čovjeka za osmi razred osnovne škole i u Hrvatskoj sve donedavno govorio o opasnosti od pretjeranog umnažanja ljudske vrste i tako nam strahom od djece zatrovao današnje generacije ljudi u plodnom periodu života. U

Hrvatskoj su dakle takvi sadržaji bili prisutni već u redovnim školskim udžbenicima koje su svojoj djeci kupovali roditelji, pa UNICEF nije trošio novce za još dodatne novine kao što je to činio u spomenutim drugim zemljama.

10. Malezija: UNICEF je učestvovao sa šest i pol milijuna dolara za aktivnosti protiv rađanja djece.

1993. g. bio sam na međunarodnoj konferenciji organizacije Human Life International »Ljubav život obitelj« u Houstonu i tamo se upoznao s jednim katoličkim bračnim parom upravo iz Malezije. Kažu mi da je pučanstvo te zemlje u većini muslimansko, i da se sredstva protiv djece muslimanima ne daju, da je to njima zabranjeno, i da to dijele samo onima koji nisu muslimani.

Izvor podataka od točke 2. – 10.: HLI REPORTS, Volume 10, br. 9 od rujna 1992.

Časopis »Interim« u broju od svibnja 1993. navodi podatak da je UNICEF u travnju 1974. godine iznio podatak da je dao antibaby pilule za više od pet milijuna mjeseci, u siječnju 1979. godine da je 80% antibaby pilula u okviru Ujedinjenih nacija bilo plaćano novcem UNFPA i kupljeno za UNICEF, a 20% je kupila Svjetska zdravstvena organizacija.

UNFPA

1966. godine sukobi unutar UNICEF-a, u vezi s borbom protiv djece, prijetili su raspadom ne samo UNICEF-a, nego i cijele organizacije Ujedinjenih Nacija. Tada su Ujedinjene nacije načinile novu zakladu i to s ciljem da bi se ona bavila aktivnostima protiv djece.

1967. godine je generalni tajnik U Thant proglasio osnivanje UNFPA (Unated Nations Fund for Population Activities).

U izvještajima ove prljave organizacije često se spominje termin »kontrola stanovništva«. Mora se naglasiti da taj termin nije identičan s onim što se zove planiranje obitelji, nego je to znatno širi pojam. Planiranje obitelji odnosi se na bračni par. Za razliku od abortusa, kontracepcije i sterilizacije, postoje i prihvatljive metode planiranja obitelji, a to su prirodne metode, kao i poštivanje predbračne čiste i bračne vjernosti.

Pojam »kontrola stanovništva« predstavlja zapravo snažno oružje koje pod utjecajem raznih, uglavnom vanjskih faktora, provodi vlada sa svojim tijelima upotrebljavajući različite mjere. Npr. uskraćivanje dobrog dječjeg doplatka, nedovoljno ili nikako plaćeni porodiljski dopusti, prisiljavanje žene na rad, uskraćivanje zaposlenja ženi koja je trudna ili onoj koja rađa djecu, širenje abortivnih i obesplođujućih sredstava kao i širenje ideologije protiv braka ili roditeljstva preko škola, zdravstvenih ustanova, javnih glasila, stvaranje državnih paragrafa koji osuđuju na smrt nerođenu djecu itd.

Dakle, kada se spominje pojam »kontrola stanovništva« od strane Ujedinjenih nacija, UNFPA, UNICEF-a, Svjetske zdravstvene organizacije itd. onda se misli upravo na ono što sam sada objasnio. Praktički to je ono što se u Hrvatskoj već godinama provodi kroz državna tijela i politiku.

Labouisse je na Svjetskoj konferenciji o stanovništvu 1974. godine izjavio: »*1966. godine UNICEF je dodijelio 700.000 dolara dvjema zemljama za aktivnosti oko planiranja obitelji. 1971. godine iznos je porastao na 2,4 milijuna a 1973. godine na 4,2 milijuna, pokrivajući troškove u gotovo 30 zemalja. Veliki dio tog porasta novca bio je zbog novca dobivenog od UNFPA, a čini se da će kooperacija između ove dvije organizacije rasti.*«

Suradnja im je stvarno rasla, a uskoro se proširila i na IPPF.

O financiranju aktivnosti protiv djece od strane UNFPA već je bilo riječi dok sam opisivao UNICEF. Imam o UNFPA i brojne druge podatke od kojih spominjem npr. (prema »Interim« od svibnja 1993.) da je UNFPA plaćao kupovinu spirala i to u periodu od 1974. do 1978. godine u količini od blizu pet milijuna komada, koje su onda podijelili UNICEF i »Svjetska zdravstvena organizacija«.

Samo 1991. godine UNFPA je potrošila 171 milijun dolara diljem svijeta za aktivnosti protiv rađanja djece.

Sve u svemu, UNFPA je jedna od najopasnijih i najbogatijih organizacija koja vodi rat protiv djece diljem svijeta, a surađuje na tom planu s IPPF-om, Svjetskom bankom, Svjetskom zdravstvenom organizacijom i UNICEF-om, što se vidi npr. iz njihovog godišnjeg časopisa »Inventory of Popuilation Projects in Developing Countries Around the World«.

Prema izvještaju novina »Catholic World Report« od travnja 1993., UNFPA sada radi na dvije tisuće programa protiv rađanja djece diljem svijeta. Realizacija tih programa koštala je samo u 1983. godini 122,7 milijuna dolara. Četvrtina fondova dolazi direktno iz SAD-a.

U izvještaju Svjetske zdravstvene organizacije »Safe motherhood« od 1991.—1992. našao sam da je u Albaniju, kada se tamo promijenila vlast, ušla UNFPA šireći abortivna i obesplođujuća sredstva. Očito je da sada pokušavaju tamo uništiti ono što je još ostalo živo od komunizma. Jedna diktatura ja zamijenjena drugom. U istom izvještaju govori se da je u Albaniju ušao i UNICEF trenirajući babice. Delegacija Svjetske zdravstvene organizacije je načinila posjetu toj zemlji u prosincu 1992., a daljnje kontakte s tom zemljom održava preko svog centra u Trstu.

Centralni ured UNFPA je u New Yorku. Do 1986. godine SAD su bili glavni donator za UNFPA.

Svjetska banka –
banka koja plaća ubijanje nerođene djece

Nakon osamostaljenja Hrvatske slušamo izjave visokih dužnosnika hrvatskih vlada o tome kako se naša zemlja trudi da dobije naklonost i kredite Svjetske banke. Međutim, moram naglasiti da je Svjetska banka vrlo prljava institucija koja upotrebljava novac za vršenje negativnih utjecaja, za usmrćivanja nerođene djece i za obesplođivanja.

Maloprije sam spomenuo direktora IPPF-a Freda Sai koji je bio »stariji savjetnik za stanovništvo« pri Svjetskoj banci.

»Boab press« u broju od lipnja-srpnja 1993. (vol. 3 No 12 str. 6) donosi sljedeće podatke:

U studiji Svjetske banke s konca 1991. godine koju je napisao Steven W. Sinding, pod naslovom »Proširenje rada Svjetske banke na stanovništvo u devedesetim godinama« piše da je obaveza zemlje domaćina prema projektima o stanovništvu ključni faktor uspjeha programa. Kroz uvjete posuđivanja novca, nastavlja se u studiji, »svjetska banka je igrala značajnu ulogu u ohrabrenju takvih obaveza. Primjeri su Ruanda, Kenija, Zimbabve, Bangladeš, Nigerija i Meksiko.«

Taktika koju Svjetska banka koristi da bi pokrenula političke promjene zove se »politika dijaloga«. To je opisano u publikaciji Svjetske banke 1990. godine pod naslovom »Uloga Svjetske banke u oblikovanju politike o stanovništvu« (»The World Bank's Role in Shaping Population Policy«) kao proces koji uključuje široko područje aktivnosti, pa tako i neformalne i formalne razgovore sa službenicima vlada. U toj studiji se nastavlja: »... *uspješni napor širenja politike o stanovništvu predstavlja dovođenje zemlje do toga da se o tome otvoreno govori. Dijalog se događa na svim nivoima i može*

biti vrlo učinkovit. Dok Svjetska banka može samo indrirektno djelovati na zahtjev za planiranjem obitelji među pojedinanim parovima, ona može igrati glavnu ulogu u vršenju utjecaja na stavove vlade...«

Isti izvještaj govori da napori pregovora mogu uključiti i direktni pritisak, kao što je to bilo u slučajevima Senegala i Kenije kada je Svjetska banka išla nešto dalje od samih diskusija i učinila je razvoj u stvaranju politike i u postavljanju uvjeta posudbe novca.

George Simmons i Rushikesh Maru pripremili su za Svjetsku banku izvještaj i objavili ga 1988. U tome detaljno opisuju »politički dijalog« u Malaviju gdje je Svjetska banka dobila ključnu ulogu u stvaranju intervencija protiv rađanja djece.

Slučaj Senegala je vrlo instruktivan. U publikaciji Svjetske banke iz 1992. godine pod nazivom »Stanovništvo i Svjetska banka: značaj studija osam slučajeva« vidi se da je Svjetska banka dala svoju prvu posudbu novca vezanu za »planiranje obitelji« 1982. kao dio tzv. »zdravstvenog projekta«, a sadržavala je pogodbu da će se sredstva protiv djece dijeliti u paketu tzv. »majčinske brige« (opet vidimo slučaj oblačenja vukova u ovčje runo uzimanjem epiteta »majčinska briga«).

Međutim, Senegalska vlada je ignorirala te zahtjeve Svjetske banke i nije htjela to izvršiti. Izvještaj Svjetske banke priznaje da je snažno nametanje aktivnosti protiv rađanja moglo djelovati na vladu da izmiče od tih prijedloga. Nadalje govore da se vlada u početku nije pokorila da bi se bavila »planiranjem obitelji«, međutim, ipak je na to pristala na zapovijed Svjetske banke na bazi dopisivanja i razgovora za vrijeme kratkih posjeta.

1985.—1986. Svjetska banka je kroz izvještaj o stanovništvu Senegala izvršila dodatni pritisak na vladu Senegala da bi prihvatila njenu smrtonosnu politiku, jer

je zaprijetila Senegalu riječima *»neka se njeni činovnici više koncentriraju na svoj razvoj nego na sprečavanje direktnog financiranja kontrole rađanja«*. Slična taktika se upotrebljava i za druge zemlje koje odbijaju prihvaćanje sredstava protiv djece po uputama Svjetske banke.

U travnju 1991. Svjetska banka je načinila i daljnji korak u pritisku na Senegal i rekla je u svom izvještaju: *»Uvjet pregovaranja je prestanak ograniavanja za dobavljanje usluga planiranja obitelji«*. Ista publikacija navodi kako se sada Svjetska banka nalazi nadomak lansiranja velike kampanje protiv rađanja djece u Senegalu, unatoč protivljenju nacionalnih lidera.

U Tajlandu je 1958-59. delegacija Svjetske banke pokušala nagovoriti vladu za aktivnosti protiv rađanja djece, ali je bilo protivljenja. Ipak, vlada Tajlanda je dopustila da se u njoj potroši jedan i pol milijuna dolara na simpozije i predavanja u tu svrhu, na koja su pozivani i svi Tajlandski čelnici.

Nakon toga tajlandska vlada je ipak popustila, i od 1968. godine se složila s uspostavom programa protiv rađanja djece i zbog toga dobila 3,5 milijuna dolara od Agencije za industrijski razvoj.

Kao nagradu, Svjetska banka je od 1969. do 1977. povisila zajam za više od 700 milijuna dolara, a SAD su još dodale 100 milijuna dolara godišnje za ekonomsku i vojnu pomoć. Za uzvrat, tajlandska vlada je obećala da će podsticati radikalnu politiku protiv rađanja djece, osobito u bolnicama. Oko 43% svih pacijentica porodiljskih odjela bilo je sterilizirano, a u periodu od 1965. do 1975. stopa poroda pala je za 23 % (prema izvještaju The Catholic World Report od travnja 1993.).

Svjetska banka je načinila pritisak protiv rađanja djece i u brojnim drugim zemljama kao što su Nigerija, Kenija, Malawi, subsaharske zemlje itd.

Nakon što se je 1988. godine politika Nigerije svidjela Svjetskoj banci, ona je Nigeriji u periodu od 1989. do 1991. posudila ogromni novac, 350 milijuna dolara, da bi njime Nigerija financirala sredstva protiv djece.

Slično se dogodilo i s Kenijom. Upravo je preda mnom apel katoličkog svećenika Colemana Mhm koji drži vjeronauk u srednjim školama te zemlje, pisan u lipnju 1993. U tom apelu, pod naslovom »Rat protiv djece«, na četiri stranice, pod 44 točke, velečasni Coleman plače nad onim što se sada zbiva s njegovom zemljom: izrugivanje žene od strane zdravstvenog osoblja kada je trudna s trećim djetetom, propaganda kroz školu da nije lijepo biti roditelj, reklamiranje abortivnih i kontracepcijskih sredstava preko radija, televizije, novina i zdravstvènih ustanova, podjela abortivnih i kontracepcijskih sredstava diljem zemlje itd.

Vlč. Coleman se pita odakle dolazi novac za svu tu protunarodnu i protuvjersku djelatnost. U isto vrijeme liječnici bolesnom čovjeku kažu da ne mogu za njega nabaviti lijek. Međutim, za antibaby pilule i druga takva sredstva koja se dijele besplatno, novaca ima.

Ne podsjeća li nas taj vapaj katoličkog svećenika iz Kenije na ono što se u Hrvatskoj dogodilo čak i bez kredita Svjetske banke. Zdravstvo je siromašno, lijekova nema, ali tu su besplatne antibaby pilule i druge vrste oružja protiv života, zdravlja i vjere.

Taj kenijski svećenik me podsjeća na zagrebačkog svećenika kojeg sam nedavno sreo na ulici gdje mi se sav tužan jadao kako u srednju školu gdje on drži vjeronauk, dolaze predavači antivjeronauka s tzv. »odjela za planiranje obitelji« iz Klaićeve, potiču učenike na predbračne seksualne odnose, i uče ih na upotrebu abortivnih i obesplođujuih sredstava.

Koncem 1993. sreo sam na jednom međunarodnom kongresu ginekologa iz Kijeva koji mi je rekao kako su

ga pozvali u ministarstvo zdravstva Ukrajine na sastanak sa 10 predstavnika Svjetske banke koji su došli iz New Yorka, i nude Ukrajini 50 milijuna dolara kredita za kupovinu pilula i spirala sa zapada.

Ono što se na zapadu sve teže prodaje želi se utrpati siromašnoj Ukrajini, i na taj način uništiti ono što je preživjelo od komunizma i od Černobila. Tu osiromašenu zemlju u kojoj je prosječna mjesečna plaća između pet i deset dolara na taj način se želi staviti u još veću ekonomsku ovisnost. Kada bi Svjetska banka stvarno htjela Ukrajinu pomoći, onda bi dala novce za nabavku dječje hrane, za dječje doplatke, za proizvodnju zdrave hrane itd., a ne za ubijanje.

Michael Schooyans u »Population Research Institute Review« (broj od srpnja/kolovoza 1993. na str. 3.) objašnjava svu tu prljavu igru Svjetske banke:

»Svjetska banka u svojoj publikaciji 'Report on Development' ističe da je njen glavni cilj organiziranje tzv. 'slobodnog svjetskog tržišta'. Na taj način se pretpostavlja da će vlasti pojedinih zemalja surađivati u organizaciji svjetskog tržišta. Učešće siromašnih zemalja u tom svjetskom tržištu uvjetovat će se sprečavanjem rađanja njihove djece«.

Pri tome npr. Brazil, zemlju s ogromnim prirodnim bogatstvima, sa svega 18 stanovnika po kvadratnom kilometru tretiraju kao nerazvijenu zemlju, dok se npr. Belgija, koja gotovo uopće nema rude, s gustom naseljenosti od 320 stanovnika po kvadratnom kilometru, tretira kao razvijena zemlja.

The Catholic World Report od travnja 1993. govori pod naslovom »Rat protiv djece« da gotovo svaka gospodarska ili okolišna analiza koja je izvedena od strane međunarodnih organizacija kao što su Svjetska banka, Međunarodni monetarni fond ili Ujedinjene

nacije u svome zaključku sadrži apel za sprečavanjem rađanja djece.

U siječnju 1990. tadašnji predsjednik Svjetske banke Barber B. Condable objavio je na konferenciji koju je u Ottawi organizirao IPPF, utrostručenje fondova za programe protiv rađanja djece, s 500 milijuna dolara potrošenih u 5 godina na 800 milijuna dolara za iduće 3 godine.

Američka uloga u ratu protiv djece u drugim zemljama

Borba protiv nerođene djece prisutna je u odnosima između većeg broja zemalja. Npr. boraveći u Ukrajini vidio sam veliku nestašicu benzina. Kažu mi da je to zbog toga što im Rusija ne daje naftu. Međutim, istovremeno im Rusija šalje nešto drugo, a to su ruske spirale.

Slično je bilo i u bivšoj Jugoslaviji. Spirale za žene u Hrvatskoj dolazile su iz beogradske Galenike.

Međutim, američke novine »The catholic World Report« u broju od travnja 1993. donijele su podatke o američkoj ulozi u genocidu na svjetskom planu.

Bijela kuća je 1989. skinula tajnu s tzv. »Memoranduma nacionalnog vijeća sigurnosti 200: Utjecaj svjetskog porasta stanovništva za sigurnost SAD-a i njezine prekomorske interese«.

Iz tog memoranduma se vidi da je Kissinger 16. listopada 1975. poslao tadašnjem predsjedniku Geraldu Fordu povjerljiv memorandum tražeći odobrenje da ga počnu upotrebljavati svi službenici vlade. Predsjednik Ford je prihvatio Kissingerov zahtjev 26. studenog 1975.

Taj memorandum gleda na porast stanovništva u manje razvijenim zemljama kao na prijetnju strateškim interesima SAD i ulaganju u zemlje Trećeg svijeta.

Kasniji dokument »Odluka memoranduma nacionalne sigurnosti 314« pokazuje da su prijedlozi izneseni u Memorandumu nacionalne sigurnosti 200 postali sastavni dio vanjske politike SAD-a nakon studenog 1976.

Supotpisnik tih dvaju dokumenata bio je i Brent Scowcroft koji je u međuvremenu zamijenio Kissingera na mjestu savjetnika za nacionalnu sigurnost. To je kao smjernica vođenju politike poslano državnom tajniku, ministarstvu financija, zdravstva i socijalne skrbi, ministarstvu obrane i poljoprivrede, vrhovnim zapovjednicima triju rodova vojske, direktoru CIA-e, predsjednikovom savjetodavnom ekonomskom vijeću, vijeću za zaštitu okoliša i vodstvu Agencije za međunarodni razvoj.

Potrošene su milijarde dolara diljem svijeta kako bi se financirali programi protiv rađanja djece, što je uz kontracepcije i sterilizacije uključivalo i primjenu abortusa.

U »Memorandumu nacionalne sigurnosti 200« nabrojano je 13 zemalja u kojima je Bijela kuća htjela na taj način djelovati.

Isti izvještaj je predlagao upotrebu metoda uvjeravanja kao što su: tzv. »programi za planiranje obitelji«, ekonomski stimulansi za širenje upotrebe kontracepcije, i bolničko učestvovanje u izvršavanju abortusa i sterilizacije.

Za programe protiv rađanja djece diljem svijeta, SAD su potrošile više novca nego sve druge zemlje zajedno. Službene brojke govore oko 4 milijarde dolara koje je američka agencija za industrijski razvoj u tu svrhu potrošila u inozemstvu u posljednjih 20 godina. Osim toga, goleme svote novca na tu nakanu uložile su i privatne institucije kao što su Fondacija Rockefeller, Siera Club, Svjetski institut za nadzor, Fondacija Ford, Fathfinder Fond itd.

Podsjećam čitatelja da je ta ista Rockefeller fondacija financirala izgradnju tzv.»Škole narodnog zdravlja A. Štampar« u Zagrebu, pa se ulica u kojoj se ta institucija nalazi, čak dan-danas zove Rockefellerova. Upravo kroz tu zgradu i dan-danas, već od prve godine medicinskog fakulteta, studenti se educiraju za širenje abortivnih i obesplođujuih sredstava.

Memorandum 200 je dao važno mjesto i Svjetskoj Banci i odredio da se ona bavi financiranjem programa protiv rađanja djece.

1988. godine Sveučilište John Hopkins i SAD su potpisali ugovor vrijedan 15 milijuna dolara u svrhu poduzimanja propagandne kamapnje protiv rađanja djece u Nigeriji. Sporazum je uključivao stvaranje 3.000 TV i radio emisija, filmova, show programa, spotova i novinskih napisa širom zemlje i to uz pomoć 22 TV postaje, 35 radio postaja, 19 dnevnika, 18 tjednika i 9 mjesečnih časopisa i novina.

Agencija SAD-a za međunarodni razvoj (USAID)

USAID je vladina organizacija za promidžbu i usmjeravanje ekonomske »pomoći« u inozemstvu. Prema informacijama koje je kongresu 1978. g. dao tadašnji državni tajnik Cyrus Vance, programi protiv rađanja djece predstavljaju temeljni cilj te agencije. U tu svrhu odvajaju ogromni novac.

Još nisam uspio provjeriti da li se radi o istome Vance-u koji se pokazao zainteresiranim za rasplet krize na području bivše Jugoslavije.

Posjedujem dokument koji je 23. srpnja 1992. godine upućen Kongresu od strane Shirley A. Kan iz Ministarstva vanjskih poslova SAD-a, u kojem se navodi da se SAD već 27 godina bave programima protiv rađanja

djece izvan svojih granica, te da je od 1965. USAID potrošila četiri i pol milijarde dolara u te svrhe. Ogroman novac USAID je dala za takav posao još i organizaciji UNFPA, o čemu piše u istom priopćenju.

Zaključak

U posljednje vrijeme u Hrvatskoj se često znalo citirati riječi Stjepana Radića koji se nakon prvog svjetskog rata protivio ulasku Hrvatske u Jugoslaviju govoreći »Ne letite kao guske u maglu!«

Međutim, neki od onih koji danas mašu tom parolom, zapravo i sami, kao guske srljaju u maglu, a za sobom povlače još i druge u naručje međunarodnih protukršćanskih institucija koje Hrvatsku žele porobiti na svoj način.

Institucije koje sam u ovome poglavlju obradio, a koje se bore protiv Boga i protiv čovjeka, imaju direktne kontakte tek s određenim brojem ljudi u pojedinoj zemlji i to s onima koji se nalaze na utjecajnim pozicijama.

Za veliki broj ovakvih veza javnost ipak ne čuje ili se za njih saznaje tek nakon više godina. Uočavaju se tek štetne posljedice, za koje se onda netko čudi otkuda i kako su došle.

Prema današnjoj situaciji u našoj zemlji, može se zaključiti, ove su institucije izvršile veliki negativni pritisak i na novu hrvatsku vlast.

Iako sam siguran da na visokim položajima u Hrvatskoj imamo i poštenih ljudi koji su se u stanju energično zauzimati protiv stranih i domaćih štetnih utjecaja, saznajem da su brojne osobe na visokim pozicijama diljem Hrvatske, a među njima i neki direktori i šefovi u medicinskim službama, ušli u pojedine polujavne klubove koji imaju centrale negdje u svijetu, a članarina im je, kako se priča 1.000 DM.

Koji je program takvih klubova i što im je cilj, možemo tek pretpostavljati, jer oni javno o sebi mnogo ne govore.

Ako se za njih u javnosti i čuje, onda je to njihova reklama preko neke donacije. Ali, sjetimo se one starogrčke poslovice: »Ne vjeruj Danajcima ni kad darove nose!«. Ljudi koji ulaze u ovakve klubove obično rade po direktivama izvana. Što uopće onda više znače izbori kada se hrvatskim poduzećima, hrvatskim medicinskim ustanovama i brojnim drugim strukturama društva dirigira izvana, od strane koga sve ne?

Osim na najviše organe vlasti, na politiku i zakonodavstvo, međunarodne organizacije koje čine zlo, u svakoj zemlji žele imati utjecaje u sredstvima društvenog priopćivanja, naročito na radio-televiziji i u dva ministarstva: ministarstvu prosvjete i kulture i u ministarstvu zdravstva.

U ne tako davno vrijeme komunističke diktature, po ministarstvima, na radiju i televiziji, na pozicijama vezanim za sadržaje programa, zapošljavalo se ljude prema pokvarenim kriterijima. Tamo se teško mogla zaposliti poštena osoba. Promijenila se vlast, a veliki broj njih, možda i većina, i dalje su ostali na takvim pozicijama s kojih djeluju protiv Boga i protiv čovjeka na širokom planu, i kao takvi skloni su suradnji i s lošim međunarodnim institucijama.

Kada bi na hrvatskoj radio-televiziji zaista bilo ispravno stanje, onda ne bi bilo štetnih sadržaja, a kod naroda bi se izgradila značajna otpornost prema svim onim zlima protiv kojih u ovoj knjizi pišem. Međutim, sile tame su svjesne da zloupotreba radija i televizije predstavlja jedno od najsnažnijih sredstava borbe protiv Boga i čovjeka i zbog toga žele biti tamo što prisutniji.

Kada bi hrvatska radio-televizija i ova ministarstva kod nas stvarno bili u hrvatskim rukama i kada ne bi

provodili aktivnosti protiv učenja katoličke Crkve, uvjeren sam da bi već i državni zakoni Hrvatske potpuno zaštitili živote sve nerođene djece, od začeća pa nadalje, bez izuzetka.

Kada u ministarstvu prosvjete ne bi bilo protukatoličkih snaga, vrlo lako i vrlo brzo bi se kroz sve udžbenike i školske programe stvorilo pozitivan pristup prema životu čovjeka od začeća do prirodne smrti i prema poštivanju bračnih, obiteljskih i moralnih vrijednosti. Dobro odgojeni, sadašnji učenici i studenti sigurno bi onda kroz svoj život dali snažni doprinos moralnoj obnovi naše zemlje, i u izgradnji pozitivnog stava prema djeci i prema roditeljstvu. Zbog većeg poštivanja moralnih normi, na taj način bi se Hrvatsku zaštitilo i od epidemije AIDS-a.

Međutim, onome tko malo bolje pozna neke osobe koje stvaraju ili daju štetne programe na radiju ili televiziji, tko pozna neke osobe koje se nalaze na rukovodećim pozicijama u ministarstvu prosvjete i ministarstvu zdravstva Hrvatske (siječanj 1994.), jasno je odakle zapravo dolaze barikade moralnoj i demografskoj obnovi naše zemlje.

Iako ja znam odgovor, postavljam otvoreno pitanje čitateljima, pa neka i oni analiziraju i pronađu kao što sam i ja ustanovio: u čijim se rukama danas nalaze ta dva ministarstva? Koje to snage čine zlo na radiju i televiziji?

Možda se do tiskanja ove knjige u njima izvrše dobre i potrebne kadrovske promjene, no ipak spominjem i naglašavam taj problem zbog toga što će ta dva ministarstva, radio i televizija i dalje predstavljati metu onima koji žele zlo stanovnicima naše države.

Brojne dosadašnje aktivnosti (toleriranje ili podrška ubijanju nerođene djece i raznovrsna druga zla), kroz prosvjetu, medicinu, javna glasila, dio državnih zakona itd. danas su takve da su ne samo protiv etike koju

načuava katolička Crkva, nego su i protiv etike koju naučavaju i pravoslavna, i protestantska i židovska i muslimanska vjera!

Po čijim onda principima rade, na koga se pozivaju? Zašto netko uporno ignorira činjenicu da se preko 80% stanovnika Hrvatske izjašnjava da su katolici, a to znači da vjeruju da je ispravna upravo ona etika koju naučava katolička Crkva!

Uvjeren sam da su pokvareni principi po kojima rade utjecajne osobe u nekim sredstvima društvenog priopćivanja i organima vlasti došli između ostalog i od strane onih grupacija u Hrvatskoj i inozemstvu koje su si uzele za cilj borbu protiv dragoga Boga i protiv čovjeka. Iste te ili takve grupacije su prije devedesetak godina sa zapada donijele u Rusiju, a onda i u Hrvatsku i mnoge druge zemlje komunizam.

Ako se upitamo tko je to u Hrvatskoj pravio za vrijeme komunizma najveće probleme i najviše otežavao situaciju, onda nam je jasno da su to bili ljudi koji nisu vjerovali u dragoga Boga, koji su se Boga odrekli i koji su radili protiv njegovog zakona.

Promijenila se vlast, a zapravo vidimo, analizirajući npr. pojedina ministarstva i javna glasila, da iz njih i sada djeluju neki utjecajni ljudi koji imaju protubožje principe i poglede na život, i to često na sličan ili isti način kao i u vrijeme komunizma. Jedino što su se sada neki od njih počeli hvaliti svojim navodnim hrvatstvom, mada neki od njih čak i lažu da su Hrvati.

Pročitavši ovo poglavlje postaje nam jasnije odakle dolaze loši školski programi, zašto i u našoj zemlji još uvijek postoje udžbenici protukršćanskih sadržaja, odakle se podržava ubijanje nerođene djece, zbog čega su danas mnogi ljudi zavedeni i pogrešno informirani.

Zamislimo samo kako se negdje zlobno smiju protivnici Boga i čovjeka koji su odgovorni za neke štetne

udžbenike i nastavne programe, kada dobre djevojke i mladići nakon »obrazovnog« preodgoja u medicinskim, farmaceutskim i mnogim drugim školama i fakultetima postaju ubojice, otpadnici od katoličke vjere i borci protiv te iste vjere u kojoj su kršteni. Takve pokvarene udžbenike kupovali su im naivni roditelji katolici koji nisu ni znali što u njima sve piše, koji su, jadni, mislili da čista bijela odjeća na radniku u medicini znači i čistu dušu.

Nakon što smo uočili zainteresiranost tih organizacija za ubijanje nerođene djece i obesplođivanje, postaje nam daleko jasnije zbog čega te iste međunarodne institucije ne provode djelotvornije napore na zaustavljanju ratova i na stvarnom sprečavanju širenja SIDE. Međutim, njima je u biti svejedno na koji način će ubijati ljude: da li abortusom, komunizmom, ratovima, Černobilom, SIDOM ili će im kontracepcijama i sterilizacijama čak spriječiti i začeće. Cilj im je uvijek isti, a to su destrukcija, smrt, razaranje na svim područjima, i onda građenje svog protubožjeg svijeta kojim bi oni htjeli vladati po svojim prljavim načelima.

Zbog toga oni i žele održati na okupu zajednice država i naroda, jer onda svoju protuživotnu i protumoralnu aktivnost jednostavnije, jeftinije i brže provode.

Tako čujem da je nedavno u Europskoj Uniji bilo glasanje u kojem su liberali i socijalisti podržali zajednički život homoseksualaca i da takvi pokvarenjaci usvajaju djecu. Navodno da će sada vršiti pritisak na zemlje članice Europske Unije da u svojim zemljama donesu državne paragrafe kojima bi podržali te strahote.

To je tipičan primjer taktike kojom sile tame šire svoje zlo. Prvo obećavaju ljudima bogatstvo i novac stupanjem u zajednice država, a onda nastoje da u zajednička tijela dođe što više što gorih ljudi. Potom donose strašne zaključke i vrše prisile na zemlje članice da

odstupe od ispravnih moralnih načela i da se počnu ponašati protiv nauke koju nas je naučio Isus Krist. Slijede štetne posljedice ne samo na duhovnom planu, nego i na tjelesnom (gubitak života i zdravlja), te na društvenom planu, npr. izumiranje naroda. Na to se nadovezuje izmjena stanovništva, a oni koji se naseljavaju uglavnom nisu kršćani. Eto, tako se danas vrši borba protiv kršćanstva u Europi.

Kada je riječ o ratu, ipak, još uvijek mislim da je većina običnih ljudi sviju naroda u sebi prvenstveno bila protiv rata. Međutim, sasvim sam siguran da je došao i još netko sa strane i nagovarao pojedine lidere, a oni opet one ispod sebe, na agresiju protiv Hrvatske i protiv Hrvata obećavajući im tko zna što, a zapravo želei zlo i njima samima.

Pa čak ako se sjetimo poslijeratne hrvatske tragedije »križnog puta« vidimo da su i za nju u velikoj mjeri odgovorne neke sile sa zapada koje su toliko voljele desetine tisuća na prijevaru zarobljenih Hrvata, da su ih predali u ruke krvnika koji su ih potom mučki pobili, o čemu svijet vrlo malo zna.

Ako narod i dalje bude nemoralno živio kroz sljedećih nekoliko desetljeća će se dogoditi da od ono malo stanovnika koji se unatoč pobačajima, kontracepcijama i sterilizacijama budu uspjeli roditi, jedna trećina umre od SIDE, a druga trećina bude zaražena a još živa. Svaka nacija će biti zaokupljena vlastitim problemima, a onda će bez borbe i bez oružja doseljavati neki drugi narodi koji su više voljeli djecu i više poštivali život, a koje SIDA nije zahvatila u onoj mjeri kao domaće.

U tom slučaju će Srbiji Srbija biti prevelika, a Hrvatskoj će Hrvatska biti prevelika.

Još uvijek je vrijeme da se te tragedije spriječe i izbjegnu, ali vidi se da vlast ni u Srbiji, ni u Hrvatskoj ni u drugim državama bivše Jugoslavije ne vodi o svemu

tomu dovoljno računa. Jadni su oni koji misle da su za ljudsku i nacionalnu sreću dovoljni samo teritorij, proizvodnja, potrošnja, novac i materijalno bogatstvo uz zanemarivanje dragoga Boga i njegovog zakona! Čovjek Boga ne može prevariti! Ako pak želi prevariti dragoga Boga, onda zapravo vara sebe samoga!

Iako je činjenica da se ovaj najnoviji rat protiv Hrvatske i protiv Hrvata vodio, i još se uvijek negdje vodi u velikoj mjeri upravo zbog toga što su Hrvati većinom katolici, isto tako je jasno da Hrvati mogu opstati tek onda ako zaista ostanu dobri katolici. Hrvatska vlast bez kompleksa treba načiniti takve zakone koji će biti u skladu s općeljudskom etikom koju zapravo naučava katolička Crkva. Državni zakoni ne smiju biti protiv nauke katoličke Crkve! Drugo riješenje ne postoji!

Božji zakoni obvezuju svakoga čovjeka, pa i one ljude u vlasti. Kao što pojedinac ne može ni na zemlji biti sretan ako ne poštuje Božje zakone, ne može biti prave sreće, mira ni blagostanja na državnom planu ako državna vlast gazi Božji red i Božji zakon.

Dok god hrvatska državna vlast svojim zakonima osuđuje na smrt i jedno jedino nerođeno dijete, to je znak da ona vodi rat protiv Isusa Krista, jer je On rekao da što god učinimo jednome od najmanje braće, da to Njemu činimo. A tko protiv Isusa Krista vodi rat, taj gubi!

Ima nekih ljudi na visokim položajima državne vlasti koji pogrešno misle da u demokraciji smije vladati javni moralni kaos. Iako se slažu da se ni u demokraciji ne smije pljačkati banku, oni prihvaćaju ubijanje nerođene djece.

Umjesto da katoličku vjeru prihvate kao pravi smisao i način života i ponašanja, oni žele iskoristiti katolike da bi im postali glasači, na katoličku vjeru gledaju kao na neki folklor ili staru tradiciju, dok se kroz državnu

politiku i loše državne zakone dodvoravaju onima koji katolike i katoličku vjeru mrze.

Pogledajmo međutim riječi koje je zapisao Sv. Ivan: »... *I anđelu Crkve u Laodiceji napiši: Ovo govori Amen Svjedok vjerni i istiniti, Početak Božjeg stvorenja: Znam tvoja djela: nisi ni studen ni vruć. O da si studen ili vruć! Ali jer si mlak, ni vruć ni studen, povratit ću te iz usta. Govoriš: bogat sam, obogatih se, ništa mi ne treba! A ne znaš da si nevolja, bijeda, i ubog, i slijep, i gol...*«

(Otk 3, 14-17).

Podsjetimo se da o poštivanju moralnih normi koje nas je naučio dragi Bog ovisi ne samo naš duhovni i tjelesni život, nego i nacionalna i državna opstojnost.

Pred propast Sodome, prorok je molio Boga neka poštedi grad, a Bog je tražio da se u njemu nađe dovoljan broj pravednika. Međutim, u tome se gradu nije našao ni onaj minimalni broj pravednika koji je bio potreban da se grad poštedi i Sodoma je propala zauvijek.

Tvrdim da će naša Domovina opstati tek ako se u njoj nađe dovoljan broj pravednika. A taj dovoljan broj pravednika je onda u stanju djelovati i na veliki broj drugih ljudi da se pokaju i obrate na pravi, Božji put.

Zauzmimo se za sprečavanje štetnih utjecaja onih institucija, grupacija i pojedinaca koji žele kroz ministarstva, sredstva društvenog priopćivanja i kroz druga područja i dalje provoditi aktivnosti protivne općeljudskoj etici koju katolička Crkva naučava! Ne stidimo se, nego se ponosimo što imamo priliku napajati se na izvorima katoličke vjere!

Naglašavam da na svijetu ne postoji neka neutralna etika koja se nikome neće zamjeriti. Neophodno je međutim da se ne zamjerimo dragome Bogu!

BUDIMO NA BOŽJOJ STRANI

Isus Krist je Put, Istina i Život.

Sotona se pak zalaže za stranputicu, laž i smrt, a želi uništiti ne samo tijelo čovjeka, nego i dušu.

Da bi upropastio dušu čovjeka, sotona ga potiče da se bori protiv svih Božjih zapovijedi.

Moramo dakle biti vrlo oprezni i svjesni da nije dovoljno boriti se samo za tjelesno zdravlje i tjelesni život, nego nam prvenstveni cilj mora biti postizavanje, uz naš dobar život i Božju milost, po Isusu Kristu, vječni život na Nebu.

Posebno ovom prilikom moram upozoriti čitatelja na zamke sotone koji se trajno i direktno zauzima i za nepoštivanje prve Božje zapovijedi. On čovjeka želi otrgnuti od dragoga Boga, uništiti u njemu vjeru i ljubav prema Bogu.

U Hrvatskoj su za vrijeme komunizma narodu godinama lagali, osobito kroz škole, da Boga nema.

Sada u istom smislu protiv vjere u Boga nastupaju i na druge načine, kao što su razna satanistička udruženja, uključujući i tzv. »new age« pokret. Upravo sam primio od jednog katoličkog svećenika iz Amerike knjižicu »New Age in the light of Christian teaching«, koju je napisala Michelle Fleming (izdanje Life Ethic Centre 1990.). U njoj se objašnjava koliko zlo predstavlja ovaj pokret. Da bi postigli odvraćanje čovjeka od Boga, šire vjerovanja u neke kristale, metale, karte, akupunkturu, horoskope, provode hipnozu, tzv. »holistička liječenja«, spiritizam, vjerovanje u bioritam baziran na astrologiji,

homeopatiju, jogu, refleksologiju, tzv. »seminare ljudske mogućnosti«, programe dvanaest stupnjeva samopomoći koje su napravili osnivači tzv. anonimnih alkoholičara Bill Wilson i Bob Smith, vjerovanje u telepatsko komuniciranje, razne druge istočnjačke okultne tehnike, a tu se posebno ističe tzv. »transcedentalna meditacija«.

Iz te knjige se vidi da je »transcedentalna meditacija« krenula po svijetu naročito nakon 1966. godine kada su učesnici neke hindu konferencije u Indiji odlučili širiti svoje zlo po svijetu. Među njima je bio i nekakav Maharishi.

Nažalost, oni su prisutni i u Hrvatskoj. Koncem siječnja 1994, čak se njihova predstavnica pojavila na radio Zagrebu govoreći kako rade s prognanicima. Onaj broj ljudi koji je preživilo ratna stradavanja, sada postaje ugrožen od ovakvih protubožjih organizacija.

Čujem da su imali nastup i u jednoj velikoj zagrebačkoj srednjoj školi, čak da im je dao preporuku netko iz ministarstva prosvjete.

Govorim ovo zato što je potrebno upozoriti ljude neka ne učestvuju ni u kakvim sastancima koje organiziraju osobe iz tzv. »transcedentalne meditacije«, »new age« pokreta i sl., neka od njih ne primaju nikakve propagande, knjige, kazete ni kolače, neka ih se klone, neka im ne dopuštaju djelatnost.

U spomenutoj knjižici Michelle Fleming nalazim podatak da su metode »new age« pokreta i njihov mentalitet prihvaćeni čak od strane nekih grupa koje govore da se zauzimaju za okoliš, kao što su Sierra Club, tzv. »prijatelji zemlje« i neke političke partije »zelenih«.

Molim Vas još da ne čitate niti horoskope. Nemojte u njih vjerovati. Ne dozvolite i ne učestvujte ni u kakvim gatanjima, pa ni s talogom kave, ili čitanjem iz dlana.

Zavode i koje kakve nadriliječnike u tzv. »alternativnoj medicini«.

Kada je čovjek stvarno bolestan, treba ga ponovno podsjetiti na potrebu pomirenja s Bogom ako na duši ima grijeha, tj. potaći ga na skrušenu i valjanu ispovijed, pozvati s tim ciljem i katoličkog svećenika, a on može dati još i Sakrament bolesničkog pomazanja. Na taj način liječi se duša, a Bog može, ako hoće, čudom čovjeku izliječiti i tijelo. Da bi Bog čovjeka izliječio, nije mu potreban nikakav visak!

Neke bolesti organizam liječi i sam, jer je to dragi Bog tako predvidio. Neke bolesti može i treba pomagati liječiti dobar, pošten, savjestan liječnik koji upotrebljava naučna otkrića u skladu s etikom koju naučava katolička Crkva. Ali, nemojte odlaziti ljudima koji se bave nečistim poslovima, a među njima se nalaze razno razni nadriliječnici i čarobnjaci! Njima ne vjerujte, njih ne slijedite, njima se ne povjeravajte!

Protiv Boga se bore i kroz neku glazbu, jer pružaju poruke protiv Boga i protiv njegovih zapovijedi. U nekoj pop-glazbi čak direktno hule protiv Boga, ili zazivaju sotonu pred koncerte. Već se i na izvođačima takve glazbe vidi da s njima nešto nije u redu.

Često je takva glazba na nekom stranom jeziku, pa oni koji to slušaju ni ne razumiju o kakvom je zlu riječ.

No, protiv Boga i čovjeka rade i kroz glazbu na hrvatskom jeziku, čak i u tzv. »narodnim« pjesmama kada pjevaju protiv Očenaša ili kada potiču ili veličaju nepoštivanje predbračne čistoće i bračne vjernosti.

U takvoj glazbi ne učestvujmo ni pjevanjem, ni sviranjem, ni plesom, ni slušanjem, ni plaćanjem ulaznica za takve koncerte. Ne učestvujmo u njenom širenju, ne kupujmo, ne poklanjajmo i ne prodajimo takve kazete. Trudimo se oko sprečavanja izvođenja takve glazbe kako u svojoj blizini, tako i na širem planu.

U ovom i prošlom poglavlju uočili ste da se ljudi koji su na strani sila tame nalaze raspoređeni na mnogim vrlo

utjecajnim pozicijama. S tih mjesta oni sudjeluju u razaranju i onih zemalja u kojima sami žive, zalažući se i tamo protiv Boga, za ubijanje nerođene djece, obesplođivanje, eutanaziju, nepoštivanje braka, za zloupotrebu spolnosti i za razna druga zla.

Njihov cilj je daleko širi od uništavanja pripadnika neke druge nacije. Cilj im je uništiti sve ono što je dobro, pa makar to bilo i u vlastitoj zemlji, u vlastitoj naciji. Njihova ideologija sadrži vražje razmišljanje koje ima za cilj borbu protiv Boga, protiv svih njegovih zapovijedi i protiv čovjeka.

Naravno, ni vrag ni vražji suradnici ne mogu Boga pobijediti. Ali, organizacije koje rade na vražjoj ideologiji žele upropastiti čovjeka kojemu Bog želi spasenje, žele spriječiti čovjeku vječni život u Bogu.

Ovdje se radi ne samo o borbi između pojedinih ljudi, već se radi o borbi antikrista protiv Boga i protiv čovjeka. Antikrist je očito i te kako prisutan u svijetu.

S jedne strane je Isus Krist sa svojim vjernim slugama, kako onima na zemlji, tako i onima u čistilištu i Nebu (podsjetimo se da u Vjerovanju spominjemo općinstvo, tj. zajedništvo svetih).

S druge strane je vrag koji ima svoje suradnike na zemlji, koji stvaraju svoje smrtonosne planove i programe djelovanja. U tu svrhu upotrebljavaju novac, ekonomske i političke pritiske, laž, krađu, zavođenje oružje i druga tehnička sredstva, vlast itd. Postavljaju si lažne maske i blještave etikete (slično kao kada bi si vukovi obukli ovčja krzna).

Borba je počela i događa se u srcima ljudi, na duhovnom, voljnom planu, ali također i na materijalnom, tjelesnom području (ratna stradavanja, borba u utrobi žene između djeteta i spirale, antibaby pilule i sličnih sredstava). Borba se nastavlja u školi, nastavlja se kroz javna glasila, u Saboru (doduše tamo su zastupnici koji

su protiv ubijanja nerođene djece vrlo tihi a možda i bojažljivi). Ta borba se događa u obiteljima, bolnicama, školama, javnim glasilima, apotekama, selima i gradovima. Osudu na smrt nerođene djece ili negativan odnos prema njima, potiču preko izgradnje materijalizma, egoizma i lošeg mentaliteta sredine, preko odgojno obrazovnog sistema, javnih glasila i državnog zakonodavstva, kao i kroz poticanja na predbračne i izvanbračne odnose.

Te pak predbračne i izvanbračne odnose podržavaju pornografijom, nudizmom, nedoličnom glazbom, lošim sadržajima u javnim glasilima i odgojno-obrazovnom sistemu, kontracepcijama, sterilizacijama i abortivnim sredstvima.

Kradu i zloupotrebljavaju čak i Božji dar ljudske spolnosti, jer umjesto da ljudska spolnost živi na onaj način kako je to dragi Bog predvidio u valjano sklopljenom braku, oni tu ukradenu ljudsku spolnost pretvaraju u sredstvo zavođenja, u sredstvo odvraćanja ljudi od Boga i njegovih zakona.

S obzirom da se radi o sve većem proširenju i jačanju sila tame kroz razne pojedince, institucije, pa i vlasti većeg broja država, vjerojatno si čitatelj postavlja pitanje što će to biti sa svijetom, što će to biti s našom zemljom, gdje je tome kraj, gdje je rasplet svih tih događaja.

Sve će nam biti jasnije ako pročitamo Sveto Pismo, naročito Novi Zavjet i Apokalipsu koju je pisao Sv. Ivan.

Postavimo si međutim već sada jedno bitno pitanje, a to je: na čijoj je strani do sada bio svatko od nas posebno: na strani Boga ili na strani vraga?

Budimo svi na strani dragoga Boga! A, kada je Bog-Isus Krist u nama, onda smo u većini, onda smo snažniji od svih sila tame i razaranja, onda pobjeđuje mir u

ljudskim srcima, mir u obiteljima, u državi i među državama.

Vjerujem da sada shvaćamo kako bismo bez Isusa Krista bili slabi, kako bismo propali i kao pojedinci i kao narod.

Mislim da nakon ovog analiziranja strašnog stanja kod nas i u svijetu, bolje shvaćamo koliko je važna povezanost čovjeka s Bogom kroz molitvu, kako veliku snagu ima molitva krunice, kako trebamo prihvaćati zaštitu Majke Božje, čiste Djevice koja nam je rodila Spasitelja Isusa Krista, koja je zmiji satrla glavu, a koja nam je i danas tako blizu.

Čovjek je tako nisko pao, toliko je trpio, da je čak zbog toga Bog Otac poslao svoga Sina Isusa Krista na zemlju da nas spasi. On je toliko ljubio čovjeka da je u ljudskom tijelu hodao zemljom. On — pravednik, prihvatio je mučeničku smrt na križu, da bi nas otkupio i da bi svojim Uskrsnućem pobijedio smrt! Isus Krist je živ, On je uskrsnuo, On nam želi i dalje biti blizak, samo nemojmo mi Njega napustiti!

Boraveći na zemlji, Bog — Isus nas je učio kako treba živjeti, otkrio nam je pravi Put, Istinu i Život.

Spasenje čovjeku dolazi samo po Isusu Kristu — Bogočovjeku. On nam je poslao Duha Svetoga — Utješitelja i Branitelja da nas prosvijetli. Prihvatimo spasenje koje nam nudi Isus Krist, prihvatimo pomoć koju nam On pruža, a to su Sveti Sakramenti.

Kroz njih i preko njih dolazimo u direktni dodir s dragim Bogom svojim Spasiteljem.

Čovjeku je potrebno biti u zajedništvu katoličke Crkve. Nju je osnovao upravo Isus Krist. Ona nam pomaže da Boga bolje upoznamo, ljubimo i u nebo dođemo. U njoj se nalaze posebne, Bogu posvećene osobe, kao što su đakoni, svećenici, biskupi i Sv. Otac papa, nasljednici Isusa Krista i Njegovih Svetih apostola

i oni nam dijele Svete Sakramente i pomažu u duhovnom rastu.

Budimo trajno s Bogom u njegovoj Posvećujućoj milosti! Neka nam u tome pomogne zagovor Majke Božje, Blažene Djevice Marije i sviju svetaca! Tada u nama nema straha čak ni od smrti, jer nam smrt onda predstavlja samo ulazak u novi život u Bogu na Nebu, u vječnoj radosti, gdje oko nije vidjelo, uho nije čulo što je Bog pripravio onima koji ga ljube!

Kroz dosadašnja poglavlja moglo se uočiti da je za zla u svijetu odgovoran vrag koji zavodi ljude i koji ima svoje suradnike na zemlji.

Na zemlji ima više vjera čiji pripadnici kažu da vjeruju u jednoga Boga i da ga ljube. Međutim, među tim vjerama postoje bitne razlike i to sa svoje strane na mnogim područjima otežava zajedničku borbu protiv sila tame.

Ipak, i među pripadnicima različitih monoteističkih vjera postoje velike, neiskorištene mogućnosti zajedničkog zauzimanja za poštivanje života i zdravlja čovjeka sve od začeća pa nadalje, kao i za borbu protiv pornografije, nudizma i raznog drugog nemorala.

Mnogi pripadnici različitih monoteističkih vjera nisu upoznali Isusa Krista pravoga Boga i pravoga čovjeka koji je došao na svijet da nas otkupi i spasi, koji je svojom smrću na križu i Uskrsnućem pobijedio i samu smrt, te otvorio ljudima Rajska vrata. Neki od njih čuli su za Isusa Krista i Njegovu nauku, ali su ga odbacili i prezreli Njegovu neizmjernu ljubav prema nama.

Čak i oni koji danas tvrde da priznaju Isusa Krista za Boga, Spasitelja i Otkupitelja ipak nisu pripadnici jedne te iste vjere.

Koliko je to velik problem osjećao je i sam Isus Krist. Sjetimo se Njegove Svećeničke molitve prije nego što su ga razapeli:

»... I za njih posvećujem samog sebe
da i oni budu posvećeni istini.
Ne molim samo za ove
nego i za one
koji će na njihovu riječ vjerovati u mene:
da svi budu jedno
kao što si ti, Oče, u mnei
i ja u tebi, neka i oni u nama budu
da svijet uzvjeruje da si me Ti poslao.
I slavu koju si ti dao meni
ja dadoh njima:
da budu jedno
kao što smo mi jedno —
ja u njima i ti u meni,
da tako budu savršeno jedno
da svijet upozna da si me ti poslao
i ljubio njih kao što si mene ljubio...«

(Iv 17,19-23)

Trebamo se i mi moliti dragome Bogu za jedinstvo kršćana. Međutim, do sada su od svih kršćanskih vjera sam katolička i pravoslavna sačuvale svih sedam Svetih Sakramenata: Krštenje, Potvrda, Euharistija, Sv. ispovijed (Pomirenje), Bolesničko pomazanje, Sv. red, Ženidba.

Pravoslavna crkva je danas rascjepkana na mnogo nacionalnih i autokefalnih crkava i škodi nama i njima što nije u jedinstvu s Petrovim naljednikom — Sv. Ocem Papom. Protivnici Isusa Krista daleko lakše djeluju protiv razjedinjenih kršćana.

Trebamo se nadati da će se između katoličke i pravoslavne Crkve ponovno uspostaviti jedinstvo kao što je to bilo do 1054. godine.

Takvo jedinstvo bi pomoglo daleko jačem zajedničkom djelovanju protiv sila tame koje ugrožavaju ne samo katolike i pravoslavne nego i sve druge ljude.

SADRŽAJ

Knjiga se može naručiti na adresu:

Knjižnica
U PRAVI TRENUTAK
54400 ĐAKOVO, pp 51
Tel. (054) 843-049 + Fax

Liječničko zvanje je oduvijek cijenjeno u ljudskom društvu. Već stoga što je u vezi s podržavanjem i obnavljanjem zdravlja u čovjeku, jedne od najvećih blagodati u našem ovozemnom životu.

Knjige bi se mogle napisati o mnogim požrtvovnim liječnicima u našem narodu. Zlatna bi im stranica pripadala i u opisu našeg domovinskog rata. Stavljajući na kocku svoj vlastiti život jurili su za ranjenicima i poduzimali silne napore da im spase život i olakšaju boli.

No, od liječnika se očekuje mnogo u svako doba. Dolazeći u prisni kontakt s pojedincima i obiteljima može učiniti mnogo za prosperitet čitavog naroda. Pri tom se traži da ima jasna etička načela i veliku ljubav prema svome narodu u cjelini. Ne može mu biti svejedno hoće li uvijek savjesno izvršavati svoje poslanje da bi pripomogao održavanju zdravog duha u zdravom tijelu.

Naš hrvatski narod u mnogim područjima izumire i bez rata. Zar da to bude svejedno liječniku rodoljubu i u mnogim slučajevima kršćaninu? Nije li pozvan da svim svojim umijećem i zalaganjem pripomogne pomlađenju svoga naroda?! Na tome radi neumorno i o tome piše, da bi potakao i druge, pisac ove knjige. Pri pisanju se ne rukovodi samo svojim hrvatskim rodoljubljem nego življenom kršćanskom vjerom, Kristovim etičkim vrednotama.